

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

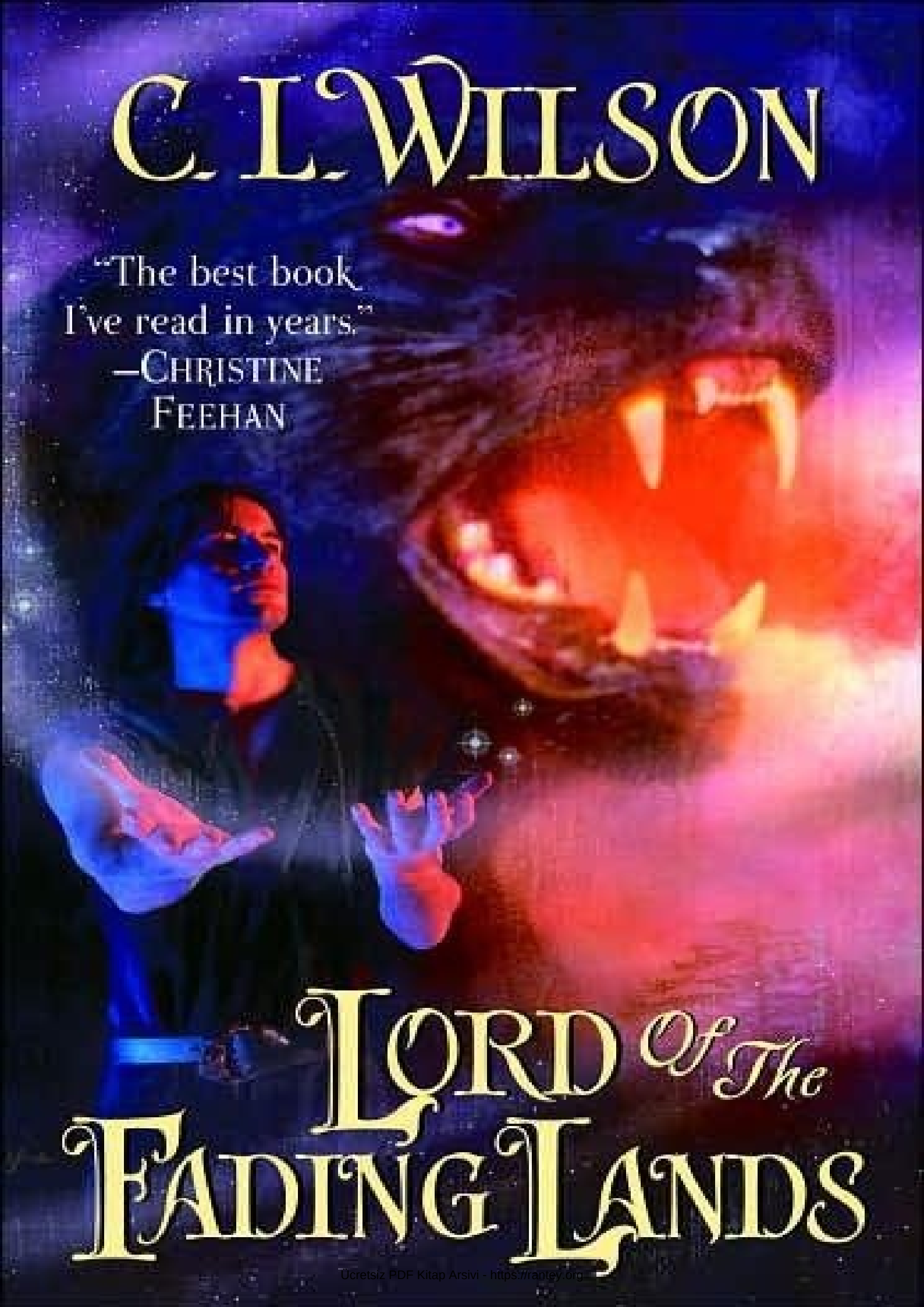
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

C. L. WILSON

"The best book
I've read in years."

—CHRISTINE
FEEHAN

LORD *Of The* FADING LANDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Özellikle Fransızca alıntılarının birçoğu Omnipage'de eğitilebilirdi, ancak bazılarının olağan noktalama / paragraf sorunları ile birlikte gözden kaçtığından eminim. Tüm bunlar bir yana, yine de kolayca okunabilir olmalı].

Babam Ray Richter için. Her insanın bir kahramanı olmalı. Sen her zaman benim kahramanım oldun. Ve annem Lynda Richter için. Bunu sensiz yapamazdım. Her şey için ikinize de teşekkür ederim. Ailem olduğunuz için çok şanslıyım.

TEŞEKKÜRLER

En harika arkadaşlara, aileye ve destekçilere sahip olduğum için çok şanslıyım. Yayınlanmamış bir yazarın 1.000 sayfalık fantastik aşk romanına şans verdiği için menajerim Michelle Grajkowski'ye ve aynı nedenle editörüm Alicia Condon'a özel olarak teşekkür ederim. İkiniz de hayallerimi gerçekleştirdiniz.

Bana pek çok paha biçilmez şekilde yardımcı olan tüm eleştirmen arkadaşlarıma teşekkürler: Christine Feehan, Diana Peterfreund, annem, Betina Krahn, Sharon Stone, Kathie Firzloff, Carla Hughes, kız kardeşim Lisette, Tanya Michaels, Sheila Clover English ve Alesia Holliday. Bana destek olan sevgili arkadaşlarım Kim Klein, Keith Stringer ve April Rice'a, ofisimde geçirdiğim uzun saatler boyunca bana anlayış gösterdikleri için eşim Kevin ve çocuklarımız Ileah, Rhiannon ve Aidan'a teşekkür ederim.

Kitapçı Kay Meriam Vamvakias'a özel bir teşekkür: Desteginizin ve cesaretlendirmenizin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Sen Fey'in gerçek bir dostusun.

Rain, Ellysetta ve Tairen'e dair vizyonumu kesinlikle muhteşem kapaklarımda bu kadar mükemmel bir şekilde yakalayan zengin yetenekli sanatçı Judy York'a teşekkürler

-Ve bunları Web sitemde kullanmama izin verdiğiniz için!

Ve son olarak, son beş yıldır benim yazarlık ailem olan Tampa Area Romance Authors'ın (TARA) harika kadın ve erkeklerine teşekkürler. TARA Rocks!

PROLOGUE

Yüksek sesle, gururla şarkı

söyler tairenler, Güçlü

kanatlarıyla süzülürken.

Yumuşakça, hüznle, anneler

ağlar

Tairen'in ninnisini söylemek için.

Tairen'in Ağıtı, Fey Tekerlemesi Tairen

ölüyordu.

Fey Kralı Rain Tairen Soul artık gerçeği inkâr edemiyordu. Ne de tüm gücüne ve yüzyıllardır süren çabalarına rağmen, ne ruh akrabası olan yaratıkları ne de onlara liderlik etmek ve onları korumak için kendisine güvenen insanları kurtarmanın bir yolunu bulabildi.

Tairenlerin - Solan Topraklar'ın o muhteşem, büyülü, kanatlı kedilerinin - sürülerinde sadece bir doğurgan dişi kalmıştı ve o da gücünü yumurtadan çıkmamış altı yavrusuna verirken gün geçtikçe zayıflıyordu. O minicik, doğmamış hayatlar tairenlerin ve Rain'in halkı Fey'in son umuduydu. Ama bugün acı gerçek ortaya çıkmıştı. Son bin yılda tairenleri yok eden gizemli, ölümcül hastalık, şeytani, görünmez pençelerini bir başka yumurtadan çıkmamış yavruya daha batırmıştı.

Tairen öldüğünde, Fey de ölürdü. İki türün kaderi sonsuza dek iç içe geçmişti ve hafızadan önceki puslu zamandan beri de öyleydi.

Rain, Tairen Salonu'nun geniş ve boş alanına baktı. Gerçekten de, diye düşündü acımasızca, ölümsüz Fey'in ölümü yüzyıllar önce başlamıştı.

Bir zamanlar, hâlâ hatırlayabildiği bir zamanda, Salon yüzlerce Fey Lordu'nun, savaşçının, *shei'dalin*'in ve Tairen Ruhı'nun politika tartışmaları ve antlaşmalar üzerine münakaşa sesleriyle çınlamıştı. O günler çoktan geçmişti. Salon şimdi sessizdi, Fey'in uzun süredir terk edilmiş şehirleri kadar sessiz, Fey kreşleri kadar sessiz, bin yıl önce Büyücü Savaşları'nda ölen tüm Feylerin mezarları kadar sessizdi.

Şimdi hem Tairen hem de Fey için son umut ölüyordu ve Rain doğuda, kadim düşmanları Eld'in Büyücüleri'nin topraklarında büyüyen bir karanlık seziyordu. Bu iki olayın bir şekilde bağlantılı olduğuna inanmadan edemiyordu.

Odanın ortasında duran ve Gerçeğin Gözü olarak adlandırılan, büyülu Tairen'in Gözü kristalinden yapılmış devasa, paha biçilmez küreye doğru döndü. Üç altın tairenden yapılmış insan boyundaki bir sehpanın kanatları üzerinde sergilenen Göz, eğitilmiş bir kahinin geçmişte, günümüzde ve geleceğin sonsuz olasılıklarında cevaplar arayabileceği bir kehanetti. Küre şimdi uğursuz bir şekilde karanlık ve bulanıktı, gelecek ise loş, yasaklayıcı bir gölgeydi. Eğer halklarının acımasızca yok edilmesini durdurmanın bir yolu varsa, cevap orada, Göz'ün içinde yatıyordu.

Gerçeğin Gözü sırlarını koruyor, gölgeler gösteriyor ama net görüntüler vermiyordu. Fey'in hâlâ hayatta olan en yetenekli kahinlerinin bile sondalarına direnmiş, en cazip sihir örgüleriyle bile nazlanmıştı. Ne de olsa Göz, tairen yapımı bir şeydi. Doğası gereği, gururu kurnazlıkla ; tutkuyu çoğu zaman hınzırca bir şakacılıkla eşleştirirdi. Kahinler ona saygıyla yaklaşır, alçakgönüllülükle ondan bir görüş ister, zihinleri ve sihirleriyle onun iyiliğini ister ama asla dokunmazlardı.

Gerçeğin Gözü'ne asla dokunulmamalıydı.

Bu çocukluğun altın kuralıydı, bebekten yaşlıya her Fey'in kafasına kazınmıştı.

Göz, çağların yoğunlaşmış büyüsunü, o kadar saf ve seyreltilmemiş bir gücü barındırıyordu ki ona el sürmek, Büyük Güneş'e el sürmek gibi bir şeydi. Ancak Göz sır saklıyordu ve Rain Tairen Soul kaybedecek zamanı ve protokole tahammülü olmayan çaresiz bir kraldı. Gerçeğin Gözü'ne dokunulacaktı. O kraldı ve cevaplarını alacaktı. Gerekirse onları kahinden zorla alacaktı.

Elleri yükseldi. Zahmetsizce güç topladı ve onu mükemmel bir beceriyle ördü. Gümüşü beyaz Hava kapılara, duvarlara, zemine ve tavana büyülu ağları oluşturdu. Örumcekli bir lavanta Ruhu ağı Hava'ya katıldı, ardından yeşil Toprak Salon'un tüm girişlerini mühürledi. Kimse onu rahatsız etmek için içeri giremeyecekti. Hiçbir çığlık, hiçbir fısıltı, hiçbir zihinsel haykırış bu kalkanları geçemezdi. İyi ya da kötü, Göz'den cevaplarını kesintisiz bir şekilde alacaktı ve eğer küstahlığı için bir can talep ederse, bu can olacaktı.

kendisinden başkasına sahip çıkamaz.

Gözlerini kapadı ve zihnini şu anki amacına odaklanmayan her düşünceden arındırdı. Nefes alış verişini derinleştirdi ve eşitlendi, kalbinin atışıyla aynı anda yavaş bir ritimle ciğerlerine girip çıkmaya başladı. Tüm varlığı tek bir parlak kararlılık bıçağına dönüştü.

Gözleri parlayarak açıldı. Rain Tairen Soul, Doğruluk Gözü'nü kavramak için iki elini birden uzattı.

"Aaahh!" Güç -ölçülemez, değişmez- geçti. Başını saldırının altında geriye doğru uçtu, dişleri kırıldı, boğazı acı dolu bir çığlıkla gerildi. Acı bedenini binlerce *sel'dor* bıçağı gibi deldi ve on iki yüz yıldır acıyı özümsemeyi, onu kucaklamayı ve susturmayı öğrenmesine rağmen Rain azap içinde kıvrandı.

Bu acı daha önce bildiği hiçbir acıya

benzemiyordu. Bu acı kontrol altına alınmayı

reddediyordu.

Ateş damarlarını yaktı ve derisini kavurdu. Ruhunun ve kemiklerinin eridiğini hissetti. Göz onun bu cüretkâr hakaretine kızmıştı. Ona çıplak elleri ve çıplak gücüyle saldırmıştı ve böyle bir şeye tahammül edilemezdi. Öfkesi kemikleri boyunca çığlık atıyor, omurgasından aşağı titreşiyor, gözlerinden yaşlar dökülene ve çığlık atmamak için dudaklarını ısırarak ağzından kan damlayana kadar her sinir merkezini kesiyordu.

"*Nei*," diye nefes nefese kaldı. "Ben Tairen Ruhuyum ve cevabımı alacağım."

Eğer Göz hem Tairen'in hem de Fey'in yok oluşunu pekiştirmek istiyorsa, Yağmur'un hayatına el koyacaktı. Ölümden korkmuyordu; aksine onu arzuluyordu.

Kendini Göz'e teslim etti ve işkence gören bedenini rahatlamaya zorladı. Güç ve acı onun içine, içinden akıyor, direnmeden onu ele geçiriyordu. Ve gücün şiddetli hücumu tüm hücrelerini istila ettiğinde, acı tüm varlığını doldurduğunda, üzerine garip bir sakinlik çöktü. Acı oradaydı, aşırı ve neredeyse ezici, ama direnmeden zihnini bedeninin işkencesinden uzaklaştırmayı, fiziksel acıyı zihinsel kararlılıktan ayırmayı başardı. Dudaklarını kıpırdamaya zorladı, sesi boğuk, çatlak bir fısıltıydı ve Göz'ün muazzam büyüsunü Hava, Su akışlarında yakalamak için kadim güç sözcüklerini söylüyordu,

Ateş, Toprak ve Ruh.

Gözleri açıldı, Göz'ün karanlık yansımasında ikiz ay gibi parlıyor, acıdan bembeyaz olmuş yüzünde kömür gibi yanıyordu.

Rain Tairen Soul, sesi ve zihnini birleştirerek sorusunu sordu: "Tairen ve Fey'i nasıl kurtarabilirim?"

Durmaksızın, Göz'le doğrudan temasın acısını içine çekerek, onun öfkeli derinliklerinde cevaplar aradı. Milyonlarca olasılık gözlerinin önünden geçti, olası geleceklerin sayısız varyasyonu, geçmiş olayların sayısız yeniden anlatımı. Binlerce yıl bir anda geçti, görüntüler o kadar hızlıydı ki fiziksel görüşü onları ayırt etmeyi asla umamazdı, ancak büyü'nün ipliklerine sürekli olarak hükmeden zihni görüntüleri emdi ve onları acımasız bir netlikle işledi. Milyonlarca insanın ölümüne, tüm uygarlıkların yükselişine ve çöküşüne tanıklık etti. Öfkeli, sınırsız büyü dünyada vahşileşti ve Büyücüler şeytani eylemlerini gerçekleştirdiler. Tairen acı içinde feryat ediyor, ıstıraplarıyla dünyayı yakıp yıkıyordu. Fey kadınları okyanuslar dolusu gözyaşı döktü ve Fey savaşçıları çaresizce dizlerinin üzerine çöktü, bebekler kadar güçsüzdü. Rain'in zihni bu görüntüleri reddetmek için çılgık atıyordu ama yine de elleri Gerçeğin Gözü'nü kavradı ve yine de sorusunu dile getirerek bir cevap talep etti.

"Tairen ve Fey'i nasıl kurtarabilirim?"

Kendisini tairen formunda, silahsız kitlelerin üzerine ayırım gözetmeksizin ölüm yağdırırken, kendi tairen pençelerinin Fey savaşçıları kazığa oturttuğunu gördü.

"Tairen ve Fey'i nasıl kurtarabilirim?"

Sariel, sevgili eşi, ayaklarının dibinde kanlı ve kırık bir şekilde yatıyordu, yüzlerce bıçakla delinmişti, yüzünün yarısı büyücü ateşiyle simsiyah yanmıştı. Ona doğru uzandı, yanmış ve kanlı ağzı onun adını söylüyordu. Elden Büyücüsü'nün siyah *sel'dor* kılıcının parlayan kavisinin boynunu kesmesini çaresizlik içinde izledi. Parlak kırmızı kan fışkırdı-

Sariel'in ölümünün tarifsiz acısı -onsuz geçen yüzyılların da etkisiyle- ruhunu parçalayan bir çılgınlıkla yeniden canlandı. Öfke ve kana susamışlık içinde patladı, akılsızca, içgüdüsel, durdurulamaz. Bu, bir tairenin ilkel öfkesi, ölümcül dişler, yakıcı ateş ve hayal edilemez güce erişimle desteklenen sınırsız duygularla beslenen Fey Wilding Öfkesi'ydi.

Öleceklerdi! Eşini öldürmüşlerdi ve hepsi suçları için öleceklerdi! Çılgılık atan ruhu deliliğe, pişmanlık duymadan öldürme gücüne, yeryüzünü yakıp kavurmaya ve geriye için için yanan harabeler ve ölümden başka bir şey bırakmamaya hevesle sarıldı.

"*Nei!*" Rain ellerini Göz'den çekti ve yüzünü örtmek için kollarını havaya kaldırdı. Öfkesini kontrol etmek için mücadele ederken nefesi kesik kesik geliyordu. Daha önce bir kez, bir delilik ve dayanılmaz acı anında, ruhundaki canavarı serbest bırakmış ve dünyanın üzerine ölüm yağdırmıştı. Sadece birkaç dakika içinde binlerce kişiyi katletmiş, birkaç gün içinde kıtanın yarısını yerle bir etmişti. Çılgınlığını dizginlemek için hâlâ yaşayan tüm Tairen ve Feylerin ortak iradesi gerekmişti.

"*Nei! Lütfen,*" diye yalvardı, kendine hakim olmak için çırpınıyordu. Kendisini Göz'e bağlayan örgüleri serbest bırakarak, bağın kesilmesinin onu ele geçirmek için savaştan öfkeyi durduracağını umdu.

Bunun yerine, sanki bir petrol kasasında Ateş'i çağırmış gibiydi. Görüşü kırmızıya dönerken dünya aniden kanla yıkandı. İçindeki tairen serbest kalmak için çılgılık attı. Dehşet içinde vücudunun çözölmeye başladığını hissetti, siyah kürkün oluştuğunu gördü, tairen pençelerinin ölümcül kıvrımı havayı mızraklıyordu.

Rainier vel'En Daris, on iki yüz yıllık hayatında ilk kez mutlak dehşetin farkına vardı.

Salon boyunca ördüğü büyü, Fey Wilding Öfkesine kapılmış bir Tairen Ruhunu asla tutamazdı. Hepsi ölecekti. Dünya ölecekti.

Tairen-Değişimi korkunç bir ağır çekimde üzerine doğru ilerliyor, kol ve bacaklarını süründürüyor, onu durduramamasıyla alay ediyordu. Zihninin aklı başında olan küçük bir kısmı, çaresiz bir seyirci gibi izledi, kendi ölümünün ona doğru savrulduğunu gördü ve öleceğini ve bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını dehşetle fark etti.

Kendi gücünü abartmış ve Doğruluk Gözünün gücünü tamamen hafife almıştı.

"Dur," diye bağırdı. "Sana yalvarıyorum. Durun! Yapma bunu." Gurur ya da utanç duymadan, kadim kahinin önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Öfke, geldiği gibi aniden onu terk etti.

Bir ışık parlamasıyla tairen-formu yok oldu. Et, sinir ve kemik yeniden

Fey vücudunun zayıf, kaslı hatlarına dönüştü. Yüzüstü yere yığıldı, nefes nefese kaldı, gözeneklerinden dehşetin teri akıyordu, kasları kontrolsüzce titriyordu.

Hafif kahkahalar taş zeminde fısıldadı ve Tairen Salonu'nun her iki yanında sıralanan karmaşık oymalı sütunların üzerinde dans etti.

Göz, kibri yüzünden onunla alay etti.

"*Aiyah,*" diye fısıldadı, gözleri kapalıydı. "Bunu hak ediyorum. Ama çaresizim. Halkımız -benimki de seninki de- yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Ve şimdi Eld'de kara büyü yeniden yükseliyor. Sen de halkımızı kurtarmak için her türlü gazabı göze almaz mıydın?"

Kahkahalar azaldı ve salona sessizlik çöktü; sadece Yağmur'un kendisinden gelen sözsüz sesler, hıçkırı soluduğu nefesi, tutmaya gücü yetmeyen sessiz acı iniltileri bu sessizliği bozdu. Sessizlikte güç toplanıyordu. Kollarındaki ve ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. Işığın farkına vardı, salonu yıkayan bir renk kaleydoskopu, göz kapaklarının ince perdesinde titreşiyordu.

Gözleri açıldı, sonra da kocaman oldu.

Orada, üç altın tairenin kanatlarının üzerindeki tüneğinden, Gerçeğin Gözü göz kamaştırıcı bir berraklıkla parlıyordu, ışıkla parlayan kristal bir küre. Işıltılı renk prizmaları dalgalar halinde yayılıyordu.

Sersemlemiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü ve içgüdüsel olarak Göz'e doğru uzandı. Parmakları taştan küçük, yakıcı güç yayları çekecek kadar yaklaşana kadar aklı başına gelmedi ve kahinin cilalı yüzeyine dokunmadan ellerini geri çekti.

Göz'ün ışıltılı derinliklerinde bir şey vardı -bir kadının yüzüne benzeyen bir görüntü- ama seçebildiği tek şey turuncu alevle çevrili yemyeşil soluk parıltılardı. Göz'ün merkezinde ince bir sis oluştu, sonra başka bir görüntü oluşurken yavaşça temizlendi. Bu görüntü odaklandığında net bir şekilde gördü ve anında tanıdı. Burası iyi bildiği, nefret ettiği bir şehirdi. İkinci görüntü soldu ve Göz karardı ama bu kadarı yeterliydi. Rain Tairen Ruhü cevabını almıştı. Yolunu biliyordu.

Bir iniltiyle yavaşça ayağa kalktı. Dizleri titriyordu ve

Tahta doğru sendeleyerek geri döndü ve minderli koltuğa yığıldı.

Rain Gerçeğin Gözü'ne yeni keşfettiği bir saygıyla baktı. O Tairen Ruhuydu, yaşayan en güçlü Fey'di ve yine de Göz onu sadece birkaç dakika içinde ağlayan bir bebeğe dönüştürmüştü. Onu serbest bırakmaya karar vermemiş olsaydı, dünyayı yok etmek için kullanabilirdi. Bunun yerine, onun kibrini kırdıktan sonra, sakladığı sırlardan en azından birinden vazgeçmişti.

Hava, Ateş ve Su'dan hafifçe örülmüş bir akıntıyla Göz'e uzandı ve üzerine koymaya cüret parmaklarının geride bıraktığı belli belirsiz lekeleri temizledi.

"Sieks'ta. Teşekkür ederim." Zihinsel tonunu gerçek bir saygıyla doldurdu ve bedeninin acısının anında yatışmasıyla ödüllendirildi. Gerçeğin Gözü'ne bir selam vererek Tairen Salonu'nun sonundaki devasa oyma ahşap kapılara doğru yürüdü ve örgülerini yırttı.

"Marissya." Fey'in yaşayan en güçlü *shei'dalin*'ine zihinsel çağrısını gönderirken, bir yandan da Hava'yla uzanıp önündeki Salon'un ağır kapılarını açtı. Tairen Salonu'nun kapısını koruyan Fey savaşçıları, o ilerlerken ellerinin hızlı, yanıp sönen hareketleriyle verdiği emirlere karşılık olarak başlarını salladılar ve arkasındaki hareket telaşı emirlerinin yerine getirildiğini gösterdi.

"Yağmur mu?" Marissya'nın zihinsel sesi fiziksel sesi kadar , merakı yumuşak ve sabırlıydı.

"Planlarda bir değişiklik oldu. Sabah Celieria'ya gidiyorum ve korumalarınızı iki katına çıkarıyorum. Akrabalarına Feyreisen'in seninle geldiğini haber ver."

Şehrin öbür ucundan bile onun şaşkınlığını hissedebiliyordu ve bu onu neredeyse gülümsetiyordu.

Yarım kıta ötede, ölümlü şehir Celieria'da, Ellysetta Baristani küçük yatak odasının köşesine büzülmüş, gözyaşları yüzünden serbestçe akıyor, vücudu kontrolsüzce titriyordu.

Kâbus o kadar gerçek, acı o kadar yoğun ki. Düzinelerce kızgın, yakıcı yara derisini çizmişti... tırnakları daha uzun olsaydı daha kötü olabilecek, kendi kendine oluşmuş pençe izleri. Ama kâbusun acısından daha kötüsü, çaresiz öfke ve ruhunu parçalayan kayıp duygusuydu.

Ölümcul şekilde yaralanmış bir kalbin ham hayvani öfkesi. Kendi ruhu empatik bir kederle haykırmış, acı çeken duyguları sanki kendi duygularıymış gibi hissetmişti.

Ve sonra başka bir şey hissetti. Karanlık, istekli ve şeytani bir şey. Çömelmiş kötücül bir varlık onu uykusundan koparmış, yatağında dimdik durmasına neden olmuş, dudaklarından tanıdık bir dehşet çığlığı dökülmüştü.

Titreyen elleriyle gözlerini kapattı. *Lütfen, tanrılar, yine olmasın.*

BİRİNCİ BÖLÜM

"Ellie, bu kadar vıcık vıcık olma." Dokuz yaşındaki Lorelle Baristani ablasına *dudak* büktü.

Ellysetta'ya göre bu çok sevimli bir dudak bükme idi. Lorelle'in dışa dönük alt dudağı dolgun ve pembeydi, yuvarlak yanakları saten gibi yumuşaktı ve büyük kahverengi gözleri yürek burkacak kadar duygusaldı. Tüm bu büyüleyici tabloyu vizon kahverengisi bukleler tamamlıyordu ve birden fazla tecrübeli yetişkinin böylesine hatırı sayılır bebek topları karşısında sağduyuyu bir kenara bıraktığı biliniyordu. Ne yazık ki Lorelle için Ellie daha sert bir yapıya sahipti.

Ellie gülümsedi ve kız kardeşinin yanağını öpmek için eğildi. "Vıcık vıcık bir *don't, değil* mi? Sırf bütün günümü geçen yılın en kötü aşkı olacağı kesin olan bir şeye kaptırmak istemediğim için mi? Peki ne için? Bir Fey savaşçısının yanından geçerken ona kısa bir bakış atmak için mi?" Ellie başını salladı ve akşam yemeği için hazırladığı ekmek hamurunu yumrukladı.

Yarın, *shei'dalin* Marissya v'En Solande'nin merakla beklenen yıllık ziyaretiydi. Onun gelişi her zaman bir gösteriye dönüşürdü, zira kendisi ve deri ve çelik giysili yüz vahşi Fey savaşçısından oluşan muhafızları şehre girer ve ana caddeden saraya doğru yürürdü.

Bir hafta önce, Ellysetta ne kadar beklerse beklesin, sadece bir Fey kılıcının parıltısını görme şansı için bile giderdi. Ama bu, o rahatsız edici kâbustan ve o zamandan beri peşini bırakmayan karanlık rüyalarından önceydi. Her sabah uyandığında derisi gergin, kasları açıklanamaz bir şekilde ağrılı ve yorgun hissediyordu, sanki her gece uykusunda bir savaş veriyordu. Sanki bir şeyi dışarıda tutmak için savaşıyormuş gibi... ya da daha kötüsü, bir şeyi içeride tutmak için.

Vücudunu sarsan korkunç kasılmalar, annesinin korkusu, ateşli, parlayan gözleri ve ruhundan şeytanları kovmak için acımasız kararlılıklarıyla Işık Kilisesi şeytan kovucuları gibi anılar parladı.

Korkunç anılardan ürperdi ve hızla Işığın Efendisi'nin işaretini çizdi. Hayır, her şey düşünüldüğünde, şu an Fey'e ve onların güçlü büyüsüne yaklaşmak için kötü bir zamandı.

"Ayrıca, yarın meşgulüm," dedi Lorelle'e, bu samimi mazeret için minnettar olmuştu. "Leydi Zillina kabul odası için tamamen yeni bir süit sipariş etti ve

Annem yastıklar için nakış işlemeye başlamamı istiyor." "Ama Ellie,

Feyreisen geliyor!"

Ellie'nin nefesi boğazında düğümlendi. Feyreisen mi? Büyüye karşı duyduğu köklü korkuya rağmen, hayatı boyunca Rain Tairen Soul'u kanlı canlı görmeyi hayal etmişti.

Sonra sağduyu geri geldi ve Ellie kız kardeşine yan gözle sert bir bakış attı. "Bu saçmalığı sana kim söyledi? Herkes Feyreisen'in bin yıldır Solan Topraklar'ın dışına adım atmadığını biliyor." Büyücü Savaşları olarak bilinen korkunç büyü katliamın sona ermesinden beri.

"Bu aptallık değil!" Lorelle öfkeyle itiraz etti. "Bunu doğrudan Tomy Sorris'ten duydum." Matbaacının oğlu Tomy Sorris, yerel kasaba tellalıydı ve genellikle en son haberleri ve dedikoduları iyi bilirdi.

Ellie hiç etkilenmemişti. "O zaman Tomy çok fazla yazıcı mürekkebi kokluyor." Hamuru kabarma kabına geri koydu ve üzerini nemli bir bezle örttü.

"Yapmadı!" Küçük ayağını yere vurarak çocuğun öfkesini dile getirdi. "O

belki de sadece yanlış bilgilendirilmiştir," diye cevap verdi Ellie. Eğer Rain

Tairen

Ruh geliyor olsaydı, bunu çok duymuş olurlardı. Fey'ler Bir zamanlar tairen alevinin öfkesiyle neredeyse dünyayı yok eden biri, bin yıllık sürgününü birilerinin önceden haberi olmadan kolayca sona erdirmezdi.

Temiz bir bezle birkaç hızlı hareketle masa üstündeki hafif un tozunu avucunun içine süpürdü ve mutfak lavabosunun altındaki çöp kutusuna attı. Lavabonun pompasını iki kez çalıştırdı ve akan soğuk suyun altında unlu parmaklarını çalkaladıktan sonra omzunun üzerinden Lorelle'e bir bakış attı.

"Ayrıca, Feyreisen neden buraya gelsin ki? Savaşlardan önce bile ölümlüleri pek ."

Dünkü gazetede, bir zamanlar Fey savaşçıları olan ve ruhlarındaki karanlık yüzünden Solan Topraklar'dan sürülmeden önce korkutucu paralı askerler olan *dahl'reisen* tarafından Sınır yakınlarında saldırıya uğrayan küçük bir yolcu kervanı ile ilgili bir hikâyeyi hatırladı. Rain Tairen Soul bu yüzden Celieria'ya gelir miydi?

Bu fikri anında reddetti. Hayatı boyunca *dahl'reisen* baskınlarıyla ilgili hikâyeler duymuştu -bu tür hikâyeler o kadar yaygındı ki küçük çocukları korkutup uslu durmalarını sağlamak için kullanılırdı- ama bu hikâyelerin hiçbirisi Fey Kralı'nı Solan Topraklar'ı çevreleyen Faering Sisleri'nin ötesine çekmemişti. Hayır, Lorelle yanılıyor olmalıydı.

Ellie önlüğünü çözüp mütevazı, sıcacık Baristanlı aile mutfağının köşesindeki tahta çiviye astı ve ince ellerini kullanışlı taba rengi muslin eteklerinin üzerinde gezdirdi. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve düz manşetlerini bileklerine kadar çekti, ellerinin üzerine dökülen fildişi dantelleri hayal ederken hüzünlü bir iç çekişi bastıramadı. Elbette bu aptalca bir hayaldi. Dantel sadece işlerini yaparken kirlenecek ve yırtılacaktı.

Suratını asan Lorelle'e gülümseyerek baktı. "Hadi ama yavrum, . Onun yerine seni parka götüreceğim. Bütün gününü almaz, daha az kalabalık olur ve yine de iyi vakit geçirebiliriz."

Lorelle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Parka gitmek istemiyorum. Feyreisen'i görmek istiyorum."

Ellie cevap veremeden Lorelle'in ikizi Lillis heyecanla mutfığa girdi. Ablasının aynadaki görüntüsü olan Lillis, Lorelle'in karanlık kaşlarıyla canlı bir tezat oluşturan yüzündeki ışıltılı heyecan dışında Lorelle'den ayırt edilemezdi. "Ellie! Ellie! Ellie! Tahmin et ne oldu!"

Ellie abartılı bir ilgiyle gözlerini büyütür gibi yaptı. "Ne?" "Feyreisen geliyor ve annem bizi onu görmeye götürebileceğini söyledi. yarın şehir!"

"Ha!" Lorelle haykırdı. "Sana !"

Bu kez Ellie'nin boğazına takılan nefes orada kaldı. Tomy Sorris çok fazla yazıcı mürekkebi koklamış olabilirdi ama annem asla yanılmazdı. Onay almak isteyen Ellie kapıya doğru baktı.

"Anne? Bu doğru mu? Feyreisen gerçekten Celieria'ya mı geliyor?"

Lauriana Baristani başını salladı, parmakları büyük kolyesinin fiyonkunu ustalıkla çözüyordu.

Eşiği geçip mutfağa girerken siperlikli güneş şapkasını taktı. Gözlerinde Ellie'nin daha önce hiç görmediği bir heyecan ışığı vardı. "Bu doğru," diye onayladı.

Ellie annesinin şapkasını ve dokuma şalını, bu iş için sağlanan mandallara düzgünce asmak yerine yakındaki bir sandalyenin arkasına atmasını hayretle izledi. Annesi her şeyin bir yeri olduğuna ve her şeyin yerli yerinde olması gerektiğine inanan biriydi. Bir şeyler oluyordu, kendini bir tairen'e dönüştürebilen on iki yüz yaşındaki bir Fey'in beklenmedik elçilik ziyaretiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şeyler.

"Anne?" Şapkasını ve şalını aldı ve yerine astı. "Ne oldu?" Annesine araştıran bir bakış attı. Lauriana ellili yaşlarının ortasında, sağlam yapılı, kocasına ağır el işi mobilyaları taşımasında ya da çocuklarını kucaklamasında yardımcı olabilecek güçlü kollara sahip yakışıklı bir kadındı. İkizlerle aynı zengin kahverengi saçlara sahipti, ancak yumuşak lüleleri bolca gümüşle işlenmişti ve gözleri hoş bir elaydı. Kahverengi elbisesi özenle dikilmiş, sağlam ve mantıklı bir kumaştan, ayakkabıları da ona uygun, sağlam ve mantıklı kahverengi deriden yapılmıştı. Ama şu anda hiç de mantıklı görünmüyordu. *Hoppa* görünüyordu.

"Oh, Ellie, buna inanamayacaksın!" Lauriana uzanıp Ellie'nin ellerini kavradı. "Kraliçe Annoura," dedi Ellie'nin parmaklarını sıkarak, "Leydi Zillina'yı babanı Feyreisen'in onuruna özel bir oyma yapması için görevlendirdi. Oymayı bitirip Prens'in nişan balosunda Feyreisen'e sunmaya hazır olacak!" Ellie tekrar soluk soluğa kalıp ikizler de ciyaklayınca Lauriana gülümseyerek başını salladı. "Kraliçe tarafından görevlendirildi. Sonunda!"

"Ah, anne," diye nefes aldı Ellie. "Babam gururla şarkı söylüyor olmalı!" Usta bir ahşap oymacısı olarak geçirdiği on yılın ardından Sol Baristani nihayet gıpta edilen bir kraliyet komisyonu almıştı. Bu haber duyulduğunda, soylular ve zengin tüccarlar eserlerini yaptırmak için kapısına dayanacaktı. Baristani ailesinde her zaman oldukça kıt olan paranın aile kasasına akacağı kesindi.

Lauriana büyük kızına şeytani bir sırıtış fırlattı. "Ve bu Madam Rich ve Snooty Minset'in külotlarını bükmez mi?"

"Anne!" Ellie nefesini tutarak annesine şaşkın bir bakış attı.

Annesi -kesinlikle onun gibi ağırbaşlı ve mantıklı biri değildi- yüksek sesle güldü,

sonra bir elini ağzına kapattı. "Oh, bu çok kötüydü. Çok kötüydü." Ellie kendini gülmekten alamadı. Bankacının karısı Madam Minset hakkında bile kötü bir şey söylemek sakın, soğukkanlı annesine hiç yakışmıyordu. Gerçi hakkında kötü bir şey söylenmesini hak eden bir kadın varsa o da Madam Minset'ti ve bu kızı Kelissande için de geçerliydi.

"Ama anne, Feyreisen neden Celieria'ya geliyor?"

Lauriana omuz silkti. "Kimse bilmiyor ama bir gösteri olacağı kesin. Lillis'e onu ve Lorelle'i Feyreisen'i görmeye götüreceğine söz verdim." Ellie şaşkınlıkla baktı ve annesi biraz kızardı. "Ne düşündüğünü biliyorum ve bu Fey büyücülerini onayladığım anlamına gelmiyor. . Hem de . Ama Parlak Lord, ailemize bu son kutsamayı ulaştırmak için Rain Tairen Ruhu'nu seçti. Bizi nankör olarak görmesini istemem. Kızları sen alacaksın, değil mi?"

Ellie şu anda bir süt ineği kadar büyük bir sırtışa sahip olan Lorelle'e baktı ve gülmek zorunda kaldı. "Tabii ki yapacağım," diye kabul etti. İkizler mutluluktan çılgılık mutfakta dans ettiler.

Gördüğü kâbuslar ne kadar korkunç olursa olsun, Ellie hayatında bir kez karşısına çıkacak olan bu fırsatı asla kaçırmazdı. O yaşayan bir tarihi, bir zamanlar kederden kaynaklanan bir delilik nöbetinde neredeyse dünyayı yok edecek olan Fey.

O korkunç gün hakkında kaç tane türkü yazılmıştı? Kaç tane tiyatro oyunu? Celieria'nın Sanat Müzesi'nde, Celieria'nın en büyük ressamı tarafından son bin yılda çizilmiş başyapıtlar olan, tüm olayların anısına yapılmış en az yirmi devasa yağlı boya tablo bulunuyordu. Ellie, Fabrizio Chelan'ın ölümsüz *Sevgilinin Ölümü* tablosunun önünde kaç kez durduğunu ve büyük ustanın Leydi Sariel'i ölüm baygınlığı içinde tutup göklere haykırırken Yağmur Tairen Ruhu'nun yüzünde tasvir ettiği tarifsiz ıstıraba ağladığını sayamıyordu.

Rain Tairen Soul'u canlı görmek. Bu, hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. İkizlere bir parmak salladı. "Siz ikiniz erken yatmayı planlasanız iyi olur. Şafak sökerken yola çıkıyoruz, böylece iyi manzaralı bir yer bulacağımızdan emin olabiliriz."

Annesi başını salladı. "Sen ve senin Fey'e olan aşkın." Ama bir kez olsun,

Büyünün kötülükleri ve güzel bir yüz takınan baştan çıkarıcı şeylerin tehlikesi hakkında her zamanki dersini eklemedi.

Ellie annesinin büyü korkusunu paylaşa da, Fey'le ilgili her şey beri onu büyülemişti. "Bu, haberlerin için daha az heyecanlı olduğum anlamına gelmiyor anne." Annesinin ellerini kavramak için uzandı. "Gerçekten de bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Leydi Zillina tam olarak ne dedi? Tek bir ayrıntıyı bile atlama."

Lauriana bir tabure çekip tüm hikâyeyi anlattı, mahallenin en büyük dedikoducusu Stella Morin'in tüm olaya şahit olması da buna dahildi. Dükkâna gelip Lauriana'ya kasabın en küçük kızı Donatella Brodson'ın zengin bir ipek tüccarının üçüncü oğluyla evlenmek üzere resmen sözleştiğini söylemişti.

"Oh-" Lauriana parmaklarını şıklattı. "Bu bana şunu hatırlattı. Den bu akşam yemeğe geliyor."

"Den mi?" Ellie dehşetle tekrarladı. Kasabın oğlu Den Brodson, genç bir adamın doldurulmuş domuz rostosuydu. Ve ilk karısı altı ay önce doğum sırasında öldüğünden beri Ellie'yi sulu bir bifteğin peşindeki aç bir av köpeği gibi takip ediyordu. Onu karanlık köşelerde yakalamayı, üzerindeki soğan ve domuz pastırması kokusunu kadar yakınında durmayı ve sanki kumaşın altından yumuşak kıvrımlarını görebilecekmiş gibi elbiselerinin yakasına dikkatle bakmayı alışkanlık haline getirmişti. Kalın parmakları sanki onun üzerinde bir hakkı varmış gibi kolunu sıkıca kavıyordu. Kadın tiksintiyle ürperdi. Çocukken bile ondan pek hoşlanmamıştı. Şimdi ise tüylerini diken diken ediyordu.

Yanındaki ikizler gözlerini devirdi ve boğazlarını tutarak öğürme sesleri çıkardılar. Den'i onlar da sevmiyordu.

"Mmm." Lauriana yuvarlanan gözlere ve öğüren suratlara aldırmadı ama ikizleri mutfaktan kovdu. "Gidip odanızda oynayın kızlar." Sonra Ellie'ye, "Yeşil elbiseni giy, kit. Seni oldukça güzel gösteriyor."

"Den için neden güzel görünmek isteyeyim ki?"

Sert bir ela bakış onu olduğu yerde sabitledi. O gülen, uçarı anne gitmişti. Pratik, saçma sapan anne geri dönmüştü. "Yirmi dört yaşındasın, Ellysetta. İyi bir eş bulmanın ve kendi işini kurmanın zamanı çoktan geçti.

Aile. Arkadaşlarınıza bir bakın. Hepsi yıllardır evli, en az bir çocukları var ve bir diğeri de yolda."

Ellie annesine, "Kelissande evli değil," diye hatırlattı.

"Evet, ama Kelissande'nin teklif sıkıntısı yok." Lauriana'nın gözlerindeki sert bakış aynı kaldı ama sesi yumuşadı. "Onun güzelliği, kızı ve zenginliği var. Senin yok."

Ellie gözlerine dolan yaş pırıltılarını gizlemek için başını eğdi. Güzel olmadığını biliyordu. Bunu anlamak için yansımasını yeterince sık görmüştü. Ve Kelissande Minset, onun gözden kaçırması durumunda eksikliklerini her zaman mutluluk duymuştu.

"Her ne kadar iyi ve nazik bir kalbin," diye devam etti Lauriana, "ve her erkeği değerli bir yardımcı yapacak güçlü bir sırtın olsa da, genç delikanlılar ve aileleri önce bu nimetlere bakmazlar. Gençler güzellik ister. Ebeveynler zenginlik ister. Kraliçenin komisyonu muhtemelen Den'in ailesini ayağa kaldırmaya yetecektir, ama erkekleri seçebilmek için babanın bir servet kazanmasını bekleyecek vaktiniz yok." Bir kız yirmi beş yaşına kadar evlenmemişse, bir şekilde kusurlu olduğu konuşulmayan yaygın bir bilgiydi. Evlenmemiş kızlara acınmalı ve geleceklerini karartan kötülüğün gölgesi etraflarındakilerin üzerine düşmesin diye dikkatle izlenmeliydi.

Ellie duyduklarına inanamıyordu. Annesinin Ellie'nin kiminle evleneceğine çoktan karar verdiği belliydi. "Ama ben Den'i sevmiyorum, anne." Korkudan sesi titriyordu.

"Ellysetta." Bir etek hışırtısı duyuldu ve ardından annesinin kollarının beklenmedik sıcaklığı ince omuzlarını sararak onu kendine çekti. "Ah, kızım. Bu benim hatam." Lauriana içini çekti. "Sana karşı görevimi uzun zaman önce yerine getirmeliydim. Ama sen çok... garip... bir yaratıktın ve biz de fakirdik. Asla evlenemeyeceğini düşünmüştüm, bu yüzden hayallerini sürdürmene izin vermenin ne zararı vardı?"

Garip. Annemin asla dile getirmediği korkunç gerçek için ne kadar da hafif bir örtmece.

Ellie anne babasının onu sevdiğini biliyordu, Lillis ve Lorelle'in de öyle. Ama bu onu başkalarının konuşmalarını duymaktan ya da Ellie'nin etrafında bir şeyler olduğunda annesinin asla tam olarak gizleyemediği korkuyu görmekten alıkoymamıştı.

"Ama sen değiştin Ellie, bizim koşullarımız da değişti. Kendi tarzında oldukça güzelleştin ve bu kraliyet komisyonu kasamıza biraz para koyuyor, daha da fazlasını vaat . Bana bak, çocuğum." Bu emre itaat eden ve eliyle çenesini kaldıran Ellie, annesinin ciddi bakışlarıyla karşılaştı. "Hayat hiçbir zaman kesin değildir, Ellie. Bu senin evlenme şansın ve bunu kullanmalısın."

"Ama, anne-"

Lauriana susturucu bir parmak kaldırdı. "Gençken yaşadığın onca şeye rağmen Fey masallarına olan aşkını ya da gerçekte eş ve mutlu son hayallerini asla engellemedim ama bunlar Feyler için, bizim gibi ölümlüler için değil. Bizim gerçekte aşkı beklemek için yüzyıllarımız yok."

"Biliyorum anne."

"Aşk zamanla gelecek, Ellie."

"Ama Den'le değil, anne!" Onun dokunuşunu düşünmek bile onu tiksindirirken nasıl olabilirdi ?

"Sus! Ona bir şans bile vermedin, Ellysetta. Den kötü biri değil ve son birkaç aydır sana ilgi gösterdiği de kesin. Ailesi hem tavır hem de konum olarak yeterince iyi ve çocuklarınız asla yiyecek sıkıntısı çekmez. İnanın bana, anne babalar için bir çocuğun sağlayamadıkları yiyecek için ağladığını duymaktan daha kötü bir şey yoktur. Bu çocuk kendi kanlarından olmasa bile."

Ellie, Baristanilerin öz olmadığını hatırlayınca bakışlarını kaçırdı. Neredeyse yirmi dört yıl önce, Kreppes'ten kuzeydeki Hartslea'ya yaptıkları bir yolculuk sırasında Sol ve Lauriana Norban yakınlarındaki ormanda terk edilmiş bir bebek bulmuşlardı. Turuncu saçları ve şaşırtıcı yeşil gözleri olan bir kız bebek.

Son derece fakir olmalarına rağmen -Sol'un elleri bir kaza sonucu sertleşmiş ve neredeyse sakat kalmıştı, bu yüzden kalfa olarak çalışamıyordu- bebeği ölüme terk etmek yerine onu yanlarına almışlardı. Ve Sol marangoz çırağı olarak haftada birkaç bakırla zar zor geçinirken, kırık elleri çekiç, çivi, törpü ve tornayı tutmayı başarsa da, sevdiği karmaşık detay işlerini artık yapamasa da onu yanlarında tutmuşlardı.

Gizemli, şiddetli nöbetler geçirdiğinde ve rahipler onun şeytan tarafından lanetlendiğini ilan ettiklerinde bile onu . Hatta şeytan kovucuların ve kilise rahibinin tavsiye ettiği gibi onu kovmak ya da kilisenin himayesine vermek yerine Hartslea'deki evlerini terk etmişlerdi.

Ondan sonra, neyse ki, ailenin kaderi değişti. Sol'un elleri mucizevi bir şekilde iyileşmiş ve ilk aşkı olan ahşap oymacılığına geri dönebilmişti. Ellie'nin korkunç nöbetleri azalmış, sonra da neredeyse tamamen durmuştu; annem bunu Ellie'nin Işık Kilisesi'ndeki ilk Concordia'sında ruhunu Işığa hizmet etmeye adanmışlığına dair yemin etmesine bağlıyordu.

Yine de Ellie onların kendisi yaptıkları fedakârlıkları asla unutmamıştı. Şimdi iyi olmasa bile en azından yeterince iyi bir evlilik yapma şansı vardı. Bu, Lillis ve Lorelle'in gerçekten iyi bir evlilik yapma fırsatına sahip olmalarını sağlayacaktı.

"Ailene en iyisini yapacakları konusunda güvenmelisin, Ellysetta. Senin ve ailen için."

"Evet, anne," diye fısıldadı. Onlara bu kadarını ve daha fazlasını borçluydu.

"Hayalini adam olmadığını biliyorum ama Den'e bir şans verin. Ve eğer iyi bir aileden gelen başka bir genç sana olursa, onun teklifini de değerlendiririz."

"Evet, anne."

"Ve bu gece yeşil elbiseni giy." Ellie'nin

omuzları çöktü. "Peki, anne."

O akşam Ellie yeşil elbisesini giydi ve kendini kesime götürülen bir kuzu gibi hissetmemeye çalıştı. Annesinin ısrarı üzerine yeşil elbisenin altına Lauriana'nın gelin kombinezonu giydi ve eskitilmiş fildişi dantel ellerinin arkasına düşerek güzel, kadınsı ve narin göründü. Ellie onun yerine kendi sade manşetlerini giymiş olmayı diledi.

Aynadaki yansımasına sertçe baktı. Belirgin elmacık kemikleri ve ince bir burunla vurgulanan çok zayıf bir yüzde çok büyük görünen şaşırtıcı yeşil gözler ona bakıyordu. Son bir yıl içinde kaşları ve kirpikleri koyu kumrala dönmüştü. Kaşlarının kesik kanatları artık solgun ve solgun olmak yerine egzotikti ve kirpikleri koyulaştıktan sonra kalınlıkları ve uzunlukları belirginleşmişti. Eskiden

Bunun için minnettar olsa da, şu anda neşeyle çocukluğunun şeffaf soluk turuncusuna geri dönmelerini dileyebilirdi. Ağzının çok geniş olduğunu eleştirel bir gözle kabul etti, dudakları çok dolgun ve çok kırmızıydı. Ancak dişleri beyaz ve düzgündü, en iyi özelliklerinden biriydi.

Bu gece glmsememeye karar verdi - en azından dişlerini göstermeyecek şekilde.

Yabani saçlarını acımasızca başının bir düğüm haline getirmişti ve ilk kez parlak, demode renginden ve oldukça sert tarzından memnundu. Aynadan bir adım geri çekildi. Ne yazık ki annesi elbisenin onu güzel gösterdiği konusunda haklıydı. Yeşil renk gurur vericiydi ve gğslerini yukarı kaldıracak şekilde sıkıca bağlanmış korsaj onu sıska değil ince gösteriyordu. Yine de Çelyer standartlarına göre kadınsı sayılamayacak kadar uzundu. Düztaban olduğu için Den'in gözlerinin içine bakabiliyordu. Ellie ayaklarını en yüksek topuklu ayakkabılarının içine soktu ve hemen  santim uzadı.

Ellie, annesinin tam olarak istediği şeyi yaptığından ve her türlü şirinlik belirtisini mümkün olduğunca azalttığından emin bir şekilde, alt kattaki aile salonuna .

Den zaten oradaydı, Sol Baristani'nin ince oymalı koltuklarından birinde babasının karşısında oturuyor ve çikolatalı karamelini keyifle çiğniyordu. Tıknaз vücuduna yeni lacivert ekose bir takım elbise giydirilmişti, biraz fazla dar kesilmişti ve kalın boynuna kıvrımlarla bağlanmış sarı bir boyun örtüsü vardı. Oldukça hantal bir ayı şeklindeki altın bir iğne, boyun örtüsünün kıvrımlarından parlıyordu. Kuvvetli kokulu bir pomatla yağlanmış kahverengi saçları, geniş alnının tepesinde özenle oluşturulmuş bir tutam bukleye birlikte yüzünden geriye doğru taranmıştı. Teni kırmızıydı, burnu bir dizi çocukluk kavgasından dolayı kısmen basıktı ve gözleri soluk maviydi, kenarları güdük siyah kirpiklerle çevriliydi.

Yeterince çekiciydi, kaba saba, kasabın oğlu gibi bir hali vardı. Ellie'yi rahatsız eden bu değildi.

Başını kaldırdı, onu gördü ve ayağa fırlayarak odayı geçip ona rahatsız edici derecede yakın durdu. Bakışları onun üzerinde gezindi, sonra annesinin en güzel kombinezonunun narin kumaşına yaslanmış göğsünün kabarıklığına odaklandı. Topuklu ayakkabı giymeye karar verdiği için (şimdi farkına varmıştı ki çok kötü düşünmüştü) yüzüne  santim daha yakın olan bir gğs. Dili dolgun dudaklarını yalamak için dışarı ıktı.

Ellie'yi rahatsız eden *de* buydu.

Kollarını göğsünde kavuşturma savaşıarak sert bir gülümsemeyle -dişlerini göstermeden- "İyi akşamlar Den. Bu gece bize katılabilmen ne kadar güzel."

"Çok güzel görünüyorsun, Ellysetta." Bunu söyleyen tabii ki babamdı. Den hâlâ onun göğsüne salyalarını akıtıyordu.

"Teşekkür ederim baba." Sol Baristani'nin gözlerinden parlayan sıcak sevgi için minnettardı. Ve onun salondaki varlığı için. Yalnız olsalardı Den'in ne yapmaya çalışacağını ancak tanrılar bilebilirdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bundan pek hoşlanmazdı.

"Mmm. Evet," diye kabul etti Den, dudaklarını tekrar yalayarak. "Çok güzel." Soluk mavi bakışları kızın boynunda gezindi ve ağzında durakladı. Sonunda onun bakışlarıyla yüz yüze geldiğinde, yanaklarında renk lekeleri vardı.

Bir an için rahatsız edici bir açlık hissettiğini hayal etti. *Onun* açlığını ve bunun yemek için olmadığını fark etti. İçinde aniden bir panik başladı, midesini düğümledi ve ter içinde kalmasına neden oldu. Eğer ona dokunursa, hasta olacağını biliyordu.

"Ah, Ellysetta. Güzel." Annesinin sesi Ellie'yi ele geçiren garip duyguların arasından sıyrıldı ve Ellie soluk soluğa kaldı. Hasta hissetmesine şaşmamalıydı. Baş dönene kadar nefesini tutmuştu!

"Bana yardım etmeni isteyecektim," diyordu Lauriana, "ama fikrimi değiştirdim. Mutfakta elbiseni kirletme riskini göze alamayacak kadar güzel görünüyorsun. Sence de öyle değil mi Den?" Den'den iltifat almak için utanç verici bir annelik girişimiydi ama genç adam onu memnun etmekte tereddüt etmedi.

"Elbette, Madam Baristani." Den sanki bir kasabın değil de bir lordun oğluymuş gibi belinden eğildi. "Ellysetta onu hiç görmediğim kadar güzel görünüyor." Kendini beğenmiş gülümseme geri gelmişti.

"Sol, belki onun yerine bana yardım edersin?" Lauriana sivri bir bakışla önerdi.

Ellie'nin gözleri panikten kocaman oldu. "Sana yardım etmemin sakıncası yok anne!" Ellie'nin sesindeki tiz çaresizliği duymuştu. "Gerçekten, yok."

"Saçmalık. Sen burada kal ve genç adamı eğlendir. Baban bana yardım etmekten mutluluk duyar." Odadan çıktıklarında annesi Den'e hoşgörölü bir gülümseme fırlattı ve hiç de annesine benzemeyen nazlı bir sesle, "Birkaç saatten fazla sürmez, çocuklar," dedi.

Onun aşğılayıcı derecede açık olan planını yanlış anlamak mümkün değildi ve Den bu sözsüz daveti kabul etmekte gecikmedi. Lauriana'nın etekleri koridorda kaybolur kaybolmaz Ellie'ye yaklaştı, kare şeklindeki elleri ona uzandı. Ellie onun takibinden kurtulmak için geriye doğru sendeledi ama kendini bir köşede, adamın kolları arasında sıkışmış, adamın kalın, ıslak dudakları Ellie'nin dudaklarına yapışmaya çalışırken dehşet içinde tiksintiyle bakarken buldu. Ellie vücudunu hızla döndürerek öpücükten kurtuldu ve adamın kolunun altına girmeye çalıştı. Yeterince hızlı değildi ve ince kasları adamın iri cüssesine denk değildi. Kısa ve onursuz bir mücadeleden sonra kendini tekrar köşede, adamın vücuduna sıkıca sarılmış halde buldu.

"Haydi Ellie," nefesi biraz daha hızlı gelmeye başlamıştı. "Ailenin bizi neden yalnız bıraktığını ikimiz de biliyoruz. Nazlı kız rolünü oynamana gerek yok. Bir ya da iki öpücükten başka bir şey istemiyorum." İki sıra keskin ve hafif çarpık dişlerini göstererek sırttı. "Şimdilik."

"Den, birbirimizi pek tanımıyoruz."

Güldü. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz, Ellie."

"Ama bu şekilde değil.. biz sadece... şey... arkadaştık." Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. Onu ağlatmaktan hoşlanan alaycı bir kabadayıydı.

"Artık arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum." Elleri Den'in belinde gezindi ve dudakları Den'in yanağına doğru inerek Den başını çevirdiğinde Den'in yanağını okşadı. Den hafifçe geri çekildi ve kıkırdadı. "Bir seni izliyorum Ellie," diye mırıldandı, sesi kalın ve sahipleniciydi. "Kabul, çocukken turuncu saçların, çillerin ve topal dizlerinle pek de bakılacak biri değildin. Ama son zamanlarda biraz umut vaat etmeye başladın." O beğenmiş, gizli gülümseme tekrar parladı ve kalın parmaklı bir eli çenesini kavramak için yukarı kalktı. "Seni karım yapmaya karar verdim, Ellie Baristani."

Sormadı. Sanki bu konuda başka seçeneğı yokmuş gibi sadece söyledi. Dehşet içinde ona baktı ve tüm tanrılar adına bundan nasıl bir zarafetle kurtulacağını merak etti. "Den, sen... şey... beni onurlandırırıyorsun, ama-"

"Şşş." Çenesindeki el ağzını kapatmak için hareket etti. "Bir şey söylemene gerek yok." Ağzındaki el daha sert bir şekilde kenetlenip Den başını boynuna indirdiğinde gözleri öfke ve ani bir korkuyla açıldı.

Sıcak ve ıslak bir şey tenine dokunduğunda midesi guruldadı. Bu onun *dili miydi?* Boğazının dibindeki yakıcı bir acı, onun susturucu eline karşı bağırmasına neden oldu. Küçük şişko kurbağa onu *ısırmıştı!* Az önce yeri emdi ve bir kez daha o sıcak, ıslak dil onu yaladı. Tanrım, hasta olacaktı!

Öfkeli ve iğrenmiş bir halde adamın saçlarından iki avuç tuttu ve çekti. Sertçe. Bacaklarına da tekme attı. Adam homurdanarak onu duvara itti ve tıknaz vücudunun ağır, kımıldamaz ağırlığıyla onu kısırdı. Kız çığlık atacak kadar nefes alamadan, adamın ağzı kızın ağzındaydı. Dudakları ıslak ve kaygandı ve o iğrenç dil yine serbest kalmış, bu kez kızın ağzına girmeye çalışıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir eli göğsünün etrafına dolandı. İçgüdüsel olarak çığlık atmak için ağzını açtı. Bu tam olarak yanlış bir tepkiydi ve belli ki adam da bunu bekliyordu. Eli çenesini açık tutmak için yukarı fırladı ve dili ağzının derinliklerine girdi. Ağzı tarafından boğulan çığlıkları, sadece onu daha da heyecanlandıran çılgın küçük ciyaklamalar olarak ortaya çıktı.

Ellie hayatında hiç bu şekilde saldırıya uğramamıştı. Ailesi neredeydi? Onu nasıl bu... bu... hırpalanmaya terk edebilmişlerdi?

Tiksinti ve çaresizlik duygusunun altında, daha karanlık bir duygu için için yanarak . Vahşi, şiddetli bir öfke. Cildi sıcak ve karıncalı bir şekilde parladı, sanki etinin içinde bir şey dışarı çıkmak için mücadele ediyormuş gibi gerildi.

Oda titremeye başladığında dehşet onu boğazından yakaladı.

İki yüz mil ötede, soğuk gecede yanan bir kamp ateşinin yanında, Rain Tairen Soul bir kadının duygularının içine saplandığını hissetti. Korku. Öfke. Çaresizlik. Ayağa fırladı, burun delikleri sanki rüzgârdaki duyguların kokusunu alabilecekmiş gibi . Zihni onların yolunu bulmak, kaynağını tespit etmek için yarıştı.

İçine başka bir duygu dalgası yayıldı. Tiksinti. Öfke. Sonra da dehşet. Zihninde sözsüz bir çığlık yükseldi. Kız ona sesleniyordu. Kadın korkuyordu ve adam onu korumak için orada değildi. Kendini bir anda

Yerden göğe yükseldi ve anında tairin formuna dönüştü. Alevler gece gökyüzünü yakıp kavurdu ve öfke dolu kükremesi havayı kirletirken, korku içinde kendisine seslenen zihnin yolunu izledi.

Ama sonra, çağrı geldiği gibi aniden sessizliğe gömüldü. Bağlantının aniden kesilmesiyle kafası karışan Rain uçuşunun ortasında durakladı. Öfkesi hâlâ oradaydı. Ağzından hâlâ alev kıvılcımları çıkıyordu ve dişlerindeki haznelerde zehir birikiyordu ama öfkesi odağını kaybetmişti. Kadının korkusu ve çaresizliği gitmişti, artık öfkesini körüklemiyordu. Sağa dönerek gökyüzünde bir daire çizdi ve zihniyle seslenen kişiyi bulmaya çalıştı. Sessizlikten ve geride bıraktığı Fey savaşçılarının endişeli çağrılarından başka bir şey bulamadı. Sonra Marissya'nın daha da endişeli çağrısı.

Savaşçıları görmezden gelebilirdi ama Marissya'yı değil. Tüm Fey erkekleri ırklarının dişilerini korumakla yükümlüydü, endişeden bile.

"Yağmur mu?" Marissya zihinsel sesindeki endişeyi gizlemeye çalışmadı. Rain'den sadece bir asır yaşlıydı, onu hayatı boyunca tanımıştı. Onun arkadaşıydı. *"Ne oldu?"*

"Bana seslendi. Korkuyordu."

"Kim?"

Tereddüt etti. *"Bilmiyorum."* Keskin tairin gözleri geceyi deldi. , Celieria'nın parıltısını gördü. *"Ama öğreneceğim."* Bir kanadını indirdi ve tekrar alçalarak uzaktaki şehre doğru yöneldi.

Ellie yemek masasına oturdu ve ağzına yemek koyma düşüncesini hazmedemedi. Dehşet verici öfke ve tenindeki rahatsız edici his neredeyse geldikleri kadar çabuk geçmiş, Ellie'den başka kimse bundan haberdar olmamıştı.

Salonun gerçekten titrediğine yemin edebilirdi ama başka kimse bunu hissetmiş gibi görünmüyordu. Deliriyor muydu? Gençliğine musallat olan iblisler, kötülüklerini onun üzerinde uygulamak için farklı, daha ince bir yol mu bulmuşlardı?

Ellie kendini üzmemesi gerektiğini biliyordu. Hayatı boyunca, yanlışlıkla başka bir nöbeti tetiklememek için duygularını kontrol altında tutmaya çalışmıştı. Kendini derin, eşit nefesler almaya zorladı ve zihnini sakinleştirici düşüncelerle doldurdu.

Yine de, kirpiklerinin altından annesine , annesinin

Lauriana Den Brodson'la hoş sohbetler ederken -küçük sohbetler!- öfke ve kızgınlık patlamasını bastırdı. Annem Ellie'yi o iğrenç *rultshart*'la evlendirmeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Annem Den'in salonda ne yaptığını biliyor muydu? Biliyor olmalıydı. İçeri girmeden önce kasıtlı olarak dizi yüksek ses çıkarmıştı. Den'e Ellie'ye saldırmayı bırakması gerektiğini söylemekten başka ne işe yaramıştı ki? Tanrılara şükürler olsun ki durdurmuştu. Son bir ıslak öpücük ve göğüslerini son bir kez acıyla sıktıktan sonra Den onu serbest bıraktı ve "İşe yarayacaksın, Ellie," dedi. Sanki mezbahadan çıkmış bir sığır etiymiş gibi onaylıyordu.

Ellie'nin özgürlüğüne kavuştuğu için duyduğu rahatlama hızla bir ihanet duygusuna dönüşmüştü. Annesi Den'in ne yaptığını bildiği halde nasıl öfkelenmemişti? Elbette annesinin o korkunç pembe dilden haberi yoktu.

Öfke ve içinde çarpıştı. Den Brodson'la evlenmeyecekti. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Öfke alevlendi, hızlı ve sıcak.

Birdenbire zihninde bir his belirdi. Sanki biri ya da bir şey kafasının içine ulaşmaya çalışıyormuş gibi sondalı bir dokunuş. Uzaklarda, güçlkle biriktirilmiş bir öfke ve daha güçlü bir şeyin acımasız bir amaçla ona doğru koştuğu hissine kapıldı.

Ellie'nin kaşığı masaya çarptı. Herkes şaşkınlıkla ona baktı. "Ellie?" Babamın kahverengi gözleri endişe saçıyordu. "İyi misin, yavrum?"

Titreyen elini başına götürdü. "Sanırım öyle, baba." O his kaybolmuştu. Bu onun hayal gücü müydü? Yaklaşan deliliğin başka bir işareti mi? Silik bir gülümsemeye zorladı ve kombinezonunun boynunu çekti. "Yani, evet. Ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

"Boynundaki de ne?" Lorelle, Den'in Ellie'nin boynunu ısırdığı noktaya, Ellie'nin farkında olmadan az önce ortaya çıkardığı noktaya bakıyordu.

Bir anda herkes Ellie'nin boynuna bakmaya başladı. Utanarak bir elini o noktaya vurdu. Aynaya hiç bakmamıştı. Den onda bir iz bırakmış mıydı?

Görünüşe göre öyleydi, çünkü babası şimdi sert bir şekilde Den'e bakıyordu. O utanmaz *klat* sadece kendini gülümsemesini takındı ve babasının bakışlarına doğrudan karşılık verdi.

Annenin gözleri kocasından kızının talibine kaydı. Annesinin gözlerinde Ellie'nin kalbinin teklemesine neden olan bir bakış vardı. Ellie'nin omurgasında endişe belirirken, utanç azaldı -hatta başına geleceklerden duyduğu korku bile azaldı.

"Kızlar," dedi babam. Ellie onun sesinin bu kadar duygusuz, bu kadar sert çıktığını hiç duymamıştı. "Odalarınıza gidin." İkizler ayağa fırladılar ve koşarak dışarı çıktılar. "Sen de Ellysetta." Ona bakmadı, gözlerini Den'in gözlerinden ayırmadı.

Ellie hemen itaat etmedi. Ne olsa ailesi Den'in ona ne yaptığını bilmiyor muydu? Tam da bu nedenle 'le salonda yalnız bırakmamış olmaları mümkün müydü?

"Baba?"

"Git!" diye bağırdı ve Ellie odadan çıkarken neredeyse düşecekti. Merdivenlere koştu ve ikişer çıktı, küçük yatak odasının güvenliğine kavuşana kadar da yavaşlamadı.

Den'in üzerinde ne tür bir iz bıraktığını tam olarak bilmek istediğinden, odasının köşesine sıkışmış küçük tuvalet masasına gitti. Bir kibrit çakıp masanın üzerindeki yağ lambasını yakarken parmakları titriyordu. Yumuşak altın rengi ışık odayı . Ellie aynaya yaklaştı, boğazının dibindeki küçük, koyu, oval izi ortaya çıkarmak için kombinezonunun boynunu bir tarafa doğru çekti. Lamba ışığının altın sarısı parıltısında iz bir is lekesi gibi görünüyordu. Ovaladı ama . Kendini bir şekilde istila edilmiş, tecavüze uğramış hissetti ve aniden aşağıda olup bitenlerden çok korktu.

Yatağının kenarına oturdu ve bekledi. Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Merdivenlerin gıcırtısını ve babasının botlarının ağır ağır çıkardığı gıcırtıyı duyana kadar çanlar çalmış gibiydi. Koşarak yatak odasının kapısına gitti ve kapıyı açtı. "Baba?"

Ona baktığında gözlerinde hayal kırıklığı ve üzüntü vardı. "Yatağına git, Ellysetta. Geç oluyor." Yorgun ve yıpranmış görünüyordu. Yaşlı.

"Ama baba... Den hakkında." Ne söyleyebilirdi ki? Babasına onun kendisine yaptığı utanç verici şeyleri anlatamazdı. "Ben... annemin onun iyi bir eş olduğunu düşündüğünü biliyorum ama baba... ben ondan hoşlanmıyorum. Lütfen, onunla evlenmek istemiyorum."

Babası bir ona baktı, sonra başını salladı ve döndü. "Yatağına git. Yarın konuşuruz."

"Ama, baba-"

Koridorda yürümeye devam ederek odasına girdi ve yatak kapısını arkasından kapattı.

Ellie kendi odasına döndü ve karanlıkta soyunarak yeşil elbisesini ve annesinin kombinezonunu duvara dayalı küçük gardıroba astı. Yaşadığı sürece ikisini de bir daha giymek istemiyordu.

Pamuklu bir gecelik giydikten sonra pencerenin yanına oturdu ve saçlarını çözdü. Saçları uzun, yay gibi sarmallar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Saçlarını düzenli hareketlerle tararken gözlerini gece gökyüzüne dikti. Anne adı verilen büyük ay ve Kız adı verilen küçük ayın her ikisi de dörtte üçü dolunaydı. Parlak bir geceydi.

Lütfen, diye dua etti sessizce, hararetle, Celierian tanrılarının onu duyacağını umarak. *Lütfen bana başka birini gönderin. Den'den başka birini*. Fırçayı tuvalet masasındaki yerine bıraktı ve yatağa girerek yorganı çenesine kadar çekti ve gözlerini kapattı.

Anne'den gelen ışık, gecenin içinde kanat çırpın büyük siyah bir tairin tarafından karartılırken, odasına düşen gölgeyi görmedi. Fener gibi parlayan lavanta rengi gözlerin ışıklarını Celieria'nın çatılarına çevirdiğini görmedi. Arıyor. Aramak.

İKİNCİ BÖLÜM

Korkunç bir sihirle güzel ve korkutucu bir şekilde ,

Tutkunun ateşiyle ruhu yanıyor, keder içinde adını fısıldıyor.

-Rainier'in Şarkısı adlı epik şiirden

Celiera'lı Avian tarafından

Ellie ve ikizler ertesi sabah yedide vardıklarında Celierianın ana caddesi çoktan dörde katlanmıştı. Tairen Ruhunun geleceğine dair haberler şehirde hızla yayılmıştı ve Ellie saat on olmadan şehirdeki her erkek, kadın ve çocuğun efsanevi Feyreisen'i, Yağmur Tairen Ruhunu, bir zamanlar neredeyse dünyayı yok edecek olan insan-canavarı seyretnmek için sokaklarda sıraya emindi.

Yaklaşmakta olan gösteriyi izleyebileceği bir yer aramaya başladı. Şehir kapıları ile kraliyet sarayı arasındaki yolun yaklaşık yarısında, şehrin birçok küçük parkından birini çevreleyen çimenli bir tümsek buldu. Çocuklar üstünden Fey alayını engelsiz bir şekilde görebileceklerdi.

Alayın başlamasını beklerken ikizleri oynamaya gönderen Ellie, kahverengi eteklerini açtı ve çimen lekelerini ya da elbisesini ıslatan sabah çiyni umursamadan oturdu. Zihni hâlâ kendi etrafında dönüp duruyor, dün gece Den ile anne babası arasında geçenler hakkında endişeleniyordu. Kahvaltı için aşağı indiğinde babasının gitmiş olduğunu hâlâ bilmiyordu ve annesi ona Fey alayından döndükten sonra konuşacaklarını söylemişti. Ellie çok kötü bir şey olmak üzere olduğu duygusundan kurtulamıyordu.

Uykusu daha fazla rüyayla işkenceye dönüşmüştü. Kan ve ölümle ilgili bildik, şiddetli rüyalar ya da hayatının büyük bölümünde peşini bırakmayan karanlık, kötü niyetli kâbuslar değil, ateşli öfke ve soluk mor gözlerin, onu çağıran ve cevap vermesini isteyen sessiz bir sesin olduğu yeni, korkutucu rüyalar. Bir o yana bir bu yana dönüp durduğunu, o gözleri ve ısrarcı sesi çalıştığını hatırlıyordu. Şafak sökmek üzereyken nihayet huzur bulmuştu.

Şimdi, Büyük Güneş'in kocaman altın bir top gibi parladığı parlak mavi sabah gökyüzüne bakarken, neredeyse rüyalar gerçekmiş gibi davranabilirdi

Hayal gücünün çılgınca çalışmasından başka bir şey değildi... Den'in durumuyla ilgili endişeler suçluydu... her şey yoluna girecek ve hayat hoş, rahat rutinine geri dönecekti.

Buna bir an bile inanmadı.

Şehrin yirmi mil dışında, iki yüz Fey savaşçısı ve bir Fey Lordu, küçük köylerle bezeli yemyeşil tarlalardan oluşan Celierian manzarasını kesen geniş yolda hızlı adımlarla ilerliyordu Çiftçiler ve köylüler küçük gruplar halinde yolun kenarındaydı, her zaman yaptıkları gibi aileleriyle birlikte ölümsüz Fey'in geçişini izlemeye gelmişlerdi. Ancak bu yıl dikkatleri yola değil, Marissya v'En Solande'nin devasa bir siyah tairen'in, yani meşhur Yağmur Tairen Ruhu'nun sırtında rüzgârı arkasına aldığı tepeye yönelmişti.

Fey savaşçıları şafaktan üç çan önce kamptan ayrılmış ve hızlı bir tempoyla Celieria'ya doğru yürüyüşlerine devam etmişlerdi. Marissya, Büyük Güneş gökyüzünü aydınlatmaya başladığında Yağmur dönene kadar onlarla birlikte koşmuştu; sonra yolculuğa tairen-sırtında devam ederek savaşçıların normal, kolay sürdürülebilir koşullarına devam etmelerine izin verdi. Sonraki yetmiş mili üç çandan kısa bir sürede kat etmişlerdi. Herkes bir gece önce Yağmur'u bir şeyin rahatsız ettiğini ve onun da bu rahatsızlığın kaynağını aramaya gittiğini biliyordu. Ama döndüğünden beri bu konuda konuşmamıştı ve Marissya bile onu konuşturamamıştı.

Şehre yaklaştıklarında Yağmur yere indi, Marissya'yı yere indirdi ve tekrar Fey formuna geçti. Marissya ve Fey şehre törenle girmeye hazırlanırken o da huzursuzca volta atıyordu.

Marissya kahverengi seyahat derisini çıkarıp yerine çenesinden ayak parmaklarına kadar onu örten kırmızı bir elbise ve yüzünü örten kalın kırmızı bir duvakla örtülü sert kenarlı bir şapka giydi. Beline kadar uzanan siyah saçları örülmüş ve gözden uzak bir yere toplanmıştı. Gerçek arkadaşı Dax etrafına serin bir Hava ağı örmemiş olsaydı, bu kıyafet sıcak ve boğucu olabilirdi. Marissya bir *shei'dalin*, güçlü bir Fey şifacısı ve Hakikat Konuşmacısıydı ve Fey ya da akrabası olmayan hiç kimsenin konsey dışında ona bakmasına izin verilmezdi.

Marissya'nın dört bir yanında, iki yüz Fey savaşçısı pırıl pırıl siyah deriler giyiyor ve her savaşçının Solan Topraklar'dan ayrılırken taktığı onlarca kılıcı parlatmak ve yeniden kınına sokmak için en az yarım çan harcıyordu. Eşi Dax, gerçek bir Fey Lordu'nun koyu kırmızı derilerine bürünmüş, kendi silahlarına da benzer bir özenle bakıyordu. Artık savaşçı sınıfından olmasa da - hiçbir Fey Lordu

bıçaklarla dans etmeye devam ederek eşini riske atmasına izin verildi - bıçakları her zaman onunla tehlike arasında duracaktı.

Marissya fiziksel hazırlıklarını erkeklerden çok önce bitirdi ve Yağmur'un yanına gitti. Onu böyle bir halde görmeyeli uzun yıllar olmuştu. Huzursuz ve sinirliydi, kısa ve hızlı adımlarla bir ileri bir geri yürüyordu. İçinde o kadar büyük bir güç vardı ki, o kadar zor kontrol ediliyordu ki, etrafını parlayan bir aura sarmış, küçük kıvılcımlarla sürekli yanıp sönüyordu. Gözleri ateş gibi parlıyordu. Burun delikleri, sanki havada kendisini eden bir şeyin kokusunu alan bir hayvan gibi titriyordu. Eğer tairin formunda olsaydı, alevler saçıyor olurdu. Hâlâ kendini kontrol edebiliyordu - öyle olmasaydı o ve tüm Fey bunu bilirdi - ama yüksek bir tedirginlik içindeydi ve bu önümüzdeki uzun gün için iyiye işaret değildi. Ona dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. -Biri şok yaşamadan ham güce dokunamazdı. Bunun yerine, yüzyıllar önce dostluk içinde oluşturdukları özel zihinsel yollarından ona ulaştı. *"Rain, sakin ol."* Sözleriyle birlikte yatıştırıcı bir güvence dalgası gönderdi, adamın omuz silkip volta atmaya devam etmesine şaşırmadı.

"O orada. Dün gece bir an için onun zihnindeydim; sonra onu tekrar kaybettim." Bağlantıdan hayal kırıklığı fışkırdı.

"Kim, Rain? Kim var orada?"

Gözleri parlayarak etrafına bakındı. Uzun, zarif ellerini sıktı ve çözdü. Göğsü kabardı. Kızgın ve sinirliydi, evet, ama Marissya şimdi bundan daha fazlası olduğunu fark etti.

"Öyle." diye tersledi. *"O! !"* Ve sonra, anlayacağından emin olduğu tek kelime. Her şeyi açıklayan tek kelime. Yüksek sesle bağırdı: *"Shei'tani!"*

İki yüz Fey savaşçısı sersemlemiş bir halde krallarına bakarken ani bir takırtı ve ardından mutlak sessizlik oldu.

Marissya'nın nefesi şaşkın bir solukta kesildi. *"Ama bu ."*

"Başka bir şey olamaz."

Yağmur'un duygularının karmaşası zihinsel bağlantıları üzerinde patladı ve Marissya şok içinde geri sendeledi, bu duyguları tam olarak ne olduklarını tanıdı

vardı. Zihni içgüdüsel olarak Dax'a, kendi gerçek arkadaşına ulaştı ve Rain'in duygularının şok edici gerçeğini onunla .

Bakışları uzakta buluştu ve hep birlikte krallarına bakmak için döndüler.

Bir kez daha huzursuzca volta atıyordu. Birkaç dakikada bir başını Celieria'ya çeviriyor ve içindeki güç biraz daha parlıyordu. İkisi de onu harekete geçiren içgüdüleri biliyordu, Tairen Ruhü olduğu için bu içgüdülerin çok daha yoğun ve kontrol edilmesi çok daha zor olacağını, Fey ve tairen tutkularının birleşimiyle besleneceğini biliyorlardı. Eğer çok dikkatli olmazlarsa, önümüzdeki günler felaketle sonuçlanabilirdi. * * *

Feyreisen'in tairen formunda rüzgâra bindiğini gören Ellie, onu bir an için görmenin bile bitmek bilmeyen bekleyişe ve itişip kakışan kalabalığa değdiğini kabul etti. Fey savaşçıları yaklaşımadan çok önce, Ellie ve ikizler Yağmur Tairen Ruhü'nün gökyüzünde süzüldüğünü gördüler. Efsanenin iddia ettiği her şey ve daha fazlasıydı; parlayan mor gözleri olan devasa, vahşi siyah bir kedi, aynı anda hem korkutucu hem de güzeldi. Şehrin üzerinde bir yırtıcı kuş gibi kanat çırpıyor, tekrar tekrar daireler çiziyor, kalabalık yaklaşan savaşçılara çok yaklaştığında uyarı ateşi patlamaları yayıyordu. Uzaktan bile keskin, zehir dolu dişlerinin parıldayan tehlikesini görebiliyordu. Kulakları başının üzerinde geriye yatırılmış, pençeleri uzatılmıştı.

Fey savaşçıları ortaya çıktığında, onları görmek neredeyse Tairen Ruhü'nunki kadar hayranlık uyandırıcıydı. Daha önce gelenlerin en az iki katı kadar savaşçı vardı. Kusursuzca biçimlendirilmiş sıralar halinde yürüyorlardı. ve Ellie'nin hafızasında ilk kez büyü onları parlayan bir ışık aurasıyla çevreledi.

Kalabalıktan bir merak mırıltısı yükseldi.

Fey savaşçıları, boydan boya siyah deriye bürünmüş ve güneş ışığında parıldayan gümüşü kılıç ve bıçaklarıyla göz alıcı bir gösteri sunuyorlardı. Her savaşçı *meicha* adı verilen iki uzun, kıvrımlı bıçağı kavıyor ve Fey'cha adı verilen yüzlerce jilet keskinliğindeki fırlatma bıçağı göğüslerini çaprazlama kesen deri kemerlere sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Bu da yetmezmiş gibi, her savaşçı sırtına bağlanmış iki devasa *seyani* uzun kılıcı taşıyordu.

Bir Fey savaşçısının on şampiyon kadar ölümcül olduğu söylenirdi.
Bakıyorum da

Şiddetleri, hassasiyetleri ve onları saran büyü'nün somut ışıltısı Ellie'yi buna inandırmıştı.

Oluşumun merkezinde, daha da parlak bir ışıltıyla çevrili, kan kırmızısı kıvrımlarla örtülü, silahsız bir figür yürüyordu. Bu *shei'dalin*, Doğruluk Sözcüsü, Marissya v'En Solande'ydi ve yanındaki kırmızı deri giysili yakışıklı, tehlikeli görünümlü adam da onun gerçek arkadaşı, Fey Lordu Daxian v'En Solande'ydi.

Tören alayı yaklaştıkça kalabalık daha da arttı, herkes daha iyi görebilmek için çabaladı. Rain Tairen Soul kükredi ve bir uyarı ateşi püskürdü. Birçok çığlık ve havaya kalkan kafalarla kalabalık akıllıca geri sıçradı.

Yığınla bedenin aniden yer değiştirmesiyle Lillis ayağını kaybetti ve yere düştü. Kendisi de devrilmekten kaçınmaya çalışan Lorelle eline bastığında acı içinde inledi.

Ellie bir anda oradaydı, Lillis'i ayağa ve yarayı inceledi. Çocuğun küçük parmakları kızarmış, bir parmak eklemının derisi hafifçe yırtılmıştı. "Ah, yavrum. Çok özür dilerim. Daha iyi öpmemi ister misin?"

Lillis burnunu çekti ve başını salladı. "Evet, Ellie. Acıyı herkesten daha iyi öpüyorsun."

Ellie ona sevgiyle gülümseyerek kızın yaralı parmağını ağzına götürdü. "Tanrı seni korusun ve kutsasın, yavrum," diye mırıldandı ve küçük parmağı öptü. Küçük bir elektrik akımı Ellie'den kız kardeşine sıçradı ve her ikisinin de sıçramasına neden oldu. Ellie biraz güldü. "Özür dilerim, Lilli-pet. Seni şok etmek istememiştim."

Yağmur Tairen Ruhu kükreyerek tepemizde uğuldadı, sesi havada bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Ellie tam zamanında doğruldu ve Fey savaşçıların aniden durduklarını, kavisli *meicha* kılıçlarını kaldırdıklarını gördü. Doğruluk Sözcüsü'ne en yakın olanlar uzun kılıçlarını metalin kınından çıkarken çıkardığı bir tıslamayla çektiler.

Shei'dalin kalabalığı tarıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Yanındaki eşinin elinde keskin kenarlı kılıçlar vardı ve güçle parlıyordu.

Kalabalık sessizliğe gömüldü. Ellie, tepedeki görüş noktasından

nefesini tuttu ve ikizleri yanına çekti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu olağandışı bir şeydi. Önemli ve korkutucu bir şey. Ellie'nin etrafındaki kalabalık itişip kakışmaya başladı, herkes neler olup bittiğini daha iyi görmeye çalışıyordu.

"Lillis! Lorelle! Bana yakın durun!" İkizleri yakaladı ve onlara sıkıca sarıldı, tepeden aşağıya, ayaklar altında çiğnenen ayaklara doğru itilmek üzere olduklarından korkuyordu Yağmur Tairen Ruhu tekrar kükredi, havayı pençeledi, şimdi belli ki bir şey yüzünden tedirgindi. Alevler havayı yaktı, ardından tairen öfkesinin bir başka kükremesi geldi. Sokaktan, *shei'dalin* kollarını kaldırdı ve bağırdı, "Rain! *Nei!*"

Kalabalık paniklemeye başladı ve Ellie de panikledi. Birisi ağır bir şekilde sırtına çarptı. Sendeledi ve dengesini korumaya çalıştı ama deri ayakkabıları çimlerin üzerinde kaydı. Ellie bir çığlık atarak tepeden aşağı yuvarlandı. Öne doğru düştü, bir eliyle çocukları güvenli bir yere iterken diğer eliyle düşüşünü engellemek için uzandı. Sert bir şekilde yere düştü ve bir adamın çizmesinin topuğu parmaklarına çarpıp ince kemiklerini bir çırpıda ezerken acı içinde çığlık attı.

Acı ve dehşet hislerini bastırdı. Etrafında insanlar çılgınca koşuşturuyordu ve başka bir çizme kırık eline çarptı. Tekrar çığlık attı. Zorlukla düşünebiliyordu, ölmek üzere olduğundan emindi, vücudunu sıkı bir top haline getirdi ve kırık elini başının üzerine kaldırdı.

insanların çığlık attığının belli belirsiz farkındaydı. Rain Tairen Soul'un kanatlarını katladığını ve savrulan siyah bir meteor gibi yere doğru düştüğünü görmedi. Ama bir şey duyularına dokundu, bir şey ona aniden güneşin gittiğini ve ona zarar veren insanların da gittiğini fark ettirdi.

Yukarı baktı ve devasa, korkunç, siyah kanatlı tairen üzerine çullanırken bir korku çığlığı daha attı ve son zil sesinde gökten yere, her seferinde bir siyah botlu ayağıyla hafifçe adım atan meşhur Yağmur Tairen Ruhu Rainier vel'En Daris Feyreisen'e dönüştü.

Adam, kadının büzülmüş halinin üzerinde yükseliyordu. Ölüm siyahı saçları uzun, düz teller halinde sarkıyor ve tairen'in alçalan rüzgârının kalıntılarıyla yüzüne doğru savruluyordu. Teni soluk ve hafif ısıltılıydı, yüzü çarpıcı erkeksi güzelliğinin mükemmelliği içinde korkunçtu ve lavanta rengi gözleri parlak, buz gibi bir ateşle parlıyordu. Bir elini sallayarak, ikisini de beyaz ve kırmızıdan oluşan dönen bir pusla çevreleyen, Hava ve Ateş büyüünden oluşan yüksek bir koni fırlattı.

Ellie korkuyla sinmiş ve içgüdüsel olarak onu uzaklaştırmak için kırık elini kaldırmıştı. Hıçkırıklarla soluyarak ayağa kalktı ve sendeleyerek geri döndü.

"Uzak dur!" diye emretti kısık sesle. Kalbi hızla çarpıyor, nefesi hızlı, sık soluklarla geliyordu ama hiç hava alamıyor gibiydi. Adam ciğerlerindeki nefesi çalmak için büyüsunü mü kullanmıştı? Fey'in bu tür şeyler yapabildiğini biliyordu.

"*Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani.*" Onunla lirik bir yabancı dilde konuşuyordu -Feyan, kelimeleri anlamasa da fark etti -Ve ona doğru adım attı.

"Hayır!" diye . Tek bildiği, adamın az önce ona yaklaşan ölümüne söylediği. "Geri çekilin! Daha fazla yaklaşma!"

Kaşlarını çatarak bir an durakladı. "*Ve to dor. Ve ku'jian vallar.*" Sonra Rain Tairen Soul tekrar ona doğru geldi, adımları yavaş ve kararlıydı. Kızın hıçkırarak ağlamasına ve ondan kaçmasına aldırmadan ona uzandı. Güçlü ve şaşırtıcı derecede sıcak parmakları kızın kollarına dolandı ve onu zahmetsiz bir güçle yakaladı. Muazzam bir gücün, derin bir kederin ve korkunç bir özlemin ezici hissini yaşadı. Ama tüm bunların altında başka bir duygu yatıyordu; şiddetli bir öfke girdabı. Bağırды ve kendini kurtarmak için çabaladı, ancak elinin kemiklerini birbirine sürtmeyi başardı. Acı kolunu bıçak gibi kesti.

Boğazından bir çığlık koptu. Dizlerinin üzerine düştü. Beklenmedik bir şekilde kendini özgür buldu. Gözlerini kırıştırdı ve Feyreisen'e bir bakış atma riskini göze aldı.

Gözleri sıkıca kapanmış, elleri iki yanında beyaz yumruklar halinde sıkılmıştı. Acı çekiyormuş gibi titriyordu. Gözleri tekrar parlayarak açıldı. Gözlerinde hâlâ buz, şaşkınlık ve biraz da delilik vardı.

Korkuyla onu izledi, eğer tekrar ona doğru gelirse vücudu kaçmaya hazırdı. Parmağının bir hareketiyle, dönen büyü konisinin içinde bir kapı . Sesi, derin, kadim ve emredici, Feyan dilinde seslendi.

Bir an sonra Doğruluk Sözcüsü kapıdan içeri adım attı ve hemen ardından da eşi geldi. Fey Lordu Dax kılıçlarını kınına sokmuştu ve Feyreisen'in diktiği büyü konisinin içine adım attığında kendi güç ışıltısı da söndü. Eşi Ellie'ye yaklaşırken o da birkaç adım arkasından onu takip etti.

Shei'dalin'in yüzü kırmızı kıvrımların ardına gizlenmiş olsa da, şefkat ve güven dalgaları yayıyordu. Her şeye rağmen -kendi zihninin bunun bir Fey hilesi olduğunu fısıldaması da dahil- Ellie dehşetinin azalmaya başladığını hissetti. Bu kadına güvenmesi gerekiyordu. Doğruluk Konuşmacısı ona asla zarar vermezdi. Korkmasına gerek yoktu. Sakin olabilirdi. Her şey yoluna girecekti.

Yatıştırıcı şefkate, korkusundan kurtulma dürtüsüne koymak imkânsızdı. Bir Fey *shei'dalin'inin* güçlü hipnotik büyüyle sersemleyen Ellie, Marissya kırık eline uzandığında itiraz etmedi.

Fey kadınının ince ve zarif, uzun, soluk parmakları Ellie'ninkilerin üzerinden geçti. Sıcaklık Ellie'nin derisinden geçerek etine ve kemiğine . Acısı buharlaştı. Elinde garip bir gıdıklanma yayıldı ve kemiklerinin düzelip örülmesini hayretle izledi. Birkaç dakika içinde eli bütün ve incinmemişti.

Parmaklarını deneysel olarak esnetti. En ufak bir acı hissi yoktu.

Ellie boğazındaki yumruyu yuttu ve şaşkın gözlerini Fey kadınına dikti. "Bunu nasıl yaptın?"

"*Eva Telah, cor la v'ali, Feyreisa.*" Peçelerin ardındaki ses çok huzurlu, yatıştırıcı ve şefkatliydi. Ellie bu sesin rahatlığına gömülmek ve sükûnetini içine çekmek istedi. Başını hızlıca sallayarak uyuşuklukla savaştı.

"Seni anlamıyorum."

Doğruluk Konuşmacısı başını . Ellie onun gözlerini göremese *de Shei'dalin'in* şaşkınlıkla kendisine baktığını hissediyordu. "Fey dilini konuşamıyor musun?"

"Sadece bir iki kelime." Ellie bunun neden bu kadar olağandışı olduğunu anlayamıyordu. Onları bir şekilde gücendirmiş miydi? "Özür dilerim," diye özür diledi. "Oldukça iyi okuyabiliyorum ama çok az Celieria'lı hâlâ sizin dilinizi konuşabiliyor."

"Sen Celierian mısın?"

Ellie gözlerini kırptırdı. "Tabii ki."

Doğruluk Sözcüsü omzunun üzerinden bir bakış attı. Feyreisen hâlâ Ellie'ye bakıyor ve kaşlarını çatıyordu. Ellie uzaklaşmaya başladı. *Shei'dalin* hemen ona döndü ve bunu yaparken ağır peçesini kaldırdı. Ellie'nin içinde boğulabileceği kadar merhamet dolu kocaman mavi gözler, bir Işıkkızını utandıracak kadar güzel bir yüzden ona gülümsüyordu.

"Huzur içinde ol, küçük kardeşim," diye mırıldandı *Shei'dalin* ve elini uzatıp Ellie'ninkinin üzerine koydu. "Tüm insanlar arasında Rainier'den asla korkmana gerek yok." Fey kadın konuşurken Ellie kafasında hafif bir baskı hissetti, o kadar hafıftı ki zaten gergin olmasaydı bunu fark etmeyebilirdi. Doğruluk Konuşmacısı'nın zihnini yokladığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir *shei'dalin'in* bir ruhu çırılçıplak soyabileceği, en güçlü erkekleri bile bebekler gibi hıçkıra hıçkıra ağlatabileceği söylenirdi. Doğruluk Sözcüleri herkesi kendi isteklerine boyun eğdirebilirdi.

"Hayır!" Ellie elini Fey'in pençesinden çekti ve tuğla ve çelikten bir kapının zihninin etrafına çarparak kapandığını ve istilacı bilinci dışarı attığını hayal etti.

Shei'dalin boğuk bir çığlık attı ve sendeleyerek geri çekildi. Tairen Ruhu'nun gözleri parladı ve lavanta rengi bir ışık baloncuğu Ellie'nin etrafında ısıltı ısıltı parlamaya başladı. Tairen Ruhu'nun göğsünden vahşi bir hırıltı yükseldi ve saldırının eşiğindeki vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. Bir anda Ellie ile *shei'dalin'in* arasına sıçradı. Aynı anda, *shei'dalin'in* eşi de öne doğru sıçradı.

"Geri çekil!" Ses Ellie'nin kafasının içindeydi, keskin ve emrediciydi. Her nasılsa bunun Feyreisen'den geldiğini biliyordu. Aklını kaçıracak kadar korkan Ellie, iki Fey Lordu onu durduğu yerde katletmeye karar vermeden önce kaçmaya çalışarak kendisini saran mor ışığa doğru itti.

Bunun yerine, Tairen Ruhu onu hayrete düşürerek *shei'dalin* ve eşinin üzerinde döndü. Diğer Fey Lordu'nun gücü alev alev yanan bir ışığa dönüşüp eşini sarmak için parlak bir enerji baloncuğu gönderdiğinde, elleri yükseldi, parmaklarından kör edici parıltılarla güç fişkırdı. Rain'inki gibi, Daxian v'En Solande'nin dişleri de çıplak bir tehditle açılmıştı ama bu tehdit yalnızca Feyreisen'e yönelikti.

İki adam karşı karşıya geldi, yüzleri öfkeyle çizilmişti, etraflarında patlayan güç havayı ozon kokusuyla kavuruyordu.

"Nei, Rain!" diye itiraz etti Doğruluk Sözcüsü. Sesi artık sakın değildi. Sakindi.

Korkuyorum. *"Nei, shei'tan!"* Sonra Celierian dilinde, "Seni korkutmak istememiştim. Lütfen, affet beni! Sakin ol. Duygularını koru."

Ellie'nin Doğruluk Konuşmacısı'nın kendisine hitap anlaması şaşkınlık dolu bir an aldı. *"Ben mi?"*

"Evet! Seni koruduğunu göremiyor musun?" Marissya kızla konuşurken bile Yağmur'a sessiz bir yalvarış gönderdi. *"Özür dilerim, Rain. Onu korkutmak istememiştim. Lütfen. O zarar görmedi. Kendin gör. Sakin ol. Sakin olmalısın. şu anda onu korkutan sensin."* Ve düşüncelerini ve duygularını kendi duyguları gibi hissettiğı gerçek arkadaşına, *"Dax, shei'tan, ben incinmedim. O sadece beni şaşırttı. Bu benim hatam. Onu araştırmamalıydım. Bunu hissetti ve korktu. Rain onu korumak için korkusuna karşılık veriyor, tıpkı senin beni koruduğun gibi. Lütfen, biri incinmeden bırak."*

Ne Rain ne de Dax gücünü ya da öfkesini kontrol etmekte gevşedi. Bu şaşırtıcı değildi. Bir Fey Lordu, eşine yönelik en küçük bir tehdit algısına bile şiddetle tepki verirdi.

"Lütfen Rain. Onun için güçlü olmana, kendini kontrol etmene ihtiyacı var. Tairen'i kontrol etmelisin. Yaralıydı ve sen geldin. Onu korudun. O güvende."

"Senden korkuyor." Alev alev yanan, yarı deli lavanta gözleri onu kısırdı. *buna izin vermeyeceğim."* *"Özür dilerim. I-"* Ateş ve Hava'nın örgüsü hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıktı. Rain inanılmaz bir hız ve ustalıkla koruyucu büyü konisini yeniden öreerek Marissya ve Dax'ı dışarıda bırakmış, kendisini ve Celierian'lı kızı içine kapatmıştı.

Rain'in tairen'in öfkesini geri püskürtmesi, onu zihninin küçük bir köşesine itmesi ve orada tutması birkaç saatini aldı. Ancak o zaman duyguları akıl sağılığını yerle bir eden kadınla yüzleşmek için döndü. Marissya'yı suçlamak istemesine rağmen onun korkusunun kendisini hiç bilmediğı şekillerde yaraladığını biliyordu. Etrafında ördüğü Ruh ağı, gücünü elementlere geri bıraktığında göz kırptı. Yine de ondan korktu. Rain onu bu korkutmaya cüret eden başka herhangi bir adamın kalbini yerinden sökebilirdi ama yine de onu terk etmedi, edemedi.

"Gel." Sesi emrediciydi ama uzattığı eli titriyordu. "Sana asla zarar veremem, shei'tani." Celierian'ı paslanmış, Fey tonlarıyla derinlemesine aksanlanmış ve tehditkâr görünmeme çabası da aynı derecede

Pratik. İçindeki tairen hâlâ kontrolünün sınırlarını zorluyor, ateşli bir tutku, sahiplenme ve ilkel içgüdülerle dolup taşıyordu. "Benim adım Rainier."

"Biliyorum." Gözleri yüzünün çok ince ovalinde kocaman görünüyordu. Yemyeşil ikiz havuzlar gibi, sanki bir canavarmış gibi ona bakıyorlardı. "Bir keresinde dünyayı yakıp kavurmuştun. Tüm tarih kitaplarında yazıyor."

"Bu çok uzun zaman önceydi." Gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki kaslar nasıl gülümseyeceğini türlü hatırlayamadı. "Benimle güvende olacağına söz veriyorum." Parmakları onu çağırdı. "Gel. Bana elini ver."

Kızın egzotik kaşları şüpheli bir kaş çatmayla birbirine yaklaştı. "Neden? Doğruluk Sözcüsü gibi düşüncelerimi ele geçirmeye çalışasın diye mi?" Rain onun hâlâ korktuğunu, hem de çok korktuğunu görebiliyordu ama yine de korkusunu yenmek için çok çalışıyordu.

"Ben... Marissya adına özür dilerim. Buna hakkı

yoktu." "O zaman bunu neden yaptı?"

"Seni... merak ediyordu." Elbette bunu cevapları bulmak için yapmıştı. bir çocuk-kadının nasıl olup da hissettiği gücü kullanabildiği ve daha da önemlisi, nasıl olup da Rain'in *shei'tani'si olabildiği* sorularının cevapları.

"Sadece *sormayı* hiç düşünmedi mi?" Sesindeki sertlik açıkça belli oluyordu. Narin, korkmuş *shei'tani'nin* omurgasında çelik vardı ne de .

"Şimdi yapacak. İnan bana." İçindeki tairen yavaş yavaş yatışıyordu. Kafesinin kapısını yumruklamayı bırakmıştı ve şimdi içeride huzursuzca volta atıyordu, sinirli ama kontrollüydü. Şimdilik. Ama o da tıpkı kendisi gibi bu kadına dokunmaya büyük ihtiyaç duyuyordu. Bir kez daha elini uzattı. "Gel. Bana elini ver. Lütfen." Sonuncusu sonradan söylenmiş bir sözden çok gerçek bir yalvarıştı. "Sana zarar gelmesine izin vermektense canımı veririm."

Ellie şaşkın bir sessizlik içinde uzatılan ele baktı. Fey Kralı Rainier vel'En Daris gerçekten de karşısında duruyor ve onu korumak için ölümsüz hayatını feda etmeye yemin mi ediyordu? O, Ellie Baristani, marangozun tuhaf, itici ve utanç verici derecede bekâr evlatlık kızı? Kesinlikle rüya görüyordu.

Ama tüm bunlar gerçek gibiydi. Ve çok güzeldi. *Güzel ve*

Korkunç bir şekilde işlenmişti. Sersemlemiş zihni Avian'ın klasik epik şiiri "Rainier'in Şarkısı"ndan bir alıntı yaptı. Avian, şimdi biliyordu ki, bunun yarısını bile anlamamıştı. Hayatı boyunca Rain Tairen Soul'u hayal etmişti ve işte buradaydı. Ona doğru ilerlediğini, elini uzattığını hissetti. O sormuştu ve ona dokunması gerekiyordu. Sadece gerçek olduğundan emin olmak için bile olsa.

Parmakları onunkilere kayarken titredi. Adamın eli onunkini kavradığında kadın titredi. Büyük Güneş'in bahar sıcağı gibi bir sıcaklık vücuduna yayıldı ve daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir huzur duygusu onu sardı. Adamın derin bir nefes aldığını duydu, gözlerinin çarpınarak kapanışını izledi. Yüzünde isimsiz bir ifade, neşe ve acının tedirgin edici bir karışımı belirdi.

Adam onu daha da yaklaştırdı ve kadın hiç itiraz etmeden, adamın zayıf ve güçlü kolları onu sımsıkı sararken şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Kulağı adamın göğsüne bastırdı. Adamın göğsüne saplanmış sayısız kınalı bıçağın inatçı kollarını hissetti, kalbinin atışını duydu ve garip bir şekilde rahatlardı. Burada dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar güvenlik vardı.

Adamın başını eğip çenesini saçlarına dayadığını hissetti, dokunuşu tüy kadar hafifti. Bu basit güzellik karşısında gözyaşları kirpiklerinde boncuk boncuk oldu.

"Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani." Kelimeleri onun saçlarına fısıldadı.

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye mırıldandı. "Bu ne anlama geliyor?" Tanıdık geliyordu, sanki bir yerlerde duyduğu ya da okuduğu bir şey gibiydi. Ondaki durgunluğu, tereddüdü hissetti ve gözlerinin içine bakmak için geri çekildi.

Bakışları, sanki onun benzerliğini sonsuza dek hafızasına kazıyormuş gibi yavaşça yüzünde gezindi. "Adını bile bilmiyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Elini onun elinin içine koyduğu ve onu kollarının arasına aldığı andan beri, sanki onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyormuş gibi hissediyordu. Aslında birbirlerini hiç tanımadıklarını fark etmek şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi. "Ellie," dedi ona ciddiyetle. "Benim adım Ellysetta Baristani."

"Ellie." Sıvı Fey aksanları basit isminin hecelerinin tadını çıkararak onu güzel ve egzotik bir şey haline getirdi. "Ellysetta." Solgun, esnek eli kızın saçlarını okşadı. Bakışları, parmaklarının kurnasız derinliklerine inerken izlediği yolu takip etti. "Tairen alevi gibi saçları olan Ellysetta

ve gözlerin baharın yeşil rengine. Gerçeğin Gözü'ndeki yansımanın gördüm." Bakışları merak ve pişmanlıkla dolu olarak onunkilere döndü. "*Ver reisa ku'chae. Kern surah, shei'tani.* Ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgilim."

Sonunda Ellie Fey sözcüklerinin neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırladı. Bu sözleri daha önce Fey şiirlerinden çevrilmiş ince bir ciltte okumuştı. Bu, bir Fey erkeğinin bir kadını tanıyıp onu gerçek eşi olarak kabul ederken söylediği selamlamaydı. Kulaklarındaki garip uğultu, Ellie'nin dizleri bükülmeden önce aldığı tek uyarıydı.

Rain kızı bacakları çözülürken yakaladı ve kendi bacakları altında titrerken bile göğsüne bastırdı. Bu iddia karşısında afallayan tek kişi o değildi.

Kayıtlı tarihte hiçbir Tairen Ruhu gerçek bir eş edinmemişti.

Tairen Ruhunun bedeli buydu; on bir yüz seksen yedi yıl önce, ergenlik çağındaki Ruh Görevi ona alev ve dişi gösterdiğinde kabul etmişti. Ve İlk Değişim gününde, Solan Diyarlar'ın tüm tairen ve Tairen Ruhları ona ilk dönüşümünde rehberlik etmek için Fey'Bahren'de toplandığında, Fey formu çözülüp güçlü kanatlarıyla rüzgârlara binen devasa, siyah kürklü bir tairen olarak yeniden şekillenirken korku ve yücelikle titremişti ama pişmanlık duymamıştı. zaman kaderinin yalnızlık olduğunu anlamıştı. Asla gerçek eşini, diğer yarısı olan kişiyi bulamayacaktı. Asla kendi soyundan bir kız çocuğu doğuramayacaktı. Kendi ruhunu karartan ruhlardan kurtulmayı asla bilemeyecekti.

Sariel, ruhlarının asla kalplerinin götürdüğü yere gitmeyeceğini bile bile hayatını onunkiyle birleştirmişti. Sonra Sariel ölmüş ve adam onun ölümünden sağ kurtulmuştu. Ah, tanrılar, buna nasıl da karşı çıkmıştı. Eğer Sariel onun gerçek eşi, sadece kalbinin eşi değil de ruhunun eşi olsaydı, onun ölümünden sonra hiçbir şey onu hayata zincirleyemezdi. Ama o bir Tairen Ruhuydu ve Tairen Ruhlarının gerçek eşleri yoktu.

Şimdiye kadar.

Rain inanamayarak başını salladı. Kollarındaki bu kız, bin yıldır sahiplenilen ilk gerçek eştı. Bir Tairen Ruhu tarafından sahiplenilen ilk gerçek eş. *Shei'tanitsa* bağının pek çok mucizesi arasında, en az faydası doğurganlık garantisi ve soyun devamı değildi.

Fey'in en güçlü büyüleri.

G z' n onu Celieria'ya göndermesinin sebebinin o olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Her nasılsa, anlayamadığı bir nedenden ötürü, tanrılar bu ince Celieria'lı kıza - bir çocuktan çok daha fazlası - tairenleri ve Feyleri kurtarma gücü vermişti.

Her nasılsa, kendisi istemese de, onu kurtarma gücünü ona vermişlerdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellie sımsıcak bir güçle sarılmış olarak uyandı, kulağında sabit bir kalp atışının müziği çınılıyordu. Onun gücü. Kalp atışı. Rainier vel'En Daris Feyreisen. Rain Tairen Soul. Onu gerçek eşi olarak kabul eden adam, ruhunun kayıp yarısı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı ve ona sevgilim diyen yabancının dikkatli lavanta rengi bakışlarına bakmak için geri çekildi. "Sadece bir an için biraz başım döndü." Gözleri buluştuğunda içinde sıcak ve aç bir şeyler belirdi. Fark etmemiş olmasını umarak ondan uzaklaştı. "Neden ... öyle söyledin?"

"Benim *shei'tani*'m olduğunu *mu*?" diye hırladı. "Çünkü gerçek bu. Çünkü yapmalıyım." Çenesinde bir kas esnedi. Birden bir ihtiyaç duygusunun, kendisinininki gibi sıcak olmayan ama sıcak ve talepkâr bir açlığın farkına vardı; sonra Rainier vel'En Daris ona sırtını dönüp birkaç derin nefes aldığıında bu hisler kayboldu. "Gitmeliyiz," dedi aniden. "Vatandaşların huzursuz ve fazla cesur olmaya başladı. Sizinle birlikte olan kız çocukları endişeli."

Ellerini yanaklarının üzerinde çırptı. "Lillis! Lorelle!" Onları nasıl unutmuş ? Arkasını döndüğünde bileğinin adamın elinde olduğunu gördü.

"Bana yakın dur, Ellysetta Baristani. Sana zarar gelmesine izin veremem." Eliyle işaret etti. Etraflarını saran büyü konisi kayboldu ve her ikisi de sokakları dolduran kalabalığın arasında kaldı. Kalabalık o kadar yoğunlu ki, her geçen saniye daha fazla insan bölgeye akın ediyordu; Celierialılar Fey savaşçılarından oluşan küçük, ölümcül ordunun bir metre yakınına bile yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Kör bir uğultu vardı - binlerce beden huzursuzca yer değiştiriyor, sesler mırıldanıyordu - ama Ellysetta ve Rainier görüldüğünde her şey sessizleşti.

"Bir dakika burada bekle, *shei'tani*." Rain Tairen Soul, *shei'dalin* ve gerçek arkadaşıyla konuşmak için birkaç adım uzaklaşırken çok renkli bir büyü onu sardı.

"Ellie!" Tiz çığlıklar, ona doğru koşan ikizlerin gelişini müjdeliyordu. Yüzleri gözyaşlarıyla lekelenmiş, elbiseleri yırtılmış, güzel bukleleri darmadağın olmuştu. Kızlardan çok kötü durumda görünen iki Fey savaşçısı da hemen peşlerinden koşuyordu.

"*Nei*, küçük Fey'cha." Fey'lerden biri, gümüş sarısı saçları, şişmiş bir gözü ve yüzünün yan tarafında kanayan dört çizdiği olan uzun boylu genç bir adam, tam kendini Ellie'nin kollarına atacakken Lorelle'i kaptı. Lorelle hemen bir çılgılık krizine girdi, küçük parmakları pençelere dönüşmüştü, bu da adamın yüzündeki savaş yaralarını açıklıyordu. Adam onu sakinleştirerek nazik ve gerçekten endişeli bir sesle, "*Nei, nei*. Parlak ışık etrafını sararken Feyreisa'ya dokunma. Bu sana çok zarar verir."

Lillis birkaç adım ötede durdu, alt dudağı titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. O kadar acınacak, kucaklanmaya o kadar muhtaç görünüyordu ki Ellie içgüdüsel olarak ona doğru bir adım attı. Lillis'in arkasındaki savaşçı onu kucakladığında Ellie olduğu yerde donup kaldı.

Boğazında bir yumru oluştu. Feyreisen'e doğru döndü. "Lütfen," seslendi. Etrafını saran ışığı itti ama ışık sadece ellerinin etrafından akıp gitti. "Beni bu şeyden kurtar."

Ona yönelttiği bakış bir kez daha Tairen Soul'un soğuk ve korkutucu bakışıydı. Yüzünde hiçbir ifade olmadan, kalabalığı birkaç uzun an boyunca taradı ve ardından tek kelime etmeden kalkanını dağıttı.

O gider gitmez, Lillis ve Lorelle'i kollarına almak için öne atıldı, küçük bedenlerini ona sarıp boynuna ağlarken onlara sıkıca . "Şşş, yavrularım. Şşt. Her şey yolunda. Ben güvendeyim." Kıvrıkcık başlarını öpücük yağmuruna tuttu. "Korktuğunuz için çok üzgünüm. Şimdi susun. Lütfen ağlamayın."

" oluyor, Ellie?" Lorelle konuşabilecek kadar sakinleştikten sonra sordu. "Tairen-adam neden sana saldırdı ve sonra seni ateş kafesine koydu?"

"Her şey çok kafa karıştırıcı," dedi Ellie onlara. "Ve çok korkutucu görünüyor olmalı." Bu kesinlikle onun ödünü koparmıştı. "Ama Feyreisen bana saldırmadı. Yaralı olduğumu biliyordu ve beni kurtarmaya geldi."

"Fey neden size gelmemize izin vermedi?" diye sordu Lillis. "Ağladık, ağladık ama ne seni kafesten çıkardılar ne de bizi içeri aldılar!" Lillis gözyaşlarının bu kadar etkisiz olmasına alışık değildi. Onu Ellie'ye gitmekten alıkoyan kahverengi saçlı, mavi gözlü Fey'e ters ters baktı. Fey ona sadece sırtarak karşılık verdi ve başını eğdi.

"Biliyorum," diye yatıştırdı Ellie. "Özür dilerim. Ama artık buradayım ve yeniden birlikteyiz ve güvendeyiz."

"Eve gitmek istiyorum." Lorelle'in kaşları çatıldı. "Ben de, yavrum." Ellie mırıldandı. "Ben de."

Birkaç adım ötede Rain buluşmayı izledi. Çocuklara olan sevgisi aşikârdı, tıpkı onların ona olan sevgisi gibi. Sevgiyi bir zamanlar tanımıştı ama Sariel'in son nefesini Eadmond's Field Savaşı'nda tüm nazik duygularıyla birlikte ölmüştü. O gün onu sonsuza dek değiştirmiş, nezaket ve merhametten sıyırmış, geriye keder, öfke, görev ve ruhunu karartan milyonlarca hayatın lekesi kalmıştı. Eğer son Feyreisen olmasaydı, ellerindeki kan ve ruhundaki leke yüzünden Feyler tarafından kovulacaktı.

Ama şimdi, tanrılar hınzır bir mizahla Ellysetta Baristani'yi onun yoluna çıkarmış ve çiftleşmesini, kadim ruhunun karanlığını onun parlayan masumiyetine emretmişti. Bunu istememişti. Onun güvenliği ve mutluluğunun sorumluluğu başka bir yük, şiddetli tairen tutkularının yeniden uyanması ise hepsi için potansiyel bir tehlikeydi. Ama o Feyreisen'di, son Tairen Ruh, tüm kadim Fey büyülerinin deposu ve Tairen'in inine, Fey'Bahren'e girebilen tek Fey'di. Diğer tüm Tairen Ruhlarının ölümüyle birlikte seçme özgürlüğünü kaybetmişti. Geriye Fey'i koruma görevi kalmıştı. Ölmeyi tercih ettiği halde yaşamak. Yalnız kalmayı tercih ettiğinde çiftleşmek için.

İçindeki Tairen tekrar kükredi. İçindeki Fey de kükredi. Tairen eşine açlık duyuyor, gecikmeye öfkeleniyor, Sariel' sevgilisi Rain ise eş bağını yerine getirmek için yapması gerektiği gibi kalbine bir başkasının girmesine izin vermek istemiyordu.

"Yağmur, sakın ol," diye uyardı Marissya.

"*Sakinim,*" diye karşılık verdi ama duygularının çözülmekte iplerini yakalayıp sıkıca çekti. "Celieria beni huzursuz ediyor." Burada çok fazla anı vardı; Sariel ve mutlu günler, ölüm ve savaş. "*Shei'tani*" burada güvende değil. Benimle birlikte Solan Topraklar'a dönmeli. Kur yapma orada gerçekleşecek."

"Onu öylece kaçıramazsınız, onun için ne kadar endişelenseniz de

Güvenlik. Anne babası var, bir ailesi var. Onu bildiği her şeyden koparırsanız sizi kabul edeceğini mi sanıyorsunuz?"

"Ailesinin Solan Topraklar'a girmesine izin vereceğim. Evlilik bağı tamamlanana kadar kalabilirler." Bu adıldı. Adilden de öte. Büyücü Savaşları'ndan beri Fey'den başka kimsenin Soluk Topraklar'a girmesine izin verilmemişti. "Beni kabul edecektir."

"Bir *shei'tani'nin* kalbini bildiğinden o kadar emin olma," diye uyardı Marissya onu. "Genç olabilir ama çok güçlü olmasaydı asla senin gerçek eşin olmazdı."

"Marissya haklı Rain," diye onayladı Dax. "Hiçbirimize güvenmiyor. Eğer onu evinden alırsanız, onu asla kazanamayabilirsiniz. Peki bu durumda Feyler ne olacak? Senin onu kaybetmeyi göze alamayacağın kadar biz de seni kaybetme riskini göze alamayız."

Rain haklı olduklarını biliyordu. Ellysetta Baristani onu kabul etmezse ölecekti. Tanrılardan gelen hiçbir hediye bedelsiz olmazdı ve Fey savaşçıların gerçek eş bağı için ödedikleri bedel de . Onu eşi olarak kabul etmişti. Ruhu, iyi ya da kötü, çoktan onunkine bağlanmıştı. Öte yandan kadın onu henüz kabul etmemişti ve adam yeterince yaşlı, yeterince güçlüydü ki, yerine getirilmemiş bir eş bağının zayıflatıcı etkileri onu hızla etkilemeye başlayacaktı. Önce delilik, sonra ölüm, ya kendi elleriyle ya da halkının elleriyle.

"Lordum Feyreisen"

Ellysetta onun yanında durmuş, güzel saçlı çocuğa sıkıca sarılmıştı. Onun korkusunu ve bu korkuya yenilmeme kararlılığını hissedebiliyordu. Ruhunun çekimini hissetmesine rağmen ona güvenmiyordu - ya da belki de bu yüzden -Ve kesinlikle Marissya ya da Dax'a güvenmiyordu. İçindeki tairin kafesini zorluyor, eşini hissediyor ve serbest kalmak istiyordu.

"Lordum Feyreisen," diye tekrarladı. "Kız kardeşlerim ve ben eve dönmeliyiz." Mantık buharlaştı. Yerini soğuk bir öfke aldı. Onu terk etmeyi mi düşünmüştü?
"Nei."

Ellysetta'nın çenesi gevşedi.

"Rain'in kastettiği şey, bizimle birlikte yürümeye hoş geldiniz," dedi Marissya.

açıklamak için acele etti. *"Yağmur! Onu uzaklaştırmak mı istiyorsun?"* Bir elini uzattı. *"Bana katılırsan onur duyarım."*

"Hayır!" Ellysetta, Marissya'nın uzattığı elden kurtulmak için geriye doğru sıçradı. "Yani, hayır, teşekkür . Bir gün için yeterince heyecan yaşadık. Eminim anlıyorsunuzdur." Gözleri tekrar Yağmur'a döndü ve sanki kafası kalınmış gibi yavaşça, "Eve gelmezsek ailem endişelenir," dedi.

"Kız kardeşlerin gidebilir," dedi Rain ona. "Sen benimle kal."

"Onları eve yalnız gönderemem!" diye haykırdı. "Onlar sadece çocuk!"

Kızın meydan okuması onu kızdırdı. Tairen'in kafesi tıkırdadı. "Fey onları alacak. Sen kal."

Elleri yumruk oldu. Vücudu titriyordu. "Yapmayacağım!"

Tairen öfkeyle çığlık attı. *O bizim eşimiz. Bizi terk etmeyecek! Boyun eğecek. Onu boyun eğdireceğiz!* Gözlerinde güç alevlendi. "Yapacaksın."

Haykırdı ve korkuyla geri çekildi. Birden etrafında bir güç parıltısı belirdi ve bu onun gücü değildi. Hırlayarak dişlerini gösterdi ve etrafında döndü. Kim cesaret edebilirdi? Gözleri, üzerinde belirgin bir parıltı taşıyan Dax'a dikildi.

"Rain, kes şunu." Marissya korkusuzca kralıyla eşinin arasına girdi. *"Bu öfke bağ deliliğinin konuşması. Kız evine dönmeli. Seni terk etmiyor. Bağ reddetmedi. Düşün, Rain! Hissetmeyi bırak ve düşün!"* Ona dokunmadı, ama zihninde onun gücünün ısrarlı varlığını hissetti ve onu sakin olmaya çağırdı.

Başını salladı. Düşünemiyordu. Sorun da buydu. Büyücü Savaşları'ndan beri, tairen'i kafeslemek sürekli tetikte olmayı ve konsantrasyonu gerektiriyordu. Asırlık mengenesi sadece birkaç gün önce Göz tarafından zayıflatılmıştı ve tairen özgürlüğe aç bir şekilde yeniden uyanmıştı. Burada, Celieria'da, anılar ve milyonların düşünceleri onu dövüyor, konsantrasyonunu azaltıyordu. Buna ek olarak, matebond'un içgüdüsel gücü onu dişlerinin arasına almıştı. *Shei'tani'sinin* eline dokunmak bile, Sariel için bile daha önce hiç hissetmediği türden bir duygu patlamasına neden olmuştu. Deliriyor olmasına şaşmalı mıydı?

"Buradan ayrılmalıyım. Huzur bulmalıyım... ve güç.. ne yapmak için

yapılmalı"

Marissa başıyla onayladı. *"Aiyah, ama kızı yanında götüremezsin. Sen dönene kadar ona biz göz kulak olacağız."* *Shei'tani'sine* baktı. Dudakları korkudan neredeyse kansızdı ve bu görüntü Fey'in kalbine saplandı. O bir canavardı. Ve bu zavallı çocuk az önce kurban olarak sunulmuştu. "Şimdilik evine dönebilir," diye aniden Marissya'ya bilgi verdi ve özel bir örgü üzerine ekledi, *"İyi korunmalı. Savaşçıların yarısı ona evine kadar eşlik edecek ve onu korumak için orada kalacak. Diğer yarısı seninle kalacak. Belem -Büyücü Savaşları öncesinden beri arkadaşı olan uzun boylu, esmer savaşçıya baktı- "Onu koru. Beşlisi için Kieran, Adrial, Rowan ve Kiel'i kullan."* Bel'in başını sallamasıyla Rain gücünü serbest bıraktı ve o da aynısını yapana kadar Dax'a dik dik baktı. Ancak *shei'tani'si* artık bir başkasının ışığıyla sarılmadığında Rain rahatlamaya başladı.

Kısa mesafeyi geçerek Ellysetta Baristani'nin yanına gitti ve tairen'in ondan uzaklaştığında tıslayarak ona hükmetme emrini duymazdan geldi. "Benden korkmana neden olduğumu biliyorum ve bunun için özür dilerim. Ben... kendimde değilim." Ellerini uzattı, utanmadan Dünya'nın bir itişini kullanarak ayaklarının altındaki zeminin kaymasını sağladı, böylece tökezleyerek kollarına doğru ilerledi. Çıplak teninin onunkine değdiği ellerinden yoğun bir zevk akarken göz kapakları aşağı indi. Onun kokusunu içine çekti, bunu asla unutamayacağını biliyordu. "Elbette evinize dönebilirsiniz ama size eşlik etmeleri için savaşçılar göndermeme izin vermelisiniz."

"I-" Fey'in asık suratlı ordusuna baktı ve yutkundu. "Gerçekten ihtiyacım yok-"

"Bu senin korunman için," diye araya girdi. "Ben dönene kadar seni koruyacaklar."

Yeşil gözlerini kocaman açarak ona baktı. "musun?" Rahatladığı o kadar belliydi ki, bunu anlamak için duygularını okumasına gerek yoktu. Genç *shei'tani* ondan kurtulacağını düşünmüştü!

"Sadece kısa bir süre için." Onun saçma umutlarını boşa çıkarmanın verdiği hınzırca bir tatmin vardı. "Yarın senin için geleceğim." Ellerini serbest bırakarak keskin bir hareket yaptı ve Fey savaşçılarının yarısı onun etrafında çember oluşturdu.

İkizleri daha yakına topladı ve savaşçılara çıplak bir korkuyla baktı. "Buna hiç gerek yok. Gerçekten. Eşlik edecek bir ya da iki kişi iyi olur."

"Huzur içinde ol, küçük kardeşim," dedi Marissya. "Sana zarar vermeyecekler." Sesinde anlayış ve hüzün vardı. "Gerçekten de, seni en ufak bir zarardan korumak için her biri ölür."

"Git." Yağmur, adamın sesi kafasının içinde yankılandığında Ellysetta'nın sarsıldığını gördü. "*Ben seni koruyacaklar. Sana hiçbir zarar gelmemeli.*" Onu bir düşünceyle zorlayamazdı -kız onun *shei'tani'siydi*, bu yüzden aralarındaki bağı kabul edene kadar zihnine serbestçe erişmesine izin verilmiyordu- ama itaat edecek kadar ondan korktuğunu biliyordu. Korku onun uzmanlık alanıydı. Kadın başını onun iradesine eğip yürümeye başlayana kadar orada, yalnız, uzak ve buyurgan bir şekilde durdu.

Yüz Fey ona eşlik ederken, Fey'in en büyük savaşçılarından beşi koruyucu bir şekilde onun etrafında halka oluşturdu. Fey'in çiftleşmemiş en yaşlı savaşçısı ve Rain'in en güvendiği dostu olan Belliard vel Jelani, Ellysetta'nın yanında yürüyordu. Bel ve Rain'in *shei'tani'nin* kişisel muhafızlarının bir parçası olarak belirlediği diğer dört savaşçı, ona zarar gelmesine izin vermeden önce yüzlerce kişiyi öldürüp kendileri ölecekti. Ana caddeden ayrılıp Celieria'nın dar ve dolambaçlı ara sokaklarına doğru ilerleyen alayın etrafında büyü parıldıyordu.

Rain koşmaya başlamadan önce Ellysetta'nın gözden kaybolmasını bekledi, ardından havaya sıçrayarak bir anda devasa bir siyah tairene dönüştü. Güçlü kanatları havayı döverek onu Celieria'nın üzerinden gökyüzünün özgürlüğüne ve sessizliğine kaldırdı. Eterin buz gibi soğukluğuna doğru roket gibi yükseldi, tairen öfkesiyle bir çığlık attı ve ufukta kayboldu.

Tairen Ruhu gökyüzüne yükselirken ve Fey savaşçılarının yarısı Celierian kızına eşlik ederken, kara gözler ilgiyle onları izledi. Kırmızı ışıklarla parlayan siyah gözler. Elden Büyücüsü'nün gözleri Azrahn'la doluydu ama Fey'in fark etmesini önlemek için büyü sıkı sıkıya bağlanmıştı.

Tairen Ruhu'nun bir gerçek eşi vardı. Yirmi yıldan daha uzun bir süre önce Eld'in Baş Büyücüsünden çalınan çocuğunkiler gibi tairen alevi saçları ve yeşil gözleri olan bir gerçek eş. Baş Büyücü'nün çırağı Kolis Manza, ustasının bilgilendirilmesi gerektiğini biliyordu. Nasıl devam edileceğine dair karar yalnızca Baş Büyücü'ye aitti. Bu arada, kız izlenmeliydi.

Kolis hızlı bir hareket yaptı, bir bilek hareketinden biraz daha fazlasıydı ve Fey'in fark etmesini önlemek için ince bir Ruh örgüsünün içine dikkatlice gizlenmiş kırmızıya çalan siyah ince bir örgüden gönderilen kısa bir komut eşlik etti. Yanındaki iki genç delikanlı, Kolis'e bir şeyler veren sokağın talihsiz çocukları.

Karınlarını doyurma ve kışın sıcak tutma karşılığında ruhlarına erişebilen bu insanlar, Celieryalı kızın maiyetinin peşine takıldılar.

Marissya, kendisi, Dax ve Fey savaşçılarının geri kalanı kraliyet sarayına doğru yollarına devam ederken meraklı kalabalığın üzerine sakinleştirici düşünceler gönderdi. Uzun gecikmeye rağmen, Celieria Kralı ve Kraliçesi ile bir dizi Celieria ileri , Fey'i her zamankinden daha büyük bir törenle karşılamak için sarayın merdivenlerinde bekliyordu.

Sanki tüm saray onların gelişi için toplanmıştı. Feyreisen'i bir an olsun görmeyi umuyorlardı, Marissya biliyordu ve hayal kırıklığı havada ağır bir duman gibi asılı duruyordu. Daha önce hiç bu kadar çok göğsün sergilendiğini görmemişti, pek çok kadın açıkta bıraktıkları tenleriyle ahlaksızlığın sınırındaydı. Feyreisen'in dikkatini çekmek için aptalca umutlar besleyen bu kadınlar çok açıktı.

Saraylarındaki kadınların aksine, Kral X. Dorian ve kraliçesi hem savurgan hem de edepi giyinmişlerdi ve Yağmur'un yokluğu onları hayal kırıklığına uğrattıysa da bunu belli etmediler. Kraliyet ihtişamı içinde yan yana duruyorlardı; Kral Dorian altın ipliklerle zenginleştirilmiş cüppeler giymiş, kraliçe Annoura ise gümüşler içinde parlıyordu. Kraliçenin solgun saçları yüksekçe bir yere toplanmış ve parıldayan gümüş kuşlar ve mücevherli kelebeklerle süslenmişti. Sarayın geri kalanı yaz sıcağında erirken, bu ikili sakin ve soğukkanlı kalmayı başarmıştı. Marissya, Kral Dorian'ın kendisini ve karısını Dax'ın etrafına ördüğü aynı serinletici Hava büyüyle sardığından şüpheleniyordu. Dorian'a kız kardeşinin soyundan en azından küçük bir büyü hâkimiyeti miras kalmıştı.

Kraliyet çiftinin önünde duran Marissya ağır dış yüzünden kaldırdı ve *shei'dalin*'in geleneksel kutsamasını dile getirdi. "Fey Marikah'ın evine barış, sağlık ve bereket. Akrabanız Fey'den selamlar."

"Selamlar leydim," diye karşılık verdi Kral Dorian. "Doğruluk ve ışık olsun. *Shei'dalin*'e duvarlarımızda hoş geldin diyor ve onu zarardan koruyacağımıza yemin ediyoruz. Huzur içinde girin."

Marissya kral ve kraliçeyi hafifçe kucakladı ve bunu yaparken onlara bir şifa ve huzur dalgası gönderdi. Parmakları Annoura'ya dokunduğunda kaşları hafifçe çatıldı.

"Marissya?"

"Bir şey değil, Shei'tan. Hatırlamadığım bir karanlık fısıltısı." Dax'ın endişesini hissetti ve yüzündeki çatık kaşları düzeltti. "O bir ölümlü. Bu beklenen bir şey." Ama bundan daha fazlası da vardı. Geçit töreni sırasında kalabalıkta alışılmadık düzeyde bir düşmanlık olduğunu fark etmişti. Bunun Rain'in varlığına bir tepki olduğunu düşünmüştü -Tarihteki diğer herkesten daha fazla Celierian ölümünden o sorumluydu- ama şimdi durumun böyle olup olmadığını merak ediyordu. Prens Dorian ve seçilmiş gelini Leydi Nadela'ya dokundu ve her ikisinde de karanlıktan çok az iz bulmaktan memnun oldu.

Sarayın kapılarına doğru ilerlerken, Fey savaşçıları etraflarında dağıldı. Birkaçı sarayın dışında nöbet tutmak için ana gruptan ayrıldı. Dax ve beş Fey içeride Marissya'nın yanında kalırken, muhafızlarının geri kalanı sarayın her yerinde önceden belirlenmiş koruyucu pozisyonlarını aldılar. Dax eşinin yanında yürürken, Marissya parmaklarını Fey usulü onun bileğinin dayadı ve parmaklarını büyü çağırmak ya da gerektiğinde silahları kınından çıkarmak için serbest bıraktı.

"Umarım yolculuğunuz güzel geçmiştir, Leydi Marissya, Lord Dax," dedi Kraliçe Annoura, salonlardan ve dolambaçlı koridorlardan oluşan bir labirentte ilerlerken. Liveried hizmetkârlar ve zengin giyimli saray mensupları maiyet geçerken selam verdiler. "Aiyah," diye cevap verdi Dax. "Celieria her zamanki gibi çok güzel."

"Her şey huzurlu görünüyordu," diye ekledi Marissya.

"Evet, şey... Ah, işte buradayız. Özel bir görüşme için güzel ve sessiz bir yer." Kral Dorian yolu küçük, rahat bir şekilde döşenmiş bir ön odaya yönlendirdi. Kapı kapanır kapanmaz Dax odayı mühürlemek ve mahremiyeti sağlamak için Hava ve Ruh kalkanlarını ördü.

Marissya krem rengi kadife koltuklardan birine oturdu ve ağır peçesini ve şapkasını çıkardı. Dorian'ın bakışlarını yakaladı ve empatik duyularını açtı. "Endişen zihnine ağır geliyor, bağ yeğenim. O halde her şey yolculuğumuzda görüldüğü kadar huzurlu değil. Anlat bize."

"Kuzeyde küçük bir karışıklık var ama Sınır Lordları meseleye el koydu."

"Rahatsızlık mı?"

"*Dahl'reisen*," diye itiraf etti Dorian. "Kuzey sınırları boyunca birkaç küçük köye baskın düzenliyorlar. Geçen ay yaklaşık yarım düzine adam öldürdüler."

Marissya arkasına yaslandı. *Dahl'reisen*, onurlarına sırt çevirip Gölge Yol'da yürümeyi seçen sürgün edilmiş Feylerdi. "*Dahl'reisen* olduğundan emin *misin?*"

"Dorian cüppesinin içine uzandı ve bezle sarılmış bir nesne çıkardı. "Genellikle silah ve tanık bırakmazlar ama bu, baskın alanlarından birinde ele geçirildi."

Dax küçük paketi aldı ve kumaşın katlarını geri çekerek kırmızı ipekle sarılmış sapı olan küçük, parlak bir hançeri ortaya çıkardı. Bıçağı inceledi ve işareti kontrol etti. "İsim tanımıyorum ama bu gerçek bir Fey'cha. Feyler kılıçlarını nadiren kaybederler. Eğer bunu bulduysanız, büyük ihtimalle kasıtlı olarak bırakılmıştır - ya *dahl'reisen*'i suçlamak ya da meydan okumak için."

"Tanık var mı?" Marissya sordu.

"Fey'cha'nın bulunduğu saldırıdan değil ama oğlunun Karanlık Lord tarafından yatağında öldürüldüğünü gördüğüne yemin eden yaşlı bir kadın var." Dorian son cümleyi açık açık söylemişti ama sempatisi Marissya'nın hislerinde gezindi. Bir irkilmeyi bastırdı. Karanlıklar Lordu aslında Gölge Tanrısı için kullanılan bir tabirdi ama Büyücü Savaşları'ndan beri neredeyse sadece Gaelen vel Serranis, Marissya'nın kardeşi, ikiz kız kardeşinin cinayetinin intikamını kanlı bir *şekilde* alarak Büyücü Savaşları'nı başlatan meşhur *dahl'reisen* için kullanılıyordu. Bunun doğru olmadığını, kardeşinin çaresiz bir ölümlüyü uykusunda öldürmeyeceğini haykırmak istedi ama yapamadı. Son bin yıldır Gaelen Fey'in onurunun ötesinde yaşamıştı. Artık onun ne yapıp ne yapamayacağını bilmiyordu. "Onu sorgulayabilmem için bu kadını bana getirmeniz mümkün mü?"

"Korkudan reddetti ve Lord'u da son saldırılardan dolayı yeterince acı çekiyor ki onun reddetmesini destekliyor."

"Bu baskınların haberi Celieria Şehrine ulaştı mı?"

"Broşürcüler bir haftadan daha uzun bir süre önce hikayeleri yaymaya başladılar ve gazeteler de bundan iki gün sonra hikayeyi basmaya başladılar."

bir görgü tanığı ve saldırıların arkasında *Dahl'reisen*'in olduğunu kanıtlayan kanıtlar hakkında."

Bu, Marissya'nın geçit töreni sırasında hissettiği düşmanlığı açıklıyordu. Çoğu Celierian *dahl'reisen* ve Fey'in aynı şey olduğunu düşünürdü. Eğer *dahl'reisen*'ler Celierian'ları öldürüyorsa, suç Fey'in üzerine kalırdı.

"Bu kadar karamsarlık yeter," diye açıkladı Dorian hızlıca. "Önümüzdeki birkaç gün içinde ağır tartışmalar için yeterince zamanımız olacak. Şimdilik bize Feyreisen ve Celierian kızı arasında neler olduğunu anlatın. Feyreisen'in gökyüzünden indiği ve kızla birlikte kendini sihirli bir kafese kilitlediği, sonra da kızı yüz Fey savaşçısından oluşan bir eskortla evine gönderdiği doğru mu?"

"Bu doğru," diye onayladı Marissya. "Ama bu masallar tüm hikâyenin sadece bir parçası. Yağmur gerçek eşini buldu."

Kralın gözleri büyüdü. "Ama bu harika bir haber."

Marissya Dax'la bakış alışverişinde bulundu. "Bunu zaman gösterecek," diye yanıtladı Dax. "Daha önce hiç gerçek eşleşmiş bir Tairen Ruhı olmadı. Bağlanma dönemi herhangi bir Fey erkeği için en iyi ihtimalle zordur. Ama Rain onun içindeki Tairen'le savaşır. Bu onu deliliğin eşiğine getirecektir. En iyi umudumuz kızın onu bir an önce kabul etmesi."

Yürüyen Fey savaşçıları Celieria'nın sakin ara sokaklarında bir kargaşaya neden olurken, Ellysetta, ikizler ve devasa eskortları Baristani malikânesinin bulunduğu tüccar sınıfı bölgesine doğru ilerliyordu. Neyse ki sokaklar çoğunlukla ıssızdı, yoksa Ellie'nin maiyeti her türlü soruna neden olabilirdi. Hal böyle olunca, eskortunun iki katı büyüklüğünde bir kalabalık onları ana caddeden itibaren takip etti ve onlar ilerledikçe daha fazla insan onlara katıldı. Onlar daha kendi sokağına varmadan Ellie'nin yüzü utançtan alev alev yanmaya başlamıştı.

Ellie'nin aksine, ikizler ilk korkularından kurtulduktan sonra ilgiyi oldukça eğlenceli buldular. Bir savaşçının dikkatini çekmeyi başardıklarında kıkırdarak sağa sola koşturuyorlardı. Fey onların maskaralıklarına gülümsemedi. Kahverengi saçlı, mavi gözlü savaşçı hariç, Lillis küçük kalkık burnunu her havaya kaldırdığında minik bir sırtış atarak, daha önceki gözyaşlarına yenik düşmediği için onu hâlâ affetmediğini gösteriyordu.

Ellie'nin yanındaki savaşçının adı Belliard vel Jelani'ydi. Onun

Oldukça, oldukça yaşlıydı, ama yüzü yirmili yaşlarından yeni çıkmış bir Celierian'inki kadar çizgisizdi. Yaşını gösteren, karanlık ve derinliksiz gözleriydi. Bu gözlerle baktığında, sanki adam sayısız yüzyıllar boyunca neşesiz yaşamış gibi ezici bir ağırlık ve korkunç bir keder hissediyordu. Adamın her seferinde bir dakikadan fazla doğrudan kendisine bakmadığını fark etti ve bakışlarından sert ve titiz bir şekilde kaçınması konuşmaya pek az davet ediyordu.

Baristanlıların evine yaklaştıklarında Ellie'nin adımları yavaşladı ve midesi gergin bir şekilde düğümlendi. Annesi evlerinin kapısında duruyordu. Belli ki biri onun geldiğini haber vermek için önden koşmuştu ve annesi hiç mutlu görünmüyordu. Feylerin ilki Baristanlıların evine yaklaştığında, kabile iki ayrı kola ayrılarak, tıpkı akıntılı bir ovadaki bir engelin etrafından akan siyah bir nehir gibi evin kenarlarından dolanmaya başladı. Birkaç dakika içinde evin etrafı sarıldı ve Ellie kendini kapının eşiğinde, annesinin acımasız yüzüne bakarken buldu.

İkizler heyecanla Tairen Ruhü ve ateş kafesleri hakkında konuşarak ona koşullar ve eskiden çok korktuklarını ama artık söylediler. Lauriana yarım kulakla onları dinledi, sonra da onları evin içine doğru kışkırladı.

Ellie yaklaşıırken, "Tairen Ruhü ve ateş kafesleri de neyin nesi, Ellysetta?" diye sordu. Sesi keskindi, korku ve öfkenin kırılğan bir bileşimiyle doluydu. Fey'lere karşı hiçbir sevgi beslemiyordu. Ona göre büyü dünyanın baş belasıydı. "Peki bu... bu Fey ordusu seni neden eve getiriyor?"

Ellie çevredeki komşuların hevesli yüzlerine bir bakış attı. "Bunu içeride konuşabilir miyiz, lütfen anne?" Sesinde bir çaresizlik notası vardı.

Neyse ki Lauriana saygıdeğer insanların çamaşırlarını ön merdivenlerde havalandırmadığına inanıyordu. ". İçeri girin." Belliard vel Jelani ve diğer dört Fey -Lillis ve Lorelle'i gören iki kişi de dahil- Ellie'yi merdivenlerden yukarı doğru takip ederken kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Sers, kızıma eşlik ettiğin için teşekkür ederim ama onu evimize kadar takip etmene gerek yok." Adamlara acımasızca hoş bir gülümseme verirken dişleri duyulabilir bir tıkırtı yaptı. "Özellikle de davet edilmediyseniz."

Belliard ona derin bir selam verdi. "Sonsuz özürler, saygıdeğer kişi, ama içeri girmeliyiz. Biz Feyreisa'yı koruruz. O nereye giderse biz de oraya gideriz."

"Fey-kim?" Lauriana Ellie'ye döndü. "Neden bu?"

"Lütfen anne. Eğer istedikleri buysa, içeri girmelerine izin ver. Hadi içeri girelim." Ellie tekrar kalabalığa baktı ve annesini evlerinin mahremiyetine doğru yönlendirmeye çalıştı.

"Peki *onlar* ne yapıyor?" Öfkeden çılgına dönen Lauriana, evin önünde karmaşık, neredeyse görünmez, parlak bir büyü kütlesi ören bir grup savaşçıya baktı. "Sen oradaki! Kesin şunu hemen!" Arkasındaki Feylerden dördü onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak evin içine sızdı. Belliard kaldı, Ellie'yi beklerken bakışları niyetli ve tetikteydi.

"Anne, içeride açıklayacağım. *Lütfen!*" Bir grup Fey daha ön merdivenlerin yanında nöbet tutarken Ellie annesini eşikten çekiştirerek geçirdi. Diğerleri ara sokakların ve çatıların gölgeleri arasında eriyip gitmiş gibiydi. Ellie onların görünmeden hâlâ orada olduklarını biliyordu. Onları ensesindeki bir rüzgâr gibi hissedebiliyordu.

Evin içinde, beş Fey muhafızı geniş ana odanın kapı ve pencerelerinin yanında konumlanmıştı. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, parmakları taşıdıkları sayısız bıçaktan sadece bir nefes uzakta, sessizce duruyorlardı. Lauriana onların sert yüzlerine ve kararlı duruşlarına bir kez baktıktan sonra onları kovmaya teşebbüs bile etmedi. Bunun yerine Ellie'ye karanlık bir bakış fırlattı.

"Peki, genç bayan, bunun anlamı nedir?" "Bu uzun

bir hikaye, anne."

Lauriana kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Zamanım var, Ellysetta."

Ellie dudağını ısırды. Annem ona Ellysetta diye seslendiğinde ve gözlerinde o karanlık bakış belirdiğinde ciddi olduğunu gösteriyordu. "Şey... Benden istediğin gibi ikizleri Feyreisen'i görmeye götürdüm..." İnanılmaz olaylar dizisini anlattı, Rainier vel'En Daris'in onu kendi *shei'tani*'si olarak talep etmesi gibi daha endişe verici kısımları atladı. "... ve bana eve kadar eşlik etmeleri için Fey'i gönderdi... ve işte buradayız." Onu dikkatle izleyen beş çift Fey gözünün ve annesinin şaşkınlığının farkında olan Ellie kızardı ve ayaklarına baktı. Anlattığı hikâyeye, ilgili gerçeklerin atlandığı uçurumların üzerine yerleştirilmiş kısmi gerçeklerden oluşan bir uydurmaydı.

Lauriana daha Ellie'ye hesap soramadan ön kapıdan bir gürültü koptu.

kapı dikkatini çekti. "Şimdi ne olacak?" Kaşlarını çatarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı fırlatıp açtı.

Dışarıdaki muazzam kalabalık daha da büyümüştü. Artık Fey'i takip eden yabancılar, dedikodu peşindeki meraklı komşular ve Ellie'yi dehşete düşüren Den Brodson da vardı. Zorbalıkla grubun en önüne geçmişti ve şimdi yüksek sesle neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Den'in annesi, kırmızı yanaklı ve kıvrıcık kahverengi saçlı tombul bir kadın, onun yanında durmuş, dirseğini tutmuş ve tiz sesini onunkine eklemişti.

Lauriana'yı gördüğünde Talla Brodson çılgınca bir el salladı ve bağırdı, "Lauriana Baristani, tanrılar aşkına neler oluyor? Şu Fey'lere söyle geçmemize izin versinler!"

Lauriana'nın ısrarı -ve Belliard'ın ince bir baş sallaması- üzerine Fey, kasabın karısı ve oğlunun eve girmesine izin verdi. Fey muhafızlarının yanından geçerken Talla burnunu havaya dikip kokladı, Den ise göğsünü kabartıp savaşçılara kibirle baktı.

Eve girdikten sonra Den'in mağrur bakışları yerini kaşlarını çatmaya bıraktı ve odanın içinde Ellie'ye doğru yürüdü. "Bunun anlamı ne Ellysetta Baristani?" diye sordu zorba bir ses tonuyla. "Açıklaman gereken epey bir şey var kızım." Elini uzatıp Ellie'nin kolunu morartacağı kesin olan bir şekilde kavradı ama daha ona dokunamadan kınından çıkarılan kılıçların sesi havayı kesti. Den, annesi, Ellie ve Lauriana donakaldı. Beş muhafızın her birinin elinde çıplak çelik vardı. Belliard vel Jelani hâlâ Feyler arasında en korkutucu olanı olsa da, şimdi genç ve gülümseyen olanı bile serbest bırakılmayı bekleyen bir ölüm gibi görünüyordu. Belliard başparmağını kılıcının kenarında test etti, Den'in eline baktı ve başını hafifçe salladı.

Den elini geri çekti.

Fey onaylayarak gıdıkladı ve kılıcını bilemeye başladı.

Ellie bu müdahale için minnettardı. Den'in parmaklarının etini sıkıştırdığını hissetmek onu her zaman hasta etmişti. Ancak Lauriana bundan etkilenmemişti. Ellerini kalçalarına dayadı ve ters ters baktı. "İşte görüyorsunuz, serseriler. Bu Ellie'nin nişanlısı. Babası anlaşmayı daha bu sabah imzaladı. Evime girip bir delikanlıyla nişanlısının arasına girmeye hakkınız yok."

"Nişanlı mı?" Ellie'nin nefesi kesildi. Fey'ler bakışlarını paylaştı ve hızlıca

Feyan'ın sözleri. Genç kahverengi saçlı savaşçı Den'i işaret ve inanamayarak güldü. Sonra sıırttı ve başını salladı.

"*Nei, nei*, küçük sosis," dedi Den'e. "Feyreisa sana göre değil."

Lauriana'nın savaşçılara karşı koyduğunu gördükten sonra kendini biraz daha cesur hissettiği belli olan Den, çenesini öne doğru uzattı. "Ellysetta benim nişanlım ve siz iblis ruhlu büyücülerin bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yok. Benim işaretimi taşıyor, ailesi anlaşımayı imzaladı. Bir ay içinde evleniyoruz."

"İşaretin mi?" Ellie ağladı. Eli boğazına gitti. "Bu yüzden mi boynumu ısırдын, seni iğrenç küçük kurbağa?"

"Ellysetta Baristani," diye tersledi annesi, "diline dikkat et!"

Bu hakaret karşısında Den'in yüzü mosmor oldu. Hiçbir uyarıda bulunmadan etli elini Ellie'nin yüzüne doğru uzattı. Hayatında daha önce hiç darbe almamış olan Ellie kendini savunmayı düşünemeyecek kadar sersemlemişti.

ihtiyacı yoktu. Den'in kolu savurduğu darbenin ortasında dondu kaldı ve hedeflenen darbe asla inmedi.

Den'in gözleri şaşkınlıkla irileşti ve hızla korkuya, sonra da dehşete dönüştü. Göğsünü tırmaladı, ağzı sessiz bir solukla açıldı. Sanki ciğerlerindeki tüm hava çekilmiş gibiydi. Dizlerinin üzerine düştü.

Ellie Belliard'a baktı. Ondan soluk beyaz bir parıltı yayılıyordu.

"Feyreisa'ya dokunamazsın," dedi Den'e. Sesi buz gibiydi, gözleri düz ve cansızdı. Bu adam hiç tereddüt etmeden öldürebilecek biriydi. "Mecbur kalmadıkça Feyreisa'nın evinde can almayacağım ve bu yüzden yaşamana izin veriyorum."

Oda, Den'in açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine geri dolan havanın çiğ sesiyle yankılandı. Öksürdü ve omuzları çöktü. Annesi hemen yanına koştu, üzerine kapanmaya çalıştı ama elinin tersiyle itildi.

Ellie yutkundu. Doğuştan gelen merhameti bir parça sempati ama adamın onu evliliğe ikna etmeye çalışmasına duyduğu öfke olduğu yerde kalmasını sağladı. Talla Lauriana'ya döndü. "Orada durup oğluma bu şekilde davranılmasına nasıl izin verirsin? Gururu olan hiçbir genç adam nişanlısının ceza almadan bu kadar kaba konuşmasına izin vermezdi. Çoğu ona elini uzatmak yerine sopayla vururdu, bunu sen de biliyorsun!"

Lauriana şaşkın bakışlarını kasabın soluk soluğa kalmış oğlundan öfkeli annesiyle yüzleştirdi. "Talla, lütfen-"

"Kızınızın ahlaksız bir yaratık olduğu çok açık. Senin bilmediğin başka kim onun üzerinde iz bıraktı? Bu Fey Lordu olabilir mi? Büyücülerini evinize bu yüzden mi gönderiyor? Onunla işi bitene kadar göz kulak olmaları için mi?"

"Şimdi, sadece bir dakika!" Lauriana'nın yanakları bu hakaret karşısında kızardı. Bir kızı ahlaksızlıkla suçlamak, ailesini de aynı şekilde suçlamak demekti.

"Anlaşmayı bozmak ve ödeyemeyeceğinizi çok iyi bildiğim başlık parasını talep etmek için iyi bir fikrim var!" Celierian geleneklerine göre, tüm aileler nişanlı kızlarını kızın çeyizinin üç katı bir bedelle bağlardı. Bu, taliplerin ailelerine kabul edilemez gelinlere karşı sigorta sağlarken, gelinin ailelerine de kızın namusunu korumaları ve evlenene kadar mütevazı davranmasını sağlamaları için güçlü bir teşvik sağlıyordu.

"Talla Brodson, bu kadarı da fazla! Beni kendi evimde mi tehdit ediyorsun?"

"Oğlumun çekici olmayan, fakir ve üstelik iyilikleri konusunda gevşek bir ihtiyacı yok!"

"Kapa çeneni anne." Den nefesini toparlamış ve ayağa kalkmıştı. Annesine ters ters baktı, Fey'e ters ters baktı, sonra da Ellie'ye intikam vaat eden dar gözlü bir bakış yerleştirdi. "Nişan devam ediyor. O benim. Onu istiyorum. Ona sahip olacağım. Ve Rain Tairen Soul gidip kendini yakabilir. Celieria kanunları benim tarafımda." Birkaç keskin çekiştirmeye kıyafetlerini düzeltti ve kapıya doğru yürüdü. "Hadi anne. Biz gidiyoruz." Kapıda durup Ellie'ye son bir kez daha ateşli bir bakış fırlattı. "Kendini düğünümüze hazırla, Ellysetta Baristani. Ve düğün gecemize." Kapı büyük bir gürültüyle arkalarından çarptı.

Bunu izleyen sessizlikte Ellie şoka girerek titremeye başladı. Titreyen ellerini birbirine kenetleyip eteklerinin arasına sakladıktan sonra annesine döndü.

"Anne, onunla evlenemem. Bunu mutlaka görmelisin."

Lauriana içini çekti. "Ellie, baban belgeleri imzaladı. Onunla evlenmelisin."

"Ama, anne-"

"Ama hiçbir şey. Sana damgasını vurmasına izin verdin. Hem de bu evde. Bu onunla evlenmeyi kabul etmekle aynı şey."

"Hiçbir şey yapmasına *izin vermedim* anne! Ayrıca, iz sadece boynumda! Daha mahrem bir yerde olması gerektiğini düşündüm"- bakan Fey'e baktı ve kıpkırmızı kızardı- "mahrem."

Ellie işaretler hakkında çok az şey biliyordu. Hem kendisi hem de en iyi arkadaşı Selianne Sebarre, Kelissande ve arkadaşlarının işaretler hakkında kıkırdamalarına bir iki kez şahit olmuşlardı; ama Selianne'in annesi Celieria'dan değildi ve bu eski geleneği bilmiyordu ve Ellie bunu annesine bir kez sorduğunda, annesinin "tutku gülleri "ne yaptığı belirsiz gönderme ve "erkeklerden ve karanlık köşelerden uzak durması" yönündeki sert uyarısı konuya pek ışık tutmamıştı. Ellie'nin haftalar boyunca gördüğü şüphe ve yakın anne gözetimi bir daha sormaya cesaret edememesini sağlamıştı.

Ancak beş yıl önce, Selianne Gerwyn Pyerson'la evlendikten sonra, Ellie ve Selianne nihayet iddia işaretinin ne olduğunu öğrenebilmişlerdi. Ellie, Selianne'in sol göğsünün üstündeki koyu lekeyi ortaya çıkarmak için kombinezonunun düğmelerini açarken yanaklarının nasıl kızardığını ve işaretin nasıl yapıldığını anlatırken kıkırdamalarını hâlâ hatırlıyordu. Ellie'nin aklına bir kızın iradesi dışında bir işaret yapılabilceği ya da boynu gibi skandal olmayan bir yere konulabileceği hiç gelmemişti.

Lauriana her iki konuda da onu doğru yola getirdi. "İşaretin yeri önemli değil, Ellie. Senin isteyip istemediğin bile önemli değil. Den Brodson ağzını vücuduna koydu ve bunu yaptığına dair kanıt bıraktı. Sen artık işaretlenmiş, sahiplenilmiş bir kadınsın."

"Ama-" Panik başlamıştı. Ellie derin bir nefes aldı ve soğukkanlılığının kırıntılarına tutundu. "İşareti kimsenin bilmesine gerek yok. İz kaybolana kadar evde kalacağım."

"Ellysetta, eğer baban nişanı imzalamayı kabul etmeseydi, Den senin itibarını yok etmeye yemin etmişti. Boğazındaki o işaretle, ondan şüphe edecek kimse yok."

"O zaman bırakın ! İnsanlar istediklerini söyleyebilir ve düşünebilirler."

"Ellie, burada senden daha fazlası söz konusu. Babanın işi ve kraliçenin komisyonu var. Lillis ve Lorelle ve onların geleceği var. Senin üzerindeki leke hepimizin üzerindeki lekedir."

"Anne, ondan nefret ediyorum! Onunla evlenemem, hayır! Evlenmeyeceğim!" Ellysetta hayatı boyunca ilk kez annesine karşı gelmişti. Kendisinin mi yoksa annesinin mi daha çok şaşırdığını bilmiyordu.

Lauriana'nın yüzü tüm ifadesini kaybetti. "Eğer reddedersen, bu ailenin yok olduğunu göreceksin."

Ellie'nin parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Göğsü kabardı. Etekleri dalgalanırcasına savruldu ve üst kattaki yatak odasına kaçtı, gözyaşları dökülmeye başlarken kendini içeri kilitledi.

Yağmur gökyüzünde hızla koşuyor, vahşi duygularının en kötüsü geçene kadar tairen formunun yapabildiği kadar hızlı uçuyordu. Elvia sınırına yakın Tivali Dağları'nın donmuş yüksekliklerini fark edene ve Büyük Güneş'in batmaya başladığını anlayana kadar zamanın ya da mesafenin nasıl geçtiğinin farkında değildi.

Bitkin bir halde bir dağın zirvesine yerleşti ve devasa siyah tairen formunu kayalık bir çıkıntının üzerine bıraktı. Etrafında kar sürükleniyordu ama o soğuğu hissetmiyordu. Tairen ağzını ön ayaklarının üzerine dayadı ve karlı zirvelere ve kuzeydeki verimli Celierian ovalarına baktı. Zihni şimdi daha sakin, daha mantıklıydı.

Gerçek bir eş. Sariel'in ölümünden sonra hiç beklemediği, hiç istemediği bir şeydi bu. Kaybın acısını biliyordu, Gerçeğin Gözü sayesinde bunu zengin, unutulmaz, taze ayrıntılarıyla biliyordu. Düşündüğünde, bu tesadüf olamayacak kadar tairen-devious görünüyordu. Göz, ona elini sürdüğü için onu cezalandırma sürecinde, yüzyıllardır ölü olan duygularını yeniden canlandırmış, sonra da onu, bu duyguları yeniden hissetmesini tek canlı varlığın yoluna göndermişti. Kendisi için Fey Wilding Öfkesi'ni uyandırabilecek duygusal bir bağlanma riskini göze alabileceği tek canlı varlık.

Bir kez kabul edildiğinde, gerçek eş bağı geri alınamazdı. Artık bunu kendi nefesini inkâr edemeyeceği kadar inkâr edemezdi. *Sheisan'dahlein*, yani Fey onuru ölümü bile onun için bir seçenek değildi. O son Tairen Ruhuydu, Tairen'in inine, Fey'Bahren'e girebilen tek yaşayan Fey'di. Başka bir Tairen Ruhu doğana kadar ölümü arayamazdı.

*"Yağmur." Bel'in Ruh'unun tanıdık sesi Yağmur'un zihninde yankılandı.
Geri dönmelisiniz. Burada bir ... rahatsızlık var..."*

Bel, aptalca bir şekilde bir Tairen Ruhunun *shei'tani'sine* sahip çıkmayı düşünen adamla son karşılaşmasının ayrıntılarını hızla aktardı. Rain'in yorgunluğu, Sariel, kayıp ve ölümle ilgili tüm düşüncelerle birlikte bir anda uçup gitti. Dört ayağı üzerine kalkarak, tairen formu kayalığın üzerine çömeldi, gerginlikten kılları diken diken olmuş, pençeleri sert kayaya derinlemesine saplanmıştı. Kanatları açıldı ve genişçe açıldı, uzun, kıvrımlı orta eklem pençeleri havaya saplandı. Kuyruğu dağa çarparak uçuşunun dik yamacından aşağıya kaya parçaları gönderdi. Zehir, dişlerindeki rezervuarlarda birikti.

"Yakında döneceğim. Shei'tani'mi iyi koru, eski dostum." "Aiyah, Rain. Hayatım pahasına."

Rain Tairen Soul kendini havaya fırlattı. Devasa formu alçaldı, sonra kanatları bir hava akımıyla gerilirken yükseğe çıktı. Gerçek eş bağı onu çeğiştiriyor, Celieria Şehri'ne ve Ellysetta Baristani'nin çağırın ruhunun sıcaklığına daha hızlı uçmaya teşvik ediyordu.

Baristani'nin evinden öfkeyle ayrıldıktan sonra Den Brodson annesine eve kadar eşlik etti ve şehrin beş mil ötesindeki Celieria'daki Kralın Hukuk Bürosu'nun sütunlu beyaz taştan yapılmış heybetli binasına doğru yürüdü. Orada, Den'in ilk okul günlerinden eski bir arkadaşı olan Garlie Tavitts'in de aralarında bulunduğu dört Kral Hukuku stajyeri tarafından paylaşılan küçük, sıkışık ofise giden dolambaçlı bir labirent koridoruna yöneldi. Garlie'nin yardımıyla Den, günün geri kalanını Ellysetta Baristani ile nişanlandığını teyit etmek ve hemen evlenebilmek için Özel Ruhsat almak üzere gerekli tüm yasal evrakları tamamlamak, dosyalamak ve onaylamakla geçirdi.

Garlie bir dizi yasal belgenin sonuncusunu da özenle kopyaladıktan sonra son bir parşömeni kalabalık ve derin yaralar içindeki masaüstüne itti. Şehvetle buraya işaretini koy, Den, böylece Özel Ruhsat Dilekçesini Efendi Wiley'e sunabilirim. Yine de tüm bu yaygaranın nedenini hala anlamış değilim. Ellie Baristani'yi hatırlıyorum ve inan bana Den, dışarıda yakalanmayı bekleyen daha iyi balıklarla dolu bir okyanus var. Biraz daha fazla balık ... kemiklerinde et var, ne demek istediğimi anladınız mı?" Genç adam ellerini göğsünün önünde birleştirdi ve imalı bir şekilde salladı.

"Aşkta büyük memelerden daha fazlası var, Garlie." Den, Garlie'nin kararmış hokkasına eski bir tüy kalem batırdı ve parşömene adını kazımak için uğraştı.

"Evet, para gibi, ama onda bunlardan yok, Den. o 'aşk' lafına kanacak kadar ahmak olduğumu düşünme. Ondan hiç hoşlanmadın.

" göğüslü, çilli suratlı, tahta tırmalayıcı" ona söylediğin en güzel şeydi. Ve dik dik bakmayı kes. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Den cılız, koca burunlu kâğıt toplayıcısına son bir kez sertçe baktı. "Dikkatli ol, Tavitts. Hakaret ettiğin kişi geleceğin Madam Brodson'ı." İmzasının üzerine kum serpti ve parşömendeki fazla mürekkebi temizlemek için Garlie'nin kurutma kağıdından yardım aldı. "İşte oldu." Çırak kâtibe geri vermeden önce belgeye iyice üfledi. "Göğüsleri, parası ya da görünüşüyle ilgili pek bir şeyi olmayabilir - gerçi bu durum yavaş yavaş düzeliyor gibi görünüyor - ama Ellie Baristani'de diğer her şeyden daha ağır basan başka bir şey var. Beni zengin bir adam yapacak bir şey."

"Peki o nedir, Den?"

Den gülümsedi, gözleri soğuk mavi açgözlülüğün ikiz paraları geniş, acımasızca yakışıklı bir yüzün içinde parlıyordu. "Büyü."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saf su, arınma yolu Kanı

bağlara çağırarak

Tairen'in Gözü köprüyü kuracak

Azrahn bu ruhları büyülüyor.

-Büyücülük Arayışı Büyüsü

Sonunda ortalık

aydınlanmıştı.

Gece çökmüştü. Ellie'nin anne babası ve ikizler geceyi geçirmek için yatmışlardı ve Baristani evinin etrafını saran Feyler sonunda gitmiş gibiydi. Ellie artık onların varlığının karıncalı farkındalığını bile hissedemiyordu.

Kendine özgü saçlarının üzerine kahverengi bir şal örttü ve boynunda asılı duran deri çizmelerinin cama ya da pencere pervazına çarpmamasına dikkat ederek yatak odasının penceresinden dışarı süzüldü. Evin dışındaki Fey savaşçıları gitmiş olsa da, onu eve kadar takip eden ve kendilerini "beşli" olarak ilan eden beş kişi hâlâ oradaydı. Annenin öfkesine, hatta babanın eve gelip evi terk etmelerini emretmesine rağmen kalmışlardı.

Babasının doğrudan emriyle karşılaşan Bel- hard adlı Fey, tıpkı Mania'ya yaptığı gibi sadece eğilmiş ve kibarca reddetmişti. Ailenin onların varlığından duyduğu rahatsızlığı en aza indirmek için kendisini ve diğer dört Fey'i görünmez yapmayı teklif etmişti ama görünmez büyü varlıkların evin içinde dolaşması fikri annemin neredeyse çarpıntı geçirmesine neden oluyordu.

"Teşekkür , ama hayır," diye yanıtladı babam. "Nerede olduğunuzu öğrenebilmemiz için sizi görmeyi tercih ederiz." Sonra da Ellie'yi şaşırtarak, Fey'den evindeki varlıklarını gizlemek için büyü kullanmayacaklarına ve aile üyelerinden herhangi birinin zihnini okumayacaklarına ya da etkilemeyeceklerine dair şeref yemini etmelerini istemişti.

Bu talep Belli ki Belliard vel Jelani'yi şaşırtmıştı ama önce lirik Feyan dilinde, sonra da eski Celierian saray dilinin resmi belagatiyle yemin . Ellie Fey onuru hakkında yeterince şey biliyordu, hiçbir Fey'in

yeminli sözünden geri dönmek.

Babam ayrıca Belliard'a evin içinde herhangi bir nedenle büyü yapmayacağına dair yemin ettirmeye çalışmış ama Fey bunu reddetmişti. "*Nei*, saygıdeğer kişi, Feyreisa ve ailesini korumak için büyü kullanmamız gerekebilir. Onu riske atacak hiçbir yemin etmeyeceğim." Ve her şey sona erdi.

Ellie'nin çıplak ayakları ahşap kiremitlerin üzerinde hiç ses çıkarmadan arka avlunun çatısından geçip sarmaşıklardan aşağıya, evin arka tarafındaki küçük, tuğlalı avluya tırmandı. Kimsenin onun sinsi gidişini fark etmeyeceği umuduyla ay ışığından kaçınarak gölgelerden uzak durdu.

Akşam yemeğinden hemen önce komşu çocuklardan biri Lillis ve Lorelle aracılığıyla Ellie'ye bir not ulaştırmıştı. Ellie'nin en iyi arkadaşı Selianne'den gelen not titreyen bir elle karalanmış ve şöyle yazıyordu *Benimle buluş. Nerede olduğunu biliyorsun. Yirmi iki çan. ACİL!!!!*

Ellie notu tutarken Selianne'in korkusu parşömene sıçradı. Dehşeti anlaşılabiliirdi. Birkaç yıl , Selianne ilk çocuğunun doğumuna hazırlanırken, annesi Tuelis herkesin sandığı gibi Sorrelian olmadığını, aslında Eld'de doğup büyüdüğünü ve on dört yaşındayken deniz kaptanı kocasıyla evlendirildiğini itiraf etmişti. Selianne annesinin sırrını saklamıştı. Ellie'ye sadece korktuğu bir anda, Eld Büyücülerinin oğlu Bannon'un ruhunu çalmak için onu takip ettiği kâbuslarıyla boğuşurken söylemişti.

Şimdi, Rain Tairen Soul'un şehirde olması ve aniden Ellie'nin hayatının demirbaşı haline gelmesiyle, Selianne muhtemelen onun Selianne ve annesi hakkındaki gerçeği öğrenip onları öldürmeye gelmesinden korkuyordu. Ortaya çıkma riskine rağmen, Ellie'nin Selianne'in çağrısını görmezden gelmesine imkân yoktu.

Yerde, avlu kapısının yakınındaki küçük bir oyuğun daha derin gölgelerine eğildi ve botlarını giymek için eğildi. Ayağa kalktığında boğuk bir çığlık attı.

Belliard vel Jelani onun önünde durdu, Fey derisi belli belirsiz parlıyordu, kara gözleri dikkatliydi. "Bir yere mi gitmek istiyorsun, Ellysetta Baristani?"

"I ..." Yanakları utançtan yanıyordu. Belliard'ın arkasında, beşlisinin diğer dört Fey'i duruyordu, her biri benzer şekilde boş ama dikkatli

ifade. "Biraz temiz hava almak için yürüyüşe çıkmak istedim."

Belliard arkasındaki sarmaşık kafesine baktı ve yatak odasının penceresinden çıktığı yolu takip etti, sonra düz bakışlarını onunkilere çevirdi. "Sen Feyreisa'sın," dedi. "Sadece istemeniz yeterli, seçtiğiniz yere kadar size eşlik edeceğiz."

toparlamak için bir an durakladı, sonra çenesini kaldırdı. "Bir arkadaşımın buluşacağım ve senin varlığın onu telaşlandırmaktan başka bir işe yaramayacak."

"Biz yine de size eşlik edeceğiz. Sen Rain Tairen Ruhü'nün gerçek eşisin ve bunu tüm şehir biliyor. Senin aracılığınla Fey'e zarar vermeyi düşünenler olabilir."

Ellie bir an için doğruca odasına dönmeyi düşündü ama Selianne'i müzede öylece bekletemezdi. Babasının daha önce Fey savaşçılarıyla nasıl pazarlık yaptığını hatırlayan Ellie cesaretini toplayarak, "Eğer gelmekte ısrar ediyorsanız, Ser vel Jelani, arkadaşımı ve beni yalnız bırakacağınıza dair şeref yemini etmelisiniz. Gizlice dinlemek ya da zihin okumak yok."

Belliard'ın ifadesi hiç değişmedi. "*Aiyah*, Ellysetta Baristani. Yemin ederim." Bakışları arkasındaki dört Fey'e kayınca ekledi: "Tüm *cha'kor'unuz*, beşliniz adına konuşuyorum. Buraya casusluk yapmak için değil, korumak için geldik."

Derin bir nefes aldı. "Peki, gidelim o zaman. Arkadaşımla endişelenmesini istemiyorum."

Deri ve çelik giysili beş ölümsüzün eşlik ettiği Ellie ara sokakta hızla ilerledi, sonra West End'in sakin tüccar bölgesinden geçen yoldan doğuya döndü. Ateşle yanan lambalar kaldırım taşlarının ve vitrinlerin üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu.

"Yatak odanın penceresinden sık sık çıkar mısın *Kem'falla*?" Belliard onlar yürürken sordu.

Ellie yanaklarının hissetti. "Hayır." Anne babasının uykusu o kadar yerindeydi ki Ellie genellikle mutfak kapısından dışarı çıkardı. "Ama bunu ilk kez yapmıyorsun."

"İlk kez değil, hayır."

"Celieria'nın kızlarının bu kadar maceracı olduğunu düşünmemiştim."

"Çoğu değil." Eğer ailesi onun geceleri evden kaçtığını bilselerdi, buna derhal bir son verirlerdi. Ama hayatı boyunca onu rahatsız eden kâbuslar uyumasını zorlaştırmış ve küçük çanların sessizliğinde tek başına kalan Ellysetta sık sık gece havasında yürüyerek huzur bulmuştu. Önceleri evin arkasındaki özel avluya kapanmıştı ama yaşı ilerledikçe avlu ona fazla dar gelmeye başladı ve daha uzaklara gitmeye başladı. Çoğu gece, şimdi gittiği yere -Celieria Ulusal Sanat Müzesi'ne- gidiyordu.

"Ya çok cesursun ya da çok aptal, Ellysetta Baristani. Gece sokakları genç kadınların yalnız kalabileceği yerler değildir."

Ellie omuz silkti. Geceleri yalnız onca yıl boyunca hiç sorun yaşamamıştı. Aslında daha önce kimse onun varlığını fark etmemişti bile. "Celieria'da iyi devriye gezilir, sokaklar iyi aydınlatılmıştır ve burası şehrin dürüst bir bölgesidir."

"Kötülüğün geceye karşı bir ilgisi vardır. İyi aydınlatılmış, iyi devriye gezilen, dürüst mahallelerde bile."

"Bunu aklımda tutacağım." Diğer dört Fey'e baktı, sonra tekrar Belliard'a döndü. "Beni korumaya kararlı görüldüğünüze göre, belki de bana isimlerinizi söylemelisiniz."

Beş Fey eğilerek teker teker kendilerini tanıttı. Gülümseyen, kahverengi saçlı Fey, *shei'dalin* Marissya ve gerçek arkadaşı Dax'ın oğlu Kieran vel Solande'ydi. Lorelle'in yüzünü çizdiği sarışın savaşçı Kiel vel Tomar'dı. İkisi de siyah saçlı ve kahverengi gözlü olan diğer ikisi ise kardeşi: Rowan ve Adrial vel Arquinas.

Belliard, "İkinci beşlinizde, geceleri uyumamız gereken birkaç çan boyunca sizi koruyacak beş Fey daha var," diye ekledi.

"Annem buna bayılacak," diye mırıldandı Ellie.

"Annen sihirden ya da sihirli ırklardan hoşlanmıyor mu?"

"O kuzeyden. Büyücü Savaşları'nın büyüğü geride pek çok kötü şey bıraktı. Tehlikeli, mutasyona uğramış yaratıklar; kimsenin girmeye cesaret edemediği karanlık yerler." Korkutucu hastalıkları olan çocuklar bile. "Büyü ve Celierianlar birbirine karışmaz."

iyi."

" de burada, Celieria Şehri'nde insanlar büyüü ve faydalarını sorgusuz sualsiz kabul ediyor." Belliard ateşle yanan lambaları işaret etti.

"Büyücüler Celieria Şehri'ni hiç , değil mi? Savaşların en kötüsü hiçbir zaman Vrest'in güneyine ulaşmadı. Buradaki insanlar, ormanlarında lyrant gibi mutasyona uğramış yırtıcılar dolaşsaydı ya da çocukları korkunç şekil bozuklukları ve ölümcül güçlerle doğsaydı farklı ."

"Annenin büyü korkusunu sen de paylaşıyor musun?"

Ellie cevap vermeden önce tereddüt etti. "Büyü... beni rahatsız ediyor." Son bir yıldır, çevresinde güçlü bir büyü kullanan biri olduğunda korkunç baş ağrıları çekiyor ve özellikle korkunç kâbuslar yüzünden uykusu bölünüyordu. Bu gece rüyalarında neler göreceğini düşünmek bile istemiyordu.

Celieria'nın ana caddesine ulaştılar ve kuzeye döndüler. Batı Yakası'nın çalışkan ailelerinin çoğu uykuda olsa da, bu Celieria'nın tüm nüfusu için geçerli değildi. Rengârenk ipekler ve satenler içindeki soyluları gece eğlencelerine taşıyan arabalar Arnavut kaldırımlı caddeden aşağı yuvarlanıyordu. Bazıları iyi giyimli, bazıları daha sıradan olan erkekler ve kadınlar yolun her iki tarafındaki geniş tuğlalı kaldırımlarda geziniyordu. Çok sayıda barın kapısından şamatalı kahkahalar ve müzik sesleri yükseliyordu. Normalde Ellie gecenin ilerleyen saatlerine, şehirde daha az insanın dolaştığı zamanlara kadar dışarı çıkmazdı. Fey refakatçisinin kendine özgü kıyafetinin çok farkındaydı. "Dikkat çekeceksin."

Belliard vel Jelani, Fey arkadaşıyla bakıştıktan sonra eliyle bir işaret yaptı. Lavanta rengi ışık etraflarında parladı ve solduğunda beş savaşçı da basit Celierian kıyafetleri giymişlerdi ve Fey derileri ışıltısını kaybetmişti. Hâlâ saf ölümlü olamayacak kadar yakışıklıydılar ama kılık değiştirmeleri dikkat çekmeden yürümelerini sağlayacaktı.

Ellie, Belliard'ın sihrine tepki olarak teninde tüyleri ovuşturdu. "Güzel numara."

Köşeyi döndüler ve kaldırımlarda yürüyen insanların arasına karıştılar. Birkaç kadın Fey'e uzun ve aç bakışlar attı ama kimse onları durdurmadı ya da varlıkları sıra dışı bir şeymiş gibi davranmadı.

Sıradan. Ellie kalan yarım millik yolu Velpin Nehri'ni geçen kemerli köprüye kadar götürdü.

Celiera'nın Ulusal Sanat Müzesi nehrin diğer yakasındaydı. Kubbeli bina, Velpin'in sihirle arındırılmış sularını çevreleyen geniş, bakımlı bir parkın taçlandırıcı özelliği idi. Ateş lambalarının çevrelediği bina geceleri bir mücevher gibi parlıyordu.

Ellie geniş tuğlalı yürüyüş yolunu hızla geçerek müzenin girişine geldi ve kurşuni camlı kapıları iterek açtı. Müze personeli her gün saat on yedi çanıyla birlikte hemen yola çıksa da müzenin kapıları asla kilitlenmezdi. Sürgülü kapılardan daha güçlü bir şey binanın paha biçilmez hazinelerini koruyordu. Herhangi bir hırsız içeri girip gönlünce bakabilirdi, ama tek bir değerli sanat eserine dokunmasına izin verin, sabah küratör gelene kadar felç olurdu.

"Sergilenen şeylerin hiçbirine dokunmayın," diye uyardı Ellie. Sesi mermer girişte yankılandı. Onları mermer sütunların, bir elinde kılıcını havaya kaldırmış Kral I. Dorian'ın yirmi metrelik bir heykelini çevrelediği kubbeli rotunda'ya götürdü; Fey karısı yanında, şifalı ellerini bir çocuğun ters çevrilmiş yüzüne uzatmıştı. Heykelin dibinde, saf altınla boyanmış derin oyma harfler Celiera'nın inancının görkemli vaadini ilan ediyordu: *Kudret ve merhamet tüm düşmanları yenecektir.*

Soldaki ikinci kemerli koridora yöneldi. Parlayan yakut gözlü, yontulmuş tairin kafaları Fey kanadının girişini çevreliyordu.

Ellie'nin arkadaşı Selianne Pyerson, altınla kaplanmış beyaz mermerden bir kayanın üzerine tünemiş bir tairinin sekiz metrelik bronz resminin bulunduğu oyuğun yanındaki minderli bankta oturuyordu. Selianne'in normalde düzenli olan sarı saçları, sanki elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı ve güzel yüzü endişe ve tedirginlik çizgileriyle gerilmişti. Ellie'yi görünce ayağa fırladı, sonra arkadaşının yalnız olmadığını fark edince dondu kaldı.

"Kim bunlar?" Selianne, Ellie'nin arkasında duran beş adamı işaret etti.

"Onlar... şey... benim muhafızlarım." Soluk lavanta rengi ışık parıladı ve Feyler gerçek görünümlerine büründüler.

Selianne bir adım geri çekildi. "Doğru o zaman. Tairin Ruhu gerçekten de

seni eşi olarak kabul edecek."

"Görünüşe göre öyle." Ellie beş savaşıyı arkadaşıyla tanıştırdı. "Selianne ve ben ailem Celerian Şehri'ne ilk geldiğinden beri arkadaşız." Çocukluklarında birlikte dışlanmışlardı; Selianne Sorrelli bir deniz kaptanı ve karısının yabancı uyruklu kızı olduğu için, Ellie ise tuhaf görünüşü ve garip davranışları yüzünden.

Selianne Ellie'yi birkaç adım geriye çekti ve kulağına tısladı, "Fey'i getirdiğine inanamıyorum. Ya onlar.. bilirsın işte... aklımı falan okurlarsa?"

"Gelmeyecekler," güvence verdi Ellie. "Benimle gelmelerine izin vermeden önce onlara kulak misafiri olmayacaklarına ya da zihin okumayacaklarına dair şeref yemini ettirdim." Arkasındaki Belliard'a baktı. "Şimdi bize bu mahremiyeti sağlayabilir misin?"

Eğildi. "İkinizin etrafında bir mahremiyet kalkanı oluşturacağım. Başkalarının duyacağı endişesi olmadan özgürce yürüyebilir ve birbirinizle konuşabilirsiniz." Ellerini kaldırdı ve parmak uçlarından belli belirsiz parlayan beyaz ve lavanta büyüğü iplikler çıktı. Ellie yumuşak, serin bir rüzgârın etrafında döndüğünü hissetti. Bahar kokuyordu, tatlı yağmur ve berrak sabah havasıyla doluydu. Rüzgâr etrafını sararken, zihnine garip bir şekilde hafif ve sakin bir sessizliğin girdiğini hissetti, sanki var olduğunu hiç fark etmediği bir baskı kalkmış gibiydi.

Selianne gözlerini Ellie'ye dikti. "Onların büyüünü , değil mi?"

Ellie kaşlarını kaldırdı. "Hissedemiyor musun?"

"Hayır. Büyü yaptığını biliyorum, çünkü öyle söyledi ve elleri biraz daha parlıyor, ama orada olduğunu bilsem bile hissedemiyorum." Titreyen ellerini ağzına götürdü ve döndü. "Yüce tanrılar. Onları yanında getirdiğine inanamıyorum, Fey yemini olsun ya da olmasın."

"Özür dilerim Sel. Ya bu olacaktı ya da hiç gelmeyecektim ve notun çok korkmuş gibiydi. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Biliyorum. Nankör gibi göründüğüm için özür dilerim. Geldiğiniz için minnettarım ve en azından yanınızda ... onu ... getirmediğiniz." Çenesini Rain Tairen Soul'un resimlerinden birine doğru salladı. "Onun burada, şehirde olması yeterince kötü ama bir de seni sahiplenmesi. Annemi öğrendiğinde ne olacak?"

Ellie, Selianne'in ellerini sıktı. "Öğrenmeyecek," diye söz verdi Selianne, arkadaşının dehşet içindeki mavi gözlerine ciddiyetle bakarak. "Ona izin vermeyeceğim. Anıyı içimde öyle derinlere kilitleyeceğim ki onu bulamayacak ve o gidene kadar birbirimizden uzak duracağız. Beni duyuyor musun? Her şey girecek." Sesini inançla doldurdu ve arkadaşının dehşeti azalmaya başlayana kadar ellerini Selianne'nin soğuk parmaklarına sıkıca kenetledi.

Birkaç dakika sonra güvence yerine gibiydi. Selianne başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. İyi plan. O gidene kadar birbirimizden uzak duracağız." El- lie'in ellerini bırakarak titrek bir kahkaha attı. "Bu ne zaman olacak? Ve bunu hızlandırmak için yapabileceğin bir şey var mı?"

Ellie de güldü. "Annem gibi konuşuyorsun."

"Onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum." Selianne kısa bir süre sıdıttıktan sonra tekrar başını salladı. "Buna inanamıyorum, Ellysetta. Sende bir yerlerden gelen Fey kanı olmalı." Sarışın kaşları kalktı. "Belki de bir *Dahl'reisen*'in çocuğusundur."

"Belki de Celierian'ların çocuğuyumdur ve kuzeyden geldiğim için büyüye karşı hassasımdır," diye yanıtladı Ellie bastırarak. Selianne'in koluna girdi ve onunla birlikte Fey'den uzaklaşmaya başladı. "Gerwyn'e gecenin bu saatinde evden çıkmak için nasıl bir bahane sundun?"

"Işık Kadınları'yla birlikte olduğumu ve Güneş Festivali'ni planladığımı

sanıyor." "Öyle olmadığını öğrenince ne yapacak?"

"Yapmayacak. Aslında bu gece hanımlarla birlikteydim. Eve dönerken buraya ." Selianne umursamaz bir el salladı. "Bu kadar yeter. Bana her şeyi anlat."

Ellie günün çalkantılı olaylarını hızlıca özetlemeye çalıştı ama Selianne ayrıntılar konusunda ısrar etti. Çok geçmeden duygu dolu hikâyenin tamamı dökülmeye başladı: Den'in önceki geceki saldırısı, ateş kafesi ve Rain Tairen Soul'un ona sahip çıkması, Ellie'nin bu akşamki nişanının sarsıcı haberi.

Ellie ona Den'in saldırısını anlatıp boynundaki izi gösterdiğinde Selianne, "Ah, o sinsî, işbirlikçi, kokuşmuş küçük kurtçuk," diye nefes aldı. "Ama işaretin bir yerde olması gerektiğini düşünmüştüm..." Yüzü kızararak sözünü kesti.

"Biliyorum, ben de öyle, ama görünüşe göre önemli olan yer değil, işaret."

"Ailen seni gerçekten onunla evlendirmez herhalde?"

"Nişan kağıtlarını çoktan imzaladılar ve aileye ve babamın işine zarar vereceği korkusuyla sözleşmeyi bozmayacaklar. Ve şimdi Rain Tairen Soul'un yaptığı şey yüzünden, sanırım annem Den'le evlendiğimi görmek konusunda daha da kararlı. Fey'lerden ve onların büyülerinden korkuyor. O kadarını söylemedi ama sanırım beni bir Fey ile evlendirmektense yaşlı Üstat Weazman ile evlendirmeyi tercih eder." Yaşlı, dişsiz, yaşlı Yıldız Ustası, değerli metallerle yaptığı enfes işler kadar çapkınlığıyla da tanınırdı.

"Bu açıdan bakınca endişesini anladığımı itiraf etmeliyim. Feyler korkutucu ve gizemli bir . Ve hepimiz onların neler biliyoruz." Ellie sertleşti. "Aynı şey sayabileceğim diğer ırklar için de söylenebilir, Selianne."

Selianne ona sitemkâr bir bakış attı. "Kişiselleştirmeye gerek yok, Ellysetta."

"Özür dilerim." Ellie bir nefes verdi. "Biraz gerginim." Kollarını ve boynunun arkasını ovarak orada biriken hafif gerginliği masajla uzaklaştırdı.

"Dürüst ol, Ell. Gerçekten Den'in ya da ailenin Tairen Ruhuna karşı koyma şansı olduğunu düşünüyor musun? Den'in üzerine biraz tairen alevi üflemesini ne engelleyebilir ki? Sorun çözüldü. Nişan bozuldu."

Aynı düşünce Ellysetta'nın aklına daha önce, babası ona nişanı bozmayacağını söylediğinde de gelmişti. Bu ihtimal hâlâ aklını kurcalasa da Ellysetta bunu hemen reddetmişti. "O bunu yapmaz. Bu onurlu bir davranış değil."

"Peki milyonlarca insanı yakmak?"

Selianne ve Ellie ne zaman Rain Tairen Ruhuna ya da Fey hakkında konuşsalar konu hep buna gelirdi. Bu, kusursuz sayılabilecek bir dostluğun değişmeyen tek anlaşmazlık noktasıydı.

"Bu bir savaştı ve Büyücüler onun eşini öldürmüştü. Vahşi Öfke adı verilen belgelenmiş bir Fey fenomeni yüzünden bir süreliğine delirdi. Gaalen vel Serranis de kız kardeşi öldürüldüğünde aynı şeyi yaşadı. Biz de

bu tartışmayı yüzlerce kez yaptık."

"Bu bir cinayetti, Ellie. Her iki durumda da. Ne kadar çalışırsan çalış." "Bu bir intikamdı. Eld, Gaelen'in kız kardeşini öldürdü, bu doğru. Cinayet. Onları kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştı. Eld, Rain Tairen Soul'u yok etmeyi umarak Sariel'i -savaş alanında yaralıları iyileştiren silahsız bir kadın- öldürdü. Her iki durumda da, Eld pazarlık ettiklerinden daha fazlasını elde etti, değil mi?" Boynundaki ve kollarındaki gerginliği tekrar ovuşturdu.

"Kimsenin Feyler hakkında kötü konuştuğunu duymaktan hiç hoşlanmadın, özellikle de Rain Tairen Soul'un." Selianne ona dikkatle baktı. "Ondan hiç mi korkmuyorsun?"

"Tabii ki öyleyim. Kim olmaz ki? O dünyayı yakıp kavuran adam. Ama Selianne, bu sabah beni kollarına aldığında ve bana o şeyleri söylediğinde... O anda ölebilir ve mutlu olabilirdim. Hiç bu kadar... huzurlu, sevilmiş hissetmemiştim."

"Muhtemelen Fey büyüsüydü, bir tür büyü."

"Bunu biliyorum. Ama Sel, eğer bunu hissetmiş olsaydın... bir yanım tekrar böyle hissetmek için her şeyi yapabileceğimi düşünüyor. Bu bir yalan olsa bile."

"Bu hiç hoşuma gitmedi, Ellie. Hiçbir zaman acı bir gerçek yerine hoş bir yalan istemedin. Asla." Selianne Ellie'nin ellerini sıkıca kavradı. "Zihnini kontrol etmelerine izin verme."

Ellie gülümsedi ve başını salladı. "Sizi temin ederim ki kimse zihnimi kontrol etmiyor. Bir parçam Fey-mükemmel aşkını istiyor olabilir, bu bir yanılsama olsa bile, ama çoğum hala sağduyuya sıkı sıkıya bağlı. Aslında, Rain Tairen Ruhu'nun geri dönüp beni sahiplenmekle hata yaptığını söylemesini ve lütfen her şeyi unutmamı bekliyorum." Güldü.

Selianne onunla birlikte gülmedi. "Senin için endişeleniyorum, Ellie. Belki de annen haklıdır. Belki de Den'le, hatta yaşlı Üstat Weazman'la evlenmen daha iyi olur." Omzunun üzerinden kanadın girişinde duran beş Fey'e bir bakış. "Ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar, onlarla hiçbir şey yapmak istemem."

Ellie cevap vermedi. Gerginlik sandığı his şimdi teninde bir karıncalanma, her geçen saniye daha da güçlenen tuhaf bir farkındalıktı. O

başını kaldırdı. "O geliyor." "O

mu? O kim?"

"Yağmur Tairen Ruhü."

"Geliyor mu?" Selianne ciyakladı. "Buraya mı? Şimdi mi?"

"Evet." Onu *hissetti*, onun yakınlığına karşılık olarak içindeki açlık ve özlemin yükseldiğini hissetti. Bu hisler aynı anda korkutucu hem de zorlayıcıydı. "O burada."

Selianne'in gözlerinden taze bir panik aktı. "Ellie, Tairen Ruhü zihin okumaya karşı herhangi bir yemin etmedi, değil mi?" Ellie başını salladı. "Parlak Tanrı beni korusun; ben de öyle düşünmüştüm. Eğer beynimi ve gerçeği keşfederse, Den yerine beni yakmaya karar verebilir." Banktan şalını kaptı ve Ellie'ye hızlı, sert bir şekilde sarıldı. "Gitmem gerekiyor. Kendine iyi bak, sevgili dostum." Aceleyle uzaklaştı ve yaklaşan Fey Kralı'ndan kaçınmak için Fey kanadının arkası çıkışına yöneldi.

Ellie onun omzunun üzerinden son bir kez çılgınca baktığını ve olduğu yerde donup kaldığını gördü ama bu olmasaydı bile Ellie Rain Tairen Soul'un odaya girdiğini anlayabilirdi. Belliard'ın inşa ettiği kalkanlar çözüldü. Ellie, kendisine doğru yürüyen Rain'in botlarının mermer zemine vuruşunu duyabiliyordu ama ona yakınlarda olduğunu söyleyen, teninin kızarması ve damarlarında dolaşan kanın hızlanmasıydı.

Onunla yüzleşmek için döndü. Onunla ilgili her şey tüm duyularını harekete geçiriyor, onu yakışıklı bir oğlanın karşısında kendinden geçen ergen bir kız gibi sersemletiyordu. Işıldayan Fey teni, siyahlığına karşı parlıyordu. Gözleri güçle parlıyordu ve Ellie onun bakışlarının kendisinden Selianne'e kaydığını gördü.

Selianne'in korktuğu şeyi yapacağından -zihnini yoklayıp mirasını keşfedeceğinden- endişe eden Ellie, doğrudan Selianne'in görüş alanına girerek onun dikkatini arkadaşından uzaklaştırdı. "Sen buradasın. Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?" Selianne, Tairen Ruhü'nün dikkatinin dağılmasından yararlanıp kaçarken, koşuşturan ayak seslerini duydu.

Feyreisen'in sert bakışları Ellie'yi olduğu yerde sabitledi. "Bel bana söyledi. Ama söylememiş olsaydı bile seni her zaman bulabilirdim, *shei'tani*." Öfke dalgalar halinde üzerine çöktü. "Ellie'den habersiz evden çıkmaya kalkışmamalıydın.

gardiyan. Bunu bir daha yapmayacaksınız."

Öfkesi onu korkutsa da, havlayarak verdiği emir omurgasının dikleşmesine neden oldu. "Ben senin tutsağın değilim. Bana bir şey yapmamı emretmeye hakkın yok. Geçmişte birçok kez gece yürüyüşüne çıktım ve hiç zarar görmedim."

"Sen daha önce Feyreisa değildin. Büyücüler oduncu kızı Ellysetta Baristani'yi göz ardı etmiş ama inanın bana Tairen Ruhu'nun eşi Ellysetta Baristani'yi göz ardı etmeyeceklerdir."

Ellie yutkundu. Sesi çok kesin, çok uğursuz geliyordu. "Celieria'da Büyücüler olsaydı belki söylediklerin doğru olabilirdi ama hiç yok. Büyücü Savaşları'ndan beri hiç olmadı. Bin yıl önce yasaklandılar."

Dudakları küçük bir hırıltıyla geri çekildi. "Bunca zamandır uzak durduklarını mı sanıyorsun gerçekten? Onlar kurnaz düşmanlar, sabırlı ve güçlüler." Adam ona doğru ilerledi ve kadın gergin bir şekilde geri çekildi. "Şimdiye kadar senden haberdar olduklarından emin olabilirsiniz ve seni yakalamak ya da öldürmek için planlar yapmaya başladılar bile."

Ellie'nin kalbi göğsünde ani bir korkuyla çarpmaya başladı. Kendi kendine, adam onu gerçek eşi olarak kabul ettiğine göre, ona zarar vermesinin mümkün olmadığını söylüyordu ama bunun pek de önemi yok gibiydi. Şu anki görünüşüne bakılırsa, onu öldürdüğünü hayal etmek hiç de zor değildi.

"*Aiyah*, korkmalısın. Belki korku seni aptalca davranmaktan alıkoyar."

Koşmak için döndü ama adam bileğini yakalamadan önce sadece yarım düzine adım atabildi.

"*Nei*, Ellysetta. Benden kaçmayacaksın. Kaçacaksın..." Sesi , dikkati omzunun hemen ötesindeki bir şey tarafından çekilmişti. Derin ve yürek parçalayıcı bir keder kapladı içini. Duygular ona aitti, ama onları sanki kendininmiş gibi net bir şekilde hissediyordu.

Onun bakışlarını takip etmek için döndü ve nefesi kesildi. Farkında olmadan müzede zamanının çoğunu geçirdiği tek odaya doğru koşmuştu
-Dünyanın kavrulmasına adanmış bir sergi.

Yirmiden fazla yağlıboya tablo odanın etrafını çevreliyordu, canlı tuvaler

Celiera'nın en büyük ustaları, hepsi de Rain ve Sariel'in trajik hikayesini ve ölümünün ateşli sonrasını tasvir ediyor. Odaya hakim olan Fabrizio Chelan'ın başyapıtı *Sevgilinin Ölümü*'ydi.

Büyük ustanın en ünlü eserine bakarken Rain'in yüzünde beliren ifade, ondan yayılan sersemletici, soluksuz acı olmasa bile kalbini sızlatabilirdi. Gözleri yaşlarla doldu. İlk kez ünlü tabloyu trajik bir şekilde romantik ya da trajik bir şekilde güzel bulmamıştı. İlk kez sadece trajik bulmuştu.

Elini bıraktı ve kederinin korkunç acımasızlığı . "Onun ölümü böyle bir şey değildi," diye mırıldandı. Bakışları, Chelan'ın eşsiz kompozisyon, renk ve perspektif ustalığıyla sonsuza dek yakalanan ana figürlerde sabit kaldı.

"Nasıl yani?"

"Ona son kez böyle sarılamadım. Pusularının bir parçası olarak beni ondan , sonra da beni yok etmek için ona saldırdılar. Çok kötü yanmıştı. Elden Büyücüleri iyileşmesin diye kafasını kestiler. Onun öldüğünü hissettiğimde havadaydım ve Öfke beni o zaman aldı. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum ama bana tüm savaş alanını sadece birkaç dakika içinde yaktığımı söylediler. Sonunda aklım başıma geldiğinde ondan geriye tutunacak hiçbir şey kalmamıştı." Ölü eşinin boyalı resmine dokunmak istercesine elini uzattı, sonra koruyucu örgüden kıvılcımlar çıkınca geri çekti. Orada durmuş, dramatik, güzel bir ölüm baygınlığı geçiren, yanakları hâlâ pembe, yanmamış ve Fey ışıltısıyla parıldayan, onu korumak için yanında olması gereken ama eşinin kollarına Sariel'in görüntüsüne bakıyordu. "Yalnız başına, bir Elden Büyücüsünün ellerinde öldü."

Rain'in kaybının acısı Ellie'nin kalbini sıkıştırdı. Boğazı düğümlendi ve gözlerinin arkası yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum."

"Uzun zaman önceydi." Sariel'in resmine kaşlarını çatı. "Bu onun çok iyi bir benzeri bile değil."

Ellie yarı gülerken yarı hıçkırarak boğuk bir ses çıkardı. Bu resim tüm Celierian tarihinin en ünlü başyapıtlarından biriydi ve yine de Rain Tairen Soul resmin sadece tamamen yanlış değil, aynı zamanda kötü bir benzerlik olduğunu ilan etti.

"Bir bakıma bu resmi görmek ve hatırlamak iyi bir şey," diye devam etti.
"Onu sevdiğini mi?"

"*Nei*. Onu hayal kırıklığına uğrattım. İlk görevim eşimi korumaktı ve bunu yapmadım. Bu bir daha olmayacak." Yüz ifadesi sertleşti ve ona doğru döndü.
"İşte bu yüzden bir daha asla evinden refakatsiz ayrılmaya kalkışmayacaksın."

"Ama-"

"*Nei!* Sen benim gerçek eşimsin. Sana zarar vermek bana zarar vermektir. Eld bunu biliyor ve bu seni büyük bir tehlikeye sokuyor, Ellysetta. Dünya artık senin için güvenli bir yer değil."

Gözleri yeniden parlamaya ve kız onun öfkesinin kendisine çarptığını hissedebiliyordu. Uysalca kabul etmeli ve eve gitmeliydi. Yapılacak en akıllıca şey buydu. O daha önce bir kez vahşi büyüünün kontrolünü kaybetmiş güçlü bir Fey'di. Sadece bir aptal onunla gerçekten *tartışabilirdi*.

Ve yine de.. bir şey onun uysalca mırıldanarak itaat etmesine ve Fey'in onu tasmalı bir köpek gibi eve götürmesine izin vermesine izin vermiyordu.
"Endişenizin gerçek olduğunun farkındayım Lordum Feyreisen, ama Eld Büyücülerini gerçekten şehirde saklanıp kötülük planlıyor olsalar bile bana zarar vermek için hiçbir sebepleri yok. Ben başka bir adamla nişanlıyım."

"Bel bana kasabın yavrularından bahsetti. Onun arzuları ne bağımıza hükmedebilir ne de seni Eld'den koruyabilir. Ruhun seslendi, Ellysetta Baristani, ve benimki cevap verdi. O bir an seni Eld'in sahip olmak için öldüreceği bir ödül yaptı. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Ve bu da bir daha asla sokaklarda yalnız dolaşmaya kalkışmadan gerektiği anlamına geliyor."

"Ama-"

"Aması yok." Adamın elleri kadının ellerini sıkıca kavradı. "Eğer kendi güvenliğini düşünmüyorsan, başkalarının güvenliğini düşün. Sariel benim eşimdi. Onun ölümünden sağ çıkmamalıydım. Ama kurtuldum ve sonuçlarını biliyorsun." Etraflarını saran ateşli, vahşi tabloları işaret etti. "İstesen de istemesen de sen benim gerçek eşimsin. Bağımız henüz tamamlanmamış olsa da, Eld seni öldürmeyi başardıysa, ben hayatta kalmamalıyım." Gözlerinde ani bir yoğunluk yandı ve sesi alçak bir fısıltıya düştü. "*Ama ya öldürdüysem?*" Ellie'nin ağzı kurudu. Görüntüler ve duygular içine akarken, Rain'in ellerinin onu kavradığı yerde teni yandı. Sariel'in ölümünün kör edici kederi. Sıcak,

VahŖi bir öfke patlaması, onu dünyanın üzerine ateŖ ve ölüm yağdırmaya itti. Onun  ılgınlığı karŖısında ölenlerin akıldan çıkmayan çığlıkları ve dehŖeti.

Kadın adamın kurtuldu ve saldırı erdi.

Titreyen ellerinden birini ağzına, diğerini de karnına bastırdı. "Neydi o?"

"Dünyayı yakıp yıktığımdan beri her gün yaŖadıklarımın çok küçük kısmı Ellysetta."

"Hasta olacağım" Topuklarının üzerinde döndü ve en yakın   p kutusuna doğru koŖtu, midesinin içindekiler dıŖarı fırlamadan önce zar zor baŖardı.

İŖini bitirdiğinde, adam elinde bir bardak soğuk suyla yanında duruyordu. Utançtan ağlayabilirdi. Bunun yerine bardağı aldı, ağzını çalkaladı ve tükürdü. Adamın gözlerine bakmadan bardağı ona geri uzattı. Eriyip yok oldu. Kısa süren Ŗiddetli hastalığının tüm belirtileri de yok oldu.

BoŖluėa baktı ve ŖaŖkınlıėını bile gizleyemedi. Elbette Fey kusmuğu yok edebilirdi. Tüm bu gücün pratik kullanımları olmalıydı. Zorla bir kahkaha attı. "Geçen yıl Lillis ve Lorelle mide fesadı geçirdiğinde neredeydin?"

Onun zayıf Ŗakasına gülmedi ya da gülümsemedi bile. "*Sieks'ta*. Bunu seninle paylaŖmamalıydım. Kendimden utandım. Senin güvenliğin için duyduğum korku bile beni mazur gösteremez." Eliyle iŖaret etti ve Bel bir adım daha yaklaŖtı. "BeŖliniz sizi eve götürecek. Az önce de gösterdiğim gibi, kontrolüm henüz olması gerektiği gibi değil." Eğildi, yüzü donuk bir maskeye d n Ŗm Ŗt .

Kadına içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlatmak istediye, bunu baŖarmıŖtı. Taktikleri acımasız olabilirdi ama etkiliydi. Öfkesini bile toplayamadı. Az önce onunla paylaŖtıėı dehŖeti yeniden yaŖamaktan kaçınmak istediği için onu nasıl su layabilirdi ki?

doğru uzanmaya baŖladı ama temkinli davranarak dokunmadan önce geri çekildi. Onun iŖkencesinin bir kez tadına bakmak yeterliydi. "Bir daha eskortsuz evden çıkmayacağım," diye söz verdi.

Bel onu götürürken, Fey kanadının giriŖinde durakladı ve geriye baktı. Rain, Chelan'ın Sariel'in ölümünü resmettiği tablosuna bakıyordu.

Yüzü solgun ve çekikti.

Genç çocuk Batı Yakası'nın sakin tüccar bölgesinin gölgeleri arasında sessizce ilerledi. Bir blok ileride, müzeden beri takip ettiği güzel sarışın kız, mütevazı bir yerleşim bölgesine giden dar bir taş döşeli yoldan döndü. Çocuk gülümsedi. Altın hükümdarın parmaklarının arasındaki sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu.

Usta Manza, sarışının Ellysetta Baristani'nin arkadaşı olduğunu anladığında *onu takip etmesini* emretmişti. *Nerede yaşadığını öğrenin. İşe yarayabilir.*

Yağmur, Ellysetta'nın ayrılışından sonra neredeyse tam bir müzede kaldı, odanın ortasındaki bankta oturup sayısız görüntüye baktı ve hatırladı.

Sariel'i sevmiştir. Gençliğin tüm sınırsız, tüketen tutkusuyla onu sevmiştir. Yeteneğinin gücü ve sonsuz gökyüzü vaadiyle dolu genç bir Tairen Ruh'u'du ve o da Marissya kadar güçlü olmayan ve kendi gücüyle boy ölçüşemeyecek kadar güzel bir Fey şifacısıydı ama o kadar nazık ve şefkatliydi ki onu sevmeyen yoktu.

Çocukluğundan beri kalbinde ilk sırada o vardı. Başka birini hiç

istememiştir. Ama şimdi istiyordu.

İhanete uğramış gibi hissetti. Sanki kendi bedeni, kendi ruhu kalbine ihanet etmişti.

Ruh parmak uçlarının etrafında dönüyordu. Mistik büyü parçaları yavaşça dönmeye başlayan ışıltılı bir buluta döküldü. Büyü yoğunlaşıp şekil alırken onu izledi, ona rehberlik etti. İpeksi siyah saçların uzun, düz telleri çarpıcı güzellikteki oval bir yüzün arkasına doğru savruluyordu. Dolgun, kırmızı dudaklar ona zarif bir şefkatle gülümserken, mavi unutkan gözleri sonsuz bir sabır ve sevgiyle onu izliyordu.

"Sariel," diye fısıldadı Rain hüznle. Anıları birçok kez dokumuştı. O bir Ruh ustasıydı. Başka herhangi bir izleyiciye Sariel bütün, canlı ve gerçek görünebilirdi ama dokuma Rain'in elindeydi ve onun bir yanılsama olduğunu biliyordu -her zaman biliyordu-. Başka türlü davranmayı başarmıştı ama artık değil. Onu kucaklamak için yükselen ince kollar boş ve soluk görünüyordu ve ona uzandığında eli örgünün içinden geçti.

Eğer hâlâ gözyaşı olsaydı ağlardı. "Seni kaybetmek istemiyorum, *E'tani*."

Sariel gülümsedi ve başını salladı. Onu öpmek için eğildi ama adam dudaklarıyla buluşmak için başını geriye eğdiğinde, Ruh örgüsü çözüldü. Sariel sisin içinde kayboldu. Yağmur inledi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hayali bir aşka verdiği bir öpücükle bile *shei'tani'sine* ihanet edemezdi.

"Kalbin hala isyan etse bile büyüün senin bir başkasına ait olduğunu biliyor."

Yağmur başını kaldırdı. Marissya odanın girişinde duruyordu. Dax onun yanındaydı, beşlisi ise biraz ötede nöbet tutuyordu. Marissya garip bir şefkat ve kızgınlık karışımıyla Rain'i izliyordu. İçindeki hakikat arkadaşı onun kayıp aşkına bir öpücük vererek bağına ihanet etmeye kalkışmasından bile hoşlanmazken, içindeki empati bunu neden yaptığını anlıyordu.

"Sariel'i hepimiz sevdik Rain," diye devam etti Marissya, "ama onu . Başka birinin anısına tutunduğun sürece *shei'tani* seni asla kabul etmeyecektir."

"Bunu senin azarlamadan olmadan da biliyorum." Azarlaması canını yaktı, hatta hak ettiği için daha da yaktı. Ayağa kalktı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Sağlıklı düşündüğünden emin değildim. Kieran bana çektiğin eziyeti *shei'tani* ile paylaştığını söyledi."

Kieran'ın çırpınan bir dili vardı. "Evinden refakatsiz ayrılmaya çalıştı. Tairen Ruhu ile eşleşti ve Celierian sokaklarında tek başına dolaşmaya çalıştı. -Geceleri! Hayatının tehlikede olabileceğine inanmayı bile reddetti. Kieran size bunu da söyledi mi?"

Soğuk kahverengi kaşlarından biri kalktı. "Sadece duygularını kontrol edebilmen için yardımına ihtiyacın olabileceğini söyledi. Görünüşe göre haklıymış."

Rain'in dudakları sıkıştı. Tartışmak sadece onun haklılığını kanıtlayacaktı.

Marissya içini çekti ve yüz ifadesi yumuşadı. "istedikleri gibi örerler, Rain. Ve ilk başta belli olmasa da, her şeyin içine bir amaç örerler. Korkunç şeylere bile. Sariel'in ölümü yıkıcı bir kayıptı ama bunca zaman bunun tanrıların Savaşların sona ermesi için talep ettiği bedel olduğuna inandım. Örgüde gördüğüm tek desen buydu... ta ki bugün, Celieralı bir kız gökyüzünden bir tairen çağırana kadar."

"Ne öneriyorsun?"

"Tairen ve Fey ölüyor. Sen iki tür arasındaki son köprüsün. Bana Doğruluk Gözü'nün seni buraya, Celieria'ya kurtuluşumuzu bulman için gönderdiğini söylemiştin. İkimiz de Ellysetta'nın senin gerçek eşin olmasının tesadüf olamayacağını biliyoruz. Bir şekilde, hepimizi kurtaracak anahtar o. Gücünü henüz görmemiş olsak da, çok büyük olmalı. Her yönden sana denk olmasaydı ruhunu asla çağıramazdı. Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki, hâlâ bir başkasına bağlı olsaydın seni asla - bu bağ sadece *e'tanitsa* olsa bile, seninle Sariel arasında olduğu gibi." Elleri onunkilerin üzerine kapandı ve serin, sakinleştirici empati ve şifa ipleri onun hırpalanmış duygularını okşadı. "Sen de bu düzeni gördün Rain. Ne kadar inkâr istesen de. Ellysetta'nın bizi kurtarmak için doğabilmesi için Sariel'in ölmesi gerekiyordu."

Rain onun elinden kurtuldu ve döndü.

"Ellysetta'yı suçlamamalısın," diye devam etti Marissya. "O masum biri. O, tanrıların Tairen'i ve Fey'i kurtarmak için şekillendirdiği ruhtur." Acımasızca onun etrafında döndü. "Ve sen Rain, tanrıların onu korumak ve amacını yerine getirebilmesi için güvenli bir şekilde bize geri getirmek üzere şekillendirdiği ruhsun. Görevinden kaçamazsın, ne Tairen'e, ne Fey'e ve kesinlikle gerçek eşine karşı. Eskiye olan özlemini bir kenara bırak. Ellysetta'yı ruhunla olduğu kadar kalbinle de kucakla ki onun güvenini ve bağını kazanabilesin ve gücünü keşfetmesine yardımcı olabilesin. Çünkü Rain, bana kesin görünen bir şey daha var." *Shei'dalin*'in gözleri alametle karardı. "Tanrılar Ellysetta Baristani'nin önüne her ne görev koyduysa, bu korkutucu derecede tehlikeli. Aksi takdirde ruhunu korumak için bir tairen'e ihtiyacı olmazdı."

Çok uzaklarda, kuzeydoğuda, Elden vahşi doğasının kalbinde, Boura Fell'in yeraltı sarayı, Yüksek Büyücü Vadim Maur'un koltuğu, toprağın derinliklerine gömülmüş, Fey duyularından ve Fey büyüsünden kaya, toprak ve en karanlık Elden büyücülüğünden yapılmış korumalarla ustaca korunmuştu. Yüzeyin altında kilometrelerce uzanan devasa kompleks, Eld boyunca gizlenmiş pek çok benzer kaleden biriydi. Yaklaşık bin yıl boyunca, yeraltı sarayları ağı, sağlıklı görünen bir adamın derisinin altında ölümcül dokunaçlarını sessizce yayan bir kanser gibi, fark edilmeden hayatta kaldı, hatta gelişti, gücü ve sayısı giderek arttı.

Yüksek Büyücüler Konseyi'nin lideri ve Eld'in taçsız hükümdarı Yüksek Büyücü Vadim Maur, devasa masasında oturmuş Celieria'daki çırağından gelen haberleri düşünüyordu. Etrafındaki aplikler ateşle yanıp sönerek

Çalışma odasının karanlık, penceresiz dehlizini soluk sarı bir ışıltıyla aydınlatıyor, paha biçilmez antik metinlerin ve deneyleriyle ilgili yüzyıllık notların bulunduğu sayısız kitaplığı aydınlatıyordu.

Rain Tairen Soul'un bir gerçek arkadaşı vardı. Kızıl saçlı ve yeşil gözlü, yıllar önce çalınan çocuğa çok benzeyen bir gerçek eş.

Vadim sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. Şüphe kesinlik değildi ve onu ele verecek kadar da değildi. En azından henüz değil. Celieria Şehri'nde iki yüz Fey vardı... Tairen Ruhu'nun ek gücü olmadan bile hafifçe yüzleşmek için çok fazlaydı. Vadim Yüksek Büyücüler Konseyi'ni kaba kuvvete başvurarak kazanmamış ve elinde tutmamıştı. O, savaşlarını seçmeye ve savaş alanını hazırlamaya inanan bir adamdı.

Arama ekibinin yıllar önce bir şeyleri gözden kaçırmış olma ihtimaline kuzey Celieria'ya bir avuç casus göndermişti bile. Bu arada çırağı Kolis Manza da Celieria'daki işine devam edecek ve şüphe uyandırmadan kız hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenecekti.

Vadim masasından kalktı. Zengin, altın işlemeli, mor kadife cübbesi etrafında fısıldayarak odayı geçip dikkatle korunan siyah metal kapıya yaklaştı. Koruyucuları çözdü, elini kapının orta paneline derinlemesine kazınmış oyuğa yerleştirdi ve "*Gaz vegoth*" dedi.

Kadim Feraz cadı sözcükleri büyüü savurdu. Kapıyı sabitleyen görünmeyen cıvatalar taşıdaki bağlantılarından kurtulurken metal inledi. Kapı içeriye doğru açılarak Vadim Maur'un özel büyü odası olarak kullanılan küçük, yuvarlak ön odayı ortaya çıkardı.

Başbüyücü kapıdan adımını attığında üç altın aplikte alevler parıldadı ve titrek ışıktı, odadaki duvar, tavan ve zeminin her bir parmak aralığını kaplayan mozaik karoların karmaşık desenleri üzerinde figürler hareket ediyor ve sallanıyor gibi görünüyordu. Odanın ortasında siyah taştan oyulmuş bir sunak yer alıyordu; üzerinde dövülmüş altından bir kâse ve kadeh duruyordu. Kapının tam karşısında, hırlayan bir ejderha başının oyulmuş ağzından aşağıdaki rünle işlenmiş bir havuza saf ve soğuk su akıyordu.

Vadim odanın içinde dolaşarak temizleyici bir büyü mırıldandı. İş bittiğinde ve odada önceki büyülerin kalıntıları olmadığından emin olduğunda, lavabonun geniş ağzında duran küçük altın ibriği kavradı,

ve . "Saf su, arınmanın yolu," diye mırıldandı suyu sunak kâsesine dökerken.

Büyücü cüppesinin sol derin cebinden, kısa süre önce en alt zindanındaki özel bir misafirinden aldığı, hâlâ sıcak olan kanla dolu küçük bir şişe çıkardı ve açtı. "Kanla bağlama çağrısı." Koyu kırmızı sıvıdan ince bir damlayı kâseye akıttı. Suyun yüzeyini kırdıkça kan hızla seyrelti, kase bulanık pembelikle dolana kadar berrak suyun içinden minik kırmızı flamalar fırladı. Jilet keskinliğinde siyah bir hançerle avucunu kesti ve karışıma kendi kanını ekledi. Büyücü hisleri keskinleşti ve kendisini kanlı tutsağa bağlayan karanlık, bağlayıcı büyü iplerini hissetti.

Boynundaki ince altın zinciri çekiştirdi ve göğsüne yaslanmış olan ışıltılı, koyu renkli, gökkuşağı tonlarındaki Tairen'in Gözü kristalini çıkardı. Taş, diğer kolyelerde olduğu gibi teniyle temas ettiğinde ısınmak yerine, sahibinin yüzyıllardır yaptığı gibi onu reddederek dokunuşuna meydan okurcasına soğuk kaldı.

"Tairen'in Gözü köprüyü dövmek için." Kristali tamamen suya batana kadar suya indirdi. Kasenin dibindeki Tairen'in Gözü kristali parlamaya ve bir kalp atışı gibi atmaya başladığında pembe, kanlı su yeniden berraklaştı. Vadim küçük altın kadehi sunak kâsesine daldırdı ve içti. Kalbi ritme uyarken kristalin nabız gibi atan sesi kulaklarında daha da gürültülü bir hal aldı.

"Azrahn bu ruhlar büyülüyor." Eld'in Yüce Büyücüsü gözlerini kapattı. Açık avuçlarını altın kâsenin üzerine uzattı. Azrahn parmak uçlarında toplandı ve yukarı doğru spiral çizdi; örümcek ipliği inceliğinde, kırmızı ışıklarla titreşen ve atan kristale ayak uyduran bir karanlık filamenti. Ruh iplikleri ona katılarak Azrahn'ı koruyucu bir kalkanla sardı ve onu Fey duyularından gizledi. Örgü, ön odanın tavanından yükselen küçük borudan yukarı, yüzlerce kaya katmanının arasından geçerek Eld'in temiz gece havasına çıktı, sonra baş döndürücü bir hızla güneye, Celieria'ya doğru ilerledi. Celieria'nın başkentinin parlayan aydınlığına ulaşana kadar duyuları da onunla birlikte ormanların, nehirlerin ve kasabaların üzerinden geçti.

Ve orada, bedeni yarım kıta ötede Eld'de boş ve ürpertici bir şekilde dururken, Yüksek Büyücü Vadim Maur usulca mırıldanmaya başladı, "Sen o musun kızım? Sen o musun? Göster kendini."

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ellie huzursuz bir uykuya daldı; alevlerin, büyü'nün ve kanın nehirler gibi aktığı korkunç savaşların hayalini kurarken bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Sahneler değişti. Gölgeleer görüşünü kararttı ve dünyayı soğuk, korkutucu bir sis kapladı. Sisin içinde bir şey onu takip ediyor, ona sesleniyor, tanıdık bir kötölükle çağırıyordu.

Korku onu sardı; ne yaparsa yapsın, kendini asla o mırıldanan şeytana göstermemesi gerektiğinin kesinliğı. *Derinlere ve iyice saklan. Seni bulmasına izin verme.*

Açık yatak odasının penceresinden gelen güçlü bir esinti yüzüne çarptı. Yarı uyanık bir halde, bir gölgenin düştüğünü hayal etti. Ani bir korkuyla gerildi, sonra şefkatli bir el saçlarını gözlerinden çekince rahatladı. Göz kapakları açılmak için çırpırsa da alnına kondurulan bir öpücük ve yumuşak bir dille söylenen okşayıcı sözler onu yatıştırdı. Sonunda derin, huzurlu bir uyku onu ele geçirdi ve isteyerek uykuya daldı.

Yatağının yanında yere çömelmiş, kendisini görünmez kılmak için bir Ruh örgüsüyle çevrelenmiş olan Rain Tairen Soul, uyurken gerçek eşini izledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellie yine şiddetli bir baş ağrısıyla ve yanağına sürtünen yumuşak ama kıllı bir şeyin hissiyle uyandı. Gözlerini açtı ve yastığının üzerinde canlı mavi bir tüy bulmak için bir dirseğinin üzerinde yükseldi. Kolaylıkla ön kolu kadar uzun olan tüyün tabanında bir tutam lacivert kuş tüyü ve kenarlarında yanardöner pembe parıltılar vardı. Tüy, Elvia'yı güneyden çevreleyen Tivali Dağları'nın en ulaşılmaz bölgelerinde yaşayan çok nadir bir kuş türü olan bir kolitudan gelmişti. Yüzlerce yıl önce, zanaatkârlar yazı gereçleri için hassas metal kalem ucunu mükemmelleştirmeden önce, kolitou tüyü nadir güzelliği ve onu elde etmenin içerdiği tehlike nedeniyle kralların tercih ettiği tüy kalem olmuştu.

Ellie'nin tüyün neden yastığının üzerinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onu oraya kimin koyduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı. Bir kolitou aerie'sini bulmak için yeterince yükseğe tırmanmak erkekler için riskliydi ama bir Tairen Ruhu için zor olmazdı.

Eski bir Celierian atasözü vardı: Ne için dua ettiğine dikkat et, tanrılar onu verebilir. Başka biri için dua etmişti, Den dışında herhangi biri için. Hoş, sessiz, erkek gibi bir baba umuyordu. Bunun yerine, tanrılar ona dünyayı yakıp kavuran adamı göndermişti.

Feyreisen onu dehşete düşürmüştü. Ölüm vaadini bir pelerin gibi üzerinde taşıyordu ve dehşet büyüsü etrafını sarmıştı. Yine de kalbi titrerken bile, onu daha önce hiçbir erkeğin çekmediği kadar kendine çekti. Daha şimdiden, sadece iki kısa görüşmeden sonra, kanında bağımlılık yapan bir iksir gibiydi. Onun yüzünü görmeye, sesini duymaya, yanında olduğunda teninde oluşan karıncalanmaya açlık duyuyordu. Selianne'in korktuğu gibi bunun zihin kontrolü olduğuna inanmıyordu. Ne de olsa Ellysetta Baristani'de Fey Kralı'nın isteyeceği ne olabilirdi ki?

Rain Tairen Soul'un sırf gerçek eşi olduğunu iddia ettiği için onu sevdiğini düşünecek kadar aptal değildi. Leydi Sariele olan tükenmek bilmeyen, trajik aşkı Celieria'da hâlâ kutlanan bu adam, ölmüş karısının hatıralarını bir kenara atıp onun yerine genç, sıradan bir ölümlü yabancıyı koymazdı.

Ama Ellie aynı zamanda gerçek eş bağının efsanelerini de yeterince biliyordu ve bu bağın sadece derin ve kalıcı bir aşkın yeşerdiği yerlerde oluştuğunu biliyordu. Bu kadar derin, bu kadar eksiksiz, bu kadar koşulsuz bir aşkı tanımanın cazibesi, doğrudan en derin, en gizli arzusunun hitap eden güçlü bir cazibeydi. Sade, garip,

Basit Ellie aşkın hayalini kuruyordu. Görücü evlenen iki insan arasında yeşerebilecek nazik, dostane bir aşk değil, sadece Feytales'de yaşanan sınırsız, tutkulu bir aşk.

Pembe pırıltılı kolitou tüyünü yüzünde gezdirdi ve Yağmur'un ellerinin de aynı şeyi yaptığını hatırladı. Düşüncesizce tüyü öptü, sonra özenle tuvalet masasının üst çekmecesine yerleştirdi ve aceleyle giyinmeye koyuldu.

Dışarıda Fey zihinleri birbirlerini onaylayarak mırıldanıyordu. Bu güzel bir ilk hediye idi ve Feyreisa bunu kabul etmişti. Kur yapma başlamıştı.

Saat yedi buçukta, Baristanlı aile küçük mutfaklarında iftarlarını açarken, ön kapı çalındı. "Ben bakarım," dedi Sol. Elindeki peçeteyi masaya atmadan önce dudaklarına götürdü.

Sabahın bu erken saatinde kimin aradığını merak eden Ellie onu ön kapıya kadar takip etti. Kapının eşiğinde duran, altın işlemeli pahalı giysiler içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş kraliyet habercisini görünce hem o hem de babası şaşkınlıktan donakaldı.

Adam kısa bir selam verdi: "Sen Sol Baristani, usta ahşap oymacısı mısın?" diye sordu.

Babası yutkundü ve boğazını temizledi. "Evet."

"Ellysetta Baristani'nin babası mı?" Habercinin bakışları Ellie'ye kaydı, sonra tekrar babasının yüzüne döndü.

Babamın bakışları da aynı şeyi yaptı. "Evet," dedi, bu sefer biraz daha yavaş.

Haberci ayna gibi parlayan siyah topuklarını şaklattı ve tekrar eğildi, bir önceki çeyrek eğilme yerine yarım eğildi. "O halde size bu kraliyet sarayı davetiyesini sunmak benim için bir onur, ayrıcalık ve görevdir, Efendi Baristani." Mavi saten bir kurdeleyle bağlanmış ve Celieria kraliyet ailesinin armasını taşıyan büyük bir altın balmumuyla mühürlenmiş rulo halindeki bir parşömeni uzattı. "Siz ve aileniz bugün saat onda saraya gelmelisiniz."

Babam kraliyet mührünü kırdı ve parşömeni açtı. Gözleri içindekileri hızla taradı. "Çağrı için herhangi bir neden belirtilmemiş." Başını kaldırıp haberciye baktı. "Varlığımız neden talep ediliyor?"

"Bunu bilmek bana düşmez, Efendi Baristani. Sizin hazırlanmanızı beklemem ve ardından sizi saraya götürmem emredildi. Bir temin edildi." Sokakta bekleyen üstü kapalı arabaya el salladı. Devasa bir araçtı, zengin bir Celierian mavisine boyanmış ve parlatılmıştı. Altı uyumlu griden oluşan bir ekip, koşum takımlarının içinde sabırla bekliyordu. Kraliyet arması arabanın yan taraflarına altınla işlenmişti.

"Anlıyorum. O zaman bu talebin daha çok kraliyet emri olduğunu mu varsaymalıyım?" Elçi tekrar eğildi.

"Pekâlâ," dedi babam düşüncelerini toplarken her zaman yaptığı gibi çenesini ovuşturarak. "Kendimizi hazırlamamız için bize bir zil kadar zaman ver. Siz evde bekleyebilirsiniz."

Haberci, Ellie'nin babasının arkasında karanlık gölgeler gibi duran Fey savaşçılarına baktı ve reddetti. "Teşekkür ederim Efendi Baristani, ama sizi dışarıda bekleyeceğim."

Babam kapıyı kapattı ve Ellie'ye döndü. "Önce Fey, şimdi de kraliyet çağrısı. Birbirleriyle bağlantılı olduklarına inanmadan edemiyorum, Ellie."

Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek ne vardı ki?

"Lauriana! Çabuk gel canım." Sol karısını aramak için mutfağa yürüdü. Masadan kalkan sandalyelerin yarattığı ani kargaşa, şaşırtıcı haberi duyurduğu anı işaret ediyordu. Anne babası ve kız kardeşleri mutfaktan dışarı fırladılar.

"Neden orada dikilip duruyorsun Ellie?" Annem ikizleri merdivenlerden yukarı sürerek sordu. "Bırakın kralın huzuruna çıkmayı, adam gibi giyinmek bile yeterince vaktimiz yok."

"Hemen geliyorum anne." Ellie, Belliard'ın vurdumduymaz bakışlarıyla karşılaşmadan önce ailesinin aceleyle yukarı çıkmasını bekledi. "Bunu Feyreisen yapıyor, değil mi?" diye sordu. Başı hafifçe eğildi. "Keşke bize biraz daha önceden haber verseydi. Kraliyet sarayını ziyaret etmek için giyecek uygun bir şeyim yok." Taş suratlı Fey'in ağzının köşesinde seğiren şey neredeyse bir gülümseme miydi?

"Fey sana bir kraliçeye layık bir elbise sağlayabilir." Eliyle işaret etti ve Ellie'nin sade ev giysisi göz kamaştırıcı bir saray balosu elbisesine dönüştü.

Fildişi kumaş, örümcek ağı kadar ince sarı dantellerle süslenmiş ve binlerce minik mücevherle ışıldıyordu.

Ellie hayretler içinde mücevherlerle süslü korsaja ve kabarık eteklere dokundu.

İnanılmazdı. Göz kamaştırıcıydı. Bu ... kaşlarını çattı ... bir illüzyon muydu? Parmaklarının altındaki serin, kaygan sateni, her bir küçük mücevherin sert çakıl taşlarını, hatta belini sıkıca saran korsenin eziciliğini hissedebilmesine rağmen, bir şey ona elbisenin gerçek olmadığını söylüyordu.

"Çok güzel," dedi Belliard'a. "Ama gerçek değil, değil mi?"

Kaşları daha da yukarı kalktı. Kız onu şaşırtmayı başarmıştı. "Hayır, Ruh'tan yapılmış ama benim dokumamla gerçek bir elbise arasındaki farkı anlayamazsınız."

"Ruh mu?"

"Dokuma için kullandığım büyü. Bu mistik bir büyü, elemental bir büyü değil. Fiziksel değil, zihin üzerinde çalışır. Ruha olan hâkimiyetim olağanüstüdür." Sesinde sert bir ton vardı, sanki erkeklik gururu incinmiş gibiydi.

"Özür dilerim." Telafi etmeye çalıştı. "Bu harika bir iş, gerçekten. Tüm duyularım bana bunun gerçek olduğunu söylüyor." Hiç düşünmeden elini okşamak için uzandı ve Fey'in tahta gibi sert sırtı daha da sertleşti.

Adrial ve Rowan kardeşler titizlikle tavanı incelerken, Belliard'ın arkasında sarışın Kiel yüksek sesle eline öksürüyordu. Kahverengi saçlı Kieran'ın küçük gülümsemesi şimdi genişti ve beyaz dişleri parlıyordu ve mavi gözleri açık bir eğlenceyle dans ediyordu.

Muhteşem elbise göz kırparak oldu.

"Ben Dünya'ya hükmetmiyorum," dedi Belliard ona yapmacık bir ses tonuyla. İnsan onun, kadın kıyafetleri giyip Tüm Ruhların Arifesi'nde Ana'nın ışığı altında dans etmek için kontrol edilemez bir dürtüye sahip olmak gibi korkunç, aşağılayıcı bir rahatsızlığı itiraf ettiğini düşünebilirdi. "Kieran" - kahverengi saçlı Fey'i işaret etti- "Dünya'yı takdire şayan bir şekilde kontrol ediyor. Topraktan yapılmış bir elbise gerçektir. Benim yapamadığımı o senin için yapabilir."

Ellie onun teklifini reddedip bir başkasınınkini kabul ederek bu gururlu, yalnız Fey'in duygularını incitmeyi asla kendine yediremezdi. Zaten farkında olmadan

onu yeterince incitti. Başını iki yana salladı. "Teklifin için teşekkür ederim ama hayır. Ben baloda Fey hediye-babasının elbisesini giyen kalpbağı Ashleanne değilim. Ben sadece Ellie Baristani'yim, ahşap oymacısının kızı. Olmadığım biri olmaya çalışmak aptalca ve rahatsız edici olurdu." Merdivenleri tırmanmak için döndü.

"Ellysetta Baristani." Belliard'ın sesi durmasına ve arkasına dönmesine neden oldu. "Kendini paçavralar ve pislik içinde giydiren bile, Fey'e onur getireceksin."

Gözleri yaşardı. Bunlar büyük olasılıkla birinin ona söylediği en güzel sözlerdi. "Teşekkür ederim."

Çok gururluydu, yalnızlığı ve gözlerindeki tüm ışığı boğan karanlık hüznü içinde çok üzgündü. Onun korkutucu ve nazik duygulardan yoksun olduğunu düşünmüştü ve az önce tamamen yanıldığını kanıtlamıştı. Onu incittiği için üzgündü, gözlerindeki gölgeleri silebilmeyi diliyordu, yüzüne dokunmak için uzandı, parmak uçları yanağına ve çenesine hafifçe değdi. "Tanrıların sana hak ettiğin huzuru ve mutluluğu bahsetmesi için dua ediyorum," diye fısıldadı, bunu tüm varlığıyla hissederek. Kadının teni karıncalandı ve adam elinin altında irkildi, gözleri büyüdü.

Belliard vel Jelani şaşkınlık içinde tek dizinin üzerine çöktü, başını eğdi ve titreyen bir sesle, "Ellysetta Baristani, özgür irademle hayatımı ve ruhumu senin korumana adıyorum. Hayatta ya da ölümden bunu önleme gücüne sahip olduğum sürece kimse sana zarar veremeyecek." Göğsündeki kayışlardan küçük, siyah saplı bıçaklardan birini çıkardı ve avucunu kesti. Kesik elini bıçağın üzerinde tuttu ve altı damla kanın parlayan çeliğin üzerine düşmesine izin verdi. "Buna hayatımın kanıyla yemin ederim, Ateş ve Hava ve Toprak ve Su, Ruh ve Azrahn, asla çağrılmayacak büyü adına. Bu yemine tanıklık edilmesini istiyorum."

Kieran gülümsemesi kaybolmuş bir halde, "Tanık olundu," diye onayladı.

Diğer üç Fey de aynı ciddiyetle, "Şahit olundu," diye yankılandı

Belliard'ın elindeki bıçak bir an için parladı. Ayağa kalktı ve bıçağı önce kabzasıyla Ellie'ye uzattı. "*Shei'tan*'ın her zaman senin ilk koruyucun olacak," dedi ona, "ama bil ki ben de her zaman senin ikinci koruyucun olacağım. Bu yüzden yemin ettim. Buna şahitlik ediyorum. Bu Fey'cha'yı yeminimin kanıtı olarak al ve daima yanında taşı. Eğer bana ihtiyacın olursa, kanının bir damlasını

bıçağa dokun. Nerede olursam olayım ya da ne yapıyor olursam olayım, bana ihtiyacın bileceğim ve geleceğim."

Bıçağı titreyen elleriyle aldı. "Yemininizin gerektirdiği her şeyi bildiğimi iddia etmiyorum ama bana büyük bir onur verdiğinizi biliyorum. Buna layık olmaya çalışacağım." Aceleyle yukarı çıkmak için döndü.

O gittiğinde, Belliard kardeşi savaşçılara döndü. Küçük, neredeyse fark edilmeyen titremeler vücudunu sarsıyordu. Yanağına dokundu, hala sıcaklığı hissediyordu, parmak uçlarından ona geçen çok ince ama inanılmaz derecede güçlü gücü.

Ruhunda o kadar çok ölüm vardı ki, Feyler arasındaki en güçlü kadınlar hariç herkes yüzyıllar önce ona dokunmaktan kaçınmış, kederinin acısına, acımasızca kendini dayattığı duygusuzluğuna ve Feyleri korumak için aldığı canların karanlık yüküne dayanamamıştı. *Shei'dalinler* bile ona sadece savaşta aldığı yaraları iyileştirmeleri gerektiğinde dokunmuşlardı. Yine de bu çocuk, ruhu bir tairen'inkini andıran bu inanılmaz çocuk, ona dokunmak için uzanmış ve o kadar güçlü bir iyileştirici sıcaklık ve sevgi seli göndermişti ki, nazik Fey duygularından geriye kalanları kaplayan siyah buz kütlesini yakıp geçmişti.

Kieran, Kiel, Rowan ve Adrial'e baktı. Onun hissettiklerini hissedemiyorlardı ama düşüncelerini duyabiliyorlardı ve Fey savaşçıları olarak onu anlayabilirlerdi. "*Kalbim yine ağlıyor,*" dedi onlara, yüzleri şaşkınlığını yansıttığında başını sallayarak. "*O hepimizin şüphelendiğinden çok daha güçlü.*"

Yüksek sesle ekledi, "O Celierian değil. Bunun için sahip olduğum her kılıcı ortaya koyabilirim."

Kraliçe Annoura sarayın geniş, bakımlı bahçeleri boyunca uzanan taş yürüyüş yollarında ilerliyordu. Tairen Ruh'u selamlamak ve orucunu açarken günün en acil yazışmalarını yapmak için erkenden uyanmıştı. Görevi onu yakında tekrar hizmete çağıracaktı ama o her zamanki sabah yürüyüşünün zevkinden vazgeçmeyi reddetti.

Kraliçe'nin sarayının üyeleri birkaç adım geriden takip ediyordu; soylu genç Sers ve Seras'lar güzellikleri kadar aile bağlantıları için de seçilmişlerdi. Annoura, kıyaslandığında güzel görünmek için sarayını Drab'larla doldurmak zorunda kalan güvensiz bir kraliçe değildi. Kendisi de bir Dahi'ydi ve etrafını Dahi'lerden başka bir şeyle donatmamakta ısrar ediyordu.

kendi güzelliğinden en iyi şekilde yararlanıyor.

Elbette bir de Favoriler'den oluşan yakın çevresi vardı; zekâları, kurnazlıkları, siyasi bağlantıları ve sadakatleri nedeniyle sırdaşları olarak seçtiği saray mensuplarından oluşan küçük bir grup. Şu anki çevresinin başında, nefes kesici yakışıklılığıyla Annoura'nın, sadakatsizliğin ihanet kadınları kıskanmasına neden olan, şehvetli gözlü Sör Vale vardı. Geçen sonbaharda sarayına bir Dazzle olarak katılmıştı ama eğlenceli zekâsı ve keskin zekâsı onu hızla Annoura'nın yakın çevresine yükseltmişti.

Şimdi her zamanki gibi zarif bir şekilde Annoura'nın yanında yürüyordu; saçları, biçimli ipek pantolonu ve ona uygun altın ve ipek işlemeli kadife cüppesiyle aynı soluk mavi renkte pudralanmıştı. Bugün çekici bir koku sürmüştü, derin ve gizemli bir koku, Annoura'yı hınzır, yasak bir zevkin ipuçlarıyla alay ediyordu.

Tairen Ruhu'nun gerçek eşiyle ilgili haberlerden hiç etkilenmemişti. "Bir marangozun kızı mı Kraliçem? Halktan biri mi?"

"Feyler asil soyların saflığına verdiğimiz değeri paylaşmıyor Sör Vale, bunu biliyorsunuz. Tairen Ruhu onun gerçek eşi olduğunu iddia ediyor ve ondan vazgeçmeyecektir." Sesini alçak tuttu, sözleri aralarında gizliydi. "Kız bir başkasıyla nişanlı ve bir iddia işaretiyle bağlı, yine yasal evlilik sözleşmesini bir kenara bırakmamızda ısrar ediyor."

"Bu Celierian egemenliğine karşı bir hakarettir. Kral elbette bunu reddedecektir." Sesinde ve kalın kirpikli mavi yeşil gözlerinde ciddi bir eminlik vardı.

"Hayır," dedi. "Yapacağından şüpheliyim."

"Ciddi olamazsın!" Vale etrafındaki saray mensuplarının dikkatini çekerek olduğu yerde durdu. "Majesteleri bu... bu Fey büyücüsünün bir köylüyü -hem de kendi tebaanızdan birini- kraliçesi yapmasına gerçekten izin vermez herhalde? Sıradan bir marangozun kızını, damarlarında dünyanın en asil kraliyet kanı akan Celieria Kraliçesi Annoura'ya denk bir kraliçe olarak yetiştirmesine?"

"Çok ileri gidiyorsun lordling," diye tersledi Annoura. "Eğer onun benim dengim olabileceğini düşünüyorsan, seni Dazzle'dan Favorite'e bu kadar çabuk yükseltmekle hata etmişim gibi görünüyor." Hızlı adımlarla yürümeye devam ederken etekleri savruldu.

"Kraliçem!" Vale ona yetişmek için acele etti. "Majesteleri, beni affedin."

Ona ters ters baktı. "Ona kraliçem diyebilir ve Tairen Tahtı'na oturabilir ama *benim* dengim olmak için sadece bir taç ve unvana olmaktan çok daha fazlası var."

"Elbette, Majesteleri. Aksine inanacağımı ima etmek istememiştim. Siz Celieria'nın Ay'ı, Ana'nın kendisini gölgede bırakan bir Parlak'sınız. Ve bu Celieria'lı kızın bir Mücevher bile olmadığını duydum. Bir cılızdan biraz daha fazlası."

Annoura kibirli bir kaş kaldırdı. "Şimdi de onun görünüşünün beni tehdit ettiğini mi ima ediyorsun?"

"Asla, Kraliçem. Sadakatimin yalnızca size ait olduğunu biliyorsunuz."

Eli Annoura' elini okşadı. Dışarıdan bakan biri bunun tesadüfî bir dokunuş olduğunu düşünebilirdi ama Annoura aksini biliyordu. Gözleri kısıldı.

"En azından bunu duyduğuma sevindim." Adamın dokunduğu elini daha fazla erişemeyeceği şekilde beline . "Onlara olan güvenime ihanet eden Favoriler'e karşı iyi niyetli değilim, ne de kendisine duyulan bağlılığı paylaşan bir kraliçe değilim."

"Majesteleri, onun size eşit olduğunu iddia eden ben değilim. Ben sadece Celieria dışındaki diğerlerinin bu eşi benzeri görülmemiş olayları nasıl görebileceğini düşünüyorum."

Annoura ifadesini boş tuttu ama Fey'in bu yeni yetme kraliçesinin güç ve itibar bakımından Celieria'lı Annoura'ya denk olduğunun düşünülmesi onu rahatsız etmişti. Son yirmi beş yılını sarayının zarafeti ve kocasının krallığının gücüyle ün kazanarak geçirmişti. Dünyadaki konumunu kolay kolay paylaşmaz ya da azaltmazdı. Özellikle de bir tahta oymacısının kızı için." Kızın kaderi benim elimde değil. Kral, Rain Tairen Soul'u gerçek eşinden mahrum bırakmayacaktır." Dahası da vardı. Kızın nişanlısı Kral'ın kâtibinden kızla hemen evlenebilmek için özel bir ruhsat istemişti. Feyreisen bunu öğrendiğinde çok öfkelenmişti. Dorian ruhsatı iptal etmez ve nişanı bozmazsa savaşa tehdit etmişti. Rain Tairen Soul'un taleplerindeki küstahlık Annoura'yı hâlâ çileden çıkarıyordu. Celieria egemen bir ülkeydi ve yasalarına dokunulamazdı. Ama Dorian -sihirli akrabalarıyla uğraşırken her zamanki gibi korkaktı- sağlam durmayacaktı.

Başka bir zaman olsa Annoura bazı detayları Vale'ye anlatabilirdi ama Vale imalı sözleriyle onu sinirlendirmişti, bu yüzden sadece "Torreval Hanesi uzun zamandır hem Celierianların hem de Feylerin geleneklerini destekliyor," dedi. Saraya geri döndü. "Sanırım bu sabah yeterince yürüdüm. Saraya dönmeliyim." Adam onu takip etmek istediğinde durdu ve adamın yakışıklı yüzüne sert ve soğuk bir bakış fırlattı. "Bugün burada bulunmanıza gerek yok Sör Vale." Bir elini kaldırdı ve son birkaç aydır dikkatini çekmek için yarışan zarif sarışın bir lordling olan en yeni genç Dazzle'larından birini işaret etti. "Sör Nilas. Saraya kadar bana eşlik edebilirsiniz."

"Kraliçem!" Genç Ser o kadar eğildi ki altın rengi ön saçları yere değdi.

Vale de eğildi, ama canlı ve yanan gözleri, kovulmasını sakın bir şekilde kabul etmesini yalanlayan bir cesaretle onun bakışlarını tuttu.

Baristani ailesi en iyi kıyafetlerini giymiş olarak saat ona çeyrek kala kraliyet sarayına vardı. En az seksen Fey onları taşıyan arabanın etrafını sarmış, Ellie'nin beşlisi saray kapılarından geçip sarayın büyük girişinin geniş merdivenlerine doğru ilerlerken arabanın yanında koşuyordu.

Bunu asla yapmayacağına yemin etmiş olmasına rağmen, Ellie bir kez daha yeşil elbisesini ve annesinin gelin kombinezonunu giymiş, bu kez geçen seferkinden daha fazla şans getireceğini ummuştu. Annesi, uzun dişli fildişi taraklarla tutturduğu saçlarını yumuşak, hoş bukleler ve karmaşık örgüler şeklinde toplamasına yardım etmişti. Mücevher takmıyordu. Hiç takısı yoktu. Ama Fey Kieran ona narin altın halkalardan oluşan bir kuşak ve Belliard'ın bıçağı için kırmızı, mavi, yeşil, beyaz, siyah ve lavanta rengi parlayan altı küçük, sevimli mücevherle süslenmiş bir kılıf hediye etmişti. Bıçak kılıfa tam oturmuştu ve şimdi sağ kalçasında, yeşil elbisesinin kıvrımlarına yaslanmış bir şekilde duruyordu.

Belliard bunu gördüğünde hiçbir şey söylememişti ama gözleri bir an için titremişti ve Belliard onun memnun olduğunu biliyordu.

Saray merdivenlerinin başında onları şık giyimli, önemli görünümlü küçük bir adam karşıladı. Onları nazik bir selamla karşıladı ve kendisini Devlet Bakanı Müsteşarı Saygıdeğer Sör Taneth Marcet olarak tanıttı. "Siz ve aileniz beni takip edin lütfen, Efendi Baristani."

Onları sarayın içine, mermer zeminli birkaç koridora ve lüks bir antreye götürdü. Ellie hiç böyle bir zenginlik görmemişti. Devasa

Duvarları, boyalı gözleri buyurgan bir mesafeyle aşağıya bakan kraliyet Celierian atalarının portreleri süslüyordu. Muhteşem fildişi brokar sandalyeler püsküllü buz mavisi ve koyu gül rengi yastıklarla dolup taşıyordu. Masif dulavrat ağacından yapılmış zengin, zarif oymalı bir büfe bir duvara yaslanmıştı; parlak üst kısmı her türlü meyve, yemek, minik parmak sandviçler ve nefis hamur işleri taşıyan gümüş tepsilerle kaplıydı. Yakınlardaki bir arabanın üzerinde üç ayaklı gümüş bir vazo duruyordu ve etrafında yumurta kabuğu inceliğinde porselen fincanlar, minik gümüş kaşıklar ve zarif bir şekilde sunulmuş şeker ve krema çeşitleri vardı.

Ön odayı kısa bir süre inceledikten sonra Feyler odanın dört köşesine ve Belliard Ellie'nin yanında durdu.

Müsteşar yiyecek ve içecekleri işaret etti. "İçeceklerin tadını çıkarabilirsiniz," dedi ve odadan çıktı.

"Ser! Bekle! Lütfen bize söyler misin-" Kapılar kapandığında Sol'un sesi kesildi.

Lillis ve Lorelle şekerlere doğru bir hamle yaptılar ve Lauriana fark edip vazgeçmeleri için sert bir emir vermeden önce ağızlarına üç ya da dört tane narin şeker tıktırmışlardı bile.

"Ama anne," diye itiraz etti Lorelle ağzındaki şeker yığınının etrafında, "adam kendi başımıza yiyebileceğimizi söyledi."

"Ve sonuç olarak her tarafınızda pudra şekeri ve çikolata lekeleri mi olsun? Hiç sanmıyorum. Ve ağzın doluyken konuşma Lorelle."

İkizler suratlarını astılar ama anneleri dikkatini tekrar Sol ve Ellie'ye çevirir çevirmez, her biri bir avuç dolusu comfit daha kaptı ve aceleyle kendilerini ebeveynlerinden uzağa bakan büyük sandalyelerden birine oturtup kaptıkları ikramları sinsice kemirmeye başladılar. Ellie başını salladı ve Kieran adındaki Fey'in tekrar gülümsediğini fark etti.

"Pekâlâ," dedi Lauriana. "Görünüşe göre bizi merakta bırakmaya niyetliler. Mahkûm değil de misafir muamelesi gördüğümüz aşikâr olduğuna göre, birilerinin bize neler olup bittiğini anlatacağını düşünebilirsiniz."

Sol dalgın bir sesle, "Sanırım yakında öğreneceğiz," diye cevap verdi. Ellie ona şaşkın bir bakış attı ama dikkatinin dağılmasının nedenini anlayınca sevgiyle gülümsedi. Dikkati çınar ağacının üzerindeki oymaya takılmıştı

Büfe ve incelemek için parçanın yanına .

"Enfes," diye nefes aldı, elini bir usta tarafından yapıldığı belli olan karmaşık desenlerin üzerinde gezdirirken. "Laurie, sevgilim, gel de şu işçiliğe bir bak. Daha iyisini hiç görmemiştım. Bunu kimin yaptığını merak ediyorum. Şüphesiz eski ustalardan biri. Muhtemelen Centarro. Yeterince eski görünüyor ve detay miktarı - hayret verici! - dönem için doğru. Belki Purcel... ama hayır, o asla çürümüş ahşapla çalışan biri değildi..." Kendini tamamen kaptıran Sol, takım elbisesinin cebinden küçük bir büyüteç çıkardı ve oymanın üzerinde bir yerlerde saklı olduğundan emin olduğu küçük usta mührünü aramaya başladı.

Sabahın telaşıyla kahvaltıyı atlamış olan Ellie ona doğru uzanarak tereyağlı, meyveli ve cevizli bir poğaçaya aldı, sonra da arabaya doğru ilerleyerek bu iş için sağlanan narın fincanlardan birine koyu, dumanı tüten bir fincan keffee doldurdu. Sıcak fincanı burnuna götürerek baharat kokulu aromayı derin derin içine çekti ve mutlu bir şekilde iç geçirdi. Acı tatlı içeceğin üzerine bir topak ballı krema döktü ve mutlulukla gözlerini kapatarak bir yudum aldı. Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olamazdı. Zengin, kremesi, tatlı, baharatlı ve tam gövdeli olması için yeterli acılıkta. Tatları dilinin üzerinde yuvarladı ve neredeyse zevkle inliyordu.

"Keflee'yi kim keşfettiyse tanrılar onu kutsasın," diye mırıldandı ve gözlerini açtığında tüm Fey'in onu hayranlıkla izlediğini gördü. Yanaklarını ısıtan kızarıklığa inat çenesi yukarı kalktı. "Peki, Fey'lerden bazıları da bundan hoşlanıyor olmalı?" diye meydan okudu.

"*Aiyah.*" Bu söz Kiel adındaki sarı saçlı savaşçıdan geldi. "Birçoğunun var. Ama bundan bu kadar keyif alan.. çok az kişi ."

Ellie cevap veremedi odanın en ucundaki kapılar ardına kadar açıldı ve kapıcı çınlayan ses tonuyla, "Majesteleri, Celieria Kraliçesi Annoura," diye anons etti.

Lauriana'nın nefesi kesildi ve derin, beceriksiz bir reverans yaptı, Sol ise neredeyse iki büklüm eğilerek selam verdi. İkizler ağızlarına son komfitleri tıktırırken donup kaldılar, sonra bir anda iç eteklikleri ve pantolonlarıyla sandalyeden yuvarlanıp sandalyenin arkasına saklandılar, sandalyenin doldurulmuş kolları üzerinden sadece titreyen yayları görünüyordu. Ellie bir elindeki keffee fincanına ve diğer elindeki böreğe baktı ve onları koyacak uygun bir yer aramak için çılgınca bir an geçirdi. Belliard imdadına yetişerek fincanı ve böreği aldı, böylece kendi reveransına gömülebildi.

"Lütfen ayağa kalkın." Kraliçe onların bariz gerginliğini eğlenceli bulduysa belli etmedi. Sesi hoş ve sıcak bir şekilde modüle edilmişti. "Efendi Baristani, sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Babası cevap verirken Ellie ayağa kalktı, ellerini sıkıca birbirine kenetledi ve tüm Celieria'nın kraliçesi olan kadına hayranlıkla baktı. Ufak tefek bir kadındı, narin yüz hatları ve kalp şeklindeki sevimli yüzünde iri mavi gözleri vardı. Dökülmüş şekere benzeyen solgun saçları, inci ve altın iplerle bolca örülmüş, özenle hazırlanmış bir bukle şelalesi halinde yukarıya doğru yığılmıştı. Boğazına, tüm West End'in yıllık maaşına mal olması gereken safir ve elmaslarla dolu altın bir kolye takmıştı. Kadın üst sınıfın ayrıcalıklarının yürüyen bir kanıtıydı ve Ellie birdenbire kendi mütevazı giysisinin ve daha da mütevazı başlangıçlarının bilincine vardı.

"Ve sen de Ellysetta olmalısın." Kraliçe önünde durmuş gülümsüyordu, narin, süt beyazı ellerini uzatmıştı. "Canım, senin hakkında çok şey duydum."

Ellie o mükemmel, saten tenli ellere baktı ve isteksizce çok daha sert olan kendi ellerini onların arasına koydu. "Majesteleri," diye geveledi, dikkatleri çatlamış derisinden ve yırtık tırnaklarından uzaklaştırmayı umarak, "sizinle tanışmaktan onur duydum. Yine de neden çağrıldığımızdan hâlâ emin değilim."

Kraliçe onun elini okşadı. "Sabır bir erdemdir, canım. Zamanla her şey ortaya çıkacaktır." Küçük, komplocu bir gülümsemeyle parladı. "Aslında benim burada olmamam gerekiyordu ama bu meraka daha fazla dayanamadım."

"Merak mı, hanımefendi?"

"Senin hakkında, canım. Senin hakkında." Güzel mavi gözler biraz kısıldı. "Fey'in seni saraya getirmeden önce elbisene dikkat edeceğini düşünmüştüm. Dedikodu yapan dillere aldırma." Ellie'nin etrafında dolaşarak onu her yönden inceledi. "Tahmin ettiğimden biraz daha gençmişsin. Görünüşün de pek parlak değil ama umut vaat ediyorsun. Zayıfsın. Ve çok, çok uzunsun. Tanrım, gerçek bir dev. Lütfen bana büyümenin durduğunu söyle."

Bu kadar tatlı bir tonda yapılan beklenmedik saldırı karşısında şaşkına dönen Ellie kraliçeden uzaklaştı. Acaba kadın onu buraya sadece

görünüşünü aşağılamak mı? Elbette bir kraliçe böyle acımasız eğlencelerin üstünde olmalıydı. Ellie'nin elleri yanlarına düştü ve sağ eli Belliard'ın bıçağının bulunduğu sert metal kılıfa dokundu. Parmakları ani bir ihtiyaçla bıçağın etrafında kenetlendi. Soğuk metalin verdiği his, altı taşın küçük çakıl taşları, Bel'in Fey'cha hançerinin sağlam kabzası Ellie'nin gerginliğini . O. Ellie Baristani, uzun boylu, sıska, pek de çekici olmayan Ellie, Rain Tairen Soul'un *shei'tani'si* olduğunu ilan ettiği kadındı.

Omurgası kaskatı kesildi: Tam -ve oldukça hatırı sayılır- boyuna doğru doğruldu. Omuzları dikleşti, gözleri parladı ve çenesini kaldırarak burnunun ucuyla minik kraliçeye baktı. "de Majesteleri, sanırım hâlâ büyüyor olmalıyım. Ya öyle ya da siz küçülüyorsunuz."

"Ellie!" Lauriana ve Sol onun adını birlikte haykırdılar.

Kieran bir kakhaha patlattı ve Belliard -çok ciddi Belliard- gerçekten gülümsedi.

Kraliçe Annoura'nın duru mavi gözleri keskinleşti ve Ellie'ye yeni bir saygıyla baktı. "Çok güzel, canım," diye mırıldandı. "Görüyorum ki kendi pençelerinden yoksun değilsin. Her şeye rağmen önümüzdeki günlerde hayatta kalabilirsin."

Ellie dişlerini göstererek gülümsedi. "Buna güvenebilirsiniz, Majesteleri."

Kraliçe başını eğdi ve Ellie bu jeste temkinli bir şekilde karşılık verdi. "Bu

kadar eğlence yeter." Kraliçe Annoura Belliard'a baktı.

"Feyreisa ve ailesi çağrılana kadar burada kalacaklar. Ben de Çocuklar için birini gönderin. Eminim bu odada kapalı kalmaktansa sarayın bahçesinde oynamayı tercih ederler. Umarım bir itirazınız yoktur, Madam Baristani? Yok mu? Güzel. Hemşire böylesine küçük ve sevimli çocuklara bakmak için can atacaktır ve ben de onları çok fazla yemekle beslememesi gerektiğini bildiğinden emin olacağım."

Parfümlü eteklerini savurarak gitmişti.

Ellie en yakındaki sandalyeye çöktü ve titreyen elleriyle yüzünü kapattı.

"Ellysetta Baristani!" Lauriana odanın öbür ucuna uçarak kızının önünde durdu, elleri kalçalarında, gözlerinde annelik öfkesinin ışığı vardı. "Kraliçeyle böyle konuşurken aklından ne geçiyordu? Seni asla bu kadar terbiyesiz yetiştirmedim!"

"Bilmiyorum," diye inledi Ellie. "Bana ne oldu bilmiyorum"

"Sanırım tairen," diye cevap verdi Belliard, kobalt gözleri karanlıktan ziyade parlak bir şekilde parlıyordu. "Kendimi aptal durumuna düşürdüm. Kraliçeyle kaba bir şekilde konuştum."

"Feyreisa gibi konuştun. Bu Fey'e gurur getirdin." Fey kardeşlerine ve haykırdı, "*Miora felah ti'Feyreisa!* Feyreisa'ya neşe!"

"*Miora felah ti'Feyreisa!*" bağırdı diğer dört kişi.

Sonra sarayın her yanından hep bir ağızdan bağırان yaklaşık iki yüz Fey sesi yükselirken, duvarlar yankılanan bir kükremeye sarsılır gibi oldu.

"Işığın güzel Tanrısı!" Lauriana haykırdı.

Ellie dehşet içinde beşlisine baktı ve kendini iyileşme umudunun ötesinde aşağılamadan önce midesi bulansın diye dua etti.

ALTINCI BÖLÜM

Neyse ki Ellie'nin midesi yatıştı ve bir başka canlı giysili hizmetkâr onları almaya geldiğinde en azından dışarıdan soğukkanlı bir görünüm kazandı. Fey tarafından çevrelenen Ellie, anne babasını ön odadan çıkıp bir dizi koridordan geçerek iki peruklu uşak ve üçüncü bir çimdik burunlu adam tarafından korunan devasa, gösterişli kapılara gelene kadar takip etti. Dört kraliyet muhafızı ellerinde mızrakları, kalçalarında parlayan kılıçlarıyla kapıları kuşatmıştı. Fey silahlarının kabarık görüntüsüne şüpheyile baktılar ama savaşçıları etkisiz hale getirmek için hiçbir girişimde bulunmadılar.

Devasa kapılar içeriye doğru açıldı ve çimdik burunlu adam gür bir sesle seslendi: "Efendi ve Madam Sol Baristani. Hanımefendi Ellysetta Baristani."

, Celierian taht odası büyük bir görkemle duruyordu. Geniş mavi bir halı odanın ortasından aşağıya doğru çok uzun bir yol boyunca uzanıyor ve yükseltilmiş bir kürsüden tonozlu alana hükmeden iki devasa tahta götürüyordu. Yüzlerce insan halının her iki yanında kalabalık kitleler halinde duruyordu ve yukarıdaki balkonlarda da yüzlercesi vardı. En az iki düzine kraliyet muhafızı odanın duvarları boyunca hazır olda bekliyordu. Baristanlılar ve onlara eşlik eden Feyler uzun ve göz korkutucu koridorda yürüdüler. Kral ve kraliçe kendi tahtlarında oturuyorlardı, kralın sağında Dax v'En

Solande ve kırmızı kefenli gerçek arkadaşı Marissya, *shei'dalin*. Kürsünün önünde şu anda boş olan iki sıra sıra oturuyordu. Yarım daire şeklinde ahşap bir korkulukla çevrili bir başka küçük platform, tahtlar ve sıralar arasında sağ tarafta duruyordu; tahtlarda, sıralarda ve odanın genelinde oturanların korkuluğun arkasında duran görevlileri bir açıya sahipti.

Ani bir farkındalıkla Ellie'nin ağzı kurudu ve midesi bir kez daha tatsız bir şekilde sarsıldı. Bu, yargıç ve jüri olarak görev yapan kral ve kraliçenin başkanlık ettiği ve dokunuşuyla en azılı suçluyu bile gerçeğe zorlayabilen Marissya v'En Solande'nin kolaylaştırıcılığını yaptığı Celierian Yüksek Adalet Mahkemesi'nin yıllık toplantısıydı. Bu mahkeme, Celieria'nın her yerinden gelen tartışmalı veya karara bağlanmamış davalar hakkında nihai hüküm veren mahkemeydi. Bu mahkemenin kararları nihai ve geri döndürülemezdi.

Ve Ellie az önce kraliçeye ağzını bozmuştu.

Oh, Tanrım. Eğer biraz merhamet varsa, kraliçenin kin tutmasına izin verme!

Buzağı boyunda mavi cüppeli bir adam onları halının sonunda karşıladı ve sağdaki ikinci sıradaki banklara oturmalarını işaret etti. Ellie ve ailesi selam verip reverans yaptıktan sonra oturdular, ama Fey bankların en ucunda durmaya gitti

Çimdik burunlu adamın sesi tekrar gürledi: "Efendi ve Madam Gothar Brodson. Goodman Den Brodson." Ellie kalbinin midesine indiğini hissetti. Elbette, oradaydılar. Den bir kez daha daracık takım elbisesinin içine tıktırılmış, pomatlanmış, kıvrılmış ve sanki kimsenin bilmediği bir şey biliyormuş gibi beğenmiş *klat* gülümsemesini takınmıştı.

Kollarının alt yarısında altın çizgiler olan mavi cüppeler giyen Saray Vekilharcı krala doğru yürüdü ve ona bir parşömen uzattı. Kral Dorian parşömeni taradı, sonra geri verdi ve başıyla onayladı. Kâhya sıralara döndü. "İyi kalpli Brodson," dedi, "dün mahkemeye, siz ve Bayan Ellysetta Baristani arasındaki nişan sözleşmesinin onaylanması için dilekçe verdiniz. Bu onay size verildi ve onunla hemen evlenebilmek için mahkemeden özel bir ruhsat talep ettiniz. Bu doğru mu?"

Den ayağa kalktı, göğsü kabarmış, güçlü çenesi öne doğru çıkmıştı. "Öyle, ser."

"Kızın babası tarafından imzalanmış bir

kontratınız var mı?" "Evet, var."

Kâhya parşömeni gösterdi. "Kız senin işaretini mi taşıyor?" "Taşıyor."

"O bu mahkeme salonunda mı?"

"Öyle." Den, Ellie'yi işaret etti. "Bu benim nişanlım, Ellie Baristani."

"Teşekkür ederim, Goodman Brodson. Oturabilirsiniz."

Den, Ellie'ye kibirli bir bakış fırlattı ve oturdu.

Kâhya gelip Ellie'nin babasının önünde durdu. "Efendi Baristani, kızınızı Den Brodson ile evlendireceğinize dair bir nişan sözleşmesi imzaladınız mı?"

Sol ayağa kalktı. "Evet, efendim." Tekrar Ellie'ye baktı.

"Ama-" "Teşekkür ederim Efendi Baristani," diye araya

girdi kâhya.

"Hepsi bu kadar." Soğuk ve kayıtsız bakışlarını Ellysetta'ya çevirdi ve onun adını söyledi. "Ellysetta Baristani."

Bir nefesle ayağa fırladı. "Evet, ?" Kalbi hızla atıyor, midesi kazınıyor, yediği börek ve kefler için pişmanlık duymasına neden oluyordu.

"Den Brodson'ın işaretini taşıyor musunuz?"

"Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu!" diye ağzından kaçırdı. "Onu durdurmaya çalıştım!" Salondan kahkahalar ve gürültülü alaylar yükseldi ve yüzü utançla alevlendi. Mübaşir tokmağını vurdu ve sessizlik istedi.

"Soruya cevap verin, Bayan Baristani. Üzerinizde Den Brodson'ın işaretini taşıyor musunuz?"

Başı öne eğildi. "Evet."

"Oturabilirsin."

Omuzları çökmüş bir halde sıraya çöktü. O ve babası kral ve kraliçenin huzurunda Den'in onun üzerinde geçerli ve bağlayıcı bir hakkı olduğunu onaylamışlardı. Bu, boynuna bir tasma takmak ve Den'e tasmağını vermekle aynı şeydi. Bel'e baktı ama yüzü anlaşılmazdı. Kieran bile gülümsemedi.

"Goodman Brodson." Bu kez konuşan kraldı. Kral öne doğru eğildiğinde Den tekrar ayağa fırladı. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, nişanlanma ve nişan sözleşmeleriyle ilgili Celierian yasaları ve gelenekleri açık ve değişmezdir. Aslında o kadar açık ve değişmez ki, dilekçenizi sunmaya gerek duymamanız . Ama sizin durumunuzda hafifletici sebepler var, değil mi? Sizi dilekçenizden hariç tuttuğumuzu gördüğümüz koşullar." Den'in yüzündeki kendini beğenmişlik biraz azaldı. "Bu koşulların, davanızın doğasını basit bir sivil anlaşmazlıktan, Celieria'nın dış politikasını, diplomatik ilişkilerimizi ve hatta ulusal güvenliğimizi olumsuz yönde etkileyebilecek potansiyel olarak patlayıcı bir duruma dönüştürdüğü dikkatimize sunuldu. Bu hususların verdiğiniz ifadeye dahil edilecek kadar önemli olduğunu düşünmediniz mi?"

"I-" Den'in ağzının etrafı soldu. "Ama... Majesteleri, ben-"

"Yerine otur, Goodman. Bu saraya hitap etmek isteyen başka biri var." Kral eliyle işaret etti ve odanın arka tarafındaki devasa kapılar tekrar açıldı.

Kralın adamı derin, çınlayan tonlarda, yavaşlamış bir şekilde, her kelimesi bir çan net duyulacak şekilde seslendi: "Saygıdeğer Majesteleri, Rainier vel'En Daris Feyreisen, Tairen Ruhu, Solan Toprakların Kralı, Feylerin Savunucusu."

Ellie'nin midesine inmiş olan kalbi boğazına doğru fırladı. Ayağa fırladı ve odadaki diğer herkes gibi o da Fey kralının girişini izlemek için döndü.

Bir kadının "Yüce Tanrım," diye fısıldadığını duydu. "O muhteşem."

Uzun boylu, zayıf ve yakışıklı Rainier vel'En Dari mavi halıda yürürken Fey ırkının karanlık, tehlikeli güzelliğini ve gizemini yansıtıyordu. Siyah deri tuniği ve rahat taytları ışığı emiyor gibiydi, Fey kılıçlarından oluşan kabarık koleksiyonu ise o kadar cilalıydı ki ışığı neredeyse kör edici bir yoğunlukla geri yansıtıyordu. Kırmızı ve mor tairenlerle süslenmiş siyah çizimleri taht odasını pürüzsüz bir şekilde boydan boya kat ediyordu,

Yer yiyen adımlar. Altın iplikle işlenmiş tairin işlemeli kırmızı bir kuşak sol omzundan sağ kalçasına, Fey'cha hançerlerinin çapraz iki bandından birinin hemen altına kadar sarkarken, her biri büyük Tairin'in Gözü kristalleriyle süslenmiş yumruk büyüklüğünde altın karelerden oluşan bir zincir bir omzundan diğerine . Altın bir taç başını çevreliyordu ve altı noktasının her birinin tepesinde paha biçilmez Tairin'in Gözü kristalinden küçük bir küre vardı. Tacı olmasa bile onu gören hiç kimse onun bir kral olduğunu anlayamazdı. Gücü, geniş omuzlarının arkasında dalgalanan mor astarlı siyah pelerini taşıdığı kadar zahmetsizce taşıyordu.

Halının ucuna ulaştı ve bir kralın diğerine yaptığı gibi omurgasını eğmeye tenezzül etti. Ellie'ye bakmadı ama duyguları ona ulaştı ve sesi zihnine fısıldadı, "*Shei'tani*." Gerçek anlamına gelen bu Fey kelimesinin sıvı okşayışıyla ürperdi - eş, eş ve sevgili hepsi bir arada. Sadece bir metre uzağında durduğu için vücudundaki her sinir onun farkındaydı ve ılık bir Hava esintisi ensesine değip kulağının etrafında döndüğünde, bunun verdiği zevkle neredeyse haykıracaktı.

Mübaşirin tokmağının şaklamasıyla birlikte salonda sessizlik hakim oldu. Kral Dorian, "Solan Topraklar'ın kralı bize kendi dilekçesiyle başvurdu," diye duyurdu. "Dün Goodman Brodson'a verilen onay ve ruhsatı yeniden gözden geçirmemize neden olan bir dilekçe. Feyreisen'i tanıklık etmesi için davet ettik." Kral Dorian yanındaki platformu işaret etti. "Tanık kürsüsüne buyurun Lordum Feyreisen."

Fey kralı sağdaki platforma doğru yürüdü ve parmaklıkların arkasına geçerek saraya baktı. Marissya yaklaştı ama ona dokunmadı.

Kâhya öne çıktı. "Rainier vel'En Daris, Ellysetta Baristani üzerinde yasalarımızın üzerinde bir hak iddia ve Den Brodson ile Ellysetta Baristani arasındaki nişan sözleşmesinin feshedilmesi için bu mahkemeye başvurduğunuzu belirttiniz. Bu doğru mu?"

"Öyle." Sesi derin ve emin, yüzü gururlu ve tavizsizdi. "Yasalarımızın yerine geçen bu iddianın niteliği nedir?"

"Ellysetta Baristani benim *shei'tani'mdir*." Gözleri onunkileri buldu. "Benim gerçek eşim." Kalabalığın içinden bir ses mırıltısı yükseldi.

"Lütfen mahkemeye gerçek eşin ne olduğunu söyleyin."

"Gerçek eş, bir Fey'in ruhunun diğer yarısını taşıyan kişidir." Adamın bakışları onunkileri hiç terk etmedi ve Ellie adamın sesinin büyüünün onu algılayamaz bir özlemle sardığını hissetti. "Bu bir Fey için bilinen en kutsal bağıdır, bir kralla tebaası arasındaki bağdan daha kutsaldır, hatta bir anneyle çocuğu arasındaki bağdan bile daha kutsaldır."

"Ellysetta Baristani bir Kelyerlidir, sizin yasalarınıza ya da geleneklerinize değil, bizimkilere tabidir," diye araya girdi kral. "Her ne kadar sizin *shei'tani'niz* olsa da, yasalarımıza göre Den Brodson ile yasal olarak nişanlı. Den Brodson'ın daha önce hak iddia ettiği bir şey var ve belli ki bundan vazgeçmek istemiyor."

Rainier kralın bakışlarını kayıtsızca karşıladı. "Ben Feyreisen'im, o da benim *shei'tani'm*. Celierian ile olan nişan bozulmalı. Yöntemlerinizi anlıyorum. Den Brodson ve ailesine kayıpları için tazminat ödeyeceğim. Sizden yasalarınızı çiğnemenizi istemiyorum, sadece burada daha yüksek bir yasanın işlediğini anlamanızı ve kabul etmenizi istiyorum. Tanrılar, ruhu benimkini çağırabilecek bir kadın yarattı. Orada oturuyor. Celierian'la olan nişanı bozulmalı."

"Peki ya çözülmezse?"

Fey'in yüz ifadesindeki ani ısırmacı soğukluk odayı ürpertti. "Ben yaşayan tek Tairen Ruhuyum. Bana verilecek herhangi bir zarar Fey'e verilmiş demektir. Onu benim *shei'tani'm* olarak tanıdım ve bu bağ yerine getirilmeli. Eğer onu benden esirgersen, bana onarılamaz bir zarar vermiş olursun. Fey bunu bir savaş sebebi sayacaktır."

Galeriden duyulabilir bir nefes sesi yükseldi.

Tairen Ruhu'nun yüzü yumuşadı. "Ama umalım da iş noktaya gelmesin. Daha önce de söylediğim gibi, genç adamın ailesine kayıpları için tazminat ödeyeceğim."

Eliyle işaret etti ve taht odasının arka tarafındaki kapılar açıldı. Aralarında kocaman bir sandık taşıyan iki Fey içeri girdi. Sandığı odanın önüne getirdiler ve Rain'in işaretiyle Brodson'ların önüne koyup kapağını açarak göz kamaştırıcı bir altın ve mücevher sergisini, bir prensesi defalarca süsleyecek kadar zenginliği ortaya çıkardılar. Gothar Brodson'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, karısı ise yarı baygın bir halde koltuğuna yığıldı.

"Celierian kanunlarınızı yeterince biliyorum, eğer ebeveynler kabul ederse

Tazminat, nişan sözleşmesi geçersizdir." Brodson'ları sert ve mağrur bir bakışla süzdü. "Kabul ediyor musunuz?"

"Evet!" Den'in ebeveynleri, oğulları "Hayır!" diye bağırırken bile ağladı. Gothar oğlunu başının yan tarafından kelepçeledi. "Sessiz ol evlat. Önünde alev alev yanan bir servet var. Hayatın boyunca göremeyeceğin kadar çok para. Hiçbir kız bunu kaybetmeye değmez." Kasap başını salladı. "Anlaştık."

"Yapmıyorum!" diye bağırdı Den. Babası ona tekrar vurmak üzereyken Den darbeyi savuşturdu ve hiddetle baktı. "Neden sana o parayı teklif ettiğini sanıyorsun? Çünkü kız bunun yirmi katı değerinde ve o da bunu biliyor! Onun üzerindeki hakkımdan vazgeçmeyeceğim. I-"

Rain öfkeyle hırlayarak onunla yüzleşti ve Den'in sesi, ağzından hâlâ kelimeler dökülmesine rağmen aniden . Kimsenin ne olduğunu anlaması çok uzun sürmedi.

"Lordum Feyreisen!" diye tersledi kral. "Tebaamızı serbest bırakın. Celierya mahkemesinde bir Celierya tebaasını susturmak için Fey büyücülüğünü kullanmayacaksınız."

Den Brodson'ı bir kirpik hareketiyle yok edebilecek güce sahip olmasına rağmen
-İçindeki tairen bu *rultshart'ın* ölümünün yükünü kendi ruhuna almak için can atsa da, Rain bunun akıllıca olmayacağını biliyordu. Ellysetta henüz evlilik bağına girmemişti. O ve ailesi Celierian'dı.
Celierian kanunlarına saygı duyarlardı, Fey kanunlarına değil. Ayrıca, bir Fey fare avlamak için tairen çağırılmazdı. Krala, Dorian emrettiği için değil, kendi istediği için çocuğu serbest bıraktığını açıkça belli eden dar gözlü bir bakış atan Rain, konuşmasını engellemek için Den'in gırtlığına ördüğü Hava bağlarını çözdü.

"Gördünüz mü!" Den suçlayıcı bir parmakla Rain'i göstererek bağırdı. "Büyücülüğünü gelinimi çalmak için kullanmadığını nereden biliyorsun?"

"Goodman Brodson," dedi Kral Dorian, "beni kızdırmaya başlıyorsunuz."

"Ama, Majesteleri-"

"Sessiz ol. Bir kızı şüpheli koşullar altında işaretlediniz, bu işarete dayanarak ailesinden zorla nişan sözleşmesi yaptınız ve şimdi başka bir adam kendi üstün güç markasını kullanarak aynı kız üzerinde hak iddia etmiş olabileceği için itiraz mı ediyorsunuz? Küçük çocuklar Tairen'e meşale atmamalı,

Goodman. Tairen yanabilir ama çocuklar kızartılıp akşam yemeğinde yenecek." Kral Rain'e döndü. "Size gelince, Lordum Feyreisen, Brodsonlar ödemenizi kabul etse de etmese de, bu mahkemenin izlemesi gereken yasal prosedürler var."

"Bir Tairen Ruhı ile eşi arasındaki bağı yönetecek herhangi bir prosedür yok," diye araya girdi Rain. "Sizden önce davamı açıkladım. O benim *shei'tani'm*. Brodson'ların onlara yaptığım ödemeyi kabul ettiklerini gördünüz. Dorian vel Serranis Torreval, Celieria Kralı, Fey'in Marikah vol Serranis soyunun oğlu, Ellysetta Baristani ve Den Brodson arasındaki nişanı feshediyor musunuz, Baristani ailesini bu konudaki herhangi bir yanlıştan sorumlu tutmuyor musunuz?"

"Lordum Feyreisen." Kraliçe Annoura, kocası cevap vermeden önce tahtında öne doğru eğildi. "Gerçekten de davanızı açıkladınız." Mavi gözleri kısılmıştı ve sesinde bir sertlik vardı. "Brodsonlar ödemenizi kabul ettiler ama Üstat Baristani'nin size onun adına nişanı bozma hakkı verdiğini duyduğumu hatırlamıyorum." Sol Baristani'nin gözlüklü kahverengi gözleriyle karşılaştı. "Bu hakkı Tairen Ruhu'na mı verdiniz Üstat Baristani?"

Sol ayağa kalktı. Rain'e uzun ve sert bir bakış attı. "Hayır, Majesteleri," dedi çok net bir şekilde. "Yapmadım."

"Öyle görünüyor ki Rainier vel'En Daris, nişanın sadece damadın ailesi senin yüklü rüşvetini kabul ettiği için bozulduğu varsayımında yanılıyorsun." Kraliçe tatlı tatlı gülümsedi. "Belki Celierian yasalarına sandığınız kadar aşına değilsiniz."

Yağmur'un gözleri ahşap oymacısına öfkeli bir emirle parladı. "Bana bu hakkı vereceksin."

"Sol..." Ahşap oymacısının karısı kocasının kolunu çekiştirdi. Sesi, Yağmur'un bir hava dalgasıyla kolayca kulaklarına getirdiği acil bir fısıltıydı. "Yapma bunu. Ellie'yi düşün, onun için en iyi olanı düşün. Onu bu... bu tanrısız büyücülere teslim etmek istemezsin."

Sol onu omuz silkerek mırıldandı: "Sus Laurie. Onun için en iyisini düşünüyorum. Den'i hiç istemedi, bunu biliyorsun, ama hayatı boyunca Fey'in - bu Fey'in - hayalini kurdu."

"Ona her zaman istediği her Şeyi verdin, ama bunu değil, Sol. Onu yok edecekler. Ruhunu bozacaklar. Onu güvende tutmak için yaptığımız her Şey kaybolacak."

"Belki de Laurie, Parlak Lord bu Feyleri ona yardım etmeleri, onu bizim yapamadığımız Şeylerden korumaları için göndermiştir."

"Ve belki onu korumamız gereken Şey tam da onlar!" Sol derin bir nefes aldı,

omurgasını sertleştirdi ve agresif bir tavır takındı, Herhangi bir türden herhangi bir erkeğin tanıyacağı zorlu bir duruş. O Rain'e döndü. "Ben sizi tanımıyorum lordum, siz de beni tanımıyorsunuz. Ama dikkatimden kaçtığını düşünmeyin, tüm bu ruhlar ve çiftleşme konuşmalarına rağmen, bir kez bile dudaklarınızdan evlilik kelimesinin döküldüğünü duymadım. Ben kızımı kral bile olsa kimsenin cariyesi olsun diye yetiştirmedim. Ellysetta'nın nişanını bozma hakkını istiyorsan, Tairen Ruhu, onunla evleneceğinden emin olabilirsin. Hem de Çelyer geleneklerine göre, Çelyer kilisesinde, ailesinin de katılımıyla ve elimde bağlayıcı bir evlilik sözleşmesiyle!"

"Sol!" diye karısı. "Hayır!"

"Baba!" Ellysetta'nın yüzünde inanılmazlık ve umut, korku ve gururla savaşıyordu.

Rain'in yüz ifadesi fkmesini kaybetti. Bir adamın kızını koruması her Fey'in çok iyi anlayabileceği bir Şeydi. "Anlaştık." Kraliçeye geri döndü. "Sanırım artık Celierian yasalarınız tatmin olmuştur. Ellysetta'nın babası bana onun adına ödeme teklif etme hakkını verdi. Brodsonlar bunu kabul etti. Nişan bozuldu."

Ellysetta'nın elinden kaymak üzere olduğunu gören Den ayağa fırladı ve bağırdı, "O benim! Benim işaretimi taşıyor! Bunu isteyerek kabul etti! Ailesine sorun! Beni hiç durdurmaya çalışmadı, hiç yardım istemedi."

Feyreisen'in boğazından vahşi bir hırılıtlı uğursuzca yükseldi. Dişlerini gösterdi, gözleri g ve öfkeyle parlıyordu. Duvarlardaki muhafızlar gergin bir Şekilde tetikte bekledi. "*Beni* ağırdı. Dehşetini, korkusunu ve fkmesini yüzlerce mil öteden hissettim. İsteyerek mi? Ona kendi evinde saldırdın, masumiyetinden ve çiftleşme ritüellerinden habersiz olmasından yararlanarak üzerine iğrenç damganı vurdun ve iradesi dışında ona sahip çıktın. Onun benim *shei'tani*'m olduğunu bilmiyordun. Hâlâ nefes alabilmenin tek nedeni bu."

"Lordum Feyreisen!" Kral tersledi. "Huzurumuzda tebaamızı tehdit edemezsin."

Rain'in başı döndü. Duvardaki meşaleler şiddetle parladı ve kalabalığın nefesini kesti. "O halde tebaanız Tairen Ruhu'nun eşi üzerinde hak iddia etmese iyi olur," diye tısladı. Yağmur'un yüzüne bakan bir hükümdar, bir barış adamı değil, zar zor kafese kapatılmış vahşi bir yırtıcıydı. Celieria'da hiç kimse bin yıldır bir Tairen Ruhu görmemişti ve hiç kimse -Fey kanına sahip kral neyle karşı olduklarını anlamamıştı. Ellie bu ilkel sahiplenme gösterisi karşısında hem korku hem de heyecan duymaktan kendini alamadı. Onu korkutması gereken vahşiliği, onun yerine korunduğunu hissetmesine neden oldu. Birisi tarafından bu kadar çok istenmenin ne demek olduğunu daha önce hiç bilmemiş, böyle bir şeyin başına gelebileceğini hiç hayal etmemişti. Bir özlem dalgası onu sardı, büyü korkusunu, kâbuslarını, hatta Selianne'in Fey'in zihnini kontrol etmesine izin vermemesi yönündeki uyarısını bile bastırdı.

Rain'in şimdi sıkı yumruklar haline gelmiş ellerine baktı. Ellerin saçlarında gezinme hissini hatırladı, kollarının onu sımsıkı sarışını hatırladı, Fey'in *shei'tanitsa*, *Ver reisa ku'chae* sözlerini söylerken sesinin ballı bir krema gibi üzerine dökülüşünü hatırladı. *Kern surah*, *shei'tani*. Ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgilim. Kulağında çarpan kalbinin hissettiği sıcaklığı ve güvenliği hatırladı. Göğüslerinde ve karnında, tenine iki beden küçük gelen, karıncalanma hissi veren bir sıcaklık belirdi.

Rain tıslayan bir nefes aldı ve fener gibi parlayan gözleri onun yüzüne . İhtiyaç, sıcak ve acil, onun üzerine yuvarlandı, onu kavurdu, vücudundaki her siniri titreyen hayata getirdi. Adamın arzusunu neredeyse elleri gibi hissediyordu, elbisesinin kumaşının üzerinden onu okşuyor, göğüslerinin ağrıyan sıkılığına, belinde toplanan sıvı sıcaklığa dokunuyordu. Nefesi çok hızlı geldi ve karnında ince bir titreme başladı, dışarıya doğru yayıldı. "Yüce tanrılar," diye fısıldadı, gözleri odağını kaybetmeye başlamıştı. Ona neler oluyordu? "Sevgili tanrılar."

Sonra adam oradaydı, güçlü elleri onu göğsüne doğru çekti, kolları onu sardı. Pelerini onun etrafında dönüyor, onu etraflarını saran yüzlerce meraklı gözden saklıyordu. Onun gücüne doğru eğildi ve sıcak yüzünü onun boğazına dayadı. Adamın başı ona doğru eğilip dudaklarından yakıcı öpücükler ve saçlarında tutkulu Feyan sözcüklerinden oluşan bir fırtına yağarken, kolları adamın beline dolandı ve sıkıca sarıldı.

"Sen benimsin."

Bu şiddetli iddia kadının içinde yeni bir ürperti dalgası yarattı. Tek yapabildiği ona sarılmak ve kırık bir sesle "Evet. Evet." diye fısıldamaktı.

Rain'in başı vahşi bir zaferle havaya kalktı. "O benim," diye homurdandı, daralan bakışları izleyenleri çıplak bir tehditle, Ellysetta Baristani'yi ondan almaya çalışacak kadar aptal olan herkese ölümcül bir vaatle mızraklıyordu.

Tairen Ruh'u'nun eşine duyduğu arzusun kavurucu sıcaklığı hissediliyordu ve onu ilkel bir şekilde sahiplenmesi odanın sıcaklığını birkaç derece daha yükseltti. Salonda nefesleri kesilmiş, korseli kadınlar baygınlık geçiriyordu. Kürsüde kral yutkundu ve parmağını tuniğinin aniden dar gelen boynunun altında gezdirirken, kraliçe tahtında huzursuzca kıpırdandı ve yüzünü yelpazeleyerek "Işığın iyi tatlı Tanrısı" diye mırıldandı.

Kral Dorian boğazını temizledi. "Görünüşe göre siz ve Hanımefendi Baristani bu konuda hemfikirsiniz Lordum Feyreisen ve bu mahkeme duyması gereken her şeyi duydu." Yüzüne sert bir ifade yerleşti ve sert bakışlarını kasabın oğlunun üzerine dikti. "Den Brodson, kızı rızası ya da bilgisi olmadan işaretleyerek sahiplendiniz ve Fey Kralı da onu sahiplenince, mahkeme yöneticilerimizin Ellysetta Baristani'nin adını henüz duymamış olacakları ve kimse farkına varmadan iddianızı bağlayıcı kılacakları umuduyla bir dilekçe sundunuz. Yasal manevralarla Tairen Soul'u gerçek eşinden mahrum bırakmaya çalıştınız."

Den itiraz etmek için ağzını açtı, ama kralın eli sert bir hareketle havaya kalktı ve Den itirazını dile getiremeden susturdu.

"Eğer Ellysetta Baristani kendi isteği dışında Feyreisen tarafından sahiplenildiyse

-Eğer onu herhangi bir şekilde tehdit ettiyse, o zaman Fey kralına eşini vermeyi reddedebilir ve bu kararın sonuçlarına katlanabilirim, her ne olursa . Ancak kızı taciz eden, rızası dışında sahiplenen, ailesini tehdit eden ve onu kendi isteğinize zorlamak için bu mahkemeyi manipüle etmeye çalışan kişi sizsiniz, Den Brodson, Tairen Ruh'u değil. Tartışılmaz bir zorbanın şüpheli iddiasını desteklemek için Celieria'yı savaşa sokmayacağım - şimdi ya da asla."

"O benim!" Den bağırdı. "Benim işaretimi taşıyor. Söylediği her şey bu Fey büyücüleri tarafından manipüle ediliyor ve sen de onların büyüüne kapılıyorsun!"

"Goodman Brodson, sessiz olacaksın!" Kral tahtının kollarını kavradı ve kasabın oğluna ters ters baktı. "Kraliçemin de daha önce belirttiği gibi, nişan anlaşması Efendi Baristani ile baban arasındadır. Senin bu konuda söz hakkın yok. Baban gelinin yerine ödeme yapmayı kabul etti. Nişan feshedilmiştir. Baristaniler, anlaşmanın ya da anlaşmaya yol açan koşulların gerektirdiği maddi ya da onurlu tüm yükümlülüklerden muaftır. Ellysetta Baristani sizin damganızı taşıyabilir ama artık sizin değildir. Anlaşıldı mı?"

"Her şey açık Majesteleri!" Gothar hemen cevap verdi, oğlunu kollarının arasına aldı ve kocaman bir eliyle genç adamın ağzını kapattı. "Çok açık! Zaman ayırdığınız ve sabrınız için teşekkür ederim. Den bu insanları rahatsız etmeyecek."

"Yapmamasını sağla," diye uyardı kral. Sonra derin bir nefes aldı ve tahtında arkasına yaslandı. "Bu davanın uyandırdığı ... şey ... belli ki güçlü duygular ışığında"- zayıf, şaşkın bir kahkaha seyirciler arasında dalgalandı -"Öfkelerin yatışması için bir zil ara veriyorum." Başını salladı ve kâhyanın tokmağı dağılma çağrısını yaptı. Kral hemen ayağa kalktı ve kraliçesine buyurgan bir el uzattı. "Annoura, bana eşlik edeceksin."

Kraliçe, kocasının tutkuyla parlayan gözlerine, alev alev yanan burun deliklerine, yüzünün al rengine baktı ve elini tutarak kendisini tahtından indirmesine ve ilerideki mahrem odalara götürmesine izin verdi.

Sadece birkaç adım ötede, Ellie'nin Fey koruyucuları taht odasının şaşırtıcı bir çabuklukla boşalmasını izledi, gözlemcilerin çoğu kızarmış yüzler ve şaşkın gözlerle ikişer ikişer ayrıldı. Geride kalan birkaç düzine kişinin çoğu, Fey Tairen Ruhu'na ve onun Celieralı gerçek eşine bakmak için geride kalan kadınlardı. "Dokuz ay içinde doğacak Çölyeryalı bebeklerin sayısı konusunda bahse var mısınız?" Kiel vel Tomar ayrılan çiftlerin telaşını izlerken kuru bir sesle mırıldandı.

Rowan vel Arquinas bir elini siyah saçlarında gezdirdi ve derisinin sıkılığını hafifletmek için kalçalarını salladı. "Ben de kefflee olayının tahrik edici olduğunu sanıyordum." Yanı başındaki küçük kardeşi Adrial, öksürük kriziyle gizlemeye çalıştığı bir kahkaha attı.

Kieran sırtıttı ve mecburen sırtına vurdu. "Ne düşünüyorsun, Bel?"

"Kralımız için iyi bir eş," diye cevap verdi Belliard dalgın bir sesle. Ellysetta'nın kana bulanmış şampiyonunun dikkatli gözleri, babası onu mahkeme salonundan çıkarırken Den Brodson'ın öfkeli yüzüne odaklanmıştı.

"Bel?" Sırtışını kaybeden Kieran yaşlı Fey'in bakışlarını takip etti. "Küçük sosisin hâlâ sorun çıkarmayı umduğunu mu düşünüyorsun? Eminim o bile bu kadar aptal değildir."

"Aptal değil, hayır. Feyreisa'mızda diğer Celieralı aptalların göremediğini görecektir kadar bilgeydi. Onun bile kendisinde görmediği şeyi." Belliard çapraz göğüs kayışlarının arasında duran kırmızı saplı Fey'cha kılıflarından birini parmakladı. "Böyle bir servet üzerinde hak iddia eden bir adam, savaşmadan ellerinden kayıp gitmesine izin vermeyecektir."

YEDİNCİ BÖLÜM

Mahkeme salonu boşalırken Sol, Ellysetta'yı elinde tutan kötü şöhretli Fey'in dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Lordum Feyreisen? Ee... Majesteleri?"

Lavanta gözleri açıldı, parlak ve hiddetliydi. Sol dizlerinin titrediğini hissetti, ama yerinde durdu. "Ben Sol Baristani, efendim, bu kadar yakından tuttuğunuz genç kadının babasıyım. Onu serbest bırakırsanız beni çok daha mutlu edersiniz."

"Sol..." Lauriana zar zor duyulabilen bir uyarı mırıldandı.

"Ah, baba." Öfke Tairen Ruhu'nun yüzünde kayarak geçti. "*Shei'tani'mi* pis, gezgin ağzı ve saygısız elleriyle *rultshart'a* satan adam"

Sol keskin bir nefes aldı. "Belli ki inandığınız şeye rağmen kızımı seviyorum. Benim hakkımda ya da eylemlerimin nedenleri hakkında hiçbir şey bilmeden hüküm vermemenizi tavsiye ederim."

"Baba?" Ellie, Tairen Soul'un pelerininin kıvrımlarından çıktı. Saçları dağınıktı. Buklelerinden birkaçı hapsedildikleri yerden kurtulmuş ve şimdi çapa iğnelerinden yaylı halkalar halinde sallanıyordu. Yeşil gözleri ağır ağır kapanıyordu ve uykuluydu ama Sol'dan Yağmur'a bakarken bakışları iyice keskinleşti. "Lordum Feyreisen?"

Tairen Ruhu'nun ifadesi gevşedi ve uzanıp gevşek alev renkli bir sarmalı işaret parmağına doladı. Başparmağıyla kıvrımı ovuşturdu, gözlerini ısıtan şefkatli bir ifade vardı. "*Shei'tani'min* ailesine asla zarar vermem ya da zarar görmesine izin vermem," diye açıkladı ve parmakları Ellysetta'nın kaçan buklelerini tekrar düzene sokmak gibi mahrem bir işe koyuldu. "Bunu yapmak ona zarar vermek olur. Misilleme korkusu olmadan fikrinizi söyleyebilirsiniz Efendi Baristani." Son bukleyi yerine sıkıştırdı ve bir iğneyle sabitledi.

Tairen Soul'un parmak eklemi Ellie'nin yanağını hafifçe okşarken bakışları Sol'un kiyle buluştu ve onu tuttu. Sol anlamıştı. Sınırlar daha yeni belirlenmişti. Sol Ellie'nin babası olmasına rağmen, Tairen Ruhu onun eşiydi ve onu koruma ve ona rehberlik etme hakkına sahipti.

Sol yorgun bir nefes verdi. "Den Brodson, Ellie için seçeceğim bir koca değil, ama onu bir kez işaretledi mi -onun rızası olsun ya da olmasın-

Nişanı imzalamamış olsaydım Celieria'da dışlanırdım. Bu şartlar altında hem Ellie'yi hem de ailemin geri kalanını korumak için en doğru karar olduğunu düşündüğüm şeyi verdim."

"Onu korumak için, onu hor gördüğü bir adama mı satıyorsun? Onu istemediği bir birlikteliğe sürüklemek için masumiyetinden faydalanan bir adama mı?"

"Peki ya sen?" Sol karşılık verdi. "Yaptıkların kesinlikle kınanacak şeyler değil. Solan Topraklar'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama burada, Celieria'da onurlu bir adam masum bir kıza yaklaşıp onu hiçbir namuslu ve evli olmayan genç kadının maruz kalmaması gereken türden samimi ilgilerle boğmaz."

"Ah-" Yağmur'un dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman kasabın oğlunun yapmasına izin verdiğin gibi, ben de senin evine gelip onu 'samimi ilgilerle bunaltmalıydım'."

"Sözlerimi çarpıtma."

"Bükülmemişler. Ben sadece onları sana geri söyledim."

Ellie elini Tairen Soul'un koluna koydu. "Dur," dedi ona sessizce. "O benim babam. Onunla alay etme. Kendi cahilliğimle onu bir değil iki kez utandırdım."

Tairen Ruhu çenesini parmaklarının arasına aldı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Aramızdaki şey kimseyi utandırmaz, *shei'tani*. Ve sana zorla vurulan damganın getirdiği utanç, sana değil, ailene ve kasabın yavrularına aittir. Sen parlak ve ışıltılısın."

Sol'un sıkıntısına rağmen, sert adamın yüzündeki şaşırtıcı nezaketi görmezden gelemedi. Eğer Sol kızı için bir koca seçebilseydi, ona böylesine şefkatle bakan birini seçmekte tereddüt etmezdi.

Tairen Ruhu diğer elini kaldırarak Ellysetta'nın yüzündeki parlak saç dalgasını uzaklaştırdı. "Bu kadar soruna neden olan bu işaret nerede?" Ellie iç çamaşırını kenara çektiğinde başını eğdi ve kaşlarını çatarak tenindeki koyu lekeye baktı. "Çirkin bir gelenek," diye mırıldandı. "Bunu iddia etmek için neden güzelliğe leke sürüyorsun?"

"Ben güzel değilim," diye itiraz etti.

"Benim için öylesiniz." Başını kaldırdı ve Feyanca bir komut vererek kırmızı kefenli *shei'dalin*'i ve eşini yanına çağırdı. *Shei'dalin* elini uzattığında Ellie onun dokunuşundan çekindi. "Korkma, *shei'tani*," dedi Rain. "Marissya sadece izi yok edecek. Elini iyileştirdiği gibi. Korkacak bir şey yok."

"Aklımı karıştırmaya çalışmayacak mı? Söz veriyor musun?"

"*Nei*, . Söz veriyorum." Kara kaşları çatıldı. "İşaretin sende kalmasını mı tercih edersin? Seni üzdüğünü ve ondan kurtulmaktan memnun olacağını düşünmüştüm."

"Bu beni üzüyor. Eğer yapabiliyorsa, çıkarılmasını istiyorum. Ama bundan fazlası olmasın. Sondaj yok." Ellie yanındaki kırmızı örtülü yüze korkuyla baktı.

"Daha önce izinsiz girmekle hata ettim, Ellysetta Baristani," dedi *shei'dalin*. "Bunu bir daha yapmayacağım. Celieria'nın Hakikat Konuşmacısı olarak yeminimi ettin. Bu işareti çıkarmak için sana dokunabilir miyim?" Marissya devam etmeden önce Ellie'nin başını sallamasını bekledi. O zaman bile Ellie, *shei'dalin*'in parmakları boğazına dokunduğunda irkildi. "Sakin ol, küçük kardeşim," diye mırıldandı Marissya. "Dokunduğum yerde sıcaklık ve karıncalanma hissedeceksin. Bedenindeki lekeyi çıkarmak, onu parçalamak ve dışarı atmak için bedenini çağırıyorum." Başparmağı Ellysetta'nın köprücük kemiğinin üzerinde gezinerek Den Brodson'ın bir Tairen Ruhu'nun eşini ele geçirme girişiminden geriye kalan kuru tozu temizledi. "İşte. İşaret sanki hiç orada olmamış gibi yok oldu."

Ellie boğazına dokunarak hâlâ karıncalanan noktayı ovuşturdu. Rain hiç yoktan bir ayna çıkarıp ona göstergözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ruh'tan yapılmış," dedi ona, "ama yansıması doğru."

"Anlıyorum," dedi ama aslında anlamamıştı. Büyünün mühendislik nüanslarını anlamak onun kavrayış alanının çok ötesindeydi. "Teşekkür ." Aynayı kaldırdı ve parmaklarını Den'in onu ısırdığı yerin üzerinde gezdirdi. İz kaybolmuştu. Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissederek nefesini bıraktı. "Teşekkür ederim, Leydi Marissya"

"*Sha vel'mei*. Feyreisa'ya hizmet etmekten mutluluk duyuyorum."

Yağmur Sol'a döndü. "Beni azarlıyordun. Devam edebilirsin."

Sol başını salladı. Her ne kadar haklı olsa da öfkesi . "Demek istediğim," dedi bıkkın bir sesle, "bana yabancısın. Ve başka yabancıları -hem de ölümcül derecede silahlı olanları- evime gönderdin, Tanrı bilir hangi büyüleri yaramazlıkları yapsınlar diye. Kızımı önemsiyor gibi görünüyorsunuz ama bu davranışınızı mazur göstermez. Ailemi kamuya açık bir foruma çağırdınız ve en özel aile meselelerimizi, bir yatak odasının mahremiyeti için daha iyi saklanan şeyler de dahil olmak üzere, kitlelerin için sergilediniz. Ve tüm bunları, kızımı elde isteyen onurlu bir erkeğin yapacağı gibi kendini bana sunma nezaketini göstermeden yaptın."

Bir anlık sessizlikten sonra Tairen Ruhu başını eğdi. Sol'u şaşırtan bir şekilde, adamın yanaklarında ikiz renk bayrakları belirdi. Fey Kralı'nın yüzünün kızaracağı kimin aklına gelirdi? Bu Sol'un onu biraz daha sevmesini sağladı.

"*Shei'tani*'min babası kendimi tanıtmadığım ve onun onayını almadığım için beni azarlamakta haklı. Solan Topraklar'da bile, bir erkek kur yapmaya başlamadan önce eşinin ailesine yaklaşmalıdır. Tek mazeretim, bağın beni gafil avlaması ve beni... huzursuz bırakması." Tairen Ruhu yüzünü buruşturdu ve Sol bu konuda söylenmemiş çok şey olduğu hissine kapıldı.

"Evinize gönderdiğim Fey'lere gelince, onlar Ellysetta'yı ve ailenizi korumak için oradalar. Düşmanlarım yok değil ve onun aracılığıyla bana zarar vermek size zarar verebilir. İzninizle Üstat Baristani, sizi kızınızı koruyan savaşçılarla tanıştırmak isterim." Rain'in el sallamasıyla, gerçek arkadaşının beşlisinde görev yapan beş Fey yaklaştı.

"Bu Kieran vel Solande." Her zaman gülümsüyor gibi görünen kahverengi saçlı, mavi gözlü Fey'i işaret etti. "Marissya ve Dax'ın oğludur ve daha önce öğrenmiş olabileceğiniz gibi, iyi bir şakadan hoşlanır. Tüm Feyler arasında Dünya'yı ondan daha iyi kullanabilen kimse yoktur." Dört yüz elli yaşındaki Kieran, Fey halkının doğan son çocuğuydu. Bıçakların Dansı'nın son seviyesini henüz tamamlamış ve Solan Topraklar'ın dışında bir *shei'tani*'yi koruma hakkını olmasına rağmen, Toprak, Hava, Ruh ve Ateş konusunda o kadar güçlüydü ki Rain onu Ellysetta'nın beşlisine atamakta tereddüt etmemişti.

"Bu Kiel vel Tomar." Zayıf, sarı saçlı, mavi gözlü Fey, Fey standartlarını bile aşan esnek bir zarafetle . "Kendisi bir Su büyüü ustasıdır. Küçük çocukları sever ve genellikle onlar da onu sever, ama görünüşe göre Lorelle'inizin farklı bir fikri olabilir." Kiel'in dün aldığı mor göz ve çizikler Feylerin doğal iyileştirici güçleri sayesinde önemli ölçüde iyileşmişti ama hâlâ Lorelle'in hoşnutsuzluğunun izlerini taşıyordu.

"Bu ikisi Rowan ve Adrial vel Arquinas." Rain birbirine çok benzeyen iki siyah saçlı, kahverengi gözlü Fey'i işaret etti. "Onlar kardeş. Rowan Ateş'te ustadır, Adrial ise Hava'da rakipsizdir." İkisi de Toprak konusunda çok yetenekliydi.

"İkizler mi?" Lauriana sordu.

"*Nei*. yetmiş üç yıl var." Kadının şaşkın bakışı onu eğlendirdi. "Fey standartlarına göre bu onları neredeyse beşik arkadaşı yapıyor."

"Ve bu"-Rain bir elini arkadaşının deri kaplı omzuna vurdu
-"Bu Belliard vel Jelani. Tüm Fey savaşçıların en yaşlısı ve en ateşlisi ve benim dostum. Bel bir Ruh ustasıdır." Aynı zamanda Toprak hariç tüm element büyülerinin de ustasıydı, ki bu büyüü kullanamamaktan büyük utanç duyuyordu. Yeryüzünde 1400 yıldan fazla bir süredir yürüyordu ve şu anda Solan Topraklar'daki en yaşlı çiftleşmemiş Fey savaşçısıydı; bu gerçek Rain'in arkadaşıyla hem gurur duymasına hem de onun için korkmasına neden oluyordu. Bel'in ruhundaki çok sayıda ölümün yükünün onu ya ebedi huzura ya da bir dışlanmış, bir *dahl'reisen*, *Solan Topraklar'dan* sonsuza dek sürgün edilen ölüm ve keder gölgeli kayıp ruhlardan biri olarak sonsuza dek dolaşmaya göndermesi uzun sürmeyecekti.

"Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruh. Kızınızı korumaları için gönderdiğim bu 'yabancıların' her biri dört element büyüünden birinde ve bizim kullandığımız bir mistikte ustalaştı. Tek başlarına, kendi özel büyülerinde karşılaşabileceğiniz tüm Feylerden daha güçlüdürler. Birlikte ise neredeyse yenilmezler. Kızınızı korumaları için Solan Topraklar'ın en iyi savaşçılarını gönderdim Efendi Baristani. Her biri çeliğini ve hayatını onu güvende tutmak için adadı. Benim yanımda olmadığı zamanlarda onun yanında kalacaklar."

"Peki..." dedi Sol, Fey savaşçılarına yeni bir saygıyla bakarak.

"Özel meselelerinizi anlatmak için sizi bu mahkemeye getirmeye gelince, Den Brodson hukuk sisteminizi soymak için kullanmaya çalışmasaydı bunu asla yapmazdım.

Beni *shei'tani'mden kurtardı*. Kral Dorian ve Marissya durumu ele almanın en iyi yolunun olduğuna beni ikna ettiler. Bu utanç vermek için yapılmadı. Feyler çok gururlu insanlardır, yine de Celieria'ya girdiğimden beri onları onurlandırmadım. İzninizle, yeniden başlayacağım."

Yağmur Tairen'in Ruhü, yaşının onda birinden daha küçük olan bu gözlüklü ölümlünün önünde ciddi bir nezaketle eğildi. çok da uzak olmayan bir gelecekte. "Sevgilimin evine ve huzur getirsin. Hayatımı, ruhumu, çeliğimi ve büyümü onun korumasına adıyorum. Onun güvenine layık olduğumu kanıtlayabilirim." Önce Feyan dilinde, sonra da Celierian dilinde Rain, eşinin ailesine kur yapan bir Fey savaşçısının geleneksel sözlerini söyledi. Rain'in şimdiye kadar ona gösterdiği onca kasıtsız onursuzluktan sonra bu adama en azından bu kadar onur verebilirdi.

Rain tekrar eğildi. "Bunlar bir Fey savaşçısının kur yaptığı kadının ailesine söylediği sözlerdir." Bu sözleri daha önce bir kez, on bir yüz yıldan daha uzun bir süre önce Sariel'in ailesine söylemişti. O zaman verdiği sözü tutamamıştı. Sariel ona eş olarak katılmış ve onun koruması altındayken ölmüştü. Bu bir daha olmayacaktı.

Bir süre sonra Sol elini uzattı. "Kızıma talip olmanı karşılıyorum. Ve evime verdiğiniz onur için teşekkür ederim." Biraz gülümsedi. "Bunlar, kızlarına usulüne uygun bir şekilde kur yapmaya gelen genç erkeklere Çelyerli babaların söylediği sözlerdir."

Rain şaşkınlıkla uzatılan ele baktı. Eli sıkması gerektiğini anlaması bir anını aldı. Fey duyuları ne olsun, Feyler dokunmayı diğer ırklar kadar gelişigüzel kullanmazlardı, özellikle de yeryüzünün Fey olmayanları tarafından tercih edilen ten tene teması. Yine de bu el sıkışmayı reddetmek müstakbel bağ-babasına hakaret etmek olurdu.

Yağmur elini dikkatle küçük adamın elinin etrafına doladı ve ahşap oymacısının içinde neredeyse hiç karanlık hissetmediği için memnun oldu. Ruhunun parlaklığı ferahlatıcıydı ve hayatında ve ailesinde mutlu olan dürüst, alçakgönüllü bir adam olduğunu kanıtlıyordu. Sol onun elini sıkarken, düşünceleri özgürce Yağmur'un zihnine aktı. Adamın mahremiyetine duyduğu saygıdan dolayı Rain bunların çoğunu engellemeye çalıştı ama Ellie'nin mutluluğu, güvenliği ve Sol'un ailesinin güvenliğiyle ilgili endişeleri hakkındaki düşüncelerini duymaktan kendini alıkoyamadı.

Rain adamın korkularını silmek istese de bunu yapamazdı.

Zaten sahip olduğundan daha fazlasını vaat ediyordu. Tehlike her zaman Fey halkına kur yapardı. Çok fazla güce, çok fazla servete, diğer ırkların imrendiği çok fazla şeye sahiptiler.

"Bir Fey için, gerçek bir eşin kutsaması bahsedilebilecek en büyük hediyedir. Efendi Baristani, onu bu kadar iyi koruduğunuz ve şimdiye kadar güvende tuttuğunuz için size teşekkür ederim. Onu koruma onuru yalnızca bana ait olana kadar gücümü ve dikkatimi sizin gücünüze ekliyorum."

"Teşekkür ederim lordum." Ellysetta parmak uçlarıyla onun çıplak elinin arkasına dokundu.

Rain, genç kızın teniyle buluştuğunda hissettiği ani duygular karşısında nefesini tuttu. Bu genç Celierian'la arasındaki bağın gücü, Sariel için hissettiklerinin o kadar ötesine geçmişti ki, bunu anlamakta güçlük çekiyordu. O kadar gençti ki, dünya ve kendisi için inanılmaz derecede yeniydi ve yine de ruhuna maliyeti ne olursa olsun, Rain aralarına girmeye cüret eden herkesi ve her şeyi yok edecekti. Ve eğer biri ona zarar vermeye cüret ederse, onları acımadan parçalayacak ve kanlarını içerken dans edecekti.

Ellysetta onun yüzündeki öfkeli ifadeyi yanlış anladı, çünkü elini geri çekti ve ona dokunduğu için özür diledi.

"*Nei*, özür dileme." Yağmur elini uzatıp tekrar tenine koymamak için kendini zor tutuyordu. Parmakları bunu yapmak için kaşınıyor ve onları yumruk haline getiriyordu. Onun dokunuşunu arzuluyor, sadece bir Fey savaşçısının yapabileceği gibi bunun için can atıyordu. Ama ihtiyacını itiraf etmek zayıflığını kabul etmekle aynı şeydi ve bir Fey bunu nadiren isteyerek yapardı. "Sadece şaşırdım. İstersen bana dokunabilirsin." Ama o tatlı elini bir daha onun üzerine koymadı. Kendisine böylesine küçük ama çok arzuladığı bir zevke mal olan kendi tedbirsiz tepkisine lanet okudu ve bunu nasıl geri alabileceğini merak etti. Başını ona doğru eğdi, kendisine tekrar dokunmasını dilerken bakışları niyetliydi. Adamın hoşnutsuzluğuna rağmen kadın dokunmadı.

Zihninde kakhaha sesleri duyuldu. Tanıdığı ama yüzyıllardır hiçbir şekilde duymadığı kakhahalar.

"*Bel?*" İnançsızlıkla eski dostuna döndü. Çoğu kişi için yalnız Fey hâlâ bir duvar kadar boş görünse de Rain daha iyi biliyordu. Bel'in koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyordu ve yüzündeki acımasız sertlik daha az belirgindi. Gözlerinin kenarlarında belli belirsiz bir kırıksıklık bile vardı-

mizah ifade bulmakta zorlanıyor.

"Eğer kendini görebilseydin, Rain. Yemeği alınmış bir tzicaida gibi surat asıyorsun." Bel'in ağzının kenarı gerçekten de . *Ona her zaman elini tekrar sana koymasını emredebilirsin."*

Bel'in neşesini yeniden keşfetmesi karşısında duyduğu şaşkınlığa rağmen Yağmur kaşlarını çatı. Böyle bir emir vermek, arzusunu başka türlü kazanamayacağını kabul etmek anlamına gelirdi. Bu yenilgiyi kabul etmekle aynı şey olurdu ki bu da hiçbir Fey savaşçısının isteyerek yapmayacağı bir şeydi. *Nei*, kurnaz olacak kadar tairen'di, *shei'tani'sini* arzuladığı şeyi ne kadar kötü arzuladığını ona belli etmeden isteyerek vermesi için kandırabilirdi. *Bir çocuk gibi gevezelik ediyorsun, Fey."*

"Aiyah, ama bir çocuğun gevezelikleri çoğu zaman doğruluk payı taşır, Kralım."

"Benim azılı dostum Bel'e ne oldu?"

"Shei'tani'niz, tanrılara şükürler olsun. "

Rain'in kaşları anında çatıldı, eli içgüdüsel olarak Fey'cha'ya uzandı ama Rain bıçağı çekip kurtaramadan Bel'in hızlı inkârı zihninde yankılandı.

"Nei, nei. bir şey yok! Alev adına, Yağmur, hiçbir Fey buna cesaret edemez." Bel, şok ve neredeyse acı arasında gidip gelen tuhaf bir ses tonuyla ekledi, *"Kırmızı mı, Yağmur? Bana karşı kırmızı mı kullanacaksın?"*

Rain'in bakışları, parmaklarının hâlâ tuttuğu kırmızı Fey'cha sapına kaydı. Bir yeminle elini çekti. *"Ver beni, Bel."* Tüm Fey çeliği Ateş'te sertleştirilir ve bunun sonucunda büyüyle aşılanırdı ama kırmızı Fey'cha hançerleri dövülürken tairen zehriyle ıslatılır, bu da onları için bile ölümcül bir zehir haline getirirdi. Feyler diğer karşı kırmızı kullanmazdı. Başka bir Fey'e kırmızı ile saldırmak gerçekten de bir sürgün suçuydu. *"Bu... duygular... beni delirtiyor. Düşünemiyorum."*

"Barış, Rain. Bu her Fey için zor bir dönem, sen diğerlerinden daha da zor bir dönemdesin."

Rain başıyla onayladı ve parmaklarını saçlarında gezdirmek için bir elini kaldırdı, ancak ne yaptığını fark edince durdu. Dikkatinin dağıldığını göstermeye devam etmek disiplinin çözüldüğünün bir başka işaretiydi. Ellerini zorla indirdi ve bir kolunu *shei'tani'ye* uzattı. *"Gel. Burada işimiz bitti. Sana ve ailene evinize kadar eşlik edeceğim."*

Ellysetta kolunu Çelyer tarzında onun koluna bağlamak üzereyken, adam onu durdurdu. "*Nei*. İhtiyaç anında kolumu seninkinden ayırmak için zaman kaybederim." Kızın elini tuttu, parmaklarını düzeltti ve bileğine koydu; kızın dokunuşunun verdiği hazzı Bel'in kahkahasını duymazdan geldi. "Fey tarzı budur. Seni savunmak için çelik ya da büyü kullanmam gerekirse ellerim ve kollarım serbest." Bir anda elinde kınından çıkarılmış siyah bir Fey'cha vardı. "Gördünüz mü?"

Çıplak bıçağa bariz bir endişeyle baktı. "Burada sorun mı düşünüyorsun? Sarayda mı?"

Dudakları inceldi. "Burada daha önce de sorun çıkmıştı." Kızın gözlerinde korkudan pişman olmuştu ama ona yalan söyleyemezdi. Solan Topraklar'ın dışında, tehlike Fey'den asla uzakta değildi. Bunu öğrenmeli ve tehlikeyi kollayacak kadar dikkatli olmalıydı. Yine de, o onun gerçek eşiydi ve onu zarar görmekten ve endişelenmekten korumak onun göreviydi. "Bugün sorun çıkacak mı, *shei'tani*? Bundan şüpheliyim. Ama her zaman tetikte olmalıyız." Kılıcını kınına soktu ve kolunu tekrar ona doğru uzattı. "Gel. Yürüyelim. Kız kardeşlerini bize getirmeleri için Fey'i göndereceğim."

Onun koluna girmeden önce belindeki altın zinciri düzeltti ve sol elinin parmaklarını kalçasındaki kılıcın siyah kabzasına doladı. Ancak o zaman sağ elinin parmaklarını ona öğrettiği şekilde onun bileğine yerleştirdi. Eğer bir tehlike olarsa, o ve Fey'cha'sı buna hazır olmalıydı. Bu hareket onu şaşırtmış olsa da -hiçbir Fey kadını bir canlıya kılıç kaldırmazdı- içinde hafif bir eğlence ve gurur birbirine karıştı. Celierian *shei'tani* yabancı ve çok genç olabilirdi ama ruhu çok güçlüydü. Bela ihtimalinden çekinmezdi; onu çelikle karşılardı.

Rain, Ellysetta ve ailesi sarayda ilerlerken Rain, *shei'tani'nin* elindeki hançere daha yakından baktı. Siyah kabzaya oyulmuş tanımlayıcı işareti fark edince kaşları havaya kalktı. "Görüyorum ki bir fetih gerçekleştirmişsin."

Hafifçe kızardı. "Onu bana Belliard verdi," diye itiraf etti. " çeşit Fey töreninde. Her zaman ilk koruyucum olarak seni görmem gerektiğini ama kendisinin de her zaman ikinci koruyucum olacağını söyledi. Bıçağı kabul etmemde bir sorun yok, değil mi?"

Rain kaşlarını çatarak, "*Aiyah*," diye onayladı. Bel kendini ona kanla mı teslim etmişti?

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum, Rain. dokundu ve neşe diledi ama şimdi kalbim yine ağlıyor."

"Ne?" Hangi Fey savaşçısı, tek bir dokunuşuyla ruhundan yüzyılların ölüm ağırlığını kaldırabilecek bir kadına kan yemini etmezdi ki? Ama onun *shei'tani'si* kimdi ki böyle bir güce sahip olsun? Fey *shei'dalin*'lerinin en güçlüsü olan Marissya bile böyle bir mucizeyi gerçekleştiremezdi.

Rain Ellie'nin ailesine döndü. "Ailelerinizde büyü geçmiş i var mı? Fey kanı olabilir mi?" Feyler geçmiş te Celierianlarla evlenmiş lerd i.

Sol baş ını salladı. "Hayır, Laurie ve ben ikimiz de saf ölümlüyüz. Basit bir soydan gelen basit insanlarız."

"O kadar basit de ğ il. Bir Tairen Ruhu'nun *shei'tani'sini* ürettiniz. Tüm Fey hafızasında bu daha önce hiç yapılmamış tı.

"Baristanlılar önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

"Oh, hayır," diye bilgilendirdi Sol onu. "Ellie bizim kızımız ama bizim kanımızdan de ğ il." Ahş ap oymacısı, karısıyla birlikte bebek Ellieyi Norban ormanlarında, Celierian baş kentinin kuzeyine bir haftalık yolculuk mesafesinde nasıl bulduklarını ç abucak anlattı.

"Bir ebeveynden iz yok muydu? geldi ğ ini belirleyecek bir ş ey yok mu?"

Sol baş ını salladı. "Birin in onu almasını isteyen bir not dışında hiçbir ş ey yok. Orada, bir ağ acın altında oturuyordu. Laurie onu buldu ğ unda çok uzun sü redir orada oldu ğ unu sanmıyorum. Uyanıktı ama ağ lamıyordu." Evlatlık kız ına sevgiyle gülümsedi. "İ ri yeş il gözleri ve görebilece ğ iniz en parlak saç ları olan küçük, vakur bir kimsesizdi. Laurie ve ben çocuk sahibi olamayacağ ımızı düş ündüğ ümüz için onu aldık. Verecek pek bir ş eyimiz yoktu. Fareler kadar fakirdik. Bir kazada ellerim sakatlanmış tı. Bir daha oyma yapabilece ğ imi sanmıyordum."

"Ama ellerin iyileş ti."

"Evet," diye onayladı Sol sırtarak ve parmaklarını esneterek. "Her zamankinden daha iyi." "Peki ya kahverengi saç lı küçük kızlar? Onlar da evlatlık mı?"

"Hayır. Lillis ve Lorelle bizim. Ellie neredeyse on beş yıldır bizimle.

İkizlerle kutsandığımızda. O da en az kadar mutluydu. Kendi küçük kız kardeşlerini sevmek istiyordu."

"Sağlığınız iyi mi?"

"En iyisi. Neredeyse hiç nezle bile

olmuyorum." "Ve iyi şans."

"Yeterince iyiyiz. Hiçbir zaman zengin olmadık ama hiçbir şeyden de yoksun kalmadık. Ve şimdi kraliyet komisyonu aldığınıza göre, kızlarımızı süslemek için para sıkıntısı çekmeyeceğiz. Biz basit ihtiyaçları olan basit insanlarız. Ve mutluyuz. Sonuçta önemli olan da bu, değil mi?"

"*Aiyah,*" diye mırıldandı Rain. "Mutluluk kıyaslanamayacak kadar büyük bir servettir." Bel'e ve diğer Fey'lere baktı ve onların gözlerinde bir anlayış belirdiğini gördü. "*Bel, Norban'a iki adam gönder. Belki orada daha fazlasını bilen biri vardır.*" Bel başını salladı ve Rain dikkatini tekrar Sol ve Lauriana'ya çevirdi. "Yani, terk edilmiş bir çocuğu aldınız. Ondan sonra sakat olan ellerin iyileşti. Karınızın kısır olan rahmi meyve verdi. Mükemmel bir sağlık ve mutluluğa sahip oldunuz ve gerçekten ihtiyaç duyduğunuz hiçbir şeyden yoksun kalmadınız. Ve biraz daha fazlasına ihtiyaç duyduğunuzda, bir kraliyet görevi aldınız. Onu yanınıza aldığınızdan beri başka küçük mucizeler oldu mu? Gerçekleşen başka hayalleriniz oldu mu?"

"Her zaman onun bizim iyi şans olduğunu söyledik ama Ellie'nin... Hayır. Bunlar tesadüf. Başka bir şey değil."

"Herhangi biri tek başına tesadüf olabilir. Ama hepsi bir arada düşünüldüğünde, Ellysetta da bir Tairen Soul'un *shei'tani'si* olduğuna göre, bu bir tesadüf olamaz." Bileğini saran ince el sarsıldı. Rain elini çekmeden onu gevşekçe kavradı.

"Ne demek istiyorsun? Onun Fey olduğunu mu?" Sol sordu. "Fey mi? Muhtemelen. Büyü mü? Kesinlikle"

Ellie bir hamleyle elini çekti, kollarını kavuşturdu ve ellerini onun ulaşamayacağı bir yere, koltuk soktu. "Ben sihirli değilim. Vücudumda sihirli bir kemik bile yok. Eğer burada mucizeler varsa, bu tanrıların işidir, benim değil."

"şeyden korkma, *shei'tani*. Bu harikulade bir şey."

"Hayır. Ben Celierian'ım. Tıpkı ailem gibi sıradan bir ölümlüyüm. Onlardan bir farkım yok."

"*Las*. Barış, Ellysetta. Seni üzmemek istememiştim." Gözlerindeki korkmuş, neredeyse çılgınca bakış Rain'e, tairen formunda üzerine çullanan bir hayvandan yayılan çaresiz korkuyu hatırlattı. "Büyünden neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum."

"Hangi Celierian istemez ki?" Bu acı soru Lauriana'dan geldi. "Senin ve türünün geri kalanı sayesinde kaç tane büyüyle aydınlatılmış ormanımız var? Gafil yolcuları tuzağa düşürecek kaç tane karanlık yer var?" Ağzı acımasızlaştı. "Sol ve ben Ellie'yi ormanda terk edilmiş halde bulduğumuzda bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Karanlık topraklarda doğmuştu, Büyücü Savaşları'ndan kalan büyüyle enfekte olmuştu. Ama ikimiz de bir çocuğu ölüme terk etmeye dayanamazdık, bu yüzden onu yanımıza aldık ve onu Işık'ta büyütme, büyüden ve büyülü yaratıklardan korumak için elimizden geleni yaptık." Kocasına sert bir bakış attı.

"Korkularına rağmen onu yanına almakla gerçekten de merhametli davrandın," diye cevap verdi Rain. "Ama için rahat olsun, onda karanlık ya da başka bir büyüün kalıntıları yok. Onun gücü parlak, ısıltılı ve çok güçlü." Öyle olmalıydı, yoksa Bel'in kalbine asla ulaşamazdı.

"Kibirli Fey *rultsharts*. Gelip istedikleri her şeyi alabileceklerini sanıyorlar. Üç kez lanetlenmiş ruhu kavrulmuş büyücüler." Den Brodson Charging Boar meyhanesinin barında oturmuş, neredeyse boş olan koyu bira bardağına bakıyordu. "Bir bardak daha Kızıl Kafatası, Briggs," diye homurdandı, yarım zil içindeki üçüncü birasından bir yudum alırken.

"Şunu iki yapalım." Arkasından gelen yumuşak ve aksanlı ses Den'in başını çevirip hızlı ve değerlendirici bir bakış atmasına neden oldu. Mavi bir kaptan ceketini giyen yabancı, hafifçe gülümsedi ve Den'in yanındaki bar taburesini işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Den omuz silkti. "Nasıl isterseniz."

Adam bar taburesine oturdu. "Hikâyeyi dinlemeden edemedim. Tairen Ruhu tarafından sahiplenilen genç kadın sizin miydi?"

"Benim nişanlım. En azından o lanet olası Fey büyücüsü onu benden çalana kadar öyleydi." Den yabancıyı bir kez daha süzdü, adamın altın halkalarla örülmüş yağlı buklelerini ve yüzündeki koyu mavi dövmeyle fark etti

Güneşten bronzlaşmış bir yanakta çapraz kılıç şekli. "Sana ne bundan?" "İlgi çekici bir konu. Ve belki de size yardımcı olabileceğim bir sorun."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu size düşündüren nedir?"

Adam Den'in bakışlarını sabit tuttu ve Den bir an için adamın canlı mavi-yeşil gözlerinde sert ve tehlikeli bir şey gördü. Sonra adam gözlerini kırptırdı ve yumuşak bir sesle, "Belki de seni daha önce yanlış anladım. Kadını geri istediğinizi sanmıştım."

""

"O zaman aptallık etme. Güçlü bir ölümsüz senin kadınına sahip çıktı ve mahkemeler de onun bu iddiasını onayladı. Ona karşı tek başına durmayı umamazsın."

Briggs elinde iki birayla yaklaştı. Yabancı, ceketinin iç cebinden bir para kesesi çıkardı ve bir altın sikke çıkardı. "Bu içkiyi ben ısmarlayayım mı?"

Den yine omuz silkti, gözleri tetikteydi. "Bedava birayı asla geri çevirmem." Adam etkileyici beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Parayı

Den'e fırlattı.

Briggs, sonra Den'e elini uzattı. "Adım Batay. Kaptan Batay. Yelken açıyorum Sorrelia'dan bir tüccar."

"Den Brodson." Den kaptanın elini sıktı. "Sorrelia bir tüccarın Rain Tairen Soul'u bulmamda bana tam olarak nasıl yardımcı olabileceğini düşünüyorsun?"

"Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı, Goodman Brodson?" Den

bakışlarını Sorrelian'dan ayırmadan omzunun üzerinden seslendi, "Briggs, arka oda açık mı?"

"Öyle," diye yanıtladı barmen. ", Den."

Den, Sorrelian'ı barın arka tarafındaki küçük, özel bir odaya götürdü. Kapı arkalarından kapandığında döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eee? Bana nasıl yardımcı olabilirsiniz?"

Yüzbaşı Batay gülümsedi. "Yalnız ben değil, Goodman. Ben sadece mütevazı bir hizmetkârım."

çok güçlü bir adamın. Ama önce, iyi niyetinizin bir göstergesi olarak-"
Cebinden küçük oval bir nesne çıkardı ve uzattı. Aynalı yüzey bulanık göründü
ama sonra puslu camda bir görüntü oluşmaya başladı. Bir büyücü camı, diye
fark etti Den, büyü yapmak ve görüntü kaydetmek için kullanılıyordu. "- Bana
bu kadın hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Büyücünün camı artık berraktı ve Ellie'nin en yakın arkadaşı Selianne
Pyerson'ın görüntüsü kristal yüzeyden Den'e bakıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Benim sevgilim güneştir

Ve ben sadece onun sıcaklığında büyüyen toprağım. Sevgilim yağmurdur Ve

*ben onun söndürücü öpücüğüne susamış çimenim. Benim sevgilim
Rüzgar*

Ve ben, o beni nazik gücüyle doldurduğunda yükselen kanatlarım.

Sevgilim kayadır

Bütün günlerimin mutluluğu buna bağlı.

-Aşkın Unsurları, Fey'den Aileron v'En Kavali'nin bir şiiri O akşam, gün

batımından iki çan önce, Yağmur kendini tam teşekküllü olarak sundu Sol Baristani'nin mütevazı evinin kapısında törensel bir ihtişamla karşılandı. Marissya ve Dax, Marissya'nın beşlisi ve birkaç sandık taşıyan diğer beş Fey savaşçısıyla birlikte ona eşlik etti.

Rain, Marissya ve Dax'ı tanıştırdıktan sonra Sol Baristani'nin önünde eğildi. "İşte böyle başlamalıydım Üstat Baristani," dedi Rain. "Solan Topraklar'da bir erkek, sevdiğinin evine hediyeler götürerek ailesinden kur için hayır duası ister. Hediyeler" -elleriyle Fey'in odaya taşıdığı üç sandığı işaret etti- "talibin müstakbel eşine duyduğu derin hisleri göstermeyi amaçlar. Eşyle arasındaki bağ ne kadar güçlüyse, onun gözünden ailesini o kadar net görür. Eğer hediyelerim seni memnun ediyorsa, o zaman seni net bir şekilde gördüm ve aramızdaki bağ doğru demektir. Lütfen aç onları."

Daha fazla dürtülmeye ihtiyaç duymayan ikizler, kendi adlarını taşıyan sandığın üzerine düştüler ve kapağını açtılar. İçindeki parlak renkli giysiler, bunlara uygun ayakkabılar ve saç fiyonkları ile tam saray kıyafetleri içindeki porselen bebek koleksiyonu sevinç çığlıkları atmalarına neden oldu. Rain, Lauriana için manşetleri ve yakası siyah dantellerle süslenmiş gösterişli bordo bir elbise, ona uygun şapka ve eldivenler, sağlam topuklu ve yandan düğmeli bir çift pırıl pırıl siyah çizme ve yakası tüylü, yumuşak kürklü siyah bir pelerin seçmişti. Giysiler makuldü ama üstün kalite ve işçilikteydi, belli ki pahalıydı ama Lauriana'nın kendini gösteriş yapıyormuş gibi hissetmeden mahallede giyebileceği kadar dikkat çekmiyordu. Üzerinde

Elbisenin yakasında, altın telkâri ile işlenmiş zarif bir güneş ve ay taşı kameo, ince ve son derece kadınsı bir zarafetle parılıyordu.

Lauriana'nın Fey'lere olan güvensizliğine rağmen, kendisi için gelen hediyeleri görünce yüzündeki sert çizgiler yumuşadı. "Hepsi çok güzel," dedi ve kendini tutamadan bir elini kumaşın üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim."

Sol'un sandığında, bulunabilecek en iyi ham ağaçlardan oluşan bir koleksiyon vardı; büyük bir blok siyah, neredeyse damarsız ebon ağacı ve biraz daha küçük bir blok, düzgün bir şekilde cilalandığında bakır alevi gibi parlayacak olan soluk tarçın renkli ateş meşesi. Ayrıca içinde yeni bir çuval ağacı pipo ve Sol'un kokladığında zevkle gülümsemesine neden olan kaliteli tütünlerden oluşan bir kese de vardı.

"Pekâlâ," dedi Sol, ustasının ahşabı okşarken, keski ve olukların akıllıca uygulanmasıyla ortaya çıkmayı bekleyen güzelliği şimdiden hayal ediyordu. "Bağ gerçekten de doğru olmalı. Hiçbirimiz için daha iyisini seçebileceğine inanmıyorum."

Rain bu güzel iltifatı takdir ettiğini göstermek için eğilirken, Ellie'nin beş Fey muhafızı başlarını sallayarak onayladı ve krallarının müstakbel bağ ailesiyle arasını başarıyla düzelttiğini diğer Feylere duyurdu.

"Bunlarla, Efendi Baristani"-Rain ebon ağacı ve ateş meşesine dokundu -"Senden belirli bir parça yapmanı istiyorum." Zihninde istediği şeyin görüntüsünü dikkatle oluşturdu ve Ruh'un dar bir örgüsünü kullanarak bu görüntüyü Sol'un zihnine yerleştirdi. "Görüyor musun?"

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış olan

Sol başını salladı. "Evet." "Yapabilir misin?"

"Evet" Yağmur örgüsünü bıraktı ve resim Sol'un zihninden silinip gitti. Sol sersemlemiş bir halde şakağına dokundu. "Bunu nasıl yaptın?"

Rain, en azından sihirden hiç anlamayan bir ölümlüye anlatabildiği kadar iyi anlattı. "Resim çizmek gibi bir şey ama ben kâğıt yerine Ruh kullanıyorum. Tüm canlılar içlerinde Ruh taşırlar. Düşünmenizi, rüya görmenizi, hayal etmenizi sağlayan enerjidir. Ruh'a sahip olduğun için, onu kullanarak seninle iletişim kurabilirim. Fey büyüü sadece ruhu kontrol etme yeteneğidir.

elementlerin ve mistiklerin doğal yollarını açmak ve onları isteğimize göre örmek için."

"Peki ya daha önce yaptığın ayna?" Ellie anlamaya başlayarak sordu. "Ruh'tu.

Gerçek değil, ama yarattığım bir aynanın zihinsel bir izdüşümü. Spirit'i kullanarak. Biraz daha karmaşık, çünkü görüntüye şu yetenekleri bağladım doğal dünyayı yansıtıyordu. Ayna hem bir aynanın resmiydi hem de aynanın herhangi bir anda göreceği şeyin resmiydi. Bir Ruh ustası tüm duyularınızdan faydalanabilir, tat, dokunma, koku, ses, her şeyi dokumaya dahil edebilir, ancak Ruh'tan yaratılan bir nesne özünde bir yanılsama olarak kalır."

"Bel bana Kieran'ın Dünya'ya hükmettiğini ve Dünya'dan yapılmış şeylerin gerçek olduğunu söyledi."

"*Aiyah*, ama Dünya'yı maddeye dokumak için önce dokuyacak maddeye sahip olmalısın. Çevrenizdeki dünyadan çekebilirsiniz ama bu zordur ve büyük bir dikkat ve konsantrasyonun yanı sıra Dünya'ya olağanüstü hakimiyet gerektirir. Başka bir şeyden çok fazla çekerseniz, ona zarar verirsiniz." Rain'in gözlerinin kenarları kırıştı. "Ölümlülerin inandıklarının aksine, Fey büyüsünün sınırlamaları yok değil."

"Peki ya Celieria'ya gelen büyücüler? Onların tüm yetenekleri de illüzyon mu? Fey gibi Ruh'u kontrol ediyorlar mı?"

"Bazıları yapar. Çoğu şarlatan. Diğerleri karanlık büyülerden yararlanır, Azrahn bunların başında gelir. Diğer dünya ruhlarını tuzağa düşürmek ve elementleri kendi emirlerine zorlamak için büyüler ve tılsımlar kullanırlar."

"Elden Büyücülerinden bahsediyorsun," dedi Ellie. Tairen Ruhu'nun yüzü anında sertleşerek soğuk, inatçı hatlara dönüştü. "*Aiyah*. İblislerin kara ruhlu döller. Azrahn'ı ve diğer büyülerini kendi kötü amaçları için kullanırlar. Fey'in sahip olduklarına göz dikerler ve vicdan azabı duymadan öldürürler - zaten karanlığa teslim olmuş bir ruhu ölüm nasıl lekeleyebilir ki?"

"Yağmur."

Marissya'nın sessiz uyarısı olmasa bile Rain, Ellysetta'nın yüzündeki endişeyi gördü. Eld'e duyduğu nefretle onu korkutmak, ona kur yapmanın bir yolu değildi. "den bu kadar bahsetmek yeter," diye emretti. "Benim için asla hoş bir konu değildir."

Sol ve Lauriana'ya baktı. "Marissya ve Dax'e eşlik etmelerini söyledim.

Böylece Celierian evlilik sözleşmesini müzakere edebiliriz. Oturup konuşabileceğimiz bir yer mı?"

"Elbette. Lauriana salonu hazırladı ve ziyaretiniz için bir tabak içecek hazırladı. Beni takip eder misiniz?" Sol salona doğru .

Ellysetta hemen onlara eşlik etmeyince Rain durakladı ve kolunu uzattı. "Bana katıl, *shei'tani*. Celierian gelenekleri bu tür müzakereleri ebeveynlere bırakabilir, ancak Solan Topraklar'da kur yapma ve eş bağlama koşulları her iki eşin de rızasını gerektirir."

Şaşkınlık ve minnettarlık gözlerini ısıttı. Parmaklarını onun bileğine yerleştirdi ve kendisini salona götürmesine izin verdi.

İki Fey Lordu içeri girdiğinde küçük salon daha da küçülmüş gibiydi. Fey değil, Celierian konforu için inşa edilmişti ve tavan rahat bir his yaratmak için biraz daha alçaktı. Fazla rahat, diye düşündü Rain, başı neredeyse tavana değecekken.

Odadaki en savunmasız koltuğa, sırtını pencereye dayamış büyük, yeşil bir berjer koltuğa oturdu ve Ellysetta'ya kendisinin ve Dax'ın koruyucu gücü arasına güvenli bir şekilde yerleştiren uyumlu bir sedirde yanına oturmasını işaret etti. Lauriana kocasının yanına yerleşmeden önce odada koşuşturarak kefler ve buzlu el kekleri servis etti. "On iki gün sonra, Prens'in nişan töreninden hemen sonra, Feyler Solan Topraklar'a dönecek," diye başladı Rain. "Ellysetta bana eşlik etmeli." Ellysetta'nın hızlı bir şaşkınlık ve endişe patlaması yaşadığını hissetti.

"Barış, shei'tani. Seni burada yalnız ve korumasız bırakamam ama burada da kalamam."

Lauriana şok içinde ona bakarak, "On iki gün," diye nefes aldı.

"Daha erken dönmeyi umuyordum ama Marissya beni Ellysetta'nın yeni hayatına hazırlanmak için zamana ihtiyacı olduğuna ikna etti." Yağmur bu gecikmeden rahatsız oldu. Ellysetta'nın Solan Topraklar'da güvende olmasını, Fey anavatanını çevreleyen Faering Sisleri'nin büyü bariyeriyle korunmasını istiyordu. Gerçek eşine burada, her an bir saldırıya karşı tetikte olması gereken Celieria'da gerektiği gibi kur yapamazdı. Tairen'e karşı olan yükümlülüklerini de unutamazdı. Eğer Göz Rain'i doğru yönlendirdiyse, Ellysetta tairenleri ve Feyleri kurtarmanın anahtarıydı ve bu da onu bir an önce Solan Topraklar'a getirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

mümkün. "Eğer uygun görürseniz, bu gece Celierian evlilik sözleşmesini hazırlar ve iki ya da üç gün içinde töreni düzenleriz."

"İki ya da üç gün mü?" Lauriana haykırdı. "İmkânsız!" Ellerini yanaklarına götürdü, yüzüne dehşet damgasını vurmuştu. "Sadece Kilise'nin ibadet ve Gelinin Kutsanması için yedi haftaya ihtiyacı var. Diğer tüm ihtiyaçlardan bahsetmiyorum bile. Bir gelinliğe, bir çeyize ihtiyacı var. Arkadaşlarımıza ve ailemize haber vermeliyiz. Bir de çiçekler, yemekler, evlilik öncesi yemekler, resepsiyonlar var. Başını iki yana salladı. "Hayır. En az üç aya ihtiyacım olacak. Tabii Bizi ve kızımızı aceleye getirilmiş küçük bir işle utandırmak mı istiyorsunuz?"

Rain'in omurgası sertleşti. Gerçek arkadaşını utandırmak mı? Bu hakaret çok çirkindi. "Bunu asla yapmam." Sesi soğuk ve kesikti. "Sana verecek üç ayım yok. On iki gün içinde Celieria'dan ayrılıyorum. Ellysetta o zaman bana eşlik edecek."

"Çok az zamanımız var, biliyorum," diye araya girdi Marissya. *Shei'dalin* kralına uyarıcı bir bakış attı. *"Onların yöntemleri bizimkiler gibi değil Rain. Beni buraya müzakere etmem için getirdin. Bunu yapmama izin ver."* Dikkatini Lauriana'ya çeviren Marissya sözlerine şöyle devam etti: "Kızınızın düğünü arzu ettiğiniz kadar görkemli olacak ve ailenize onur getirecek, sizi temin ederim."

Sol'un aniden boğazını temizlemesi herkesin dönüp ona bakmasına neden

oldu. "Düğün, kutsamalar ve törenler yapılana kadar gerçekleşmeyecek. Kilise tarafından talep edilenler tamamlandı," dedi Sol yumuşak ama kararlı bir sesle. "İçinde Bu konuda karım ve ben tamamen hemfikiriz. İsterseniz Başpiskoposla konuşun - Kilise'nin özel durumlarda tören sürelerini kısaltacağını biliyorum - ancak Gelinin Kutsanması tamamlanana kadar düğün olmayacak. Ve Başpiskopos'un kararı ne olursa olsun, düğün yarından itibaren bir aydan önce gerçekleşmeyecek. Bu da eşime hazırlanmak için en azından biraz zaman, ailemize ve dostlarımıza da katılabilmeleri için biraz zaman tanıyacaktır."

Rain, "İki hafta," diye karşılık verdi.

"Üç," diye karşılık verdi Sol hızla. "Ve bu mutlak minimum"

Rain müstakbel babasının gözleriyle kısa bir görsel çatışmaya girdi ve Ellysetta'nın elini Rain'in sandalyesinin koluna koyup fısıldamasıyla sona erdi,

"Lütfen."

Gerektiğinden bir an daha fazla beklemek canını sıkarsa da, Rain sabırsızlığını bir kenara bıraktı. "Üç hafta," diye kabul etti. "Ama her günün en az üç çanı kur yapmamız için ayrılacak. Ve Feyler şu anda olduğu gibi onu ve aileni korumaya devam edecekler. Bu pazarlığa açık bir konu değil."

Sol bir an için teklifi düşündü, sonra başını salladı.

Yağmur arkasına yaslandı. "O halde anlaştık." Eli Ellysetta'nın elini sardı, parmakları Ellysetta'nın küçük parmaklarının arasından geçti. Bu basit dokunuşla içini zevk kapladı ve Ellysetta'nın kızarmasına neden oldu.

"Aslında bu daha iyi olabilir," dedi Marissya. "Prens Dorian'ın nişan töreni o zamana kadar bitmiş olacak, dolayısıyla düğün bu kutlamalarla çakışmayacak. Bu da iyi bir şey, çünkü kral ve kraliçenin de katılmak isteyeceğini biliyorum."

"Kral ve kraliçe mi? Aman Tanrım." Lauriana sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir elini yüzüne götürerek yelpazeledi. "Kral ve kraliçenin katılacağı bir düğünü hazırlamak için üç hafta..."

"Her şey yoluna girecek anne. Merak etme." Ellysetta annesine güven verici bir gülümseme verdi. "Kimse büyük bir kutlama beklemeyecek ve ben basit bir şeyle mutlu olurum. Bir rahip, belki biraz çiçek." Ama sözleri annesini daha da üzümüşe benziyordu.

"*Nei, shei'tani,*" diye araya girdi Rain. "Madem bir tören olacak, görkemli olmalı, yoksa ne ailene ne de Fey'e onur kazandırır." Celierianlar her zaman şatafat ve törene bayılmışlardı ve bu bin yıldan fazla bir süredir değişmemiştii. Dorian ve Annoura katılmayı planladıkları için, yüksek rütbeli Celierian soyluları da davet edilmeliydi ve Rain, *shei'tani'sini* onların acımasız, sallanan dillerine karşı savunmasız bırakmayacaktı.

Lauriana ve Sol'a baktı. "Marissya haklı. Size yardım etmeleri için bir grup savaşçı görevlendireceğim. Dünya'da yetenekli olanlar, bu kadar kısa sürede sizin Celieralı tüccarlarınızın sağlayamayacağı şeyleri yapabilirler. İhtiyacınız olan her türlü Çelyer yardımını da kiralayabilirsiniz. Marissya Kraliçe Annoura'dan Prens'in törenleri için hizmet sağlayacak tüccarların isimlerini isteyecek." Annoura bundan hoşlanmayacaktı elbette, bu da Rain'i neredeyse gülümsetecekti. Bu ince bir ceza olacaktı. Bel ona, Ellysetta'nın Kraliçe Annoura'yı nasıl test etmeye cüret ettiğini anlatmıştı.

Günün erken saatlerinde cesaret.

"Evlilik törenini tekrar konuşuruz ama şimdilik evlilik sözleşmesi meselesiyle ilgilenelim." Rain başıyla *Shei'dalin'i* işaret etti. "Marissya geleneklerinizi benden daha iyi biliyor ve ondan benim adıma konuşmasını rica ettim."

Marissya hafifçe öne eğildi. "İzninizle, Efendi Baristani?" Devam etmeden önce Sol'un başını eğmesini bekledi. "Standart bir Celierian evlilik sözleşmesini değiştirme cüretini gösterdim." Dax'a başıyla işaret etti, o da havadan iki kopya çıkarıp gerçek arkadaşına uzattı. Bir tanesini de Sol'a uzattı. "Başlık parası ödemeye gerek yok. Ellysetta'nın bu birlikteliğe getireceği şey fiyatın çok ötesinde. Den Brodson bu konuda haklıydı. Fey onun nişanını bozmak için yaptığımızın yirmi katını, bin katını öderdi.

"Başpiskoposla konuşacağız ve eğer uygun görürse, düğün üç hafta içinde gerçekleşecek ve o zaman Rainier, geleneklerinize uygun olarak Ellysetta'nın refahı için tüm sorumluluğu kabul edecek. *Shei'tanitsa* bağı bu törenle yerine getirilmeyecek olsa da, Celieria'nın gözünde Rain ve Ellie karı koca olacak. Fey Celieria'dan ayrıldığında, Solan Topraklar'daki yeni evine kadar bize eşlik edecek. Üstat Baristani, aileniz bizimle birlikte Solan Topraklar'a gelebilir ve Fey eş bağlama töreni yapılana kadar orada kalabilir. Ya da zamanı geldiğinde size refakatçi gönderebiliriz."

Sol evlilik sözleşmesinin kopyasını yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve cebinden bir pipo ile tütün kesesi çıkardı. Tereddüt etti ve Fey misafirlerine baktı. "Sakıncası var mı?" Feyler başlarını sallayınca, piponun haznesini koyu, nemli tütünle doldurdu, bastırdı, sonra ayakkabısının tabanıyla bir kibrit ve alevi pipo haznesinin üzerine tuttu. Sol'un pipoyu yakarken çıkardığı sessiz nefesler dışında oda sessizdi. Güzel kokulu duman havayı doldurdu, çiçek ve baharat kokan derin, zengin bir aroma. Puposunu birkaç dakika daha üfledikten sonra sözleşmeyi tekrar eline aldı. "Neden Fey törenini düğünle aynı zamanda yapmıyorsunuz?"

"Törenin için Ellie'nin bağı kabul etmesi gerekiyor."

"Bunu zaten bu sabah Konsey'de yapmadı mı?" Marissya başını salladı. "Ellysetta bağı daha bugün tanıdı. Henüz bunu kendi içinde kabul etmedi."

"Anlamıyorum" diye kaşlarını çatı.

"Kafa karıştırıcı, biliyorum." *Shei'dalin* nazikçe gülümsedi. "Gerçek eş bağı kabul etmek bilinçli bir eylem değildir. Ellysetta öylece 'Kabul ediyorum' deyip bağı tamamlayamaz. Ne zaman ki ruhunu Rain'e açar ve çekincesiz bir şekilde ona izin verir, ne zaman ki kendi isteğiyle onun ruhuna girer, işte o zaman bağı kabul etmiş olur. Hiç kimse, o bile, o anın ne zaman geleceğini söyleyemez. Bu yol her gerçek çift için farklıdır ve asla basit bir yol değildir. Hem Rain hem de Ellysetta, aralarındaki bağı gücü gibi sınanacak ve bağı tamamlanabilmesi için değerlerini kanıtlamaları gerekecek. O ve Rain bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilecek ve tüm Feyler de bilecek. O zamana kadar, tüm Fey savaşçılarının eşlerine kur yaptığı gibi, Rain de ona kur yapmalı."

Marissya başını çevirdi ve bakışlarıyla hem Rain'i hem de Ellie'yi yakaladı. *Shei'dalin'in* sesi alçaldı ve o kadar nazikleşti ki neredeyse hipnotize ediciydi. "Onu koruyacak kadar güçlü, kalbini kazanacak kadar nazik ve sevgisinin büyük armağanına ve koşulsuz güvenine layık olduğunu kanıtlamalı. Onun ruhunun en karanlık gölgelerini kucaklayacak cesareti ve kendi ruhunun gölgelerini ona açacak daha da büyük bir cesareti bulmalıdır. Tüm engeller yıkıldığında, tüm sırlar açığa çıktığında ve kabul edildiğinde, bağı tamamlayabilir; ve artık iki ayrı insan olmayacaklar, aksine tek bir kişi, tek bir ruh, sonsuza kadar tamamlanmış, birlikte her ikisinin de ayrı olabileceğinden daha güçlü olacaklar."

Yağmur'un içinde şiddetli bir özlem yükseldi, boğazını kapadı ve kalbinin etrafında sıkı, ağrıyan bir yumruk sıkı. Ellysetta başını çevirdi ve gözleri onunkilerle kilitlendi. Ellysetta'nın eli onunkine dokunmak için uzanırken, Yağmur'un eli de kendi iradesiyle onun yanağına dokunmak için uzandı.

Ruhun sesleniyor. Benimki cevap veriyor, sevgilim." Gönderdiği şey şefkatli bir okşamaydı. Kirpikleri aşağı doğru salınarak gözlerini yarı yarıya örttü. *"Bir gün Ellysetta, bu sözleri söyleyeceksin ve bu Fey sonunda neşeyi tadacak."*

"Ellie bu Fey bağı kabul etmezse ne olacak?" Lauriana bariz bir tedirginlikle sordu. "Onu Işık Kilisesi'nde yetiştirdik ve o da bizim gibi tüm ruhların Parlak Lord'a ait olduğuna inanıyor. Ellie on yıl önce ilk Concordia'sında ruhunu ona adadı."

"Madam Baristani, Feyler Işığın Efendisi de dahil olmak üzere Celierianlarla aynı tanrılara taparlar," diye Marissya onu rahatlattı. *"Shei'tanitsa* inananlar ve tanrılar arasındaki bağı ihlal etmez. Aslında, gerçek eşler sadece

Tanrılar öyle buyurdu."

Ama Lauriana yatışmayacaktı. Kocasına korkulu bir bakış fırlattı. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Sol, Concordia'sını tamamlaması için neden ısrar ettiğimi biliyorsun. Haklı değil miydin?" Lauriana tekrar Ellysetta'ya döndü ve Rain'i şaşırtan bir şekilde yaşlı kadının gözlerinde yaşlar vardı. "Den'in davasını bastırdığım için benden nefret ettiğini biliyorum Ellie, ama en azından onunla birlikte ruhunun büyüünün tehlikelerinden korunacağını biliyordum."

"Anne!" Ellysetta Yağmur'dan uzaklaştı ve annesinin ayaklarının diz çökmek için odayı geçti. "Senden asla nefret edemem." Annesinin ellerini kavradı ve yüzüne bastırdı. "Sen benim annemsin ve seni seviyorum. Den'leyken bile sadece benim iyiliğimi düşündüğünü biliyordum. Ama Leydi Marissya'yı duydun: Feyler kötü değildir. Onlar Aydınlık Yol'da yürürler, tıpkı beni yetiştirdiğiniz gibi." Ellysetta'nın sesi alçaldı. "Sana söz veriyorum, Concordia'mın yeminlerini unutmayacağım. Ve Parlak Lord'un hizmetindeki bir ruhu terk edeceğine inanmıyorum. O yüzden lütfen benim için mutlu ol. Bunu istiyorum. Her zaman hayalini kurduğum şey buydu."

Neredeyse fark edilmeyen bir güç dalgası odanın içinde fısıldadı.

Rain, *shei'dalin* ve eşiyle bakış alışverişinde bulundu. "*Marissya. Dax.*"

"*Biz de hissediyoruz, Rain.*"

Üçü de dikkatlerini Ellysetta'ya çevirdi. Şaşırtıcı, inanılmaz Ellysetta Ruh dokuyordu. Dokumalar narindi, inanılmaz derecede incelikliydi, Fey gözleri için bile görünmezdi ama yüksek duyuları tarafından hafifçe algılanabilirdi. Bu kadar küçük, kapalı bir odada, ona yakın oturuyor olmasalardı, Baristani evinin etrafındaki dokumalar onları tüm canlı yaratıklardan doğal olarak gelen rastgele güç dalgalanmalarından koruyor olmasaydı, Rain onun büyüünü hissedeceklerinden bile şüpheliydi. Ellysetta bir *shei'dalin*'in sakinleştirici gücünü eğitimsiz bir ustalıkla öylesine doğal, öylesine güçlü ve kusursuz bir şekilde dokuyordu ki Marissya bile şaşkınlığını gizleyemedi. Ellysetta'nın örgüsüyle karşılaştırıldığında, Marissya'nın Ellysetta'nın zihninde kullanmaya çalıştığı hassas sondalama dokunuşu bir çekiç darbesi kadar inceydi. Lauriana'nın etkilendiğinin farkında olmadığı çok açıktı. Ellysetta'nın da rahatlatmaktan başka bir şey yaptığının farkında olmadığı aynı derecede açıktı ve bu onun becerisini daha da inanılmaz kılıyordu.

"Ah, kit, belki de sen haklısın ve ben aptal bir yaşlı kadın oluyorum."

Her gölgede iblisler." Lauriana bir mendille gözlerini ve burnunu sildi. "En Yüce Olan'a olan inancın benim şüphelerimi utandırıyor. Sen her zaman parlak bir ruh oldun, en kötü zamanlarda bile." Ellysetta'yı tekrar kucakladığında daha fazla gözyaşı fışkırdı ve kendi kendine bilinçli bir kahkaha attı. "Artık düğüne birkaç mendil getirmem gerektiğini biliyorum."

Ellysetta da Sol gibi güldü ve duygusal an geçti. Ruh'un örümcekli örgüsü, varlığına dair hiçbir iz bırakmadan çözüldü.

"İçiniz rahat olsun, Efendi ve Madam Baristani," diye devam etti Marissya, "Ellysetta herhangi bir nedenle evlilik bağına kabul etmezse, Solan Topraklar'da kalma ya da Celieria'ya dönme sahip olacak. Dönmeyi tercih ederse, Feyler onu yeniden evlenebilmesi ya da hayatının geri kalanında bağımsız yaşayabilmesi için yeterince güçlendirecek."

Sol'un kaşları bu alışılmadık cömertlik karşısında kalktı. "Çok nazıksınız."

Shei'dalin başını eğdi. "Feyreisa'nın önümüzdeki saray etkinliklerinin en azından bir kısmına katılması bekleniyor. Asil zarafetler konusunda hiç eğitim almadığını varsaymakta haklı mıyım?"

"Hiç gerek yoktu. Biz basit insanlarız."

"Hem Celierian zarafeti hem de Fey zarafeti hakkında bilmesi gerekenleri öğretecek eğitimlerle buluşmasını ayarlayacağım. Solan Topraklar'a döndüğümüzde Fey, kraliçemiz olarak görevlerini yerine getirebilmesi için ihtiyaç duyacağı her türlü eğitimi sağlayacak. Evlilik sözleşmesinin geri kalanı standart. Dilerseniz, avukatınıza inceletebilmeniz için size ."

"Buna gerek yok. Şimdi bakacağım." Sol sözleşmeyi aldı ve okumaya başladı. Kötü bir sürpriz olmadığından emin olunca odanın bir köşesindeki yazı masasına gitti ve sözleşmenin her iki nüshasını da imzaladı. Rain de onları imzaladı ve bir tairan rampant olan mührünü mor bir balmumu yapıştırdı. Arkalarında Lauriana, Ellie ve Marissya düğün hazırlıklarını konuşmaya başladılar.

Rain sandalyesine yerleşti ve konuşmanın üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Hakkını yemeyelim, ilk esneme gelmeden önce düğün planlarının dörtte üçünü dinlemeyi başarmıştı. Takdire şayan bir şekilde onu bastırmayı başardığını düşündü,

ama Sol ona baktı ve sırttı.

"Ellie kızım, neden nişanlını parkta yürüyüşe çıkarmıyorsun? Biraz temiz havaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

Yağmur, çiçekler ve renk şemaları hakkındaki ayrıntılı tartışmadan kaçma fikrinden, Sol'un alayına alınmayacak kadar memnundu.

Kapıda bizi dinlemekte olan ikizler hemen fırladılar. "Biz de parka gelebilir miyiz?" diye sordular hevesle.

"Kızlar," dedi Lauriana sert bir sesle.

"*Nei*. Her şey yolunda. Gelebilirler." Rain genç kızlara başıyla selam verdi ve onların varlığının Ellysetta'yı rahatlatacağını umdu. Bu düşüncesi ona Fey savaşçılarının sessiz kahkahalarını kazandırdı; kralları kur yaparken yanlarında bebekleri getirmeye tenezzül ettiği için eğleniyorlardı. Elbette alay edilmeyi hak ediyordu. Feyler arasında kur yapmak, Ruh Macerası ve Bıçak Dansı kadar erkeksi bir geçiş . Fey erkekleri tüm bu törenlerde daha güçlü, cesur ve yetenekli olduklarını kanıtlamak için birbirleriyle açıkça yarışıyorlardı. Ancak Rain, bir *shei'tani'*ye sahip olan ilk Tairen Ruhu'ydu ve onu kazanmak için elinden gelen her türlü yöntemi utanmadan kullanacaktı.

* * *

Ellie'nin beşlisi de onlara eşlik ediyordu; neyse ki Rain, o ve ikizler sokaklardan geçip Ulusal Sanat Müzesi'nden bir mil ötedeki nehir kıyısındaki parka doğru yürürken arada sırada sırada gözüne çarpan karanlık gölgelerden başka bir şey olmayan otuz Fey daha vardı.

Tahmin edilebileceği gibi, gün batımında Velpin Nehri'nin manzarasını seyretmek için aniden ilham alan meraklı Çölyaklılar'dan oluşan bir takipçi kitlesi edindiler.

Fey savaşçıları seyircileri fazla yaklaşımdan caydırmış olsa da, Ellie parka doğru birçok gözün kendi grubuna odaklandığının acı bir şekilde farkındaydı. Bakışlar ona kiminle arkadaşlık ettiğini ve ona ne kadar yetersiz ve deneyimsiz göründüğünü fark ettirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Yağmur, aralarındaki sessizlik birkaç saat sürdükten sonra sordu.

"Sadece sana çok genç göründüğümü düşünüyordum," diye itiraf etti.

"Aiyah. Gerçekten de öyle."

"Özür dilerim." İşten yıpranmış ellerini önünde kavuşturdu ve yırtık tırnaklarına sertçe baktı. "Eminim daha yaşlı, daha deneyimli birini tercih ederdiniz."

"Nei, yanlış anladın. Aksine, sana imreniyorum." Kız ona şaşkın ve inanmayan bir bakış attığında, başını salladı. "Bu doğru. Senin için her şey hâlâ taze ve yeni. Bunun benim gibi biri için kendine has bir çekiciliği var. Mucizenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Siz bana hatırlattınız." Durakladı. "O daha yaşlı, daha deneyimli kadınlar, onlar da meraklarını ve bunu tekrar hissettirecek bir şeyler ararken ruhlarına karanlığın girmesine izin verdiler. Bunu asla tercih etmem."

Parka varmışlardı ve Rain Tairen Soul doğal bir kibarlıkla kapıyı açıp onu parka soktu. Kalın, yeşil çimenler önlerinde bir halı gibi uzanırken, kahverengi çakıllı patikalar, çiçek açan çiçek tarhları ve tertemiz çevrili görkemli, simetrik yürüyüşler sunuyordu. Banklar nehir boyunca ve ağaçların gölgeli gölgelikleri altında seçkin yerlerde oturuyordu. Velpin'in berrak, Fey'den arınmış saflığı, yumuşak su müziğini söyleyerek akıp gidiyordu. Yağmur onu dik granit setin kenarındaki yürüyüş yoluna götürdü. Orada birlikte durup Büyük Güneş'in Celieria'nın üzerinden batışını izlerken, Lillis ve Lorelle yakınlarda Taş oynadılar.

Güneşin son altın kırmızısı ışıkları suyun üzerinde parıldarken Ellie, "Çok güzel," diye mırıldandı.

"Aiyah. Celieria her zaman güzel olmuştur."

Alacakaranlık şehrin üzerine çökerken, mum ışığının sıcak parıltısı binlerce sokak lambasından yükselerek Büyük Güneş'in parlaklığının yerini aldı. Bir zamanlar, uzun zaman önce, lambalar yanan fitilleri lambadan lambaya taşıyan küçük lambacı orduları tarafından yakılırdı, ancak şimdi Fey Ateş Büyüsü her akşam sihirli bir anda bu görevi yerine getiriyordu. Bu, tıpkı Velpin Su temizleme büyüsü gibi, yüzyıllar önce Marikah vol Serranis Celieria'nın kraliçesi olduğunda Fey'den gelen armağanlardan biriydi.

"En son buraya geldiğinizden bu yana bin yıl geçti," dedi Ellie. "Ne oldu?"

O zaman nasıldı?"

"Şimdikinden çok farklı değil. Binaların çoğu yeni, aradan geçen onca yıla bakınca bunu beklerdim ama şehrin kendisi hiç değişmemiş. Tabii tanrılara şükürler olsun ki sokaklarda dolaşan ve sarayda kötülüklerini icra eden Elden Büyücüleri yok. Buradaki tek Fey de Marissya ile birlikte gelenler."

"Fey tüm Eld'leri mi yoksa sadece Büyücü ailelerini mi hor görür?" Ona sert bir bakış attı. "Neden soruyorsun?"

Adamın gözlerindeki şüpheden ve yüz ifadesindeki ani korkutucu sertlikten ürkererek geri çekildi. "Özel bir nedeni yok," diye kekeledi. "Sadece merak ettim. Son birkaç on yılda Celieria'da yaşamak için birkaç Eld ailesi geldi - elbette hiçbirisi Büyücü soyundan gelmiyor - ama bana karşı her zaman oldukça nazik davrandılar." Eli onunkini yakalamak için uzandı. "Kim? Arkadaş olduğun bu Eld'ler kim?"

Şok olmuş bir halde elini çekmeye çalıştı. "Hiçbiriyle arkadaş olmadım," diye itiraz etti. Teknik olarak yalan sayılmazdı. Selianne Eld değildi, o doğma büyüme Celierialıydı. "Olsaydım bile bu seni ilgilendirmezdi."

"Sen benim gerçek dostumsun. Seninle arkadaş olan Eld halkı tamamen beni ilgilendirir. Bana isimlerini ver, Ellysetta." Kız çenesini dikleştirip inatla sessiz kaldığında, adamın gözleri kısıldı. "Marissya'yı çağırmalı mıyım?"

Doğruyu Söyleyen'in onun zihnini ele geçirip ruhunu çıplak bırakacağı düşüncesi Ellie'nin yüreğine korku saldı ama bu korkutucu tehdit bile Ellie'nin en yakın arkadaşına ihanet etmesine yetmedi. Omurgası kaskatı kesildi. "Eğer *shei'dalin*'e beni Doğruyu Söyleyen yapmasını emredersen, seni temin ederim, bağını asla kabul etmem."

Rain elini sanki onu yakmış gibi bıraktı ve dönerek uzaklaştı.

Onlara biraz mahremiyet sağlamak için geriye çekilmiş olan Bel, kızgın yüzlerine bir kez baktı ve arayı düzeltmek için öne çıktı. "Ellysetta, *kem'falla*, anlamalısınız, siz doğmadan önce yüzyıllardır Eld ile uğraşıyoruz. Feyreisen'in kalbinde sadece sizin güvenliğiniz var. Eld sana büyük zarar verebilir."

"Çünkü Büyücüler takipçilerinin ruhlarını kendilerine bağlar," diye hırladı Rain,

"Onları kendi kötü amaçları için köleleştiriyorlar. Bir ruh Büyücüler tarafından sahiplenildiğinde, o kişinin iradesi artık kendisine ait değildir. Eğer Büyücüler ona bunu yapmasını emrederse, bir adam kendi ailesini, hatta kendi çocuklarını bile katledebilir."

Rain'in çenesinde bir kas esnedi. *Shei'tani'sini* memnun etmek için bile bin yıldır Eld'e karşı duyduğu şüpheyi ve nefreti bir kenara bırakmazdı. Eld'in dokunduğu her şeyi bozarlardı. Tahta oymacısının kızı Ellysetta'yı seven bir Eld bile Büyücülerin Tairen Ruhu'nun eşi Ellysetta'ya karşı kullanabilecekleri bir araca dönüşebilirdi. Büyücüler Ellysetta aracılığıyla tüm Fey ırkına ölümcül bir darbe vurabilirdi. "Eld kanı taşıyan hiç kimseye, özellikle de o lanetli topraklarda doğmuş birine yaklaşmayacağına söz ver." Sesi, tam bir itaat talebiyle şaklayan bir kırbaç gibiydi.

"Ama-"

"*Nei!* Dünyadaki kötülükler karşısında sen masumsun Ellysetta. Büyücülerin neler yapabilecekleri, amaçlarına ulaşmak için neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok." Çenesi inatla dikilmişti ve Rain derin bir nefes almak için kendini zorladı.

Binlerce yıldır Celieria kızlarına beşikten itibaren itaat öğretilmişti. Nasıl oluyordu da onun *shei'tani'si* tüm bu sefil krallıkta itaat *etmeyen* tek Celieria'lı kız oluyordu? "Ellysetta... *shei'tani*... Marissya'yı çağırmakla tehdit ettiğim için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Ama bir daha asla bu Eld'e yaklaşmayacağına söz ver. Tehlike çok büyük. Onlar için bile. Senin varlığın onları Büyücülerin dikkatine sunacaktır."

Dışarı fırlamış çenesi aşağı indi. İfadesine belirsizlik sinmişti. Belli ki bu olasılık aklına gelmemişti. "Benim yüzümden tehlikede mi olacaklar?"

"En büyük tehlike."

Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini hızla kırıştırdı ama adam gördü. Ve bu manzara neredeyse kalbini kırıyordu. "Sana söz veriyorum," diye yemin etti, sesi zar zor duyuluyordu.

"*Beylah vo.* Teşekkür ." Adam onu rahatlatmak ve aralarındaki kırılmayı onarmak için elini uzattı ama kadın yüzünü çevirdi ve dokunuşundan kaçınmak için hızlı bir adım attı. Yüzünü buruşturdu. Kur yapmasının üzerinden daha bir gün bile geçmemişti ve *shei'tani'sini* tamamen yabancılaştırmıştı. Marissya bu kadar beceriksiz olduğunu bilse kulaklarını cınlatırdı.

Ellysetta'nın dikkatini dağıtacak bir şey, herhangi bir şey aramak için dönerken çizmelerinin altındaki çakıllar çatırdadı. Gözleri taşlarla oynamayı bırakmış ve şimdi Kieran ile Kiel'e kendilerine biraz Fey büyüğü göstermeleri için yalvaran takıldı.

"Demek Fey büyüğünü görmek , öyle mi?" Sesindeki zoraki içtenlik Rain'in kulaklarına sahte geliyordu ama ikizler bunu fark etmemiş gibiydi. Gözleri parladı ve küçük ağızları hevesli bir sırtışıla genişçe kıvrıldı.

"Oh, evet, Lordum Feyreisen! Lütfen!"

"Benim adım Yağmur. Bana böyle hitap edebilirsiniz." Ellerini onlara doğru uzattı. "Gelin, size babamın bir zamanlar bana gösterdiği bazı sihirleri göstereceğim."

"Bir baban var mı?" Lillis kendini tutsa da Lorelle tereddüt etmeden onun elini tuttu.

"Ben yaptım. Halkımdan pek çok kişiyle birlikte Büyücü Savaşları'nda öldü. Adı Rajahl vel'En Daris'ti. O da benim gibi bir Tairen Ruhuydu." Babasını, kendini eşine, oğluna ve Fey'in korunmasına adanmış, gururlu ve ağırbaşlı bir adam olarak hatırlıyordu. Babasının sahip olduğu nezaketi ailesine saklamıştı ve Rain babasının nadir görülen güzel gülümsemelerinin ve daha da nadir görülen kahkahalarının hatırasına hâlâ değer veriyordu.

"Annen Leydi Kiaria ile birlikte Torrin Geçidi Savaşı'nda öldü," dedi Ellie.

Yağmur ona şaşkın bir bakış fırlattı. "*Aiyah*. Bildi ama senin bunu bilmene şaşırdım. Torrin Geçidi korkunç bir savaştı ama çok küçüktü. Tarih kitaplarına geçeceğini düşünmezdim."

"Öyle bir şey olmadı, en azından bir dipnottan fazlası değil. Bunu eski bir Fey şiiri kitabında okumuştum."

"Ellie bir sürü Fey şiiri okuyor," diye önerdi Lillis, şimdi küçük elini onunkinin içine sokmaya cesaret ederek.

Lorelle ona, "Senin hakkında çok şey okumuş," diye bilgi verdi. "Ve *Rainier'in Şarkısı* şiirini ezbere biliyor. Hem de *tamamını*." Görünüşe göre bu inanılmaz bir başarıydı.

"mi?" Rain'in kaşları çatıldı. Gerçi lamba ışığı bir şey anlamayı zorlaştırıyordu.

Shei'tani'sinin kızardığını düşündü. Fey duyularını açtı ve emin oldu. , hem de öfkeyle. Meraklı. "Bu şiire aşına değilim."

Cehaletinden duyduğu rahatlama Ellysetta'nın yüzündeki şokla savaştı. Sanki şiiri bilmediği için korkunç bir suç işlediğini itiraf etmiş gibiydi. "Celierian tarihindeki en ünlü şiirsel eserlerden biridir," diye haykırdı. "Tüm Celierian okullarında zorunlu olarak okunur."

"Ah." Onunla ilgili olduğunu varsaydığı bir şiir vardı ve tüm Celierian okullarında zorunlu olarak okunuyordu. İnanılmazdı.

"Şiiri müzik, tiyatro, opera ve baleye de uyarladılar." Bel'in eğlenen sesi zihninde yankılandı.

Yağmur dikkatini tekrar Ellysetta'ya çevirmeden önce arkadaşına karanlık bir bakış fırlattı. "O zaman, elbette, bu şiiri dinlemeliyim. Biraz okur musun?"

Ellie onun bakışlarından kaçınarak başını salladı. "Bunu hakkıyla yapacak ses tonuna sahip değilim."

"Evet, biliyorsun!" Lillis haykırdı.

Lorelle, "Geçen sonbaharda okulumuzdaki All Souls' Eve gösterisinde bu şarkıyı seslendirdi," diye ekledi.

"Peki babanızın size gösterdiği bu büyü nedir Lordum Feyreisen?" Ellie hızla sordu.

"Rainier, lütfen. Ya da Rain. Ya da tercih ederseniz *Shei'tan*." Nadir görülen bir tairen-mischief gösterisiyle dudakları köşelerden yukarı kıvrıldı. "Aksi takdirde bu şiiri okumanız için ısrar edeceğim."

Ellie'nin nefesi boğazında düğümlendi. Minik gülümsemesi yüzünün soğukluğunu yumuşattı; yaramazlık ışıltısı gözlerini ısıttı. Efsanevi Fey güzelliği Ellie'nin aklını başından almıştı ama kalbinde yer edinen şey, beklenmedik bir şekilde parlayan nazik, güler yüzlü insanlığıydı.

"Yağmur," diye fısıldadı.

Gözleri parladı. Nefes nefese kaldı ve bir elini çarpan kalbine bastırdı. Bir anda, onun dışında dünyanın varlığı sona erdi. O değildi

Ona dokunuyordu ama yine de sahip olduğu tüm Fey hisleriyle onu kendine çektiğini biliyordu.

Sonra aniden özgür kaldı, dizleri o kadar güçsüzdü ki bayılacağını düşündü.

"*Sieks'ta*. Özür dilerim," diye mırıldandı bir elini saçlarında gezdirerek. "Babanız kontrol eksikliğimden şikâyet etmekte haklıydı." Yüzünü buruşturdu, sonra yüzüne hoş bir ifade vermeye zorladı ve ikizlerin ellerini tekrar tuttu. "Gelin. Size bu sihri göstereceğim. Sanırım hoşunuza gidecek." Onlara nehir kenarındaki bir çınar ağacının uzun, yapraklı dallarının kısmen gizlediği bir banka kadar eşlik etti ve Ellie ile ikizler otururken bankın yanında durdu. Bel ve beşlisinin geri kalanı arkalarında koruyucu bir yarım daire oluşturdu.

"Nehri izle," diye talimat verdi Yağmur. Ellerini kaldırdı ve Su ile Ateş'i çağırdı, nehrin ortasında kristal su fişkırana kadar örgüleri kolayca harmanladı, her bir fiskiye Ateş'in çeşitli renkleriyle içeriden aydınlatıldı.

Onun emriyle Ateş ve Su, Cha Baruk'un, Bıçakların Dansı'nın parıldayan desenlerinde birlikte dans etti. Beş fiskiyeden oluşan bir daire mükemmel bir simetri içinde sıçradı. Parlak bir ışık patlamasıyla yukarı püskürdüler, döndüler ve saat yönünde mükemmel bir dairesel hareketle ilerlemeye başladılar. Çemberin öbür ucundan küçük, parlak mavi bir su sıçradı, tıpkı küçük bir mesafeden fırlatılan parlayan bir hançere benziyordu. Bir başka mavi su bıçağı geri döndü. Su bıçaklarının sayısı arttı, Ateş ve Su çarpıcı bir hava gösterisi yaparak yanıp sönen mavi ışıklardan oluşan parlayan bir kubbe oluşturmaya kadar dairenin merkezinde takla attılar.

Su bıçakları uçuşmaya devam ederken, beş fiskiye her biri farklı renkte yanıp sönen Ateş Işıklı Su bıçaklarından oluşan kendi kubbesine sahip beş yeni çembere bölündü ve sayıları katlanarak artan mavi bıçaklar çemberden çembere dans etmeye devam etti. Yirmi beş fiskiye yüz yirmi beş oldu ve şimdi sonsuz bir gökkuşağı renginde yanıp sönen binlerce Ateş Işıklı Su bıçağı vardı.

Kalabalıklar nehrin her iki yakasında ve köprülerin üzerinde Tairen Ruhu'nun sihrini konuşturmasını izlemek için toplanmıştı. Ellie ve ikizler bu inanılmaz gösteriyi şaşkın bir sessizlik içinde izlediler.

Yağmur, örgüyü Cha Baruk'un şiddetli coşkusundan

yavaşça akan Felah Baruk, Sevinç Dansı. Cha Baruk fiskiyeleeri azaldı ve iç içe geçmiş bir döngüde dans etmek üzere on yeni fiskiye ortaya çıktı. Beş uzun, şiddetli su fiskiyesi, örgü içinde yavaşça dönen beş hafifçe kavisli fiskiyeinin etrafında dönüyordu. Ellie izlerken, Fey kadınlarının vahşi talimleri onlara kur yaparken eğilip baştan çıkarıcı bir şekilde sallandıklarını görebiliyordu.

Vahşi koruyucusunun yörüngesinde dönen her bir fiskiye, giderek daralan bir halkada dans etti ve hepsi tek bir devasa su birikintisinde birleşerek içinden kudurmuş bir tairen şeklinde bir Ateş alevinin yükselmesini sağladı. Önce beyaz, sonra kırmızı, sonra da mor renkte yanan Ateş tairen izleyenlere kükredi ve küçülen fiskiyeinin içine geri batmadan ve nehrin yüzeyinin altında kaybolmadan önce patlayan bir alev çiçeğiyle gece gökyüzünü aydınlattı. Ateşin ışığı yavaşça soldu ve su bir kez daha durgunlaştı.

Bir anlık mutlak sessizliğin ardından nehrin her yanından alkış sesleri yükseldi. Lillis ve Lorelle hoplayıp zıplayarak ellerini çırpıldılar ve daha fazlası için haykırdılar. Ellysetta şaşkın bir sessizlik içinde otururken kalbinin sıkışıp düğümlendiğini hissetti.

"Çok güçlü olmalısınız."

Ellie, Rain cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi, "Fey'in bütün erkekleri güçlüdür ama ben Tairen Ruhu'yum, Fey'in Savunucusu. Bir Tairen Ruhu tüm Fey büyülerinde ustadır." Gecenin karanlığına gömülmüş, artık sadece sokakları ve köprüleri kaplayan lambaların altın ışıklarıyla parıltıyan nehre baktı. "Ve ben çok güçlü bir Tairen Ruhuyum."

Öyle dik, öyle uzun duruyordu ki. Çok yalnız. Halkı ve dünya arasında duran bir güç siperi. Kelimelerle ifade etmese de, yetenekleri onu diğerlerinden ayırıyor, etrafındaki herkesten farklı kılıyordu. Farklı olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Onu en çok sevenlerin arasındayken bile, herkesin paylaşıyor gibi görüldüğü aynılığın yakın bağının dışında, her zaman yalnız hisseden bir parçası vardı.

Uzandı ve onun elini tuttu. Parmakları onunkilere dolandığında adamın gerildiğini hissetti; sonra adam küçük bir titreme geçirdi ve kollarını ona dolayabilmek için onu ayağa kaldırdı. İhtiyaç ve şiddetli tutku içinde öfkeleni, ama onun bununla savaştığını, kontrol ettiğini, kafeslediğini hissetti. Bunun da güç gerektirdiğini fark etti.

Onu korkutmak istemediği için böylesine şiddetli bir iradeyle uyguladığı muazzam güç. Hem büyüünden hem de ruhunda yaşayan vahşilikten korkuyor, böylesine sınırsız görünen bir güce erişebileceğini hayal bile edemiyordu.

ama aynı zamanda yalnız olmanın, kabul görmeyi ve sevgi dolu bir kucaklaşmanın sıcaklığını özlemenin ne olduğunu da anlıyordu.

Duası yükseldi, sessiz ama içten, *Sevgili tanrılar, ona huzur verin.*

Vücudu kaskatı kesildi, sonra hafifçe titredi. Kadın endişeyle geri çekilecekken, kolları onu sıkıca kavradı. "*Nei, shei'tani*, beni henüz bırakma. Sana bir süre daha sarılmama izin ver." Adamın dudaklarının saçlarına değdiğini hissetti, ona olan ihtiyacını iliklerine kadar hissetti ve o an için kendini yalnız hissetmedi.

Orada, Velpin'in yanında uzun, sessiz çanlar boyunca durdular; marangozun kızı ve bir zamanlar neredeyse dünyayı yok edecek olan adam, şimdi yüzü sevinç ve ıstırapın birbirine karıştığı çizgilerle çizilmiş olan adam.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellie, sadece uzaktaki titrek ateşlerin zayıf ışığıyla aydınlanan karanlık, siyah bir mağarada kör ve arayış içinde dolaştı. Hava sıcak ve ağırdı, ciğerlerini yakıyordu, öyle ki nefesi mezar gibi sessizlikte sertçe tıslıyordu. Teni terden boncuk boncuk olmuştu.

Geniş bir tünelde bir hışırtı duyuldu, alçak ve tehlikeli bir hırıltı. Korku, sinirleri üzerinde kayarak ilerledi ama iradesi dışında sese doğru çekilerek onu takip etti. Arkasından gelen bir tıslama onu sıçrattı. Döndü, gözlerini kısarak gölgelere baktı ama orada bir şey varsa bile göremedi. Kalbi küt küt atarak ilerlemeye devam etti, titrek adımlarla birbiri ardına siyah, kıvrımlı bir tünelden aşağı iniyor, bir elinin altındaki sert kayayı hissederek yol gösteriyordu. Kırmızı-turuncu ışığın parıltısı daha da arttı.

Hiçbir uyarı olmadan karanlık tünel geniş ve derin bir mağaraya açıldı. Orada, erimiş lavlardan oluşan bir nehrin yanındaki titrek gölgelerde, büyük, siyah bir tairin parçalanmış, kanlı bir leşin üzerine çömelmiş, besleniyordu. Ceset hareket etti. Bir insan eli zayıfça havaya kalktı. Harap olmuş bir yüz ona döndü. Selianne'in mavi gözleri, koyu renkli kan derelerinin arasından ona bakıyordu.

Ellie ani bir sarsıntı ve çınlayan bir çığlıkla uyandı, doğrulup nefes kaldı. Evde, yatak odasında idi. Şaşırtıcı bir şekilde, yumuşak sabah güneşi yatak odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Genellikle kâbusları gecenin en koyu karanlığında, şafağa bu kadar yakın değil.

"Ellysetta! *Kem'falla*, iyi misin?" Belliard'ın sesi kapısının dışında duyuldu.

cevap vermedi. *Tanrılar aşkına, ne kâbus ama.* Dün gece Rain Tairen Soul'un Eld, ölüm ve kara büyü hakkındaki tüm konuşmaları onu tahmin ettiğinden daha fazla korkutmuş olmalıydı.

Kapı, Bel'in kesik kesik vuruşunun şiddetiyle sarsıldı. "Cevap ver Ellysetta, yoksa içeri gireceğim. Yaralandın mı? Feyreisen'i çağırayım mı?"

Ellie cevap veremeden annesinin sesini duydu. "Ne oldu? Sorun nedir?"

Ellie endişelerini yatıştırmak umuduyla, "Ben iyiyim," diye seslendi. Yorganı üzerinden attı, geceliğinin üzerine bir bornoz geçirdi ve yatak odasının kapısını açarak

Bırakalım Belliard ve annesi kendileri görsün. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Sadece bir kâbustu."

Lauriana bornozunun kemerini çekiştirdi. "Kötü bir tane daha mı?" diye sordu ihtiyatla. Annesinin gözlerinde uzun zamandır olmayan korkuyu yeniden görmek Ellie'nin içini acıttı.

"Eminim son birkaç günün heyecanı yüzündendir." Yüksek duygular geçmişte her zaman kâbusların ve başka şeylerin katalizörü olmuştu.

Lauriana kâbusun ne hakkında olduğunu sormamıştı ve Ellie de bu bilgiyi vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Küçükken bile hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüştü.

Annesi kaşlarını çatı ve Belliard'a karanlık bir bakış fırlattı. "Babana bundan iyi bir şey çıkmayacağını söyledim. Bu Feylerin çatımızın altında kalmasına izin vermenin kötü bir fikir olduğunu, ihtiyacın olan son şeyin bir grup büyü kullanıcısının etrafında olmak olduğunu söyledim ama dinledi mi?"

"Anne," diye araya girdi Ellie. "Kabuslarım için Fey'i suçlayamayacağını biliyorsun."

Annesi derin bir nefes aldı ve dudaklarını sıkıca kapattı. Ellie onun korkularını dikkatle bir kenara ittiğini ve normal, kararlı sakinliğini zorla yeniden ortaya koyduğunu görebiliyordu. "Giyinmelisin, Ellie. Bugün yapılacak çok iş var. Ve güzel bir şeyler giy. Bu sabah kraliçenin özel terzisiyle buluşacağız, böylece gelinliğinin ölçüsünü alabileceksin, ayrıca kraliçenin sokak tüccarlarından yarım düzine kişi ihtiyacın olan diğer şeyleri tedarik edecek ve sonra düğün törenini planlamak için Başpiskopos'la bir randevumuz var." Lauriana Ellie'ye hızlı bir öpücük verdi, Belliard'ı kokladı ve kısa koridordan geçerek kendi yatak odasına doğru yürüdü.

Fey olduğu yerde kaldı, kobalt gözleri niyetli ve araştıracıydı. "Böyle bir korkuya neden olacak ne rüya gördüğünü bana anlatacak mısın? Belki yardım etmek için yapabileceğim bir şey vardır."

Rüyasının konusu düşünüldüğünde, bunu onunla konuşmaktan annesiyle konuşmaktan daha da çok çekiniyordu. Belliard'a kâbusunu anlatmak Selianne hakkında istenmeyen sorulara yol açabilirdi. "Hayatım boyunca kâbus gördüm, özellikle de son zamanlarda olduğu gibi bir gün içinde çok fazla heyecan yaşadığımda

birkaç gün. Çoğu Celierialı kadar uyuyamadığım dışında bir anlamları yok." Kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı ama gülümsemesi işbirliği yapmayı reddetti. Sahte kabadayılık girişiminden vazgeçip omuz silkene kadar haince titredi. "Ama yardım teklifiniz için teşekkür ederim, Sör vel Jelani."

Sessiz ve araştırmacı bir anın ardından Belliard eğildi. "Ben sana Bel'im *kem'falla*," diye hatırlattı ona nazik bir sesle. "Ruhum ve çeliğim senin korumana adanmıştır."

"*Beylah vo* Fey'in 'teşekkür' şekli, değil mi?" "Evet, öyle."

Onun elinin arkasına dokundu. "O zaman *beylah vo*, Bel. Endişeni takdir ediyorum."

Parmakları kızın dokunduğu yeri kapattı ve ona garip bir yarım gülümseme verdi. "Bunu o kadar az çabayla yapıyorsun ki, anlamakta zorlanıyorum."

"Ne yapmak?"

"Ruhunuzun sıcaklığını paylaşın." Şaşkınlığını bir kenara bıraktı ve yüz ifadesi ciddileşti. "Annenin inandığının aksine, tüm sihirler kötü değildir *Kem'falla*. Feyler için büyü tanrıların bir armağanıdır. Sadece kullanım onu kirletebilir." Bakışları onun başının ötesindeki bir noktaya kayd ve gözleri bir kez daha parladı. "Gerçekten de çoğu büyü doğal bir mucize ve güzelliştir."

Onun bakışlarını takip etmek için döndü ve nefesi boğazında

düğümlendi. "O da ne?" Yatağının yanındaki komodinin üzerinde,

püsküllü bir

kadife yastık, parlak, sarmal bir örgü içinde dans eden çok renkli bir sihir küçük, mükemmel kristal küre.

"Bir Fey kur hediyesi," dedi Bel. "Savaşlar ve Sariel'in ölümü yüzünden Rain'in kalbindeki tüm şiirselliğin kavrulduğunu sanıyordum ama görüyorum ki yanılmışım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hediye görüldüğünden daha fazlasıdır. Tüm Fey kur gibi, bu da bir semboldür. Anlamlar ne kadar derin ve katmanlıysa, hediye de o kadar incedir.

Rain sana büyüsünü, *kem'falla'yı*, kendi özünü verdi. Beş katlı sonsuz bir örgü, kırılğan bir Celierian yapımı kaptı sonsuza dek kucaklandı. Güç kırılğanlıkla, sihir ölümlü zanaatla, o seninle evlendi. Pek çok farklı şarkı söylüyor. Bu gerçekten de çok güzel bir armağan." Bel parlayan bakışlarını Ellysetta'ya çevirdi. "Ve sen, *Kem'falla*, hepsinden daha büyük bir armağansın. Kralımızın ruhunun sönmekte olan koruna yeniden hayat veriyorsun."

İfadesi kasvetli bir hal aldı. "Kâbusların devam ederse, bana ya da *shei'tanına* anlatacağına söz vermelisin. Tüm rüyalar zararsız değildir."

Ellie başını salladı. Bu gerçeği kendisi de uzun zaman önce öğrenmişti.

Baristani'nin korunaklı evinden birkaç blok ötede, küçük bir dokumacı dükkânının kapısı çalındı.

"Bir dakika!" Kısa bir süre önce dokumacı ustası olan Maestra Tuelis Sebarre, saçlarını dağınık bir düğüm haline getirdi ve dükkânının üstündeki özel dairelerden merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Tanrı aşkına, yediyi çeyrek geçe kapısını yumruklayan biri ne yapıyordu? Sanki normal insanlar aniden ve şiddetli bir şekilde ince bir kumaş satın alma ihtiyacıyla uyanmazlardı.

Maestra Sebarre kapısının kilidini açtı ama zincirini çözmedi ve üç inçlik aralıktan kaşlarını sinirli bir şekilde çatı katında duran adama doğru çattı. Göz kamaştırıcı beyaz dişleri, altın halkalarla süslü koyu renkli, iyi yağlanmış sakalında parlıyordu. Güzel görünümlü bir adamdı, parlak mavi-yeşil gözleri vardı ama Tuelis bir erkeği güzel yüzüne bakarak yargılayacak kadar aptal bir kadın değildi. Adamın mavi deniz kaptanı ceketinin kol ağzlarına baktı. Dokuma ince, pürüzsüz, sıkı ve ovalanmamıştı, iplikler bariz bir kaliteye sahipti ve ceketin manşetlerinin kenarlarında hiçbir yıpranma belirtisi yoktu. O halde bir tüccardı ve kendini iyi yetiştirecek kadar da başarılıydı.

"Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

"Siz dokumacı Maestra Sebarre

misiniz?" "Benim."

"Selianne adında bir kızınız mı var?"

Tedirginlik onu dondurdu. "Neden sordunuz?" Tuelis'in iç organlarını demir bir yumruk gibi sıkkan bu ihtiyatsızlığın hemen ardından korku geldi. "Tuelis'in

Ona bir şey mi oldu?"

"Ne?" Kaptan önce büyük bir şaşkınlık, sonra da mütevazı bir pişmanlık gösterdi. "Oh, hayır, sevgili bayan. Sizi korkuttuğum için beni . Sadece Maestra Sebarre'nin *doğru* kişi olduğundan emin olmak ." Adam derin ve kibar bir selam verdi. "Ben Kaptan Batay. Sorrelia dışında bir ticaret gemisinde yelken açıyorum. Bu kadar erken davetsiz geldiğim için bağışlayın ama gemim bugün öğle vakti yola çıkıyor. Dün akşam yemekte, bir dokuma tezgâhıyla sihir yapabildiğinize dair hikâyeler duydum. Sorrelia'da kaliteli kumaşlar için iyi bir fiyat ödeyecek soylular var ve ambarımda hala bir düzine kadar bolt için yeterli yerim var. Sizi bulup mallarınıza bir göz atayım dedim, Maestra." Yakışıklı gülümsemesi genişledi. "Dükkânınıza girmeme izin verirsiniz tabii." Tuelis kapının zincirini çözmedi. "Seni bana kim gönderdi?"

"Yerel bir ahşap oymacısından bir salon takımı satın alan bir beyefendi, Baristani Usta, minderler için sizin kumaşınızı kullanmış." Zincir hâlâ sıkıca yerinde durduğunda, Sorrelian'ın gülümsemesi kayboldu. "Bağışlayın beni. Çok erken aramamla rahatsız ettiğim aşikâr. Beyefendi bana başka bir dokumacı ustasının adını da verdi. Bir Frell Usta. Onun yerine onu deneyeceğim."

Tuelis dudağını ısırды. Bir düzine sürgü hatırı sayılır miktarda para getirebilirdi. Kocası öldüğüne ve kızı Selianne evlenip gittiğine göre artık yalnız bir kadın olan Tuelis, böyle bir teklifin geçip gitmesine izin vermeyecek kadar iş kadınıydı. Özellikle de iş Frell'e, sırttan şişko kurbağaya gidecekse. Ne de olsa Sorrelian iyi giyiniyordu ve Sol Baristani'nin döşemelerinde Tuelis'in kumaşını kullandığını biliyordu. "Affedersiniz, Kaptan Batay. Elbette, içeri girebilirsiniz." Kilidi açıp kapıyı açarken zincir takırdadı.

"Teşekkür ederim." Kaptan küçük dükkâna girdi.

Tuelis kapıyı kapattı. "İlk olarak neyi görmek istersiniz? Brokar mı? Kadife mi? Ya da daha ince bir şey? Örümcek o kadar zengin bir Celierian mavisini bitirdim ki gökyüzünün kendisini dokudum sanırsınız."

"Dürüst olmak gerekirse, Tuelis, evcil hayvanım, asıl görmek istediğim şey

senin itaatin." "Ne?" diye soluk soluğa bağırdı. Kaptan Batay ona döndü, göz

kamaştırıcı

Gülümseme şimdi soğuk ve korkunçtu. Tuelis bir adım geri çekildi ve elini Uzun zamandır unutulmuş bir ağrının zonklamaya başladığı göğsü. "Hayır! Oh, hayır!" Deniz kaptanının çarpıcı mavi-yeşil gözleri derin, gölgeli çukurlara dönüştü ve parladı

kırmızı ışıklarla.

Kapıya doğru bir, iki hızlı adım atmayı başardı ama Yüzbaşı Batay insanlık dışı bir hızla hareket etti. Aldatıcı güzellikteki mavi kelepçelerle çevrili bronz eli kapıya çarptı. Zihninde soğuk, ısrarcı bir ses ona sesleniyor, itaat etmesini istiyordu. Göğsündeki acı daha da keskinleşti ve yabancı ama korkunç derecede tanıdık siyah bir kötülük onu tüketerek Eld'deki ilk çocukluğundan beri hissetmediği buz gibi bir karanlığın içine çekti.

Tuelis'in bilincinin tamamen kapanmasından önce aklına son bir umutsuz düşünce geldi. *Selianne! Sevgilim, ben ne yaptım?*

Birkaç çan sonra, parlak, sabah güneşi Rain'in saray süitinin perdeli pencerelerinden içeri süzüldü ve teninde sıcaklık şeritleri oluşturdu. Rain, fazlasıyla yumuşak Çölyen yatağında uzanmış, gözlerini tepesindeki kadife saçaklara dikmişti. Kur yapan bir Fey'e bahşedilen birkaç dakikalık huzursuz uykudan daha yeni uyanmıştı ve zihni, damarlarında dolaşan *shei'tanitsa* ihtiyacıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şaşkınlık ve merak karışımıyla dönüp duruyordu.

Bin yıldır ilk kez rüya görmemişti. Savaşları değil. Ölülerden değil.

Sariel'den değil.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yağmur doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Dün geceyi hatırladı, nehir kıyısında Ellysetta'ya sarılışını ve onun kollarında neredeyse ağlamasına neden olan huzur selini merak etti.

Ağırlığını kendi üzerinde taşıdığı milyonlarca ruhun geride tutan iç barikatları dikkatle kontrol etti. Bariyerler hâlâ yerindeydi ve arkalarında binlerce yılın azabı hâlâ zonkluyordu; yine de tanıdık acı şimdi daha sessiz, yükü daha hafif görünüyordu.

Ellysetta tıpkı Bel'inkini iyileştirdiği gibi onun ruhunu da iyileştirmişti. Tamamen değil - bu mucizenin ötesinde bir şey olurdu - ama Marissya'nın önemli *shei'dalin* güçlerinin ve hatta tairen şarkısının yıllar boyunca başardığından daha büyük bir dereceye kadar. Ve bunu hiç denemeden, kısa bir birliktelik anında yapmıştı.

Kimdi o? Basit bir Celierian olmadığı kesindi. Ama o değilse, kimdi? *Ne?* Şehrin dört bir yanına bir Ruh ipliği gönderdi. "*Be!?*" Soruyu sormasına bile gerek yoktu. Bel. onu çok iyi tanıyordu.

"Ailesinin rahibi ve Başpiskopos görüşmek üzere katedrale gidiyoruz. O iyi."

"Bu sabah Dorian ile buluşmalıyım. Müsait olduğumda size katılacağım." Ve olmadan, Rain başka bir düşünceyi farklı bir yola gönderdi.

"Shei'tani." Onun ani uyanıklığını hissetti, korku anını ve ardından gelen tereddütlü mutluluğu sezdi. Düşüncelerini ona gönderebilmesinden hoşlanmamıştı ama yine de bunu yapmasından memnundu.

"Lordum?" En iyi ihtimalle geçici bir zihinsel dokunuştı, güçle bir fısıltıydı. Ona zar zor ulaşmıştı. Yine de *onun* fısıltısı olduğu için zihninde bir gong gücüyle yankılandı. Vücudu sıkıştı, ona olan ihtiyacı derin, güçlü ve anlıktı.

Duygularının karmakarışık sıcaklığını hissetti ve yarım şehir ötede arzusunun üzerine çöktüğünü, sınırlarını farkındalıkla şarkı söylediğini ve bir yanıt talep ettiğini biliyordu. Masumca, şüphesiz bunu engelleyemeyerek karşılık verdi. Nektar gibi tatlı, likör gibi güçlü, kendi uyanan arzuları narin bir elle uzandı ve onu çelik gücüyle kavradı. Adam onun eğitilmemiş, korunmasız duygularının etkisiyle sendeledi. Elini uzattı, parmakları kendini sabitlemek için karyolanın direğine dolandı ve derin, hırıltılı bir nefes çekti. *Tanrılar merhamet etsin.* İçindeki tairen gerildi ve pençelerini derinlere sapladı. Ona ulaştığını hissetti, bunu hissettiğinde korkusunun hızla alevlendiğini hissetti. Zihinsel bariyerlerini yıktı, iradesini tairen'inkine karşı koyarken inledi ve boyun eğmesi için onunla savaştı.

"Yakında sana geleceğim, shei'tani," dedi ve bu düşünceye dudaklarına sıcak bir vaatle yerleştirdiği bir öpücüğün zihinsel izdüşümüyle eşlik etti.

Bunu nasıl yaptı? Ellie dudaklarına dokundu. Ruh öpücüğü en az gerçeği kadar inandırıcı gelmişti. Rain'in taze, kendine özgü kokusunu bile alabiliyor ve onu kendine çeken kollarının sıcaklığını hissedebiliyordu. *"Umarım Peder Celinor ve Başpiskopos'la görüşmemiz çok uzun sürmez,"* dedi. Celieria'nın kalabalık caddelerinde yürürlerken annesine baktı. *"Kızlara onlarla parkta buluşup taş oynayacağıma söz verdim."*

Lauriana, "O sözü neden verdiğini hâlâ anlamıyorum, Ellie," diye çıkıştı. "Bugün ne kadar meşgul olacağımızı biliyordun."

"Biliyordum," diye onayladı Ellie. "Ama kraliçenin zanaatkârlarıyla uğraştıktan sonra bir molaya ihtiyacım olacağından . Ve haklıydım da."

Kibirli terziler, ayakkabıcılar ve kumaşçılarla geçirdiği dört tatsız çan, Ellie'nin en yakın inziva deliğine atlamak için can atmasına neden olmuştu. Varlıklı insanların mükemmel kıyafetin peşinde bu kadar zaman harcadığını ya da bu kadar basit bir iş için bu kadar çok karar verilmesi gerektiğini kim bilebilirdi? Ellie bugüne kadar bir kadının çizmesindeki düğme sayısının toplumsal açıdan özel bir önem taşıdığını hiç fark etmemişti. Tanrım! Ne büyük çılgınlık! Tüccarların her birinin onun sıradan görünüşüne burun kıvrması ve sadece kraliçe emrettiği için ona hizmet ettiklerini açıkça belirtmeleri de cabasıydı. En kötüsü de kraliçenin terzisi Maestra Binchi'ydi; soğuk ve hesapçı bir bakışla onu tartmış, dudak bükmüş ve ipek cüzdanlar ve sowlet kulaklar hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

Lauriana başını salladı. "Seni rahatsız etmelerine izin vermemeliydin, Ellie. Kendi zanaatlarında usta olabilirler ve kral ya da kraliçenin atamasıyla hizmet ediyor olabilirler ama artık baban da öyle. Ceplerinde biraz daha fazla altın olsa bile senden ya da benden daha iyi değiller. Aslında -her ne kadar babanın hala korkunç bir hata yaptığını düşünsem de- sen artık bir kralın nişanlısısın. Size hizmet etme fırsatı buldukları için tanrılara şükretmeleri gerekir."

Ellie cevap vermedi. Annem işine geldiğinde başkalarının fikirlerini görmezden gelmekte çok iyiydi. Ellie o kadar şanslı değildi. O tüccarların hoşnutsuzluğunun derisinin üzerinde gezindiğini hissetmişti, ta ki orada olmak konusunda onlardan daha fazla seçeneği olmadığını haykırmak isteyene kadar. İleride yol sağa doğru kıvrıldı ve Celieria'nın Büyük Işık Katedrali görüldü. Tamamen pırıl pırıl, elle oyulmuş beyaz mermer ve altın varaktan inşa edilen Büyük Katedral, hem Parlak Lord'un ihtişamının hem de kadim Celieria, Fey ve Elvian zanaatkârlarının ustalığının bir kanıtı olarak duruyordu. Velpin Nehri'nin ortasındaki küçük Grace Adası'nda yer alan yapı, nehrin berrak mavi derinliklerinden beyaz bulutlar ve güneş ışınlarından oluşan bir saray gibi yükseliyordu. Adanın dört köşesinden yayılan dört yaldızlı, güneş ışığıyla parlayan köprü, kutsal mekânı şehrin daha sıradan sokaklarına bağlıyordu.

Katedralin altın çatısını büyük tanrıların her biri için birer tane olmak üzere on üç kule süslüyordu. Kulelerin en büyüğü, merkezi kubbenin tepesinden altı mermer sütun üzerinde yükseliyordu. Işığın Efendisi Adelis'in devasa bir heykeli

Bu sütünların ortasında, kollarını havaya kaldırmış, ebedi bir fener gibi parlayan altın kristal bir küre tutuyordu.

Ellie katedrali her gördüğünde onu hem dehşete düşürüyor hem de korkutuyordu. Şimdi bile, altın kuzeydoğu köprüsünü geçip katedralin Büyük Girişi'ne çıkan on üç basamağı tırmanırken midesi bulanıyor ve avuçları nemleniyordu. Parlak Lord'u seviyordu ama rahipleri hafızasında sonsuza dek çocukluğunda yaşadığı şeytan çıkarma ayininin dehşetiyle bağlantılı kalacaktı.

Ailesinin West End kilisesinin rahibi Peder Celinor, katedralin kapısının hemen dışındaki üstü kapalı revakta bekliyordu. Parlak mavi gözleri ve her zaman dağınık görünen kumral saçlarıyla genç bir adam olan Peder Celinor, Ellie'nin çocukluğunda şeytan çıkarma ayininden sonra rahiplere karşı duyduğu korkuyu aşmayı başaran ilk din adamıydı.

"Madam Baristani." Ellerini uzattı ve Ellie'nin annesiyle barış öpücüğü verdi, sonra ona dönerek içten bir sevgi ve hoşgeldin ifadesiyle gülümsedi. "Ve Ellysetta." Parmakları onunkileri sıktı. "En Yüce Olan'ın senin için böyle planları olduğunu hayal bile edemezdim. Bu senin Işık Sözü'nü, onun çağrısını duymamış olanlarla paylaşman için bir fırsat." Ellie küçük bir kahkaha attı. "Önce yeni hayatımda huzuru bulmama izin verin, Baba. Ama Feylerin zaten Aydınlık Yol'u takip ediyor olması içinizi rahatlatılabilir."

"Elbette" diyerek elini okşadı ve gülümsedi. "Gelin Başpiskopos'la tanışın." Fey savaşçılarına baktı. "Korkarım kilise kanunları katedrale silahla girmenizi yasaklıyor. Kılıçlarınızı kapıda bırakmalısınız. Sol tarafta bir oda var, oraya girmeden önce silahlarınızı Kardeş Vericel'e kontrol ettirebilirsiniz."

"Bir *shei'tani*'yi koruyan feyler çeliklerini dökmez," diye yanıtladı Bel.

"O halde burada, mabedin dışında kalmalısınız. Kral'ın kendisi bile bu eşikten silah taşıyamaz. Katedral kutsal bir yerdir, bir barış cennetidir."

Bel, Ellie'nin beşlisinin geri kalanıyla bir bakış alışverişinde bulundu. Başka bir şey söylemeden beşi de Fey'cha kemerlerini, bellerindeki kavisli *meicha*'ları ve sırtlarındaki ikiz *seyani* kılıçlarını çıkardı. Silahlarını Fey kardeşlerine uzattılar. Bel eliyle işaret etti ve Ellysetta'nın beşlisi ve diğer beş Fey dışında herkes katedralin etrafını sarmak üzere dağıldı.

"Geleneklerinize uyacağız," diye kabul etti, "ama Feyreisa içeride kaldığı sürece kimsenin bu binaya ya da adaya girmesine ya da çıkmasına izin verilmeyecek."

Peder Celinor'un çenesi gevşedi. Aceleyle merdivenlerin tepesine çıktı ve köprülerde büyülü bariyerler ren Fey'i görünce ağız açık kaldı. "Lütuf Adası'na erişimi engelleyemezsiniz! Burası Işığın Büyük Katedrali, herkes için bir cennet."

"Celierian gelenekleri, Feyreisa katedralin içinde dururken Fey eliğinin katedralin dışında kalmasını emrettiği sürece, *Fey* gelenekleri de tüm sığınak arayanların o kadar beklemesi gerektiğini emrediyor." Bel, rahibin şaşkın bakışlarını tereddüt etmeden tuttu. "Biz sizin geleneklerinize saygı gösterirken, siz de bizimkilere saygı göstereceksiniz."

"zr dilerim baba," diye özür diledi Lauriana mağdur bir ses tonuyla. "Konu Ellie ve onun güvenliğini sağlamak olarak algıladıkları şey olduğunda onlarla mantık yürütmek mümkün değil. İsteklerine kulak tıkamanın ve onları mümkün olduğunca görmezden gelmenin en iyisi olduğu sonucuna vardım." Bel'e ters ters baktı.

"Başpiskopos bundan hoşlanmayacak. Bundan hiç hoşlanmayacak."

Ellysetta boğazını temizledi. "Belki de Peder, bizi Başpiskopos'la tanıştırmalısınız. İşimiz ne kadar çabuk biterse, katedral de o kadar çabuk normale dönebilir."

Rahip elini saçlarının arasında gezdirdi, altın sarısı kahverengi kalın dalgaları dağınık bir halde bıraktı. "Evet, sanırım haklısın Ellie. Beni takip et."

Beşlisi tarafından çevrelenen Ellysetta, Peder Celinor ve annesini nef boyunca takip ederek katedralin ortasındaki büyük, süslü sunağa, yüksek kaymaktaşı armatre ve çift minbere doğru ilerledi. Sunağın arkasında, katedralin kama şeklindeki büyük bir bölümü din adamlarının ve koronun oturması için ayrılmıştı ve birkaç kapı din adamlarının ofislerine ve tören odalarına açılıyordu.

Sunağa yaklaştıklarında kapılardan biri açıldı ve içeriden tıknaz, yaşlı bir adam ıktı. Bir Işık Kilisesi Başpiskoposunun tertemiz, ayak bileğine kadar uzanan beyaz tuniğini ve kolsuz, altın süslemeli mavi cübbesini giymişti. Kaşları atıktı ve alnı atıktı.

"Celinor, penceremin dışında büyü yapan Fey savaşçıları gördüm."

"Büyükbaba, Bayan Baristani ve annesi geldi. Ona eşlik eden Feyler, Zarafet Adası'nın etrafına büyü yapmadan silahlarını çıkaramazlar."

Bel Başpiskopos'un önünde eğildi. "Dokumalar, Fey çeliğinin yapmasına izin vermeyeceğiniz, Feyreisa'nın güvenliğini sağlamak için koruma kalkanlarıdır," diye açıkladı.

Bel'in yorumu Başpiskopos'un kaşlarının da çatılmasına neden oldu. "Bunu onaylamıyorum. İçiniz rahat olsun, bu toplantı biter bitmez kraldan bir görüşme talep edeceğim. Lanetli Fey büyüsünün bu kilise ile inananlar arasında durmasına izin vermeyeceğim."

Ellie dudağını ısırды. Kilise yıllardır büyü'nün her tür'lüsüne karşı giderek daha az hoşgör'ölü olmaya başlamıştı, bu da kuzeyli rahiplerin Kilise hiyerarşisinde güç sahibi pozisyonlara gelmelerindeki keskin artışın doğrudan bir sonucuydu. Ama şimdiye kadar Celieria Şehri'ndeki hiçbir rahibin, hele de şehrin en kıdemli din adamının Fey büyüsünü açıkça lanetli olarak kınadığını duymamıştı. Kralın kendisi de Fey büyüsü kullandığına göre, böyle bir ifade vatana ihanetle eşdeğerdi.

Bel sert bir selam verdi. Gözleri donuk ve soğuktu. "Nasıl isterseniz, Ekselansları. Ama Kral Dorian bile Fey'in kraliçemizi korumasını engelleyemez."

"Evet, şey.. şey..." Peder Celinor ellerini hızlıca birbirine vurdu. "Tanıştırma faslına geçelim, olur mu?" Öksürdü ve boğazını temizledi. "Ellysetta, Madam Baristani, sizi Ekselansları Büyükbaba Tivrest, Celieria Başpiskoposu ile tanıştırmaktan onur duyarım. Büyükbaba, bu Tairen Ruhu'nun nişanlısı Bayan Ellysetta Baristani ve annesi, usta ahşap oymacısı Sol Baristani'nin eşi Bayan Lauriana Baristani. Size daha önce de bahsettiğim gibi, aileleri on yıl önce göreve başladığımdan beri West End cemaatimde yer alıyor."

"Büyükbaba." Ellysetta ve Lauriana derin reveranslar yaptılar.

"Bayan Baristani, Bayan Baristani." Başpiskopos her ikisinin de başlarına birer el koyarak kutsama mırıldandı ve ardından sağ başparmağındaki makam halkasını öpmeleri için gevşekçe sıkılmış yumruğunu uzattı. Doğruduklarında, ikisini de sıkı bir gülümsemeyle onurlandırdı. "Evet, Bayan Baristani, son iki gündür şehirde büyük bir kargaşaya neden oldunuz ve görüyorum ki bu kargaşa devam edecek."

"Öyle görünüyor, Büyükbaba," diye mırıldandı Ellie.

"Hımm" Başpiskopos cübbesini düzeltti. "Her şey sırayla. Gelinin Kutsanması. Kral bana acele etmeniz gerektiğini çoktan bildirdi. Kişisel hevesler uğruna Kilise protokolünün alt üst edilmesini kesinlikle onaylamasam da, bazı uzun törenlerimizin hızlandırılması için öncelikler var. Bu tercih edilen bir seçim değil -adaklar ne kadar uzun olursa bağ o kadar güçlü olur- ama yapılabilir. Kutsama'nın yedi günlük versiyonunu gerçekleştirmeyi kabul ettim. Altı gün , ardından yedinci gün Kutsama."

"Eğer daha fazla zamana ihtiyacınız varsa, Büyükbaba, bunu söylemelisiniz," diye ısrar etti Lauriana. "Acele etmemiz Lütuf'un etkisini zayıflatırsa kendimi asla affetmem."

Başpiskopos Lauriana'nın gözlerinde parlayan sessiz yakarışı kaçırdı. "Ben olsam çok fazla endişelenmezdim, Madam Baristani. Yedi tanrısal bir sayıdır, koruma ve güçle doludur." Ellysetta'ya döndü. "Sizin Honoria'nız kim olacak, Bayan Baristani?" Kutsama töreninde her geline annesi ve Honoria'sı, yani evli bir kadın akrabası ya da arkadaşı eşlik ederdi.

Ellysetta daha konuşmadan Lauriana, "Hiç şüphe yok, Büyükbaba," diye cevap verdi. "Selianne Pyerson. O ve Ellie çocukluklarından beri birbirlerine aynı kanattaki iki tüy kadar yakındırlar."

Ellie'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Ah, anne, yapabilir mi bilmiyorum." Bel ve diğerlerine doğru bir bakış fırlattı ve sesini alçalttı. "O biraz .. Fey tarafından... korkutuldu."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı annem nefesinin altında. Sonra biraz daha yüksek sesle, "Bugün ilerleyen saatlerde bir notla birlikte bir çocuk göndereceğim. Eminim sizin yanınızda onur duyacaktır."

Ellie tekrar itiraz etmek için ağzını açtı, sonra Bel'in onu izlediğini gördü. İtiraz etmeye devam ederse dikkatleri Selianne'in üzerine çekecekti. İtirazını çabucak yuttu ve gülümsemeye zorladı. "Dünyada sahip olmayı tercih edeceğim başka kimse yok. Her zaman önce kiminle evlenirsek diğerinin Honoria'sı olacağımıza dair yemin ettik."

"Mükemmel," dedi Başpiskopos. "Üçünüzün de benimle burada buluşmasını istiyorum."

ilk kutsama için Kral Günü saat on ikide. Altı adak tamamlanıncaya kadar her gün aynı saatte gelmeye devam . Yedinci gün Parlak Çan için hazır olacaksınız. Lütfen en geç on bir çan sesine kadar gelmeyi ayarlayın ki Parlak Çan'a tam olarak on bir buçukta, Büyük Güneş zirveye yaklaşırken ve Solarus'un güçleri doruk noktasındayken başlayabilesiniz. Tek bir çan bile geç kalırsanız, tören başka bir güne ertelenmek zorunda kalacaktır. Anladınız mı?"

"Evet, Büyükbaba."

"Güzel. Şimdi, düğün töreni hakkında ..."

Rain koridorda ilerleyerek Kral Dorian'ın sarayın ikinci katındaki özel ofisine gitti; Dax ve kral orada onun kendilerine katılmasını bekliyorlardı. Annoura da Marissya gibi saraydaydı ve şimdilik eşi yerine kendi beşlisi tarafından korunuyordu. Dorian'la bu buluşmayı Dax ve Marissya istemiş, Rain de gönülsüzce etmişti. Eğer *Dahl'reisen* kuzeydeki Celierianları öldürmeye başladyrsa, Fey buna bir son verilmesine yardım etmeliydi.

Bir çift Kraliyet Muhafızı kralın ofisinin kapısını kuşatmıştı. Rain yaklaşırken selam verip içeri girmesine izin verdiler ve kapıyı arkasından kapattılar. Ofis geniş, ahşap panelli bir odaydı, gösterişten çok konfor ve verimlilik için tasarlanmıştı. Yüksek pencereler güney bahçelerinin manzarasına bakıyor, kısmen açık, çatalı ahşap panjurları bolca ışık alırken aşağıdan istenmeyen gözlemleri engelliyordu. Bir çift altın rengi deri koltuk, odaya hakim olan büyük, ağır oymalı masanın karşısında yer alıyordu.

Pencerelerden birinin yanında duran Kral Dorian, Yağmur içeri girdiğinde hoş bir şekilde gülümsedi. "Selamlar, Lord Feyreisen. Umarım saraydaki konaklamanızı uygun bulmuşsunuzdur." Rain başıyla kısa bir selam verdi. "Sizi dün mahkemede o sirke soktuğum için pişmanım ama bu gerekliydi. Biz bir kanunlar ülkesiyiz ve soylu ziyaretçiler bile bu kanunlara uymak zorunda. Umarım kızınız, *shei'tani*, iyidir ve heyecandan dolayı herhangi bir kötü etki yaşamamıştır?"

Rain'in omurgası sertleşti ve gözleri kısıldı. "O iyi. Aksi olsaydı onu bırakmazdım." Bu ima ağır bir hakaretti. Dorian şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Evet, elbette. Alınmak istememiştim."

Dax sessizce, "*Celierian eşinin sağlığını sormanın kibarlık olduğunu düşünüür,*" diye mırıldandı. "*Savaşlardan önce de böyleydi.*"

Rain'in yüzyıllar önce yaşanmış benzer bir olayla ilgili, çoktan unutulmuş, belirsiz bir anısı vardı. "*Şimdi hatırlıyorum. O zaman da hoşuma gitmemişti. Eşlerine daha iyi bakmalılar, böylece eşlerinin sağlığı konusunda asla şüpheyeye düşmemeliler.*"

Dax'ın kahkahası zihninde dalgalanırken, Rain kızgınlığını üzerinden attı ve doğrudan toplantının amacına geldi. "Kuzeydeki durumu görüşmek için geldim. Dax ve Marissya bana *Dahl'reisen'in* Celierianları öldürmeye başladığına söylediler."

Dorian başını salladı. "Son iki ayda yarım düzine saldırı oldu ve bu ilkbahardaki İlk Ay'dan beri yirmi Celierian öldürüldü. Geçen sonbahar hasadından bu yana da on kişi. Çoğunlukla kuzey yürüyüşü boyunca çiftçiler ve köy halkı.

Sınır Lordları durumu sessiz sedasız hallediyorlardı ama artık broşürcüler ve gazeteler olayı öğrendiğine göre, sorunu sessizce çözme umutları da ."

Tanıklar hakkında açıklama yaptı ve Rain'e ele geçirilen Fey'cha'yı gösterdi. "Dax bana bıçağın kazara bırakılmış olma ihtimalinin düşük olduğunu söyledi."

"Mümkün değil," diye onayladı Rain. "Bir Fey demircisinde dövülen tüm kılıçların içine bir örgü örülür, böylece sahipleri onları kullandıktan sonra kınlarına geri çağırabilir. Büyü, sahibinin yarım mil uzağındaki her kılıçta işe yarar. Ya kasıtlı olarak bir meydan okuma olarak bırakılmış ya da çalınmış ve Feyler üzerinde şüphe uyandırmak için bırakılmış." Hançeri ve üzerine işlenmiş isim işaretini inceledi. "Bu işareti tanımıyorum ama gerçek bir Fey'cha'ya benziyor." "*Dax, işaretin bir görüntüsünü tüm Fey'lere gönder. Bak bakalım içlerinde bunu bilen var mı?*"

Dikkatini tekrar Dorian'a çevirerek ekledi, "*Dahl'reisen* suçuna tanıklık edenlere gelince, bu da pek olası değil. *Dahl'reisen* yasalarımızın dışında yaşar. Ölümlülerin zihinlerini manipüle etmek işlerine geliyorsa, muhtemelen bunu yapacaklardır. Marissya bile sahte anıları gerçek olanlardan ayırt edemez. Yine de, *Dahl'reisen* cinayetleriyle ilgili bu söylentileri kendi suçlarını gizlemek için kullanmaları ihtimaline karşı, tanıkları Doğruluk Konuşması için getirmelisiniz."

Kral Dorian başını salladı. "Sebourne -toprakları saldırıya uğrayan lord- çoktan reddetti. Tanıkların zihinlerinin Fey tarafından manipüle edilmesinden korktuklarını ve topraklarında cinayetler yüzünden onları destekleyecek kadar öfkeli olduğunu söylüyor." Dorian Dax'a özür dileyen bir bakış attı. Marissya'nın güçlerini kötüye kullanacağını ima etmek büyük bir hakaretti.

"Baskınların nerede gerçekleştiğini gösteren bir harita var mı?" Rain sordu.

"İşte." Dorian masasının etrafında yürüdü ve uzak duvarın köşesindeki dar bir kapıyı açtı. "Geçen yıl ilk yarım düzine ölümden sonra olayları izlemeye başladık." Tekerlekli bir sünger ağacına dikey olarak monte edilmiş büyük bir Celieria haritası çıkardı. Üzerinde küçük açıklamalı bayraklar bulunan bir avuç renkli iğne kuzey sınırına serpiştirilmişti. "Baskınların çoğunun Celieria-Eld sınırı boyunca uzanan köylerde gerçekleşmesi dışında, saldırılarda belirgin bir düzen yok."

Rain iğne koleksiyonunu inceledi. Baskınlar, doğu kıyısındaki Bolla'dan batıdaki Toulon'a uzanan bin millik bir sınır bölgesinde gerçekleşmişti.

"Bir *dahl'reisen* çetesi Celierya köylülerini katletmekten ne kazanabilir ki?" Dorian sordu. "Anlayamadığım şey de bu."

Rain omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. "Bunun *Dahl'reisen* olmayabileceği ihtimalini hiç düşündünüz mü? Fey düşmanları sayısızdır ve bildiğiniz gibi bunların en büyüğü kuzey sınırınızın hemen ötesinde yer alır."

Kralın kaşları kalktı. "Bunun arkasında Eld'in olduğunu mu

düşünüyorsun?" "Bu olasılık en azından göz önünde

bulundurulmalı."

"Ama Eld'in Celierian köylülerini öldürmek için *Dahl'reisen'den* daha fazla nedeni yok.
yap."

"Celieria ile Solan Diyarlar'ın arasını açmak istemedikleri sürece. Celierialılar Fey eylemleri ile *dahl'reisen* eylemleri arasında nadiren ayırım yapmıştır. Eld bunu biliyor. Bunu kendi avantajlarına kullanacaklardır." Rain haritaya geri döndü ve sınırın genişliğine kaşlarını çatarak baktı. "Sınırdaki kaç askeriniz var?" diye sordu.

"İki bin, aşağı yukarı birkaç yüz."

"Bu yeterli değil. En azından bu sayının üç katına çıkmalısın." Rain doğruldu ve döndü. "Sınırları korumak ve tekrar saldırdıklarında saldırganları takip etmek için iki bin Fey önerebilirim."

Dorian'ın çenesi şaşkınlıkla sarktı. Fey ve ölümlü birlikler dokuz yüz yıldır Eld sınırında yan yana durmamıştı. Celieria'dan beri

Büyücü Savaşları'nın yıkımından sonra ordusunu yeniden kurdu. Feyler Eld büyüünün belirtilerini izlemek ve Savaşların sonunda yerleştirilen korumaları güçlendirmek için periyodik olarak sınır kalelerinde konakladılar ama bundan fazlasını yapmadılar. Büyücüler yenilmiş ve Fey dünyadan çekilmişti.

"Teklifiniz... oldukça cömertçe Lordum Feyreisen ve beklenmedik bir onur." Dorian boğazını temizledi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Fey canlarını ya da Fey çeliğini hafife almıyorum," diye Rain. "Eld'de büyüyen bir karanlık seziyorum. Büyücüler yine iş başında. Bu baskınlarınızın arkasında gerçekten *Dahl'reisen'in* olup olmadığını sorgulamamın bir de bu."

"Bu büyüücü faaliyetine dair kanıtınız var mı? Casuslardan gelen raporlar?"

Rain kaşlarını kaldırdı "Buna ihtiyacım yok. Karanlığı hissediyorum ve bu yeterli."

"Anlıyorum." Dorian derin bir nefes aldı. "Ne yazık ki Lordlar Konseyi'nin sınırimızdaki asker sayısını üç katına çıkarmaya ya da yabancı savaşçıları, özellikle *de dahl'reisen* hakkındaki mevcut şüpheler göz önüne alındığında Fey savaşçılarını yerleştirmeye izin vermesi için Fey sezgisinden daha fazlasına ihtiyacı olacak. Ayrıca Eld, asker yığmayı açık bir saldırganlık eylemi olarak görecektir.

"Anlamalısınız," diye ekledi Rain'in yüz ifadesi karardığında, "Eld ile ilişkilerimiz son yıllarda önemli ölçüde düzeldi. Aslında, Elden Büyükelçisi iki hafta kadar önce iki ülke arasında doğrudan ticareti yeniden başlatmak için buradaydı. Oldukça etkili konuştu ve önerdiği şartlar çok cazipti."

Yağmur'un elleri kalçasındaki kavisli *meicha'nın* ipekle sarılmış saplarına gitti. Parmakları sapların etrafında sıkıca kıvrıldı. "Eld elçisinin Celierian topraklarına ayak basmasına izin mi verdin?" diye hırladı. "O kara ruhlu haşaratla *ticaret yapmayı* mı düşünüyorsun?" Dorian'ın ofisinin pencereleri camlarında tıkırdadı.

Kral Dax'a doğru şaşkın bir bakış fırlattı. "Onlarla üç yüzyıldan fazla bir süredir dolaylı olarak ticaret yapıyoruz... Büyük Veba ölümlüler dünyasını tehdit ettiğinden beri. Tedavi için gerekli malzemelerden biri olan keio'nun tek kaynağı onlarda. Hâlâ her yıl Sorrelian aracılar vasıtasıyla birkaç başka malla birlikte satın alıyoruz."

"Dax . . . " Rain sessiz bir öfkeyle tısladı.

"Akıl sağlığına daha yeni kavuşmuştun. Marissya ve ben ikimiz de bilmemenin en iyisi karar verdik. Binlerce -yüzbinlerce- kişi çoktan ölmüştü. Milyonlarcası daha ölecekti. Bunu durdurmaya yetecek kadar şifacı yoktu."

"Peki ya sonra... artık deliliğin eşiğine gelmediğim zaman?"

"O zamana kadar yıllardır ticaret yapıyorlardı, hiçbir kötü etkisi olmamıştı... ve ara sıra vebanın geri dönme tehditleri devam ediyordu. Devam etmesine izin vermekte bir sakınca görmedik."

Rain inanamayarak başını salladı ve dikkatini tekrar Dorian'a çevirdi. "Siz Celierialılar, kısa ömürlüsünüz. Büyücü Savaşları sizin için uzak bir hayalden başka bir şey değil, o kadar çok nesil geçmişte yaşanmış bir çatışma ki günümüzle hiçbir ilgisi yok. Ama o savaşlarda Feyler savaştı. O savaşlarda binlerce kişi öldük, korkunç bir şekilde. Hatırlıyoruz." Dax'a bir kez daha ateşli bir bakış fırlattı. "En azından çoğumuz hatırlıyoruz. Hâlâ ölülerimizin yasını tutuyoruz. Eld'e güvenilmez. Asla!"

"Rain-" Dax ellerini uzattı. "Savaşlardan bu yana Eld ile hiçbir sorun yaşanmadı. Belki de Dorian'ın danışmanları haklıdır... belki de yaraları sarmanın zamanı gelmiştir."

"Kendi eşinin kız kardeşi onların elinde öldü. Kardeşi *Dahl'reisen* oldu. -İntikam için yaptığı şey yüzünden Solan Topraklar'dan *sonsuz* dek sürgün edildi. Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? Azrahn'ın kara ruhlu uygulayıcılarıyla ticaret mi yapacaksın?"

"Marikah ve Gaelen sayesinde kendimi konuşmakta özgür hissediyorum," diye karşılık verdi Dax. "Onlar Fey'den sonsuza dek gittiler. Hiçbir şey onları bize geri getiremez. Ama Büyücü Savaşları bin yıl önceydi. Ve büyücülerin hepsi yok edildi. Sen bunu gördün. Diğer Eldler, Büyücü ailelerinden olmayanlar, Azrahn uygulamıyorlar."

"Sadece bir tane yeter."

"Düşmanını tanı, Tairen Ruh. Sınırları ticarete açmak bize Eld'e kendi gözlerimizi ve kulaklarımızı sokma fırsatı verir. Dorian'ın ihtiyacı olan kanıt bulabilirler."

"Asla başka bir Fey hayatını Eld kötülüğünün erişebileceği bir yere koymayacağım. Asla"

Karanlık orada. Büyüyor. Sınırları açmak bize yardımcı olmaz. Bizi daha da tehlikeye atar."

"Dax haklı," dedi Dorian. "Büyücü Savaşları bin yıl önceydi - Gaelen vel Serranis'in aşırı intikam hırsı sayesinde çığ gibi büyüyerek tam ölçekli bir savaşa dönüşen anlamsız bir suikast tarafından kışkırtıldı."

"Rain çenesini sıkarak, "Suikast anlamsız değildi," cevap verdi. Atalarınızın iki bin yıl önce aldığı bir yaranın Eld tarafından misillemesiydi. Eld unutmaz. Ve sizin de unutmayacağınıza güveniyorlar!"

"Sanırım bu durumda tarafsızlıktan yoksunsunuz. Savaşlarda çok sayıda kişisel kayıp yaşadınız. Eld'den nefret ediyorsunuz. Onları asla düşmandan başka bir şey olarak görmeyeceksin."

"Çünkü tek şey bu!"

"Danışmanlarım," dedi Dorian, "bu fırsatı ekonomimize gerekli desteği sağlamanın bir yolu olarak görüyorlar. Lordlar Konseyi'ndeki pek çok soylu da öyle düşünüyor."

"Danışmanlarınız," diye karşılık verdi Rain, "ve soylularınız açgözlü aptallar. Kötü bir adam önünüze ağır bir kese koyduğunda dikkatli olun. Bunu hiç öğrenmediniz mi?"

Kral, "Çocukları açken, çaresiz bir adam çaresiz şeyler yapar," diye karşılık verdi. "Geçen yıl kolay geçmedi. Kuraklık ve seller geçen yılki mahsullerin çoğunu mahvetti. Fey'in hava koşullarını idare etmek için sağladığı yardıma rağmen, yiyecek stoklarımız neredeyse tükendi. Eğer bu yılki hasat bol olmazsa, kış geldiğinde açlık baş gösterecek."

Rain, Celierian tarlalarına bereket getirmesi için Fey'e yardım sözü verebilseydi, verirdi. Ama böyle bir söz yalan olurdu. Doğurganlık bir kadın armağanıydı ve Fey kadınları yüzyıllardır kısırdı. "Size Toprak, Su ve Hava'da güçlü olan savaşçılar gönderebilirim. Hava durumunu yönetmeye ve topraktaki besinleri yüzeye yaklaştırmaya yardımcı olabilirler." Toprak büyüüne sahip Feyler yiyecek yaratabilirdi ama Celieria'yı bir kış boyunca besleyecek kadar büyük ölçekte değil. Dünyanın doğal işlevlerini yerine getirmesine yardımcı olmak daha büyük sonuçlar doğuracaktır.

"Peki karşılığında?"

"Eld ile ticaretinizi durdurun. Sınırları açmayın. yol tehlikelidir, siz görmeseniz bile tehdit açlıktan çok daha büyüktür."

Dorian Dax'a döndü. "Lord Dax, sizi ve teyzemi hayatım boyunca tanıdım. Fikirlerinize güveniyor ve değer veriyorum, ancak ikiniz de Eld'de yeniden canlanan bir Büyücü tehdidi olasılığından bir kez bile bahsetmediniz. Bunun sebebi nedir?"

Dax cevap vermedi. Onun yerine Rain'e baktı.

Rain, "Marissya ve Dax karanlığı hissetmiyor," dedi. "Sadece ben ."

Dorian'ın yüz ifadesi sanki bir kepenk kapanmış gibi karardı. "Anlıyorum."

Dax, "Marissya Truthspoke Rain biz Solan Topraklar'dan ayrılmadan önce," dedi. "Dürüstlüğünden hiç şüphemiz yok."

"Bağışlayın beni," diye yanıtladı Dorian, "ama hepimizin bildiği gibi, Doğruyu söylemek sadece Doğruyu söyleyen kişinin söylediklerine inandığını garanti eder. İnandığı şeyin doğru olduğunu garanti etmez. fark küçük olabilir ama bu durumda hayati önem taşıyor - eminim siz de aynı fikirdesinizdir, yoksa bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Dax'ın bakışları düştü. Fey yalan söylemezdi. Dorian'ın vardığı sonuca itiraz edemezdi.

Rain acı bir laneti yuttu, Eld'e inanma ve Fey'den şüphe etme konusundaki kör kararlılığı için Celierian'dan nefret ediyordu. Dorian'ın mantıklı düşünmesini sağlayacak kadar uzun süre kanıt sunamadığı ya da öfkesini kontrol edemediği için kendinden nefret ediyordu. Belki de Dax ve Dorian haklıydı ve karanlık diye bir şey yoktu, sadece Rain'in eski yoldaşı delilik onunla tekrar oynuyordu.

Kimsenin hissetmediği bir şeyi neden söyleyemiyordu. Sadece hissettiğini biliyordu.

Belki de kendi ruhuna bağlı olan tüm o Büyücü ruhlarıydı. Belki de o bir Tairen Ruhu olduğu ve onlar olmadığı içindi. Belki de yedi yüz yılını delilikle işkence çekerek geçirdiği içindi; zihni, öldürdüğü milyonların hiç dizginlenmeden çiğnendiği geniş ve açık bir alandı.

Sebepler her ne olursa olsun, haklı olduğunu biliyordu. Buna sarsılmaz bir kesinlikle inandı. Büyücüler güçlerini geri kazanmıştı ve dünya tehlikedeydi.

Bir kez daha.

"İsterseniz bana hayalperest deyin Kral Dorian, ama öyle olmadığımı ihtimaline karşı kendinizi koruyun. Sınırlarınızı kapalı tutun. Eld olmadan bin yıl hayatta kaldınız. Eminim birkaç yıl daha hayatta kalabilirsiniz. En azından ihtiyacınız olan kanıtı toplamam için bana zaman verin."

"Danışmanlarıma danışacağım. Eld anlaşmasının önümüzdeki hafta Lordlar Konseyi'nde görüşülmesi planlanıyor. Endişelerinizi tartışacağız, böylece lordlar oylarını kullanmadan önce bunları dikkate alabilirler."

Rain, "Bu, danışmanlarınızın ve Konseyinizin karar vereceği bir konu değil, Kral Dorian," diye karşı çıktı. "Lordlar Konseyi kurulduğunda monarşi tüm gücünden vazgeçmedi. *Primus*'u çağırın. Kararı kendiniz verin ve sınırlarınızı kapalı tutun."

Dorian geri çekildi. "*Primus* bir kralın son çare olarak başvurduğu bir araçtır," diye cevap verdi alçak bir sesle. "Çok acil durumlar dışında kullanılmamalıdır. Onu dikkatsizce kullanmak zorbalık yoluna girmek demektir."

"Tiranlık mı?" Rain inanamayarak yankılandı. "Bir kralın ülkesinin savunulmasını emretmesi ve sınırlarını düşmanlarına kapalı tutması zorbalık değildir."

Dorian başını salladı ve bir iç geçirdi. "Çok uzun zamandır uzaktaydın, Rainier Feyreisen. Eldler bir zamanlar oldukları gibi düşman değiller ve *primus*'u asılsız spekülasyonlar ve sert duygulara dayanarak çağırmayacağım. Celieria Lordları bu konuyu tartışacak." Rain'in bir sonraki itirazını engellemek için elini kaldırdı. "Aksine kesin bir kanıt sunmadığınız sürece kararı *onlar* verecek, ben değil."

Yağmur'un çenesi sıkıştı. Bu aptal hiçbir şey duymamış mıydı? Eldler tehlikeliydi! Sizi dostlukla karşıladılar, savunmanızı aştılar, güveninizi kazandılar ve ancak hayati organlarınıza saplandığında ihanet hançerini ortaya çıkardılar. Eld'de karanlık büyüyordu. Eld bir kez daha Celieria ile bağlar kuruyordu. Ve Rain, Celieria'lı bir aileden bir eş almıştı. Sanki tarih tekerrür ediyordu, ama bu sefer Fey galip gelemeyecek kadar zayıf olabilirdi.

"O zaman bunu düşünün ve tartışmanızı yapın Dorian vel Serranis Torreval, ama bunu yaparken şunu da düşünün." Gözleri kısıldı, öylesine şiddetle parlıyordu ki

Dorian'ın yüzü lavanta ışığıyla yıkanıyordu. "Sınırlarınızı Eld'e açarsanız, Fey ile olan ittifakınızı sona erdirirsiniz." Dorian ve Dax'a son bir bakış atan Rain tek topuğunun üzerinde dönerek dışarı ıktı.

Dorian, Feyreisen'in hızla uzaklaşan figürünün ardından kaşlarını çattı.

"Tairenler büyük güce ve büyük vahşete sahip yaratıklardır," diye mırıldandı Dax. "Aynı şekilde Tairen Ruhları da öyledir ve onlarda öfke her zaman diğer Fey'lere kıyasla yzeyeye daha yakındır. *Shei'tanitsa* yüzünden kralımız için durum daha da kötü." Dorian döndü ve Dax'a soğuk bir bakış attı. "Kralın için asla özür dilememelisin."

"zr dilemiyorum, bağ yeğenim. Sadece açıklıyorum."

Ellie kılıçlarını kuşanmış gölgelerden oluşan eskortuna baktı ve i çekti. Günün geri kalan yükümlülüklerini tamamlamadan önce kız kardeşleriyle parkta sakin bir gezintinin tadını çıkarmayı umuyordu, ancak "sessizlik", yanlışlıkla Yağmur Tairen Soul'u gökyüzünden çağırdığında kaybettiği bir nitelik gibi görünüyordu.

Onun itirazlarına rağmen, bu sabah ona eşlik eden otuz savaşcının hepsi de onu parka kadar takip etmekte ısrar etmişti. Kendilerini parka ve çevredeki sokaklara yerleştirerek tüm dikkatleri üzerlerine çekmişler ve meraklı seyircilerin kalabalığını arttırmışlardı. Annemin Peder Celinor'la birlikte Büyük Katedral'de kalıp yaklaşan törenleri daha detaylı konuşması ve günlük ibadetlerini yapması iyi olmuştu. Böylesine göze çarpan bir Fey varlığının çektiği dikkat yüzünden utanç içinde kıvrılabilirdi.

İşin iyi tarafı, en azından ikizler eğleniyordu. Daha nce Kieran onlara Dünya büyüsünden oyuncaklar yapmıştı; yürüyen ve kükreyen küçük bir ayı, Lorelle'in avucuna oturup tatlı tatlı miyavlayan minik bir kedi yavrusu, Lillis ipeksi tüylerini okşadığında cıvıldayan küçük sarı bir kuş. Karşılığında ikizler de Kieran'a kendi küçük hediyelerini getirdiler; babalarının yaptığı neşeyle boyanmış ahşap bir topaç, kırmızı iplik saçlı ve yeşil düğme gözlü küçük bir bez bebek.

Kızların sevinciyle hediyeleri kabul etti ve Fey arkadaşlarının alaylarına aldırmadı. Bir ift bebeğe kur yapıyordu, diye şaka yaptı savaşçılar ve bebekler de ona kur yapıyordu. Lorelle kendisine bebek denmesinden pek hoşlanmamıştı ve bunu derhal ve şiddetle düzeltmişti. Savaşçılar şimdi eğilerek ona "Küçük Fey'cha" diyorlardı, tıpkı sarışın

Savaşçı Kiel yaptı, bu da Lorelle'in hoşuna gitti. Narin, çınlayan bir kahkaha duyuldu ve Ellie inledi. Gün kötüden daha kötüye gitmişti. Tanıdık kahkahanın izini sürerek parktaki yakışıklı Fey savaşçıları tarafından çekilen yerel güzellerden oluşan kalabalığa ulaştı. Kalabalığın ortasında Ellie'nin baş düşmanı, altın saçlı, Fey güzeli Kelissande Minset duruyordu.

Bir yaz gökyüzüyle aynı saf mavilikteki iri, duru mavi gözleri, dalgalanan kahverengi kirpiklerinin altında flört ediyordu. Yıllar boyunca sayısız talibin gelmesine neden olan kalp şeklindeki narin yüzü ve gür kırmızı dudakları şimdi Fey'e davetkâr bir şekilde gülümsüyordu.

Ellie hissettiği kıskançlık duygusuna engel olamadığı gibi, özlem duygusuna da engel olamıyordu. Her zaman Kelissande'ın geniş kenarlı şapkası ve narin mavi şemsiyesinin altında koruduğu kadar pürüzsüz ve kremsi teni, Capellan ipeğinden, narin Elvia dantelleriyle süslenmiş, biçimli, pudra mavisi elbisesinin içinde zarifçe sergilediği kadar minyon ve kıvrımlı bir vücudu özlemişti.

Kelissande ona doğru yürürken Ellie göz ucuyla onu izledi. Ellie eteklerindeki çimen lekelerinin, lacivert elbisesinin ve beyaz kombinezonunun sağlam yünlü kumaşının ve sade pamuğunun ve örgüsünden kurtulup yüzünde vahşi dallar halinde dalgalanan asi saçlarının anında ve acı verici bir şekilde farkına vardı.

"Merhaba, Ellie." Kelissande'nin sesi ballı bir , yıllarca aldığı konuşma dersleriyle geliştirilmiş bir ses mükemmelliği. "Merhaba, Kelissande."

"Çok şaşırtıcı bir hikâye duydum," diye açıkladı Kelissande, "ama şu ana kadar doğru olduğuna inanmamıştım." Bel, Rowan ve Adrial'e baktı ve onlara baştan çıkarıcı bir gülümseme fırlattı. "İnsanlar bir Fey savaşçısının sizi eşi olarak kabul ettiğini söylüyor."

"Feyreisen onu sahiplendi," diye düzeltti Bel, Ellie cevap vermeden önce. "Bir savaşçıdan daha fazlası." Ellysetta'ya bir adım daha yaklaştı.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Adamın yüzü ifadesiz, gözleri dümdüzdü. İşte o zaman havada karıncalanan gerilimin farkına vardı. Birkaç dakika önce savaşçılar arasında inceden inceye dans eden mizah tamamen silinmişti. Ellie gözlerini kırıştırdı. Feyler Kelissande'yi Ellie'nin beklediği gibi gözlüklü bir hayranlıkla izlemiyordu. Aksine, Fey savaşçılarının en az onları süsleyen silahlar kadar ayırt edici özelliği haline gelen taş suratlı tavırlarını bir kez daha takınmışlardı. Ne tuhaf.

Kelissande etrafının ölümcül katillerle çevrili olduğunu farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Tairen Ruhu mu? O neredeyse dünyayı yok edecek olan deli değil mi?"

Kızgınlık parladı. "O deli değil." Ellie ayağa kalktı. "Kızlar, Stones oynamak ister misiniz?"

"Evet! Evet!" İkizler ayağa fırladı ve bir grup yerel çocuğu toplamak için koşturdular.

"Bize katılacak mısın, Kelissande?" Ellie kibarca sordu, ama sadece reddedileceğinden emin olduğu için.

West End'in hüküm süren güzeli onu hayal kırıklığına uğratmadı. Hassas bir ürperti veren Kelissande, "Aptalca bir çocuk oyunu oynayarak elbisemi mahvedeyim mi? Tabii ki hayır. Sayabileceğim bazı kızların aksine, ben böyle saçmalıklar için fazla olgunum."

"Doğru," diye mırıldandı Ellie, eli belindeki hançerin kabzasına gitti. "Sen daha yaşlısın. Yirmi beşinci yaş gününe sadece birkaç hafta kaldı, değil mi?"

"Dört ay," diye tersledi Kelissande.

Ellie başını salladı. "Senden önce evleneceğim kimin aklına gelirdi ki?"

"Hâlâ on talibimden hangisini seçeceğime karar vermeye çalışıyorum." Kelissande hızlı bir hareketle şemsiyesini kapattı. "Senin, Ellie Spindle-Shanks'in talibi olacağı kimin aklına gelirdi ki? Bırakın iki tane bile. Tabii yarı insan bir deliye ve o iğrenç küçük sümüklüböcek Den Brodson'a 'talip' demek biraz abartılı olabilir."

Evet. Ellie kesinlikle Kelissande'nin tüylerini diken diken etmeyi başarmıştı. Güzel Bayan Minset ona böylesine incelikten yoksun bir şekilde saldırmayalı uzun zaman olmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu hakaret en ufak bir yara bile açmamıştı. Birden Kelissande'nin gözleri kocaman oldu. "Tanrılar aşkına, *bu* da kim?"

Ellysetta omzunun üzerinden baktı ve Rain Tairen Soul'un caddede cesur adımlarla ilerlediğini gördü. Güneş ışığı siyah derisinden fırlayan sayısız kılıcın üzerinde parlıyordu ve uzun saçları yürürken vahşi yakışıklı yüzüne doğru savruluyordu.

Arzunun hızlı ısırığıyla birleşen bir gurur heyecanı Ellie'nin omurgasını titretti. Tam boyuna doğru doğruldu. "Bu," diye cevap verdi, "beni sahiplenen çılgın yarı adam."

"O muhteşem biri." Kelimeler çıplak bir fısıltı gibiydi. Ellie, Kelissande'nin yüksek sesle konuştuğunu fark ettiğinden bile şüpheliydi. Gözleri kamaşan mavi gözleri Rain yaklaşıırken onu seyrediyor gibiydi. Ellie'ye döndü ve gülümsedi. "Onu benimle tanıştırmalısın."

Ellie'nin memnuniyeti, midesinin çukuruna batan ağır bir kayaya dönüştü. Hayatında bir kez Kelissande'nin gözlerinde o aç, kararlı bakış varken istediğini elde edemediğini görmemişti ve şimdi Kelissande Rain'le tanışmak mı istiyordu? Ellie "Hayır!" diye bağırarak, Kelissande'nin ipeksi sarı saçlarını koparmak ve mükemmel tenini tırmalamak istiyordu.

"Elbette," diye kibarca cevap verdi. Ve Kelissande Minset'in kusursuz güzelliğinin Rain'in dikkatini Ellie'nin pek çok fiziksel kusuruna çekmesinin eziyetinden nasıl merak etti.

Rain yaklaştıkça *shei'tani'sinin* mutsuzluğunu hissetti. Altın çilleri ve iri, etkileyici gözleriyle nazik yüzü özenle oluşturulmuş bir maske içindeydi ve kadim ruhunu tatlı bir şekilde çağıran şefkat ve taze masumiyetin parlayan aurası solmuştu. Bir şey onun hassas kalbini yaralamıştı. Ya da *birisi*, diye düzeltti Ellysetta onu sessizce yanındaki güneş saçlı kadınla tanıştırdığında. Sarışın kız fiziksel olarak güzeldi ama karanlık bir örtü gibi üzerinde asılı duruyordu.

"Merhaba," diye mırıldandı genç kadın. "Bayan Minset." Selam vermedi. Bir şekilde gerçek arkadaşının sıkıntısının suçlusu oydu. Böyle bir kadın ondan onur duymayacaktı. Ellysetta'ya döndü. "*Shei'tani*." Sesi bir okşamaydı. Ona dokunmadı - bu Fey tarzı değildi. Ama sıcak bir Ruh örgüsüyle ona uzandı. "*Kalbini üzen ne?*" Kız cevap vermeyince, aynı soruyu Bel'e de yöneltti.

"*Karanlık ruhlu altın olan kaba şeyler söyledi ve shei'tani'nizin gözlerindeki kahkahayı aldı,*" diye yanıtladı Bel tiksintiyle. "*Ne yapacağımızı bilemedik.*" Kelissande Minset bir erkek olsaydı, kendini çıplak Fey'cha çeliğiyle karşı karşıya bulurdu. Ama o bir kadındı ve hiçbir Fey savaşçısı hayat kurtarmak dışında karanlık ruhlu bir dişiye bile zarar vermezdi.

", Ellie!" Çocuksu seslerden oluşan bir koro kısa bir mesafeden

uzakta.

"Geliyorum!" Ellysetta geri seslendi. Yağmur'a, "Çocuklarla ben de tam taş oyunu oynamak üzereydik," dedi. Arkasını dönme sürecinde durakladı. Bakışlarında tereddütlü bir davet ve belirsizlik titreyordu. "Bize katılmak ister misin?"

Sert, alaycı bir kahkaha yükseldi. "Tanrı aşkına Ellie, o bir kral," diye alay etti Kelissande. "Krallar bir avuç pis köylü çocuğuyla parkta taş oynamaz."

Yağmur, Ellysetta'nın yanaklarının utançtan kızardığını gördü. "Özür dilerim," dedi. "Düşünemedim." Hızla arkasını döndü.

"*Shei'tani.*" Onu takip etmeye başladı ama Kelissande bileğini yakalayınca olduğu yerde durdu. Teni onunkine dokunduğu anda, ruhunun acımasız, kavrayıcı çirkinliği içine aktı. Düşünceleri nefret dolu ve kendine düşküncü. O güzeldi, Ellie değildi. Eş olarak bir kralı hak eden oydu. Rain yakışıklı ve güçlüydü ve Kelissande ona sahip olmaya karar vermişti. Onu Ellie Lack Grace'den çalmak çocuk oyuncağı olacaktı.

Yüzünü buruşturarak Kelissande'nin bileğini kavradı ve ona yapışan elini çekti. Ondan yayılan ruh yiyici karanlığa karşı dişlerini sıkarak diğer bileğini de kavradı ve güzel yüzüne doğru eğildi.

"Çok fazla cüretkârsın, aptal Celierian dişisi," diye hırladı. Gözlerindeki gücün alevlenmesine izin verdi ve kadının yüzünde filizlenen korkunun tadını çıkardı. Gerçek bir erkeğin kendi eşinden başka birine göz koyacağını nasıl düşünebilirdi? Aptal kadın. Cahil, ilkel, yeteneksiz, kara kalpli, değersiz bir yaratık. "Gerçek eşim olmasa bile Ellysetta'yı her zaman sana tercih ederdim. Bir Fey Lordu'nun senin güzel yüzünün ardındaki çirkinliği göremeyeceğini mi sanıyorsun? Tüm güzelliğin, tüm servetin hiçbir Fey'in seni arzulamasını sağlayamaz."

Onu hareketsiz tutmak için Toprak ve Ruh bağladı ve kalp şeklindeki yüzünü korkutucu bir nezaketle kavradı. Onun dehşetini hissetti ve bu onu gülümsetti, tairin'in kükremesine ve pençelerini esnetmesine neden oldu. "*Shei'tani'me bir daha herhangi bir şekilde zarar verirsen, dişi olsun ya da olmasın, korkmaya değer bir düşman edinmiş olacaksın. Bunun için sana söz veriyorum.*"

"Yağmur.

Bel'in uyarı sesi zihninde yankılanırken bile Rain, Ellysetta'nın duygu dalgalarının üzerine yuvarlandığını hissetti; acı, öfke ve hayal kırıklığıyla köpüren bir mutsuzluk. Ve Rain'in kıskançlık olarak tanıdığı beklenmedik bir şey?

Başını kaldırdı ve Ellysetta'nın kendisine baktığını gördü. İnce kemikli yüzünde kocaman gözleri vardı, suçlama ve evet, kıskançlıkla doluydu. Şaşkınlık içinde ona baktı. Neden böyle bir şey hissetsin ki? Onu sahiplenmemiş miydi? Ona kur yapmak için Sariel'e olan aşkının hatırasını bile bir kenara bırakmamış mıydı? Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor muydu?

Bu düşüncenin hemen ardından sağduyu kendini gösterdi. Elbette *shei'tanitsa* bağının ne anlama geldiğini anlamamıştı. O Celierian olarak yetiştirilmişti, Fey değil.

Kelissande'yi kendisinden uzaklaştırarak doğruldu ve ellerini gerçek arkadaşına uzattı. "Ellysetta-"

"Çocuklar bekliyor. Sen ve Kelissande bize katılabilir ya da katılmayabilirsiniz, nasıl isterseniz." Dönerek ve yürüdü. Omurganın zarif çizgisi bir tahta kadar sertti ve kalın, alev kırmızısı örgüsü yürürken arkasından seğirerek ona kızgın bir dişi tairenin çok tehlikeli kuyruğunu hatırlattı.

ONUNCU BÖLÜM

Kıskançlık değildi. Değildi. Ellie, Rain Tairen Soul, güzel Kelissande Minset kendilerine doğru bir yem attığında bütün erkeklerin yaptığı gibi karşılık verdi diye kıskanacak kadar aptal değildi.

İhanet. Olan . İhanete uğramış hissediyordu. Adam erkeksi güzelliği, gücü ve sertliğiyle gözlerini kamaştırmıştı, ta ki kadın onun için sıradanlığının önemli olmadığına, onda bir güzellik gördüğüne inanmaya başlayana kadar.

"Shei'tani." Çok güçlü, çok sıcak eli kızın omzuna dokundu.

Bir anda dolan çaresiz ihtiyaç dalgasıyla ürperdi. Tanrılar aşkına, ona dokunduğunda tek yapmak istediği kendini onun kollarına atmaktı. Kelissande'nin mükemmel yüzünü şefkatle okşayışını unutmak, Kelissande'nin yumuşak dudaklarına bu kadar yakın mırıldandığı sessiz sözcükler için onu affetmek istiyordu.

Ellie kendini onun elinden kurtardı. Gurur. Gerçekten de biraz varmış gibi görünüyordu. Ve az önce Kelissande'yi okşayan ellerin dokunuşunu kabul etmesine izin vermiyordu.

"Kelissande'ye geri dön," diye . "Eminim kulağına fısıldamak istediğin daha pek çok tatlı söz vardır. "Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı, sonra daraldı. "Ben-"

"Benim için fark etmez," diye araya girdi. "Senin üzerinde herhangi bir hak iddia etmedim. Ve iddialarınıza rağmen, istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

Güzel dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Ve bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Tabii ki hayır," diye alay etti.

"Yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem." Ama şimdi yalan söylüyordu. Ve yüzden perişan haldeydi.

"Shei'tani ... Ellysetta... anlamıyorsun-"

"Kafamın içinden çık!" Öfkeyle, onu düşüncelerinin dışına itecek güce sahip olmayı diledi, öfkesinin onu kaldırıp zihninden dışarı fırlatan iki dev el şeklini almasının tatminini hayal etti. Bir saniye sonra, onun şaşkınlığını ve ardından gelen acı dolu sarsıntıyı hissetti. Onun acısını.

Tairen Ruhu sendeledi.

İçindeki endişenin kendisini ona doğru sürüklemesine engel olamadı. "Yağmur mu?"

Bir elini başına götürdü. "Alevler, kadın, sen bir yumruksun."

"İyi misin?" Titremesini durdurmak için ısırıldı, kalbini ona karşı sertleştirmeye çalıştı. Berbat bir şekilde başarısız oldu.

"*Aiyah*. Çoğunlukla şaşırdım." Başını iki yana salladı. "Kıskançlığın gurur verici, *Shei'tani*, ama sizi temin ederim buna gerek yok."

"Kıskançlık mı?" Omurgası çelik bir demire dönüştü, çenesi kadınsı bir öfkenin sert, itici kayası oldu. "Kıskançlık mı?" Yumruklarını sıkı ve ona vurmaya cesaret edebilmeyi diledi. Bunun yerine burnunu çekti ve arkasını döndü, bir düzine ya da daha fazla çocuğun meraklı ve ilgili bakışlarıyla karşılaştığında yüzünü sıkı bir gülümsemeye zorladı. "Gelin çocuklar, taş oynayalım."

Genç *shei'tani* Rain'e sırtını döndüğünde, kafasının içinde sessiz Fey kahkahalarının sesi çınladı. Bel'e ve diğerlerine yakıcı bir bakış attı ama bu onları daha da güldürmekten başka bir işe yaramadı. Bir Fey dışında kimse bunu bilemezdi. Krallarını herhangi bir eğlence gösterisiyle onurlandırmazlardı.

Omzunun üzerinden baktı. Kelissande yarattığı akıllıca geri çekilmişti. Şimdi etrafı nefes nefese kalmış bir grup Celieralı aptalla çevriliydi; güzel dış görünüşü dışında her şeyi göremeyen, ahmak ölümlüler. Rain onları görmezden geldi. Kadın *shei'tani*'sinden uzak durduğu sürece onunla ilgilenmeyecekti.

Gerçek arkadaşına geri döndü. Çocuklara gülümsüyor, taş atma oyunlarını oynarken gülüyor ve onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Karanlık ruhlu olandan ne kadar farklıydı. Ve ilk düşündüğünden çok daha ilgi çekiciydi. ardına sürprizlerle doluydu. Fey- nazik. Tairen-gururlu. Kadın-tutkulu. Ve eşinin dikkatinin dağıldığını düşündüğünde kıskanç. Bu düşüncenin tadını çıkardı. Bir kadın

duyguları devreye girmezse kıskançlık.

Ve bilge bir adam bunun iltihaplanmasına izin vermedi.

Rain ani bir kararla Fey'cha kemerlerini ve kınlı kılıçlarını tutan kayışları çıkardı. Çelikten çıplak bir halde, oyun oynayan çocukların oluşturduğu halkaya doğru adım attı.

"Bu oyunu öğrenmek beni memnun edecektir," diye açıkladı. Bu ona çocukların, Feylerin ve *shei'tani*'nin şaşkın bakışlarını kazandırdı.

"Bu bir çocuk oyunu," dedi Ellie ona ihtiyatla. "Elbette bir kralın ilgisini çekecek bir şey değil." Son kelimeyi vurgularken Kelissande'ye doğru bir bakış attı.

"Ah, ama ben de Tairen'im," dedi ona. "Ve tairenler oyunlardan zevk alır." Büyücü Savaşları'ndan beri tairen oyunlarına katılmamış olsa da bu doğrudu. Kız onun gerçek eşiydi ve onu kazanmaya yeminliydi. Eğer bir çocuk oyunu amacına ulaşmasına yardımcı olacaksa, o zaman oynardı.

Hava, Su ve Ateş'ten oluşan ılık ve nemli bir dokuyu fısıldayarak boğazından geçirdi ve kulağının etrafına doladı. Kadın titredi ve ona uyarıcı bir attı. Gözlerindeki ateş, içindeki Tairen'in takdirle hırlamasına neden oldu. Tairen dişileri ürkek değildi. Hatta çoğu zaman eşlerinden daha tehlikeliydiler. "Gel," diye mırıldandı, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Bana bu oyunu öğret." Dişinin burun deliklerinin onun peşinde olduğunu farkına vararak alevlendiğini gördüğünde boğazında bir tatmin gümbürtüsü koptu.

Kuralları, onu memnun eden hızlı bir soluksuzlukla açıkladı. Taşlar bir nişan alma, el becerisi ve hız oyunuydu. Oyunun amacı, bir yandan rakiplerinizin sizi durdurmasını engellerken diğer yandan da onları durdurmak için elinizden geleni yaparak taşlarınızı bağlantı karelerine yerleştirmek suretiyle bir karenin bir tarafından diğer tarafına bir yol açmaktır. Eğer iki taş ızgarada aynı kareye düşerse, iki oyuncu sadece taşlarının işgal ettiği karelere basarak yarışmak zorundaydı; tartışmalı kareye ulaşan ve rakibinin taşını ilk alan karenin kontrolünü kazanırken, diğer oyuncu taşını kaybederdi. Grid boyunca kesintisiz bir yol inşa eden ilk oyuncu oyunu kazanırdı.

"Başka kurallar da var mı?" diye sordu, kadın açıklamayı bitirdiğinde. Kadın başını salladı. "Güzel." Zihninin içinde, Ellysetta'nın göremediği bir yerde,

Yağmur gülümsedi. Dişlerle ve kurnazlıkla dolu bir tairen gülümsemesiydi bu. "Peki bu oyunu kazanırsam bana bir nimet bahşedecek misin?"

"Nimet mi?"

"*Aiyah*. Elbette kazanmanın bir ödülü olmalı." "Ne gibi?"

Parmağını dudaklarında gezdirdi. "Bir öpücük, sanırım." Kadın yutkundu. "Bir öpücük mü?"

"Bir tanesine açım."

Gözlerini kırıştırdı ve gözle görülür bir şekilde düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Peki ya kaybedersen?"

"O zaman *sana* bir nimet

bahşediyorum." "Herhangi bir şey mi?"

"Herhangi bir şey." Ne isteyecekti ki? Ne yazık ki öğrenemeyecekti. Kaşlarını kaldırdı. "Eee? Bahse var mıyız?" Onun ihtiyatlı kaşlarını çatması hoşuna gitmişti. Bir bit yeniği olduğunu biliyordu ama bunu henüz çözememişti.

"Evet," diye kabul etti sonunda. "Bu bir bahis. Eğer sen kazanırsan, sana bir öpücük vereceğim. Başka biri kazanırsa, bana bir dileğimi yerine getireceksin - istediğim herhangi bir şeyi." Ve böylece oyun başladı. Her seviyede.

Ellysetta ona yedek bir torba taş ödünç verdi. Onunki mor renkteydi ve her taşın çapı boyunca altın bir çizgi çizilmişti. Oyuncular her iki tarafta dörder kişi olmak üzere ızgaranın sınırları boyunca yerlerini aldılar ve Yağmur Ellysetta'nın yanında durdu. Oyun, her oyuncunun sırayla ayaklarının dibindeki kareye bir taş bırakmasıyla başladı. Yeterince basitti ve doğruyu söylemek gerekirse oldukça sıkıcıydı, ancak üç ya da dört oyun , fırlatma mesafeleri arttıkça, yollar kesiştikçe ve oyun ızgaranın merkezine yaklaştıkça işler ilginçleşmeye başladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Rain gerçekten eğleniyordu ve bunun tek sebebi kazandığı zaman alacağı ödülü dört gözle beklemesi değildi. Solan Topraklar'da, Büyücü Savaşları'ndan önce bile, çocuklar nadir ve kıymetliydi.

En ruhu gölgede kalmış savaşıyı bile. Genç masumiyetleri ve dünyaya karşı duydukları büyük zevk, her Fey'in özünde yatan nazik kalbe hitap ediyordu. Taşların üzerinde küçük keçiler gibi sıçrarken kahkahalar atan Celieralı çocuklar, Fey olmamalarına rağmen daha az çekici değillerdi.

Diğer savaşçılar bile çocuksu neşenin cazibesine karşı bağışık değildi. Fey kahkahaları, favorilerin seçilmesi ve iyi huylu sataşmalar eşliğinde ortak zihinsel yol boyunca çınladı. Kimse bahis oynamadı. Hepsi Rain Tairen Soul'un bu oyunu kazanmak için oynadığını biliyordu.

Sonunda Ellysetta ve Rain dışındaki tüm oyuncular taşlarını kaybetmişti. Rain taşını fırlattı ve kasıtlı olarak Ellie'nin karesine düşürdü. Elvian parmak yayından fırlatılan iki elf oku gibi, ikisi de kareden kareye çevik bir şekilde sıçrayarak ızgara boyunca ilerlediler. Ellie kareyi koşarak geçerken gülüyordu ve Ellie'nin ilk ulaştığı tartışmalı kareye atladığında Ellie'nin göğsüne saplandığında hâlâ gülüyordu.

Adam onun ağırlığını kolayca emdi ve kadın yüzünü ona güldüğünde bir kez daha hayrete düştü. Altın sarısı teni, yemyeşil bahar bahçeleri gibi berrak ve yeşil gözleri ve Büyük Güneş'in kendisi gibi parlayan ruhuyla bu kadın tanrıların bir armağanıydı. Onu öpmek için yanıp tutuşan adam bunun yerine geri çekildi ve elindeki kırmızı-yeşil çizgili taşı ona gösterdi. "Sanırım taşını kaybettin, Ellysetta," dedi ona. Taşını tuniğinin iç cebine, kalbine yakın bir yere soktu. "Sen de oyundan çekiliyor musun?"

Gözleri adamın ellerinin izini takip etmişti ve şimdi tuniğinin açıklığından görünen küçük soluk et parçasına sabitlenmişti. Adamın sorusu üzerine gözlerini kırptırdı ve bakışlarını tekrar adamın yüzüne çevirdi; dudaklarındaki parlak gülümseme gözlerindeki açlığı tam olarak gizleyemiyordu. "Ben mi? Bir taş oyununu kaybetmek mi?" Zoraki bir kahkaha attı ve dans ederek uzaklaştı. "Asla!" Koşarak ızgaradaki yerine geri döndü. Değiş tokuştan memnun olan adam daha yavaş bir tempoda onu takip etti.

Adam oyunu kazanmak için taşını atmaya hazırlanırken, kadın ona . "Nişan alırken dikkatli ol," diye öğüt verdi ona gülümseyerek. "Eğer ıskalarsan, benim kazanma şansım var."

"Kaçırmayacağım."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

İlgilenmiş, cesaretinden memnun, kaşlarını kaldırarak "Aklında ne var?" diye sordu.

"Eğer bu oyunu kazanamazsan, uçmak istiyorum." Durakladı. "Tairenback üzerinde."

"Peki ya

kazanırsam?"

"Seçim senin."

"Anlaştık." Rain aniden sıcaklık ve memnuniyetle parlayan gözlerinin üzerindeki kirpiklerini indirdi. *Shei'tani'si* ona binerken kanatlanmak hiç de zor olmayacaktı.

Yine de hiçbir Fey bir meydan okumayı bilerek kaybetmezdi ve o da ilk olmayacaktı, özellikle de bu kadar çok savaşçı izlerken. Nişan alarak elini geri çekti ve son taşını bıraktı. Tam o anda, *shei'tani* parmak uçlarında durdu ve doğrudan kulağına üfledi.

Tüm vücudu sıkıştı. Atışı çılgınca oldu. Kazanan kareye Fey hassasiyetiyle yerine, taşı ciyaklayan, eğilen çocukların başlarının üzerinden havaya savruldu, nehrin yüzeyinde üç kez sekti ve ... yani ... bir taş gibi battı. Ellysetta iki büküm olmuş, gülüyordu. "Ben kazandım," diye kahkahalar arasında soludu.

"*Aiyah*," diye homurdandı, ona yeni bir takdirle bakarak. Bu küçük hareket bir tairen için yeterince sinsiydi. "Bu bahis. Ama oyunu ben kazanacağım."

Kendini toparladı ve bir sonraki taşı, oyunu kazanmasına bir atışlık mesafe bırakacak boş bir kareye doğru fırlattı. Hedefi doğrudu, atışının kavisi mükemmeldi. Taş alçaldı... sonra görünmez bir Hava duvarına çarptı ve geri sekerek diskalifiye edilen bir oyuncunun karesine düştü. "Ne!" Ellysetta haykırdı. "Oh, faul!" Ona döndü, bir yandan gülerken bir yandan da kızmış gibi yapmaya çalışıyordu. "Faul diye bağıryorum!"

"Ha. Sanki yapabiliymişsin gibi." Rain son taşını da umursamaz bir rahatlıkla fırlattı, bu kez taşı doğru hedefe yönlendirmek için Hava'yı kullandı. Taş ızgaranın en uzak sırasına düşerek sırasını tamamladı. "Ben kazandım."

"Hile yaptın," diye suçladı. "daha fazla," diye ekledi adam kaşlarını kaldırdığında.

"Nei, ben ."

"Kazanmak için sihrini kullandın."

"Yapamayacağımı hiç söylemedin." Sesi erkeksi bir memnuniyetle kaynıyordu. "Tairen'le bahse girdiğinde sözlerine dikkat et."

Çocukları oyunlarıyla baş başa bırakarak onu nehrin bir ağaçlığı doğru götürdü ve kendine çekti. Ondan asla uzak olmayan *Shei'tanitsa* ihtiyacı, hızlı ve ısrarcı dalgalar halinde yükseldi. "Ödülümü almak istiyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu endişeyle. "Burada

mı?" "Şimdi," diye onayladı. "Burada."

Ellysetta'nın dudakları yumuşak ve sıcaktı, gözleri ciddi, gergin ve sonuna kadar açıktı. Ağzına karşı gülümsedi, dilinin titrek, alaycı dokunuşlarıyla dudaklarını nazıkçe yaladı ve ardından küçük ısırıklar ısırdı. "*Ballı krema tadındasın, shei'tani. Ağzını bana aç.*" Elleri kadının sırtına doğru uzandı ve kadın tereddütle onun emrine uyarken ince bedenini daha sıkı kavradı. Ağzının sırlarına sahip çıkarken zafer, zevk, arzu ve koruyuculuk içinde dönüp duruyordu. İlk başta çekingen davranan kadın öpücüğü kabul etti ama karşılık vermedi.

"*Bundan korkma,*" diye ısrar etti. "*Benden korkma. Bana ne yaptığını hisset, sana nasıl ihtiyacım olduğunu hisset.*" Derisi ve çeliği kadar onun bir parçası olan koruyucu bariyerleri kasıtlı olarak indirdi.

İhtiyaç ve arzu onun üzerine ılık bir bal gibi döküldü ve onun ağzına karşı nefesini tuttu, duyularını ele geçiren neredeyse acı verici zevke karşı gözlerini kapattı. Adam onu gerçekten arzuluyordu. Ona hiçbir anlam ifade etmese de bunu inkâr edemezdi. Kelissande, tüm güzelliğine rağmen, ona kendisinin, sade Ellysetta Baristani'nin hissettiklerini hissettiremezdi. Bu bilgi baş döndürücü, sarhoş ediciydi. öyle bir özlem, öyle bir yalnızlık vardı ki. Sanki doldurulmak için ağlayan bir boşluk gibiydi ve Ellysetta ona huzur vermek için kendini ona doğru çekildiğini hissedebiliyordu.

Duygularının her nüansının, kalbinin her atışının, titreyen her nefesinin farkında olarak duyularını ona açan Rain, onun tatlı tepkisini içti. İlk başta tereddütlü olan kadın, erkeğin dilinin her çekingen vuruşunu kendi aç vuruşuyla karşılayarak kendine güvenini artırdıkça ve erkeğin onun üzerinde sahip olduğu tensel gücün aynısına sahip olduğu konusunda ona güvence verdikçe daha da cesaretlendi. O

Onun nefesini ciğerlerine çekti ve kendi nefesini ona geri verdi. Kadın ürperdi ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. Kadının duyguları ona akarken, onun içinden geçerken, varlığının her hücrelerini, tıpkı onun arzusu, ihtiyacı, tutkusu akarken vücudu sertleşti. Duyguları harmonik bir frekans oluşturup birbirlerini güçlendirdikçe yoğunluk ikiye, dörde katlandı.

"İğrenç bir gösteri," Kelissande'nin alaycı sesi. "Onunla herkesin önünde çiftleştiğini duymuştum. Şimdi görüyorum ki hikâyeler doğruymuş."

Ellysetta'nefesi kesildi ve dudaklarını Yağmur'un dudaklarından ayırdı, solgun yüzüne kırmızı bir dalga yayıldı. Bankacının kızı nehrin kenarındaki çakıllı patikada durmuş, etrafını hayranları sarmış, Ellysetta ve Yağmur'la alay ediyordu. Ellysetta'nın onların tutkusuna ortak olduğu için duyduğu utancı hissetti ve bu onu çileden çıkardı. Gözlerinde güç parladı. Minset kadını uyarılmıştı.

Adam dokumasını bırakamadan Kelissande çığlık attı ve Velpin'in üzerine doğru devrildi. Çırpınarak ve çırpınarak yardım için çığlık attı ve Celierian hayranlarından dördü onu kurtarmak için hemen atladı.

Rain, Hava Örgüsü'nün neredeyse görünmez izini takip ederek Kieran'a geri döndü.

Kieran'ın yanında, Lillis ellerini çırpıttı, çığlık attı ve kendini Fey'in kollarına attı. Genç savaşçı ona sınıksız sarıldı ve kralının sert bakışlarına geniş bir sırıtış ve umursamaz bir omuz silkişle karşılık vererek en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermedi. Rain kendisine rağmen neredeyse gülecekti. Kendisinin de yapmak üzere olduğu bir şeyi yaptığı için Fey'i nasıl azarlayabilirdi?

Başının üzerinden geçen sessiz iletişimin farkında olmayan Ellie, Kelissande'nin nehirde çıkışını izlerken hınzırca bir mutluluk hissetti. Bu sevinci hemen ardından kaba duygularından duyduğu utanç izledi. Herkesin önünde aşağılanmanın ne demek olduğunu biliyordu ve bir başkasının aşağılanmasından zevk almak onu Kelissande'den biraz daha iyi yapıyordu. Kelissande'nin yardımına gitmek niyetiyle kendini Rain'in kollarından kurtarmaya çalıştı ama Rain'in tutuşu daha da sıkılaştı.

Başını salladı ve kızın yüzünü avuçladı. "Merhametini ona harcama, *shei'tani*. Onun kalbi sert"

Ellie gözlerini kırptırdı. Bunun farkındaydı ama Rain bunu gördüğünü bildiği ilk erkekti. "Onu güzel bulmuyor musun?" diye sordu. Elbette buluyordu. Ne de olsa kısa bir süre önce Kelissande'nin kulağına tatlı sözler fısıldıyordu. Öyle değil miydi?

"O bir demirhindi meyvesi gibi; dışı güzel ama içi acı. Feyler demirhindiye değer vermez. Dallarda çürümesine izin veririz." Bir parmağını onun dudaklarına dokundurdu. "Fey güzelliği ruhta bulur. Gerçek güzellik her zaman orada yatar. Ve inan bana Ellysetta Baristani, senin ruhun gerçekten çok güzel."

Bu adamın kendisini Kelissande Minset'ten daha çekici bulabileceğine inanmaya cesaret edemeyerek onun sözlerini içine çekti. Etrafındaki diğer Fey'lere baktı. Hiçbiri Kelissande'nin içinde bulunduğu durumdan kurtulmasına yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Aksine, içlerinden birkaçı durumu eğlenceli buluyor gibiydi. Görünüşe göre Kelissande'nin mükemmel güzelliğinden etkilenmeyen tek kişi Rain değildi. Bu da Rain'in aslında Ellie'yi tercih ettiği ihtimalini daha inandırıcı kılıyordu.

Sırılsıklam, darmadağınık genç kadın Velpin'in sulu pençelerinden kurtulurken, Ellie'ye öyle şiddetli bir nefret bakışı fırlattı ki Ellysetta gerçekten irkildi ve geri adım attı. Rain ve Fey hemen onun etrafında saf tuttu. Yüzleri sert, gözleri soğuk ve ölümcül, sırılsıklam olmuş kıza dik dik baktılar. Ellie'yi şaşırtan bir şekilde Kelissande solgunlaştı ve tökezleyerek kurtarıcılarının kollarına atıldı. Korku yüzünü buruşturmuştu. Ellie kızın dehşet içindeki bakışlarını takip ederek onu soğuk bir şekilde izleyen, gözleri soluk bir lavanta ışığıyla parlayan Rain'e baktı.

"Ona ne yapıyorsun?"

"Sizi incitmeye yönelik bu aptalca arzusunda ısrar ederse ne olacağını anladığından emin oluyorum."

Ellie kaşlarını çatı. "Kes şunu. Onu korkutuyorsun."

Rain son bir kez daha sertçe baktıktan sonra Kelissande'yi serbest bıraktı ve Ellie'ye döndü. "Ben senin eşim. Seni korumak benim görevim ve ayrıcalığım, kendi fazla bağışlayıcı kalbinden bile. Seni incitti, duygularını yaraladı, aramızdaki bağdan şüphe etmene neden oldu ve şimdi de sana korku veren karanlık düşünceler düşünüyor. Böyle bir kötülüğe izin vermeyeceğim. Ona fısıldadığımı sandığın o nazik sözler, seni yaralamaya devam ederse ne yapacağıma dair ilk uyarımdı. Şimdi ona nasıl bir düşman yarattığını gösterdim. Seni üçüncü kez incitmeyi düşünürse, bu son olacak." Gözlerinde şefkat yoktu, merhametten eser yoktu, sadece soğuk, amansız bir söz vardı. Ellie titredi ve adamın yüzü hemen yumuşadı. "Seni kendimden korkutuyorum. Niyetim bu değil." Bir parmak eklemine Ellie'nin yanağına doğru kaldırdı. "Benden korkma, Ellysetta. Sana asla zarar vermeyeceğim. I

sadece sizin korunmanızı ve mutluluğunuzu sağlamaya çalışıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı, bunu doğru bulduğuna şaşırmişti. Gözlerindeki soğuk güç ve ölümcül vaat onu korkutsa da, bunun kendisine olmadığını ve korkusunun kendisinden çok başkaları için olduğunu biliyordu. O gücün açığa çıkışına tanık olmak istemezdi. O gücün kendi adına kullanıldığını düşünmek istemiyordu.

Elini Fey tarzında avuç içi aşağı bakacak şekilde uzattı. Kız, Fey'in bir gün önce ona öğrettiği şekilde parmaklarını onun bileğine yerleştirdi. Şimdi gülümsüyordu, dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım vardı ama onayının sıcaklığı içini sevinçle dolduruyordu.

Parkın karşısındaki gölgeli bir ara sokakta iki çift göz tutkulu öpüşmeyi izlemişti; biri nefretle parlayan bakışlar, diğeri ise kendini beğenmiş, tatmin olmuş kırmızının ipuçlarıyla simsiyah parlıyordu. "Kendini ne kadar ahlaksızca sergilediğini görüyor musun? Senin tanıdığın Ellysetta bunu yapar mıydı? Zihnini kendi iradesine zorlamak için Ruh'u kullanıyor. Kız onun kuklası. Senin gelinini aldı ve onu fahişesi yaptı."

"İblis ruhlu büyücü," diye tısladı Den. "Onu öyle bir büyüledi ki, gücüyle istediği her şeyi yapacak."

"Gücü mü?" Kaptan Batay ilgiyle tekrarladı.

"Bir dokunuşuyla iyileştiriyor, kaybolan şeyleri buluyor. Ve hatta onu gördüm..." Sözüünü kesti, arkadaşına hızlı bir bakış fırlattı ve tedbiri hatırladı. "Boş ver." Kaşlarını çattı ve yanındaki adamı incelemek için başını çevirdi. Bir an önce, Den'in hızlı ilk bakışında, Batay'ın gözleri parlayan kırmızı kömürlerle dolu karanlık çukurlar gibi görünmüştü. Bu bir ışık oyunu olmalıydı. Şimdi her zamanki mavi-yeşil renkteydiler.

Beyaz dişleri gölgeli karanlıkta parladı. "Gel, genç dostum. Yapılacak çok şey var."

Koyu renk kollu bir kol, Den'in omuzlarını bir dokunaç gibi sararak kasabın oğlunun korku dolu bir önseziyle ürpermesine neden oldu. Bu duygudan kurtuldu. Ellysetta Baristani'yi ve onun güçlerini kârlı bir şekilde kullandığında elde edeceği tüm zenginlikleri geri almak için Den, bir Droğan Kan Lordu ile bile anlaşabilirdi. O kan içici yamyamlarla kıyaslandığında, bir Sorrel ticaret gemisinin kaptanından korkacak ne vardı ki?

* * *

"Şimdi ne yapmak istersin, Ellysetta?" Yağmur parktan ayrılırken sordu.

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. Onun yabancı bir şehri ziyaret eden krallar ne yapıyorsa onu yapmaya gitmesini bekliyordu. Eminim Kral Dorian ve Kraliçe Annoura onun için bir eğlence planlamışlardır. "Senin yapacak işlerin yok mu?"

Kaşları kalktı. "Seni terk etmemi mi istiyorsun?"

"Hiç de değil. Ama Celieria'ya bir amaç için geldiğinden eminim. Seni bundan alıkoymama izin verme." Adamın kaşları kalkarken kadın dudağını ısırdı. "Bu pek doğru olmadı. Gitmeni istemiyorum ama gitmek zorunda kalırsan bunu anlayışla karşılarım."

"Sana kur yapmak için ertelediğim bir işim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Ona ciddi bir bakış attı. "Ve bunu yapmak zorunda değilsin. Anlayacağım."

Bir an sessiz kaldı, gözlerine o kadar dikkatle bakıyordu ki nefes almayı unuttu. Elini yanağına götürdü, parmakları saçlarına kaydı, avucunun sıcaklığı çenesini kavradı, başparmağı elmacık kemiğinin yüksek çıkıntısını okşadı. "Celieria'ya gelmemin sebebi sensin," dedi ona. "Burada bulunmamın tek amacı sensin"

"Gelmenin sebebi nasıl ben olabilirim?" diye fısıldadı. "İki gün öncesine kadar hayatta olduğumu bile bilmiyordun."

"Üç," diye düzeltti. "Beni üç gün önce aradınız. Senden ilk o zaman haberim oldu." Başparmağı kızın yanağında gezinmeye devam etti. "İlk konuştuğumuzda ne dediğimi hatırlıyor musun? Sana Gerçeğin Gözü'ndeki yansımanın buğusunu gördüğümü söylemiştim. Beni buraya seni bulmam için gönderen o Göz'dü ama sen beni gökyüzünden çağırana kadar bunu bilmiyordum."

"Ama bu 'Gerçeğin Gözü' neden beni bulman için seni göndersin ki?"

Elini onun yüzünden çekti. Yanağı onun sıcaklığının ani yokluğunda soğuk ve yoksun hissetti. "Sen benim *shei'tani'msin*. Gerçek eşimsin."

"Göz'ün yaptığı şey bu mu? Gerçek eşlerini bulmaları için Fey savaşçıları mı gönderiyor?"

"*Nei*, ama sen sıradan bir gerçek eş değilsin, eğer böyle bir şey

varsa." "Ne demek istiyorsun?"

"Ben Feyreisen'im, Tairen Ruhu'yum ve yine de sen benim gerçek eşimsin. Benden önce hiçbir Tairen Ruhunun bir *shei'tani'si olmamıştı*."

"Peki ya Leydi Sariel?"

Başını iki yana salladı. "Biz çocukken sevdik. Asla bir *shei'tani*'ye sahip olamayacağımı biliyordu ve kendi *shei'tan* arzusundan vazgeçerek hayatını benimkiyle birleştirecek kadar beni seviyordu."

"Anlamıyorum."

"O *e'tani*'ydi, kalbimin eşiydi. Biz bağı seçtik. Sen *shei'tani*'sin, ruhumun eşisin, gerçek eşimsin. Bir Fey gerçek eş bağına seçmez. Fey'i seçer. Sen bu bağı kabul etsen de etmesen de benim için bir başkası asla olmayacak."

"Peki ya benim için?"

Gözlerinde pişmanlık ve memnuniyetin tuhaf bir bileşimi vardı. "*Nei*. Ben de senin eşin olmasaydım, sen benim gerçek eşim olmazdın. Eğer aramızdaki bağı kabul etmezsen, belki gün birlikte mutlu olabileceğin bir erkek bulabilirsin ama ruhuna ulaşabilecek başka bir eş olmayacak."

Neden ondan başka bir erkeği asla sevemeyecek olma ihtimali onu dehşete düşürmüyordu? Bu onu korkutmalı ya da en azından her şeyin adaletsizliğine karşı haykırmasına neden olmalıydı. Yine de ruhu aralarındaki bağı tanımak ve heyecanlanmak için yükselirken, cevap niteliğinde bir memnuniyet dalgası hissetmekten kendini alamadı.

Duygularının ona ulaştığı anda anlamıştı. Gözleri parladı. Büyü, ani bir elektrik sıcaklığıyla etrafını sardı. Ama bu sıcaklık bir anda değişti, çünkü güçlü ve ilkel bir güç zihnini istila etmiş, onu çağırıyor, zafer ve yakıcı bir açıklıkla kükreyerek ruhunun mahremiyetine saldırıyordu. İçindeki bir şeyin yol vermeye başladığını hissetti ve korku sert ve hızlı bir şekilde yükseldi. Bir çılgınlıkla kendini Yağmur'un kollarından dışarı attı. Yağmur yüksek sesle inledi.

boğuk bir ses. Elleri yumruk oldu ve gözlerini kapattı. Etrafında ateş böcekleri gibi kıvılcımlar çaktı.

"*Sieks'ta*," diye sıkıca özür diledi. "Korkmana gerek yok. İçimdeki tairen seni korkutuyor ama onu kontrol edebilirim. Onu kontrol edeceğim, *shei'tani*. Sana söz veriyorum. Lütfen benden çekinme." O konuşurken bile kıvılcımlar sönmeye başladı.

"Tairen mi?" Kalbi çarpıyordu, nefesi sık soluklarla geliyordu. "Tairen tüm

Fey savaşçılarının içinde yaşar," diye yanıtladı gözlerini açarak. Rahatlama kontrolünün geri geldiğini gördüğünde onu sular altında bıraktı. Onun büyü artık etrafında parıldarken, gözlerindeki ısıltı azalıyordu. "Çoğunda uykudadır, ancak bir Fey tüm Fey büyülerinde tam güçle doğduğunda, tairen uyanır. Bu Feyler Tairen Ruhları haline gelir. Tairen bilinçlidir, iradeleri tarafından tasmanmıştır ama Fey'i her zaman gerçek bir tairen'in içgüdülerıyla yönlendirir."

"Bana saldırdı."

"*Nei*. Saldırmadı, sahiplenmeye çalıştı." Eli uzandı ama kızın yüzüne dokunamadan durdu. Elini geri çekti, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve iç geçirdi. "Çiftleşmek ve bir eşi sahiplenmek, tüm tairen içgüdülerinin en şiddetlisidir. Seni benim *shei'tani*'m olarak tanıdım. Bir an önce ruhun isteyerek benimkine uzandı. Bunu hissettim. İçimdeki tairen, her tairenin eşine verdiği tepkiyi verdi. Hazırlıklı olmalıydım. Hazır değildim." Göz kapakları aşağı indi. "Bunun için özür dilerim. Kendimi onursuzlaştırdım."

Hâlâ korkuyor olsa da, kalbi onun aşağılandığını görmeye dayanamıyordu. O Tairen Ruhu'ydü, hayatının rüyalarının kahramanıydı. Ve garip bir nedenden ötürü, anlayamadığı tanrıların bir şakası, onu eşi olarak kabul etmişti. Kararsızlık içinde dudağını ısırды, sonra derin bir nefesi ciğerlerine çekti ve onun ellerini sıkmak için öne doğru adım attı.

Onun dokunuşuyla gözleri açıldı ve onunkilere sabitlendi. "*Shei'tani*?"

"Asıl üzülmeli gereken benim," dedi ona. "Senden korkmamamı, beni asla incitmeyeceğini anlamamı istedin ama ilk testte korkmama izin verdim. Korkarım bir Tairen Ruhu için çok iyi bir gerçek eş olamayacağım. Kalbimde bir korkak var."

"Sen gerçek bir eşin olması gereken her şeysin," dedi ona kararlılıkla. "Asla aksini düşünme." Ağzının sert çizgisi yumuşadı. "Gel," dedi. "Öğleden sonra eğlenmek bize ait. Ne yapmak istersin?"

Dudağını ısırdı. "Aslında, gelinliğim için kumaş örneklerini incelemek üzere kraliçenin terzisiyle bir randevum daha var."

"Bu sizi memnun edecek gibi görünmüyor."

"Hayır," diye itiraf etti. Kraliçe Annoura'nın tavsiye ettiği soğuk ve kibirli tüccarların küçümseyici tavırlarıyla geçecek bir yarım günü daha iple çekmiyordu. Bu sabah kraliçenin terzisi Maestra Binchi'nin huzurunda durmaktan, Ellie'yi eksik bulduğu her halinden belli olan bir kadın tarafından hem fiziksel hem de mecazi olarak ölçülmekten özellikle nefret etmişti. "Ama beni programına dahil etmek için özel bir çaba harcıyor. Ayrıca, ondan sonra sarayda Kraliçe'nin Zarafet Ustası ile bir randevum var."

Rain bir an için Bel'e baktı ve yüzü hareketsizleşti. Gözlerinde bir öfke belirtisi belirdi ve Ellie, Belliard'ın az önce sabahki olayları anlattığını anladı. Rain'in sonraki sözleri şüphelerini doğruladı. "Bel bana bu terziden bahsetti. Sen Feyreisa'sın. O senin zevkine katılacak, başka türlü değil. Kraliçe'nin Zarafet Ustası da öyle."

Ellie onun ifadesinin amansız kesinliği karşısında gözlerini kırptırdı. "Oh,

ama-" "Ellysetta." Ona öyle bir baktı ki, ağzını kapattı ve yutkundu onun itirazı. "Celieria'yı hor görüyorum. Burada sadece sana ettiğim yemini yerine getirmek için kalıyorum. ve seni tanıdığın her şeyden koparmadan önce en azından bana alışman için biraz zaman vermek . Tairen Ruhu'nun hakikatine hakaret eden aptal bir kadının kendini beğenmişliğini tatmin etmek için sizinle geçireceğim zamanı kısaltmayacağım - hem kraliçeden hem de hizmetkârlarından bahsediyorum. Terzi yarın sabah sizinle ilgilenecek. Erkenden, ben sana gelmeden önce. Bundan sonra, ben onu gözlemlemek için , Zarafetlerin Efendisi size ders verecek. Ve Ellysetta..." Gözlerindeki vahşi bakışı daha da dehşet verici kılan bir nezaketle çenesini kaldırdı. "Eğer biri sana bir daha hakaret ederse, bunu Bel'e değil bana söyleyeceksin."

Ellie yutkundu ve başını salladı. Onun kendisine soğuk ateşin titrek ışıklarıyla parlayan gözlerle bakmasını engellemek için neredeyse her şeye söz verebilirdi.

"*Beylah vo*. Teşekkür ." Rain'in yüzündeki sert çizgiler yumuşadı ve

gözleri sakinleştı. "Şimdi, ne yapmak istersiniz?"

"I-" Dudaklarını ıslattı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.
"Bilmiyorum." Daha önce hiç kur yapmamıştı, nereye gideceğı ya da ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. İlham geldi. "Beni uçurabilirsin. Ne de olsa bahsi kazanmıştım."

"Gerçekten de öyle. Çok iyi o zaman. Uçuyoruz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

*Kanatlar açılmış ve neşe bağları
çözölmüş, kahkaha saçan rüzgarlarda
dans ediyorum.*

*Özgürlüğün acele nefesinde
yıkaniyorum Ve bulutlardan serin
nektar içiyorum. Yukarı, yukarı, güneşin
aydınlattığı mavi tarlalara,
Sınırsız eterde süzölüyorum.*

*Bak! Yıldız ışığı günün yüksekliğinde
parlıyor. Sonsuzluğun çağrısını
duyuyorum.*

-Tairen'in Uçuşu, yazan Cadrian vel Sorendahl,

Tairen Soul

"Neden getirdim?"

Rain, Ellysetta'ya eğlenen bir bakış attı. İkizleri onun evine bıraktıklarından beri *shei'tani'si* ağzı açık bir soru şişesine dönüşmüştü. Onunla ilgili tereddütlerinin yerini, dünyayı ilk kez keşfetmeye hevesli genç bir tairen'i andıran, bitmek bilmeyen bir merak ve geniş gözlü bir merak almıştı.

"Çünkü, *shei'tani*," diye yanıtladı, "gökyüzünün yüksek kesimleri çok soğuktur. Hava çok soğursa, sizi sıcak tutmak için etrafınıza Ateş ve Hava dokuyacağım ama o zaman rüzgârı yüzünüzde hissetmeyeceksiniz. Rüzgârı hissetmek tairen uçuşunun en güzel yanlarından biridir."

"Ya yükseklikten korktuğumu fark edersem?"

"Korkmayacaksın"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü benim her zaman güvende olacağını biliyorsun." Ah, kutsanmış

kibir. Sırıtmak istedi. Kendini hayrete düşürdü. Fey ve Tairen yok olmanın eşiğindeydi, Eld'de karanlık yeniden yükseliyordu ve Fey'in Savunucusu Rain Tairen Soul bin yıldır olmadığı kadar mutluydu, çünkü eşini gökyüzünde gezintiye çıkarıyordu.

Dorian'dan ayrıldığından beri içinde kaynayan ve Ellysetta'nın Annoura'nın tüccarlarının elinden gördüğü muameleyi öğrendiğinde yeniden alevlenen öfke bile kaybolmuştu. Eğer Ellysetta onun üzerinde bir *shei'dalin* barışı örüyorsa, bunu fark edemiyordu.

"Lillis ve Lorelle muhtemelen hâlâ gelemedikleri için feryat ediyorlardır," dedi Ellie. Lauriana onlara hayır, Tairen' sırtına binmeyeceklerini ve hayır, bu kez kız kardeşleri ve nişanlısıyla birlikte gelmeyeceklerini söylediğinde ikizler gözyaşlarına boğulmuşlardı.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi Rain. "Kiel ve Kieran onların mutsuzluğuna izin vermezler." Kiel ve Kieran kızları eğlendirmek için geride kalırken, Ellysetta'nın ikinci beşlisindeki Su ve Toprak sahipleri öğleden sonra yerlerini aldılar.

Şehir kapılarından geçip şehri çevreleyen açık araziye doğru yürüdüler. "Tekrar söyle bana, neden buraya gelmek zorundayız?"

"Değişim için yer olmasını tercih ederim. Ayrıca, daha az göz var."

Omzunun üzerinden duvarlarda toplanan kalabalığa baktı. "Doğru."

Fey'e özgü kuru bir mizah anlayışı vardı ve da onda yüzyıllardır gülmediği kadar gülme isteği uyandırıyor. "Şehirde kalsaydık nasıl bir dinleyici kitlemiz olurdu bir düşünsene," diye cevap verdi.

Yağmur grubu şehir duvarından yaklaşık iki yüz metre ötede durdurdu. "Burada kal Ellysetta ve ben sana ilerlemenin güvenli olduğunu söyleyene kadar bekle." Kadın başıyla onayladı.

Döndü ve koşarak uzaklaşmaya başladı, önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha hızlı koşmaya başladı. Hava gücüyle yaptığı muazzam bir sıçrayışla kendini gökyüzüne fırlattı ve tairen formuna bürünerek yeryüzünün üzerinde kanatlandı. Gökyüzüne doğru yükseldi, öğleden sonra güneşine ve ılık bahar gününün parlak, sonsuz mavisine doğru. Siyah kanatlarını genişçe açarak sola yattı ve Celieria'nın üzerinden, küçük siyah düğümün üzerinden geri döndü.

savaşçılar ve onların ortasında güvenle duran lacivert etekli tek bir ince figür.

Etkileyici bir tairen olduğunu biliyordu; iri, zarif, güçlü. Uçarken, tairen vücudu daha da zarifti; ön ayakları aerodinamik olarak karnına doğru düzleşiyor, güçlü arka ayakları arkadan geliyor, uzun, kalın kuyruğu daha da uzağa gidiyor, küt, kıvrık ucu uçuşta bir dümen gibi hareket ediyordu. Gölgesinin Celierian manzarası boyunca hızla ilerleyişini izledi ve Ellysetta'nın şaşkın hayranlığının sıcaklığının tadını .

Yavaşça, tembelce süzülerek yeryüzüne indi ve Ellysetta ile Fey savaşçılarından çok da uzak olmayan bir yere zarif bir hassasiyetle yerleşti. Kanatlarını gerdi, çırpı, sonra sırtına yasladı ve Ellysetta'ya doğru ilerledi. Ellysetta'dan birkaç adım ötede durdu, onun yanına karnının üzerine uzandı ve gürleyen bir mırıltı çıkardı.

"Bu gururlu bir gösteriydi." Bel'in kuru sesi zihninde yankılandı.

Tairen sırtarak dişlerini gösterdi. Bel onu çok iyi tanıyordu. Rain uçmadan da dönüşebilirdi ama bu o kadar etkileyici olmazdı. Ve *shei'tani'sini* etkilemek istemişti. Yüzündeki şaşkın ifadeden ve aralarındaki bağ sayesinde hissettiği şaşkınlıktan bunu başardığı anlaşıyordu.

"Tairenler gururlu yaratıklardır," diye cevap verdi. Parlayan lavanta rengi gözleri Ellysetta'ya döndü. Kuyruğu yavaşça sallandı. *"Artık yaklaşabilirsin."*

Ellie zihnindeki sesi duydu ama fark etmedi. Rainier vel'En Daris'in bir insan dardı gibi gökyüzüne sıçrayıp kocaman, şık, süzülen bir tairen'e dönüşmesi kadar inanılmaz ya da güzel bir şey görmemişti. O geniş, siyah kanatlarıyla gökyüzünde süzülürken, Rainier yeryüzüne bağlı ve kanatsız bir şekilde durmuş, onun yanında uçmak için can atıyordu. Onun üzerinde değil, onunla birlikte. Onun yanında, kendi geniş kanatlarının gücü altında.

"Shei'tani." Sesi yine zihninde yankılandı, bu sefer daha ısrarcıydı. Vücudundan daha büyük olan tairen kafası ona hafifçe çarparak onu şimdiki zamana geri getirdi. Yarım adım geriye tökezlerken güldü. Lillis'in yavru kedisi de aynı şekilde dikkat çekmek için kafasını insanlara çarpıyordu ama çok daha az bir güçle. İçgüdüsel bir refleksle Ellie uzanıp gözlerinin arasındaki kemikli noktayı kaşıdı. Ellerinin altındaki tairen postu kalın ve ipeksiydi, özellikle de gür bir uykusu vardı. Bu kadar büyük bir şeyin bu kadar yumuşak olmasını beklemiyordu.

Görkemli kafasındaki kürk kısa, kalın ve kadifemsiydi, ağzına yaklaştıkça çok yakın bir kırpma ile büyüyordu. Uçları uyanık ve yuvarlak olan kulakları, tairen kafatasının iki yanına yerleştirilmişti. Başını geçtikten sonra kürkü kalınlaşır ve şıklaşırdı. Parlak, yoğun bir siyahla parlıyordu, zengin ve derin, kahverengiden eser yoktu. Her biri kafasından daha büyük olan gözleri, gözbebeği görünmeyen saf lavantaydı ve sanki içten içe aydınlanıyor gibiydiler. Gururlu boynu, güçlü göğsü ve uzun, şık büyük kedi vücudunun geri kalanıyla zarif bir şekilde birleşiyordu. Kaslı ön ayakları, keskin, geri çekilebilir, kıvrımlı fildişi pençeleri olan parmaklı patilerle sonlanırken, arka ayakları gizlenmemiş bir güçle şişiyordu. Uzun kuyruğunun ucu kıvrılıp açılıyordu. Vücuduna sıkıca yapışmış olan kanatları, geri kalanıyla karşılaştırıldığında kırılğan görünüyordu, ancak kanat kemikleri boyunca uzanan hafif kürklü zarın kalın ve esnek olduğunu görebiliyordu.

"Çok güzelsin," dedi ona, kürklü çenesinin ağır kaslarını okşayarak, bu son derece muhteşem yaratığın kendisini sahiplenene son derece muhteşem adamla aynı varlık olduğunu bir anlığına unutarak.

Böyle düşünmene sevindim." Kadın onun başını okşamaya devam ederken memnun bir mırıltı çıkardı ve göz kapakları iri, parlayan tairen gözlerinin üzerine yarıya kadar indi. *"Bu hoşuma gitti. Hoş bir dokunuşun var."*

Yeşil ışık parladı ve boynunun gövdesiyle birleştiği yerde, omuzlarının ve kanatlarının çıkıntılı kemiklerinin hemen üzerinde küçük siyah deri bir eyer belirdi. Uzun deri kayışlar boynunu çevreledi ve ön ayaklarının arkasından geçirilerek eyeri sıkıca yerinde tuttu. *"Gel, shei'tani. Rüzgârlarla dans edelim."*

"Oraya nasıl çıkacağım?" Vücudu havada süzülüp U şeklindeki eyere yerleştiğinde şaşkın bir çığlık attı. Yüksek arkalıklı eyer vücudunu sarmıştı. "Aman Tanrım." Bacaklarına doğru esen esintinin alışılmadık hissini hissetti ve aşağı baktı. Etekleri kalçalarına kadar sıyrılmış, uzun bacakları herkesin görebileceği şekilde açıkta kalmıştı. "Yağmur..." Daha endişesini dile getiremeden, siyah deri pantolon bir anda ortaya çıkıp onu örttü. Bir an için ağzı açık kaldı, sonra gözlerini kırıştırdı ve ağzını kapattı. Sıradan büyü alışması gereken bir şeydi. "Dünya mı?" diye sordu, çünkü pantolon usta işi bir illüzyon bile olamayacak kadar gerçek hissettiriyordu.

"Aiyah."

"Onları yoktan var ettin. Bunun zor olması gerekmiyor mu?"

"Öyle," dedi Bel. "Eşi için gösteriş yapıyor." Bel'in sesinde kuru bir mizah, dostça bir alay ve duysaydı onu utandıracağına şüphe olmayan bir kıskançlık izi vardı.

Rain arkadaşına tısladı ve başını savurdu. *"Paltonu kaldırmama izin ver, shei'tani."* Uzun deri paltosu ortadan kaybolmadan önce tek uyarısı buydu.

"Nereye gitti?"

"Arkanda." Uzun eyerin içinde döndü ve arkasına bağlanmış küçük, şişkin keseyi gördü. *"İhtiyacın olduğunda sana geri vereceğim. Eyerin ön tarafında tutamaklar var. Onları kullan ve sıkı tut. Bizi havaya fırlattığımda bir sarsıntı hissedeceksin."* Tutamakları buldu ve parmaklarını sıkıca etraflarına sardı. *"Hazır mısın?"*

Heyecan ve gerginlik fokurdarken yutkundu. "Evet."

"O zaman ." Arka ayakları üzerinde geriye doğru sallanırken ve kasları sıkıca kasılırken içindeki gücün arttığını hissedebiliyordu. Kanatları açıldı ve genişçe yayıldı. Bir, iki kez kanat çırparak yerden toz girdapları kaldırdılar. Sonra güçlü bir sıçrayışla havadan aldığı güçle onları gökyüzüne fırlattı.

Ellie korkudan çok şaşkınlıktan ve midesindeki tuhaf histen çığlık attı, gerçi tutamaklar ve uzun eyer olmasa, Rain havalandığında sırtından yuvarlanabilirdi. Öyle olduğu için, vücudu eyerin arkasına doğru sertçe sallandı, sonra ani ilk güç dalgalanması sona erip gerçek tairen uçuşunun daha akıcı hareketi başladığında öne doğru kırıldı.

Devasa kanatları havayı dövüyor ve Rain'in tairen vücudu açık denizde yuvarlanan dalgalar gibi kıvrımlı bir ritimle dalgalanıyordu. Boynu güçlü ve düz bir şekilde uzanıyor, başı bir ok ucu gibi gökyüzünü delip geçen sabit bir noktaya dönüşüyordu.

Rüzgâr Ellie'nin yüzünde ılık çalarak geçti, taze, soğuk ve tatlıydı. Örgülü saçlarını savuruyor, eteklerini ve kombinezonunun kollarını kamçılıyor ve Rain'in verdiği deri pantolona sevinmesine neden oluyordu. Aşağıdaki yer, tarlaların ve küçük köylerin blokları, bildiği dünyadan daha çok desenli bir goblen gibi görünüyordu. Yukarıda sonsuzluk bekliyordu, güneşli gökyüzü ve neredeyse ulaşabileceği beyaz bulutların narin puflarıyla onu çağırıyordu

dışarı çık ve dokun.

"Uçuyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten uçuyorum." Daha önce hiç tatmadığı bir sevinç kapladı içini. Kollarını açtı ve yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı, zapt edilemez bir mutlulukla gülüyordu. "Bu harika!"

"Hoşuna gitti mi?"

"Beğendin mi? Bayıldım! Bayıldım!" Eyerin bel hizasındaki ön çıkıntısı olmasaydı, kendini onun boynuna atacak ve onu sıkıca kavrayacaktı. "Ah, Rain. Teşekkür ederim."

"Sana neşe getirmek beni mutlu ediyor, shei'tani." Mutluluğu bulaşıcıydı. Hiçbir tairen gökyüzünden sıkılamazdı ama bunu onunla paylaşmak, onun neşesini hissetmek Rain'e ilk uçuşundaki heyecanı, kahkahalarla gülmeyi, muazzam özgürlük hissini, dünyanın efendisi olduğunu ve her şeyin mümkün olduğunu hatırlamasını sağladı. Ona vermek, dünyayı ona açmak ve harikalarını keşfederken yanında durmak istiyordu. Ona gösterebileceği o kadar çok şey vardı ki, kelimenin tam anlamıyla koca bir dünya. Rain uzun, çok uzun zamandır ilk kez hayatta olduğu için, Fey ve Tairen Ruhu olduğu için mutluydu. *"Nereye gitmek istersin, Ellysetta?"*

Onun hevesini, heyecanını hissetti. "Umurumda değil. Sadece *uçmak* istiyorum."

"O zaman sıkı tutun."

Kanatlarını katladı ve hızlı ve sert bir şekilde yere doğru dalışa geçtiler. Ellysetta kahkahalarla çığlık attı ve yer onları karşılamak için hızla yükselirken bile korkusuzca eyere sıkıca tutundu. Yağmur'un kalbi onun güveni ve karşısında kabardı. Kanatları genişçe açıldı ve hızlı dalış, Ellysetta'yı nefessiz bırakan ama hâlâ güldüren bir yükselişe dönüştü.

Yağmur Tairen Ruhu kalbindeki sevinçle gökyüzünde süzüldü.

Den Brodson, zayıf, çelimsiz Tomy Sorris'in önündeki sayfalara son notlarını karalamasını izlerken gülümsedi. "Hepsini aldın demek?" İkili Charging Boar'ın özel arka odasında oturuyordu. Den'in önündeki yara bere içindeki ahşap masada neredeyse boş bir bardak Kızıl Kafatası, matbaacının oğlunun önünde ise yarım bardak iyi sulandırılmış bira duruyordu.

"Evet. Hikaye için teşekkürler, Den!" Tomy bir eliyle mürekkep lekeli yün şapkasını eğerken diğer eliyle sayfaları çantasına doldurmakla meşguldü.

"Çok güzel. Ve çoğunu önce benim için yazmaya zaman ayırdığın için minnettarım. Ne kadar az yazmak zorunda kalırsam, Da o kadar çabuk baskıya girebilir."

"Hiç sorun değil, Tomy. Babana en iyi dileklerimi ilet. Ve sana gösterdiğim o paragrafı aynen yazdığım gibi kullandığından emin ol." Batay ona bu sözlerin basit zihinleri, özellikle de başlarına nadiren düşünen okurların zihinlerini etkileyeceğine söz vermişti. İkna büyüsü, onları yazmak için kullanılan mürekkebe ya da kağıda değil, kelimelerin kendisine bağlıydı. Den daha şimdiden yarım düzine broşürcü ve gazete yazarıyla görüşmüş ve kopyalanan sayfaları onlara dağıtmıştı.

"Yapacağım," diye söz verdi matbaacı çocuk. "Tam olarak yazıldığı gibi."

"Ve benim adımları kullanma, unutma. Babamın başını kralla derde sokmak istemem." Den yüzüne ağırbaşlı bir ifade yerleştirdi. "Ben sadece Ellie için adalet istiyorum. Satılmıştı. Bir sandık dolusu büyülü altın için canı bir büyücüye satıldı."

"Ooh, bu iyi." Tomy, Den'in sözlerini son kâğıda karalamak için durakladı, sonra kâğıdı bir kenara koyup mürekkebini ve kalemini dikkatle sakladı. Doğrudu ve başını kaşıdı. "Ama biliyorsun, Ellie her zaman Fey'den hoşlanmıştır. Belki de işlerin bu hale gelmesinden memnundur."

"Kadınlar kaplanlardan hoşlanır," diye tersledi Den. "Bu canavarlarla istedikleri anlamına gelmez." Artık sıcak olan Kızıl Kafatası bardağını kaldırdı ve son çeyrek bardağı da devirdi. "Hayır, o büyülenmiş. Tüm ailesi büyülenmiş. Ve onu kurtarmak bize, yani senin ve benim gibi sıradan insanlara düşüyor Tomy."

Çocuk omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Haklısın Den. Ben üzerime düşeni yapacağım. İnsanların Fey'in neyin peşinde olduğunu bilmeye hakkı var."

"Gerçekten de öyle." Den çocuğun omzuna bir el attı ve ona Charging Boar'ın arka kapısından çıkarken eşlik etti. Kapıyı kapatıp ana bara geri dönmeden önce çocuğun sokakta kaybolmasını bekledi. "Teşekkürler, Briggs." Yanından geçerken barmene el salladı.

"Sorun değil, Den. Çıkıyor musun o

zaman?" Den başını salladı. "Kiliseye"

"Kilise mi?" Briggs başını geriye attı ve güldü. "Bu iyiydi, Den!"

Den sırtıttı. "Biliyorum. Kendim bile inanamıyorum. Sunaklardan birinde senin için bir adak sunacağım, ha?"

Briggs kıs kıs güldü ve başını salladı.

Den, barın pirinç ve kurşun kaplı cam kapılarını itti ve King's Road'dan sola döndü. Aslında Briggs'e doğruyu söylüyordu ama sadece adamın buna asla inanmayacağını bildiği için. Bir sonraki varış noktası yaklaşık iki mil aşağıda, kentin en kaba bölgelerinden birinde, Celieria Şehri'nin yoksullarına ve dinsizlerine hizmet etmek için bir misyon kurmuş olan Brethren of Radiance'dı. Yüzyıldan uzun bir süre önce, kuzeyde çok uzun yıllar geçirmiş olan gayretli bir Işık Kilisesi rahibi tarafından kurulan , büyü'nün her türlüşünü hor görüyordu.

Den ceketinin cebini yokladı ve katlanmış birkaç kâğıt demetinin daha çıkardığı kırıksık seslere gülümsedi. Evet, gerçekten de Parlak Lord'un Işıltısının üzerinde parladığını hissedebiliyordu.

Den kendisine verilen görevleri tamamlarken, Kolis Manza şehrin biraz daha kuzeyinde kendi göreviyle meşguldü. Gün ortasının dördüncü altın çanı henüz çalmıştı. Efendisiyle buluşmak için Eld'e geri dönmeden önce bu görevi yerine getirmek için yeterince zaman vardı.

Büyücü bronz pudralı saçlarını düzeltti ve iyi dikilmiş ama sıradan kahverengi ceketinin üstünü düzeltti. Daha önce Brodson'dan ayrıldıktan sonra Kaptan Batay kılığında çıkmıştı. Sorrelli bir kaptan Batı Yakası'nın daha varlıklı mahallelerinde dolaşırken çok fazla dikkat çekerdı, oysa iyi giyimli ama dikkat çekmeyen bir tüccar fark edilmeden geçip giderdi. Fey savaşçıları bile Batay'ın cesur elbisesi, dövmeli yüzü ve yağlı saçları ile ağırbaşlı Goodman Black arasında bir bağlantı kuramazdı.

Nehir kenarındaki küçük, düzenli bir eve yaklaştı ve hızını yavaşlattı. Dikkatli bakışları yakındaki yolları ve çatıları taradı ama gizli ya da başka türlü hiçbir Fey savaşçısı tespit edemedi. Yine de dikkatliydi. Azrahn'dan bir örgü oluştururken kaşlarını hafif bir konsantrasyonla çattı ve keskin Fey duyularından izini gizlemek için onu Ruh iplikleriyle titizlikle yalıtı. Ancak Azrahn'ın tanıdık, soğuk, tatlı tınısı uygun şekilde boğulduğunda örgüyü evin içine yönlendirdi. Kadının hızlı korku başlangıcını, anlamsız direnme çabasını ve itaatkâr boyun eğişinin tatmin edici iniltisini hissetti. Memnun bir şekilde ön kapıyı iterek açtı ve düzenli çiçek sıralarının çevrelediği çakıllı patikadan yukarı doğru yürüdü. Daha önce bile

pervazlı ön kapıya ulaştığında kilidin açıldığını ve kapının içeri doğru sallandığını duydu.

Evin içi de dışı kadar düzenliydi. Tuelis kapıyı arkasından kapatırken Kolis mütevazı oturma odasına baktı. Bakışları ocağın yanındaki kilimin üzerinde sessizce oynayan iki küçük çocuğa takılınca dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne güzel bir çiftsiniz," diye mırıldandı.

"Anne? Kapıda kim var?"

Kolis odaya giren genç kadına döndü. Berrak, ince teni, masmavi gözleri ve evi kadar temiz görünümüyle çok güzel bir . Gülümsedi. Bu çoğu kişiden daha büyük bir zevk olacaktı. "Canım, sen Selianne olmalısın. Annen bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Solun Diyarlar'daki plajlar da bu kadar güzel mi?" Ellie uçsuz bucaksız beyaz kumlara ve Büyük Körfez'in turkuaz sularına baktı. O ve Rain, Büyük Körfez'in güneyindeki tropik güzellik ilgilerini çekene kadar şaşırtıcı bir hızla sayısız mil uçmuşlardı. Şimdi kumların üzerinde, geniş yapraklı pella ağaçlarının gölgesinde bir battaniyenin üzerinde oturuyorlardı. Daha önce küçük bir körfez köyünde satın aldıkları piknik yemeğinin kalıntıları, onlara yemek satan şaşkın köylüden zorla aldıkları battaniyenin üzerinde, aralarında duruyordu. Rain'in silahları çelik ve deriden bir yığın halinde, ellerinin kolayca ulaşabileceği bir yerde duruyordu.

"Kıyı boyunca nerede bağlı," diye cevap verdi. "Güney sahilinde pella ağaçları, beyaz kumlu plajlar ve bunun gibi kristal sular vardır. Kuzeyde, Feyllerin denizle buluştuğu yerde, kumsallar siyah ve sular derin, masmavi."

"Tairenler suyu , değil mi?"

Gözleri ısındı ve yakışıklı yüz hatlarının sertliği yumuşayarak onu daha cana yakın ve bir şekilde daha da şaşırtıcı derecede yakışıklı gösterdi. "*Aiyah*, gerçekten de öyle."

Ellie'nin kalbi göğsünün içinde taklalar attı. "Bana Tairen'den bahset." "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Neye benziyorlar? Bir tairen olduğunuzda aynılar mı?"

"*Aiyah*, gerçi birçok farklı renkte olabilirler. En yaşlı dişi koyu gridir, kanatlarında ve kuyruğunda beyaz ve siyah vardır. Güzel ve çok vahşidir. Feylere göre ona Sybharukai denir, bilge olan. Çok kadimdir, çok kurnazdır. Güçlü bir dost ve daha da güçlü bir düşmandır." Sesi hem gurur hem de saygıyla doluydu. "Eşi Corus'tur. Pek çok savaş yarası ve alacakaranlık rengine kürkü olan büyük bir savaşçıdır. Bir de genç Fahreeta var, altın rengi kürkü ve yeşil gözleriyle. Oyun oynamayı ve eşi Torasul'u kızdırmak için diğer erkeklerle flört etmeyi seviyor. Sybharukai'nin eşi hariç erkeklerin en irisi ve çok sabırlı, ki bu iyi bir şey, yoksa Fahreeta onu çıldırtırdı."

"Onları insan gibi gösteriyorsun."

Gülümsedi. ". Sadece farklı türden insanlar." "Kaç tane

Tairen var?"

Gülümsemesi soldu. Hüzün duyuları arasında gezindi, sonra o kadar çabuk kayboldu ki hayal görmüş düşündü. "Bunu kendin görmek . Solan Topraklar'a geldiğinde seni Fey'Bahren'in gururuyla tanıştıracam."

Üç hafta içinde bu adamla evlenecek ve bildiği her şeyi, sevdiği herkesi geride bırakacaktı. Hatırlatma, gerçekliğin ani bir sıçramasıydı. Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. Bir yanı gitmek için can atsa da -hatta onu her yerde takip etmek istese de- diğer yarısı bu karşısında dehşete düşmüştü. Kendine çok güveniyordu, kendisiyle, gücüyle, dünyayla o kadar barıştı ki. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirişinden çimlere kendinden emin bir şekilde yayılışına kadar yaptığı her şeyde zarafet ve şıklık yayıyor ama asaletinden ya da kendine hakimiyetinden en ufak bir şey kaybetmiyordu. Ondan farklı olması mümkün müydü? Kızın, umutsuzca aşık olduğu bir romantik gibi onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmek istemesi mantıklı olsa da, adam onda ne buluyor olabilirdi ki?

"Hiç kimse yanlışlıkla bir *shei'tani*'ye sahip çıktı mı?"

Rain'in kaşları havalandı ve neredeyse saç çizgisinde kayboldu. Sonra tekrar aşağı inerek sert ve mağrur bir kaş çattı. "Eğer ima ettiğiniz buysa yanılmıyorum." Sesi sert, gözleri ateşliydi. Rencide olmuş gururu duyularını tokatladı.

"dilerim," diye çabucak özür diledi. "Seni aşağılamak istememiştim. Sadece nasıl *bildiğinizi* anlamıyorum." Dudağını ısırdı. "Nasıl bilebilirsin? Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Eminim." Ses tonundaki kesinlik tartışmanın sona erdiğini gösteriyordu.

Ellie beş saniye kadar sessizliğe gömüldükten sonra içinde debelenen soru serbest kaldı. "Leydi Sariel için hissettiklerinizden ne farkı var?"

Yağmur ona bıkkın bir bakış attı. Belli ki konuyu bitirdiğini belirttikten sonra tartışmaya devam etmekte ısrar eden insanlara alışık değildi. "İkisini karşılaştırmak Büyük Güneş ile Ay Ana'yı karşılaştırmak gibidir. İkisi de dünyaya ışık saçar ama biri ışığın kendisidir, diğeri ise yansımasıdır."

"Oh" diye kaşlarını çattı. Peki o hangisiydi, ışık mı yoksa yansıma

mı? "Güneş, Ellysetta. Sen güneşsin."

Ona şüpheyile baktı. "Aklımı okuyamadığını söylediğini sanıyordum."

"Ve bu yüzden yapamam. Ama sana ve Sariel' karşı olan hislerimi güneş ve ayla karşılaştırdığımda bir sonraki sorunun ne olacağını bilmemek aptallık olurdu." Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kadınlar bin yıldır *o kadar* da değişmedi."

Daha birkaç gün önce tanıştığı bir yabancıнын güneş, uğruna dünyayı yakıp kavurduğu Sariel'in ise ay olduğuna inanmasını gerçekten bekliyor muydu?

"Lütfen kibrimi okşamak için yalan söyleme," dedi ona alçak bir sesle. "Ne kadar acı olursa olsun gerçeği söylemeni tercih ederim."

Öfkesi anlıktı ve hissediliyordu. "Ben yalan söylemem, Ellysetta," diye tersledi. "Özellikle de sana."

İrkildi ama geri atmayı reddetti. "Gencim Lord Feyreisen ve cahilim -*hatta* bazen aptalım- ama beni Leydi Sariel'i sevdiğiniz kadar bile sevdiğinize inanacak kadar aptal değilim. Nasıl inanabilirsin ki? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

Rain'in yüzü aydınlandı ve başını salladı. "Karşılıklı konuşuyoruz. Sen aşktan bahsediyorsun, ben ise çok daha büyük bir şeyden. Sen benim *shei'tani*'msin, ruhumun diğer yarısı. Bu kadar derin bir bağ ki, arzum bu olsa bile asla inkâr edemem. Kalbin duyguları bunun yanında hiçbir şeydir."

Birkaç gün önce, adamın sözleri onu aşk ve romantizm hayalleriyle kendinden geçirebilirdi. Ancak şimdi tek düşünebildiği adamın söyledikleri değil, söylemeden bıraktıklarıydı. *Tairen ile bahse girdiğinizde, sözlerinize dikkat edin*. Rain Tairen Soul yalan söylemiyor olabilirdi ama bu onu gerçeğin etrafında dans etmekten alıkoymuyordu. Onu sevdiğini söylemiş miydi? Hayır. Onu istediğini söylemiş miydi? Hayır. Aksine, onu istemese bile sahiplenmesi gerektiğini açıkça söylemişti.

"Her nasılsa seni üzdüm," dedi kaşlarını çatarak. "Niyetim bu değildi."

"Hayır. Beni üzmedin." Kelimelerin etrafında dans edebilen tek kişi o değildi. Rain onu üzmemişti. Bunu, hemşerilerinin heyecan verici şiirlerinden doğan aptalca mutlak aşk fantezisinin gerçekten gerçekleşebileceğini umarak yapmıştı.

Ellie sıkıdığı ellerine sertçe baktı. Tanrılardan birini, Den dışında herhangi birini istemişti ve onlar da ona Rain Tairen Ruhunu göndererek cevap vermişlerdi. Onlardan gerçek aşkı istememişti. bahşedilmeyenlere özlem duymak yerine, kendisine bahşedilen lütuflar için şükretmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Rain'e ve onun bağlılığına sahipti. Onun sevgisi olmadan da yaşayabilirdi.

Rain'in güzel yüzüne baktı ve kararlı bir iyi niyetle gülümsedi. "Ben iyiyim, gerçekten," diye güvence verdi ona. "Düşündüğümde çok daha şanslıyım."

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" Ellie, Rain'le birlikte Fey muhafızları tarafından bir kez daha çembere alınmış Celieria sokaklarında eve doğru yürürken sordu. "Yakında mı?" Bütün öğleden sonra uçmuşlardı, ailesine gün batımından önce döneceklerine dair söz vermemiş olsalardı daha da uzun süre uçabilirlerdi.

"*Aiyah*," diye yanıtladı Rain. "Eğer dileğin

buysa." "Dilerim," dedi ona hararetle.

Gözlerinin kenarları kırıştı. "O zaman tekrar yaparız." Yüzünü hafifçe buruşturdu. "Tabii ki ailenin izniyle."

"Tabii ki." Ellie gülümsedi. Tairen Ruhu bu kısıtlamadan rahatsız olmuştu ama onun ailesini ve ülkesinin geleneklerini onurlandıracak kadar önemsemesinden memnundu. "Ve teşekkür ederim."

Bakışları şefkatliydi, dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım vardı. "*Sha vel'mei, shei'tani.*"

Döndüklerinde Baristanlıların evi kaos içindeydi. Ellie gözlerine inanamıyordu. Neşeyle sarılmış paketler her yerde duruyordu, diğerleri ise kurdeleleri ve kâğıtları yırtılmış ve birbirine karışmış halde yere atılmıştı. Elbise desen kitapları kanepenin üzerine dağılmıştı ve birkaçı açıktı. İçleri dökülen ayakkabı kutuları lamba masasının yanında karmakarışık duruyordu. Kumaş ve dantel parçaları bir sandalyenin arkasından sarkıyor ve yerde gelişigüzel bir yol oluşturunuyordu. Mutfaktan yanık kokusu yayılıyordu.

Endişe Ellie'yi sardı ve Rain'in yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Sessiz bir tıslamayla kılıçlarını çeken beş Fey savaşçısı, evin içinde fısıldayan karanlık gölgeler gibi hızla ve sessizce yayıldı. Yağmur eliyle işaret etti ve ışık Ellie'nin etrafını sardı.

"Anne?" Ellie seslendi.

"Sadece bir çan sesi!" Lauriana'nın sesi mutfaktan bağırdı. Boğuk bir küfür sesi duyuldu, sonra bir şey çarptı ve Ellie sıcak bir yüzeye çarpan suyun cızırtısını duydu.

"Akşam yemeği ekmeklerini yaktım." Lauriana mutfağın kapısında belirdi, ellerini önlüğüne sildi ve kaşlarını çatı. "Tanrı aşkına! ... ?" Kaşları çatıldı ve odadaki yıkımı yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Lillis!" diye bağırdı. "Lillis Angelisa Baristani, hemen buraya gel!"

Ellie evin arka tarafında bir kapı sesi duydu, sonra da küçük ayakların koşuşturma sesini. Lillis soluk soluğa odaya daldı, hemen da aynı derecede soluk soluğa Lorelle geldi. Saçları dağılmıştı ama zarar görmedikleri belliydi.

Ellie'nin etrafındaki büyü parıltısı söndü. Rain gergin, hafifçe pozisyonundan doğruldu. Odaya yayılmış Fey savaşçıları geri dönüp silahlarını kınına soktular.

"Evet, anne?" Lillis'in nefesi kesildi.

"Sana o kedi bu odadan uzak tutmanı söylediğimi sanıyordum. Şu yaptığı pisliğe bak."

"Biliyorum anne. Özür dilerim. Onu Kieran'a verdim ve çok iyi davranıyordu, ama sonra o büyü yapmaya başladı ve-"

"Büyü mü?" Lauriana sertçe yankılandı.

"Binlerce kez özür dilerim, Madam Baristani." Kieran odaya girdi, onu Kiel izledi. Lillis'in minik beyaz yavru kedisi, Love adındaki mavi gözlü sevimli şey, Kieran'ın omzuna tünemişti. Kuyruğundaki güdük flama sürekli Kieran'ın kulağına doğru sallanıyor ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıliyordu. Böylesine toptan bir yıkıma neden olamayacak kadar masum görünüyordu.

"Bu benim hatam," dedi Kieran. "Kiel ve ben bu pisliği temizleyeceğiz"

Bel, "Size yardım edeyim," diye teklif etti ve parmak uçlarında beyaz bir Hava parıltısı yandı.

"Nei!" Kiel ve Kieran hep bir ağızdan bağırdı.

Aynı anda, tatlı, sevimli Love çığlık çığlığa, delice bir hayata atıldı ve kendini Kieran'ın omzundan fırlattı, dişleri parlıyordu, pençeleri çıplaktı, vücudundaki her küçük beyaz kıl dimdik ayaktaıdı. Bir gümbürtüyle desen kitapları yığınının üzerine düştü ve pençeleri bir şeyler bulmaya çalışırken yırtılan sayfaların sesi havayı doldurdu.

Kieran ona doğru atladı ama kadın onu atlatarak kumaşla örtülü sandalyeye sıçradı. Çılgınca pedal çeviren ayaklarının altından kumaş parçaları fıskırdı.

"Bırak Bel," diye emretti Kiel. "Biri ona bir tairen-uzunluğunda büyü çağrısı yaptığında bunu hissediyor ve bundan *nefret ediyor*. "

Bel gücünü serbest bıraktı ve yavru kedi yerde sekerek uzun, oymalı bir altına saklandı. Love orada çömelmiş, tıslayarak ve temkinli bir şekilde onları izlerken mavi gözleri karanlığın içinden parlıyordu.

"Özellikle Air'den nefret ediyor," diye ekledi Kieran, ayağa kalkıp bir elini saçlarında gezdirerek. İşte o zaman Ellie onun ellerinin arkasında bir taş ızgarası oluşturacak kadar çok kanayan çizik olduğunu fark etti. "Bunun Su olacağını düşünmüştüm, değil mi?" Başını salladı ve hafifçe sırttı. "Belki de içinde sadece ev kedisinden ziyade biraz tairen vardır. Ateş, Su ve Toprak onu sadece ayağa kaldırır. Hava onu delirtiyor. Ve eğer gerçek bir kedi deliliği görmek istiyorsanız, Ruh'un örgüsünü deneyin."

"*Aiyah,*" diye onayladı Kiel ürpererek. "Bütün bunlara sebep olan şey bu." Elleriyle odadaki yıkımı işaret etti.

Kieran odayı geçip dolabın yanına çömelip mırıldanırken Ellie gülmemek için kendini zor tutarak dudağını ısırды: "Gel buraya, kit, kit, kit. Buraya gel, küçük Aşk. O kötü Fey savaşçısı iğrenç büyüünü bir kenara bıraktı." Kieran başını hafifçe çevirip Belliard'a gülerek mavi gözlü bir bakış atarken yaşlı Fey'in sırtı kesildi. Birkaç saat içinde Kieran Love'ı saklandığı yerden çıkarmayı başarmıştı ve bir kez daha onun omzuna tünedi, mırıldandı ve güdük kuyruğuyla kulağını fiskeledi.

"Kieran'ın yavru kedini tutmasına izin vermen ne kadar hoş, Lillis," dedi

Ellie. "Onu ona ben verdim," dedi Lillis gururla. "Düşünebildiğim en iyi ödül buydu.

.."

"Ödül mü?"

"Kelissande'yi nehre ittiği için."

Ellie Kieran'ın üzerine yürüdü. "Bunun sorumlusu sen miydin?" Kieran gülümsedi, omuz silkti ve Love'ın çenesinin altındaki bir parmağı kaşdı.

Ellie başını salladı. Yüzlerce yaşında olabilirdi ama hâlâ sürü yaramazlık vardı. Tekrar annesine döndü. "Anne, mutfakta yardıma ihtiyacın var mı?"

Lauriana hâlâ evinde büyü yaptıkları için Fey'e hançer gibi bakıyordu. Ellie'nin sorusu üzerine onlara son bir kez kaşlarını çatarak baktı ve arkasını döndü. "Hayır. Sadece kızlara bu pisliği temizlemelerini söyle. Şu desen kitaplarına bakıp ne istediğine karar vermelisin. Maestra Binchi bu gece bir delikanlı gönderip seçtiklerinizi aldıracağını, böylece gelinliğinizin kumaşını bu gece kesip ilk provayı yapabileceklerini söyledi.

Yarın sabah. Diğer üç terzi de aynı şeyi istedi." Bu da Love'ın her yere saçtığı desen kitaplarını ve kumaş örneklerini açıklıyordu. "Leydi Marissya da sizin ve Feyreisen'in Kral Günü gecesi akşam yemeği için saraya beklendiğinize dair bir not gönderdi. Sizin için bir elbise seçti bile ve giymeniz gereken diğer her şeyle birlikte dikiliyor." Lauriana mutfak kapısında gözden kayboldu.

Akşam yemeği mi? Sarayda mı? Üç gün mü? Ellie dehşet içinde Rain'e baktı.

"Barış, *shei'tani*. Gitmemize gerek yok."

"Bir şey daha var," dedi Lauriana mutfaktan çıkarken. "Leydi Marissya gitmen gerektiğini söylüyor. Fey onurunu ve aile bağlarını korumakla ilgili bir şey."

"Marissya'nın notu nerede?" Yağmur sordu. Lauriana ön kapının yanındaki küçük masayı işaret etti ve mutfaka geri dönerek gözden kayboldu. Yağmur dört uzun adımda masaya gitti, Marissya'nın notunu okudu, sonra elinde buruşturdu, öfkeyle baktı. Not alevler içinde patladı.

Kieran'ın omzundaki Love tısladı ve sırtını dikleştirdi. Kieran kralına sitem dolu bir bakış attıktan sonra sihirle kızdırılmış evcil hayvanını yatıştırmaya koyuldu.

"Görünüşe göre gitmemiz gerekiyor," dedi Ellie. Korkusunu bastırdı ve cesurca gülümsedi. "Zayıf sosyal nezaketimle sizi utandırmamaya çalışacağım."

Rain kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu Fey'e gurur veriyorsun," diye cevap verdi. "Aksine asla inanma." Başını iki yana salladı. "Eld sınırlarını yeniden açmak için Celierian Konseyi'nde bir girişim var. Dorian'a bunu yapmaması için ısrar ettim ama Lordlar Konseyi'nde muhalefet var. Bu akşam yemeğini bizim onurumuza düzenliyor, böylece ben ve o ona karşı çıkanlara karşı birleşik bir cephe oluşturabileceğiz. Marissya senin ve benim orada olacağımızı garanti eden bir Fey yemini etti. Bu da gitmememizi imkânsız kılıyor. Ama Marissya'nın yemini olmasa bile, Dorian Eld'i Celieria'dan uzak tutmak için benden yardım isterse, bunu yapmalıyım."

Ellie, "Gazetelere göre Elden Büyükelçisi sadece ülkelerimiz arasındaki ticareti yeniden başlatmak istiyor," dedi. "Bu o kadar da kötü bir şey gibi görünmüyor."

"Eld ile yapılan ticaret asla 'sadece' ticaret değildir."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Eld'i biliyorum. Çünkü karanlığı hissediyorum. Yılan orada, otların arasında bekliyor. O kadar uzun zamandır sessizce kıvrılmış ki, Celierialılar onu unutmuş. Feyler arasında bile yılanın ne kadar çabuk saldırabileceğini, zehrinin ne kadar sinsi ve ölümcül olduğunu unutanlar var. Yolda yürüyebileceğimizi ve ısırılmayacağımızı

düşünüyorlar." "Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Bu riski almak istemiyorum." Yüzü , gözleri gölgeliydi. "Elden Büyücülerinin bir Fey'e neler yapabileceğini gördüm. Umarım bir daha asla görmem."

Ellie, Rain'in o ilk gece müzede onunla paylaştığı işkenceyi hatırladı. Bir daha asla Rain'in Savaşlarda yaşadığı dehşete benzer bir şeye -ikinci elden bile olsa- tanık olmak istememişti.

"O zaman elbette gitmeliyiz," dedi, kendi korku kıvrımlarını bastırarak. Babasına yardım ederken çok sayıda Celierian tanışmıştı ve nazik olduğunu düşündüğü her biri için, nazik olmayan on tanesiyle daha karşılaşmıştı. Onlardan nasıl bir karşılama göreceği konusunda hiçbir hayali yoktu. "Belki de uzun süre kalmak zorunda kalmayız?"

"İstedğimden daha uzun," diye . "Celieria'nın soylu aileleri karanlık ruhlu yaratıklarla dolu. Onlara asla tahammül edemedim."

"Yarın geldiğinde endişelenelim," diyerek gereksiz korkularını bir kenara itti. "Şimdilik gereken bir dağınıklık var." Desen kitaplarını ve yırtılmış sayfalarını toplamak için eğildi.

Bu his, sanki ölümcül buz örümcekleri omurgasında geziniyormuş gibi ansızın geldi. Ellie'nin vücudundaki her tüy diken oldu. Desen kitapları ellerinden yere döküldü. Sarsılarak ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak Rain'in kolunu , onun gücüne yaslandı ve titredi.

"Shei'tani?" Anında endişelenmişti. "Ne oldu?"

"I-" Hissettiği gibi aniden yok oldu. Nefes verdi. "Bir şey yok."

"Ellysetta." Elleri kızın yüzünü kavradı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Benden bir şeyler saklama. Ben senin eşimim. Bana güvenmelisin. Seni hissedebiliyorum

korku, ama buna neyin sebep olduğunu değil. Bana ne hissettiğini söyle." Kaşları çatılmıştı, kara kaşları birbirine yaklaşmıştı, gözleri niyetli ve talepkârdı.

"Bir şey değil. Sadece mezarıma basan bir

hayalet." "Hayalet mi? Gezgin bir ruh mu?"

Biraz güldü. "Bunu gerçek anlamda söylemedim. Bir şey sizi sebepsiz yere korkuttuğunda söylenen eski bir Çelyer deyişidir."

"Eski deyişler genellikle eski gerçeklere dayanır," dedi Rain ona, hâlâ kaşlarını çatarak. "Daha önce böyle duygular yaşadın mı?"

"Çocukluğumdan beri ara sıra." Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Bu, beni Çelyerli bir gelin olarak istenmeyen biri yapan pek çok küçük tuhaflığımdan biri. Bu hisler hiçbir zaman özel bir anlam ifade etmiyor. Sadece beni biraz korkutuyorlar." Ama nöbet geçirmeden hemen önce acı ve dehşet içinde hıçkırığa ağlamasına neden o uyanık kâbuslar kadar değil. Yüzüne güven verici bir gülümseme yerleştirmeye zorladı. "Ben iyiyim. Eminim bir şey yoktur."

Fey duyularını açan Rain farkındalığının sınırlarını genişletti, zihni binlerce düşünceyle doldu, dünyevi, ölümlü, çoğu karanlık ama hiçbirini yanındaki genç kadına açık bir tehdit oluşturmuyordu. Ayrıca Azrahn'ın kırmızımsı siyah parıltısını da araştırdı. Hiçbir şey bulamadı.

Love'a baktı ama yavru kedi hâlâ Kieran'ın omzunda mırıldanıyordu. Gezgin ruh her , Aşk'ta büyüünün uyandırdığı korkuyu uyandırmamıştı.

Tehlike hissetmediği için başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Gerçekten de bir şey olmamış olmalı." Ama içgüdüleri dikkatli olmasını söylüyordu. Bel'in gözlerine baktı. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Bel sadece başını salladı. Feyler tetikte olacaktı.

Yüksek Büyücü Vadim Maur tüy kalemini yanındaki hokkaya daldırdı ve son deneyinin ayrıntılarını boş bir parşömen parçasına kaydetti. Ofisinin duvarındaki su saati akşamın ilk gümüş çanlarını usulca çalıyordu. Saat olmasa bile güneşin Eld'in üzerinde battığını biliyordu. Işğın dünyadan çekildiği her gece olduğu gibi, bedenindeki büyüünün karıncalanması güçlenmişti. Azreisenahn, daha yaygın olarak Azrahn olarak bilinen Büyücülerin kara büyüü, geceleri gelişirdi. Gökyüzü ne kadar karanlıksa

Büyü gücü arttıkça, büyüler de o kadar güçlü oluyordu.

Su saatinin yanında mekanik bir ay saati yavaşça tik tak yapıyordu. Büyük Güneş'i temsil eden altın küre kaybolmuş ve iki ayı temsil eden küçük küreler yükselmişti. Yarı beyaz yarı siyaha boyanmış küreler, ince pirinç çubukları üzerinde dönerek mevcut ay evresini gösteriyordu. Ne yazık ki hem Ana hem de Kız henüz dolunay halini almıştı ve büyüsu yılın en düşük seviyesine inmişti. Kızın keşfi -eğer gerçekten de uzun zamandır aradığı kişiye- daha kötü bir zamanda olamazdı.

Ofisinin kapısı çalındı. "Girin," diye seslendi Vadim. Çırağı, genç ama çok güçlü Büyücü Kolis Manza içeri girerken masasından başını kaldırdı. Genç adamın kırmızı cübbesi yürürken etrafında dönüyordu. Kolis'in belinde altın ipliklerle işlenmiş ve her biri büyük bir başarının anısı olan çok sayıda koyu renkli, parlak mücevherlerle süslenmiş kırmızı bir kuşak vardı. Kolis bir Sulimage, yani Eld'deki kalfanın eşdeğeri ve acemiler, çıraklar ve Sulimage arkadaşları arasında büyücülükteki hünerleriyle ünlüydü. En deneyimli ve tam rütbeli Primage'ların bile gıpta ettiği Celieria'daki mevcut hizmeti, Vadim'in eğitimini tamamlaması için yıllar boyunca önüne koyduğu pek çok önemli görevden biriydi.

"Eee?" Vadim sordu.

Kolis derin bir şekilde eğildi, canlı mavi-yeşil gözleri uygun bir şekilde anlaşılmazdı, ancak Vadim bir miktar heyecan algıladığını düşündü. "Onun o olduğundan neredeyse eminim, Efendim," diye cevap verdi, "kaybolan kız. Yirmi üç yıl önce Norban ormanlarında terk edilmiş halde bulundu. Onu evlendirmeye çalışan Celierian, onun şeytan tarafından lanetlendiğine dair söylentiler olduğunu söyledi ve onun büyü yaptığını gördüğünü iddia etti. İyileştirme, kayıp şeyleri bulma, belki de daha fazlası."

Vadim'in karnındaki öfke kıvrıldı ve aynı hızla söndü. Eğer evcil hayvanları onu kandırırsa, bunun cezasını çekeceklerdi... ama önce kandırılmalarının derinliğini tespit etmeliydi. Bin yıllık esaret ve deneyden sonra, kırılındılar, birkaçı hariç diğer tüm tutsaklarını ele geçiren katatonik ölüm uykusuna yenik düşmek üzereydiler. Onları sebepsiz yere yok etme riskini göze alamazdı.

"Eğer büyüsu önemli olsaydı, şimdiye kadar fark ederdim. Benim işime yarayabilmesi için güçlü olması gerekir." Parmakları cilalı taşa vuruyordu.

masasının ahşabı. "Fark eder mi, Usta? O Tairen Ruhunun gerçek eşi. Bu yeterli değil mi? Onun aracılığıyla onu yok edebilirsin."

"Hayır, Kolis. Bu Tairen Ruhunun bir eşten mahrum kaldığında neler yapabileceğini gördük. Ben selefim kadar büyük bir aptal değilim. Olağanüstü bir sebep olmadan bu tür bir yıkımı tekrar riske atamayacak kadar ilerleme kaydettik. Olağanüstü bir güce sahip olmalı ve ben de bunu kanıtlamalıyım." Parmakları hareketsiz kaldı. Gözleri parladı. "Birkaç çan için dinlen. Kendini gençleştir, sonra Celieria'ya dön," diye talimat verdi. "Onun büyüünü test et. Altı daldan herhangi birinde bir ustanın gücü, Tairen Ruhunun gazabını göze almam için yeterli olacaktır. Ve bana onun kanını geri getir. Çok iyi saklanıyor. Arayış büyüünü güçlendirmek için onun kanına ihtiyacım var."

"Ama efendim, o günün her saati korunuyor."

"Kararlarına güveniyorum, Kolis. Bir yolunu bulacaksın. Bana bahsettiğin Eld kızını ve diğer *umagini* kullan." Kolis'in bakışlarını sabit tuttu.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Usta." Kolis tekrar eğildi, ustasının önünde bir çırağa yakışır şekilde, Eld'in en büyük Büyücüsü'nün önünde herhangi bir adama yakışır şekilde derinden.

Ellie rüyasında tekrar parkta olduğunu görüyordu. Ama bu kez nehre itilen kız Kelissande değil, Ellysetta'ydı.

Alaycı kahkahalar çınladı. Nehrin kenarında bir kalabalık ; bugün tanıştığı tüm tüccarlar, kral ve kraliçe, saray mensupları, hatta Feyler. Ellie kendini nehirden çıkarırken gülüyor ve onu işaret ediyorlardı. Maestra Binchi uluyarak, "Size ne demiştim? Sowlet kulakları." Başpiskopos Ellie'nin annesinin yanında durdu ve ikisi de Ellie'yi işaret ederek, "İblis lanetli!" diye bağırdı.

"Seni seçeceğini gerçekten düşündün mü?" Sariel Rain'in yanında durmuş, bir eliyle onun kolunu sıkıca kavramıştı. "O benim ve hep öyle kalacak." Sariel'in gece yarısı saçları açılarak altın sarısına döndü. Yüzü de değişti ve sonra Rain'in yanında duran Kelissande, "Ellie Lack Grace." diye alay etti. Ellie, Rain'in kolundaki ele baktı ve kalbinde korkunç bir öfke filizlendi. Parmaklarını Kelissande'nin yüzünde gezdirerek çılgınca saldırdı ama elleri pençeye dönüşmüştü. Kelissande'nin mükemmel derisi parçalandı. Kan Ellie'nin pençeli, iğrenç ellerini ıslattı. Çığlık çığlığa bağırdı. Fey ona doğru sıçradı, bıçaklarını açmış ve ölümcül bir şekilde. Rain'in gözlerinde güç alevlendi ve parmak uçlarından fırlayarak şöyle bağırdı: "İblis lanetlendi! Hizmetkâr

Karanlık Lord'un!"

Soğuk, uğuldayan bir rüzgâr onu süpürdü, karanlık bir girdap onu alıp götürdü ve soğuk, ölü bir gölgeler dünyasında yalnız ve titreyerek bıraktı. Boşluktaki tek ses kendi ağlama sesiydi. Bu ses de kesildiğinde, o tanıdık, tıslayan, kötü niyetli fısıltıyı duydu. "Kızım... sonsuza kadar saklanamazsın. Gerçek doğan eninde sonunda ortaya çıkacak."

Yağmur sarayın çatısında durmuş, hâlâ ılık olan gece havasını soluyor, şehrin kokularını ve seslerini içine çekiyordu. Gözleri kapalı, duyuları her yöne akarken, bütün akşam yaptığı gibi Ellysetta'ya saldıran "gezgin ruhun" izlerini aradı. Karanlık ve kötülük buldu ama her ölümlü şehirde var olandan daha uğursuz bir şey bulamadı.

At toynakları ve çelik çerçeveli araba tekerlekleri aşağıdaki kaldırımlarda takırdıyordu. Dokumalarını serbest bıraktı ve aşağıya bakarak soylu bir ailenin inişini izledi. Gün boyunca, Prens Dorian'ın nişan kutlamaları ve Lordlar Konseyi'nin iki yılda bir toplanması için uzak mülklerden soylular gelmişti. Yarın bu saatlerde saraydaki her oda dolmuş, şehirdeki her büyük konut hareketlenmiş olacak ve yakında bu soylu evlerin başkanları ülkelerinin kaderini belirleyeceklerdi.

Çok fazla kişinin geçmişin acı derslerini ve atalarının fedakârlıklarını unutmuş olmasından korkuyordu. Ölümlüler hep unutturdu. Rain unutmamıştı. Dorian I ve Marikah vol Serranis Torreval'i ve ölümünün ani, şok edici vahşetini hatırladı. Dorian II'yi ve ülkesini acı ve kanlı savaş yıllarında yönetirken gösterdiği cesareti hatırladı. Fey, Celierians, Elfler ve Danae'nin Eld'in yozlaşmasından ve Büyücülerin egemenliğinden uzak yaşamak için ödedikleri şaşırtıcı bedeli hatırladı.

Celiera'nın lordlarının kuzey komşularıyla dostluk kurmayı düşünmesi bile tairen'in öfkeyle çılgılık atmasına ve Rain'in ellerinin ölümcül Fey çeliğini ortaya çıkarmak için kaşınmasına neden oldu. Tek bir Büyücü gücü elinde tuttuğu sürece özgür insanlar Eld ile barış içinde yaşamayı asla umut edemezdi. Bunu deneyen her aptal, kendisini ve çocuklarını Büyücüler tarafından ruhları bağlanarak Gölge Tanrısı Seledorn'un hizmetinde köleleştirilmeye mahkûm etmişti. Ölümlülerin bunu hatırlaması neden bu kadar imkânsızdı? Barış ve özgürlüğün zor kazanılmış armağanlar değil de tanrı vergisi haklar olduğundan o kadar emin, o kadar yumuşak hale mi gelmişlerdi ki, kötülük kapılarına dayandığında artık onu fark edemiyorlardı?

Marissya ona daha önce, "Ölümlülerin hayatı kısadır," diye hatırlatmıştı. "Ölümlüler

Bizim gibi hatırlayanlar yüzyıllar önce öldü ve gitti."

"Peki bu yeni nesiller okuyamıyor mu?" diye acı bir şekilde karşı çıkmıştı. "Büyücü Savaşları sırasında dostlarımızın ve halkımızın çektiği acılar çok iyi belgelenmişti - özellikle de böyle bir kötülük asla unutulmasın diye. Yine de öyle oldu."

"Sabırlı olmalısın Rain," öğüt verdi. "Her yıl yaptığım bir ziyaret dışında, insanlar yüzyıllardır ölümsüz rehberlikten yoksun yaşadılar. Elfler dağlarına ve ormanlarına, Danae'ler bataklıklarına ve korularına çekildiler ve biz de kendimizi Faering Sisleri'nin ardına kapattık. Ölümlülerin söylediğimiz her şeyi sorgusuz sualsiz kabul etmelerini bekleyemezsiniz. Biz onların arasında yaşarken bile asla kabul etmediler."

"O zaman da onlardan hiç hoşlanmamıştım."

İçini çekti ve başını salladı. "Bu gerçeği kendine saklaman en iyisi. Sınırları kapalı tutma umudumuz varsa sabırlı, diplomatik ve nazik olmalıyız. Aksini yapmayı tercih ettiğimizde bile."

Rain kandırılmamıştı. "Biz" ama onu kastetmişti. Ne yazık ki Celieria için sabır, diplomasi ve incelik hiçbir zaman sahip olmadığı özelliklerdi. Her zaman çok çabuk öfkelenir, başkalarının -özellikle de ölümlülerin- kusurlarına karşı çok sabırsız davranırdı. Ve bu özellikleri Savaşlardan beri daha da kötüleşmişti.

Genç Tairen Ruhu Rainier vel'En Daris, daha önce Celieria'yı kurtarmak için sayısız sevgili dostunu, ailesini, eşini, hatta kendi akıl sağlığını bile kaybetmişti. Feylerin Savunucusu Rainier vel'En Daris Feyreisen, kendilerini geçmişin gerçeklerine ve bilgeliğine kasıtlı olarak kör eden nankör aptalları korumak için bir damla daha değerli Fey kanını riske atmayacaktı.

Ve Ellysetta'yı Elden Büyücülerinin kötülüğüne maruz önce dünyayı on kez yakacaktı.

Gerçek arkadaşının yanında olmak için ani bir ihtiyaç hisseden Rain gökyüzüne sıçradı ve batıya, Celieria'nın zanaatkârlarının ve ustalarının mütevazı evlerine doğru kanat çırpı. Baristani evini koruyan Feyler onun geldiğini gördüler ve geçmesine izin vermek için koruyucu örgülerini açtılar. Akıcı bir kolaylıkla değişti, Ellysetta'yatak odasının penceresinden içeri süzüldü ve ölümlü gözlerden varlığını gizlemek için Ruh dokumalarına sarınarak yatağının başucunda Fey formunu yeniden kazandı.

Uyuyordu ama huzurlu bir şekilde değil. Başı yastığın üzerinde sallanıyordu ve nefesi, adamın tüm koruyucu içgüdülerini harekete geçiren bir korku hıçkırığına takılmıştı. Bildiğı tüm büyölü ve büyüsel yolları test ederek duyularını harekete geçirdi ama bir kez daha hiçbir şey bulamadı. Kızın sıkıntısının kaynağı, her ne ise, Fey duyularının algılayabileceğinin ötesindeydi.

Onun yanındaki dar yatağı girdi ve kollarını ona doladı. "*Las, shei'tani*. Korkma. Ben buradayım." Ona doğru döndü, yüzünü onun boğazının çukuruna gömdü ve gergin kasları gevşemeye başladı. Uykusunda ona bir *shei'tani'nin* güvenmesi gerektiğı gibi güveniyordu.

Onun parlak saçlarının çiçekli kokusunu içine çekti ve gözlerini kapattı. Gecenin kalan çanları boyunca onu kollarında tutarak orada yattı. İçindeki tairen sessizce yatıyordu, hâlâ oradaydı, hâlâ eşine açtı ama en azından bu gece için zamanını beklemekten memnundu.

Ellysetta'nın kâbusları geri dönmedi ve Yağmur onun uyku kulaklarını fısıltılı sözlerle doldurdu, bir erkeğın sadece eşine söyleyebileceğı şeyler. Bazı sözler onu biraz inletti, bazıları ise gülümsetti. Ve nihayet şafak sökmeden hemen önce onu terk ettiğinde, parmakları ona yapıştı ve o uzaklaşırken uykusunda küçük bir protesto çığığı attı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Güneş doğduktan hemen sonra, kasap dükkânının kapısındaki zil çaldı. Den servis tezgâhının arkasındaki yerinden başını kaldırdı ve yeni müşteriye tanıyınca kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Den'in ensesinde hafif bir ürperti dalgalandı. Babasına hızlı bir bakış atan Den, ellerini beyaz kasap önlüğüne sildi ve "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Sorrelî ticaret gemisi kaptanı Batay gülümsedi. "Umarım öyledir, Goodman Brodson. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Baba, izin verir misin?" Dükkân servis bekleyen müşterilerle doluydu. Brodsonlar kasaplık işini bırakıyorlardı ve ellerindeki son stoku da satışa çıkarmışlardı.

Gothar Brodson adamın ceketindeki altın örgüye baktı ve başını salladı. "et o zaman." Den önlüğünü çıkarırken Gothar mırıldandı, "Ona ticaret gemisi işini sor. Bir ya da iki gemi satın almak istiyorum." Sırıttı ve oğlunun sırtını sıvazladı.

Den öfke parıltısını gizledi ve tezgâhın arkasından çıktı. "Dışarıda konuşabiliriz," dedi Sorrelian'a.

On beş saat sonra Den kasap tezgâhının arkasındaki yerine döndü. Yüzbaşı Batay'ın isteği tuhaftı ama Den adamın istediği şeyi bulmayı başarmıştı. Brodson'ların kasap dükkânının üst katındaki evinde, Den'in annesinin, Ellysetta Baristani'ye iddia işaretini koyduğu gece giydiği mavi takım elbiseyi düzeltmek için kullandığı tiftik fırçasının üzerinde Den, alev rengi saçlardan oluşan üç uzun, kıvrık saç teli bulmuştu.

Sorrelian'ın Ellie'nin saçına neden ihtiyacı olduğunu Den bilmiyordu. Ama adam yüzünde bir gülümseme ve cebinde üç saçın bulunduğu cam bir şişeye oradan ayrılmıştı.

Dışarıda, sokağın köşesinde, yırtık pırtık bir broşürcü çocuk sabah ılgılığını atmaya başladı: "Tairen Soul yerli adamın gelinini alıyor! Kral ve Kraliçe korkudan sinmiş! Bilmenizi istemedikleri şok edici gerçeği okuyun! Sadece üç bakır!"

Birkaç yırtık pırtık kâğıt parçası Kraliçe Annoura'nın elinde titriyordu. Önünde, eski bir Dazzle ve şimdiki bir leydi olan Leydi Jiarine Montevero, Annoura Jiarine'in az önce teslim ettiği broşürleri okurken bekliyordu.

"Bunlardan çok var mı diyorsun?" Annoura sordu.

Jiarine başını salladı. Bir omzuna dökülen uzun, koyu renk bukleleri hareketle birlikte salındı ve safir mavisi gözleri ciddi bir endişeyle parladı. "Çok çok fazla, Majesteleri. Baskılar bütün gece çalışmış olmalı."

Annoura broşürleri buruşturma dürtüsüne karşı koydu ve bunun yerine onları masasının inci kakmalı yüzeyine . "Teşekkür ederim, Leydi Jiarine."

Jiarine'in bakışları atılan broşürleri takip etti. Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Kraliçem? Bunu görmezden gelemezsiniz. Broşürcüler her zaman sarayın başına bela olmuştur ama sefer... Majesteleri, bu broşürler ihanet sınırında. Kocanıza Fey'in kuklası diyorlar ve siz-"

"Ne dediklerini okudum Jiarine," dedi Annoura, sesi mermer bir fayans düz ve sertti. "Bana tekrar etmene gerek yok."

"Özür dilerim, Majesteleri." Hanımefendi *reverans* yaptı ama ciddiyetle devam etti: "*Dahl'reisen*'in kuzeyde masumları öldürmesi nedeniyle insanlar zaten gergin. Ve şimdi Tairen Ruhü bin yıl sonra ilk kez geri döndü. Birçok mülkte şüpheler ve korkular artıyor. Lordlar endişeli. *Dahl'reisen* saldırıları ile Tairen Ruhü'nun gelişinin bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak etmekten kendilerini alamıyorlar."

Bu düşünce Annoura'nın da aklına gelmişti. "Endişelerinizi anlıyorum leydim, ama sizi temin ederim ki kral ve ben krallığımızın durumunu yakından biliyoruz."

Jiarine, "Büyücü Savaşlarını başlatan suikastın arkasında gerçekten Eld Büyücülerinin olup olmadığını sorgulamaya başlayan tarihçilerin sayısı bile giderek artıyor," diye ısrar etti. "Hepimizin bunun doğru olduğuna inanacak şekilde yetiştirildiğimizi biliyorum... ama ya değilse?"

Annoura, birkaç ay önceki raporlarından birinde İşler Sorumlusu'nun bu çalışmadan bahsettiğini hatırlıyordu ama o zamanlar bunu, beyinlerini çok fazla küflü parşömen tozu solumakla bozmuş bir avuç yaşlı adamdan başka bir şey olarak görmemişti Bu fikre hâlâ pek inanmıyordu. Saplantılı bir akademisyene tek bir cümle verin, ondan yığınla gizli anlam çıkarabilir - hepsi de aşırı analiz edilmiş saçmalıklar.

Öte yandan, saplantılı akademisyenler ve onların miyop tutkuları, siyasi rakiplerin itibarını sarsmak söz konusu olduğunda faydalı bir amaca hizmet edebilirdi. Rain Tairen Soul, Dorian'ı itaate zorlamak için tehdit ve gözdağı kullanmaya istekli olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Annoura, kocasının ölümsüz akrabaları ona eğitilmiş bir evcil hayvan gibi emirler yağdırırken boş durmayacaktı. Kâhyasının bu bilginler ve teorileri hakkında daha fazla bilgi edinmesi için zihnine bir not düştü.

Ancak şimdilik gereken bu broşürler meselesi vardı. Dorian bir kukla değildi ve o da -Annoura resimli broşüre tekrar baktı ve dişleri birbirine çarptı- korku içinde ciyaklayarak tairen'in pençesinden kaçan küçük bir fare kraliçe değildi.

"Teşekkür , Leydi Montevero," dedi. "Hepsi bu kadar." Jiarine itiraz edecekmiş gibi ağzını açtığı anda, Annoura onun sözünü kesti: "Gidebilirsin, Jiarine."

Kadının ağzı kapandı ve ifadesi kontrollü bir boşluğa dönüştü. Resmi bir reverans yaptı. "Majesteleri," dedi ve ardından ayrıldı.

O gittikten sonra Annoura broşürleri kaptığı gibi başka bir kapıdan çıktı ve bir dizi koridordan geçerek Dorian'ın özel ofisine yöneldi. Dorian masasında oturmuş, burnuna bir çift gözlük takmış, bir yığın belgeyi inceliyordu. Elindeki broşürleri Dorian'ın okuduğu kâğıtların attı. "Bunları gördünüz mü?"

Dorian yırtık pırtık broşürlere bakarken dudakları inceldi. "Corrias bunları bana bu sabah gösterdi."

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. *Ve bana hiçbir şey söylemedi mi?* "Bu konuda ne yapıyorsun, Dorian?"

"Ne yapabilirim, Annoura?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlüklerini çıkardı ve yorgun bir ona baktı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, durdurduğum her broşürcü için bir düzine daha ortaya çıkıyor. Şehri sıkıyönetim altına almak dışında ne yaptıklarını kontrol edemiyorum. Sadece şimdiye kadar yaptığım gibi Celieria'yı güvende ve güçlü tutmak için elimden geleni yapmaya devam edebilirim."

"Fey'in bir kuklası olarak görülemezsiniz. Eğer lordlar sana olan inancını kaybederse, yönetme yeteneğini de kaybedersin. Bunu sen de biliyorsun. Soylular zaten yeterince huzursuz. Önce *Dahl'reisen* köylüleri katletmeye başladı; sonra *o* geldi - Rainier v'el En Daris - bin yıl sonra ilk kez

Eld'de büyücü gücünün arttığına dair asılsız hikayeler. Zamanlama şüpheli. Bunu göremiyor musun?"

Dorian burun kemiğini ovuşturdu. "Yani sırf Rain Tairen Ruhu dünyaya geri döndü diye Fey'i kendimden uzaklaştırıp bin yıldan fazla süren ittifakı sona mı erdirmeliyim? Ya o haklıysa? Ya Büyücüler gerçekten güçlerini yeniden kazanmışlarsa?"

"Bunu destekleyecek en ufak bir kanıt yok."

"Bu yüzden benden istediğinde *Primusu* çağırmayı reddettim. Tıpkı sizin de tavsiye ettiğiniz gibi, lordların kime daha çok güveneceklerine karar vermelerine izin veriyorum." Sandalyesini masadan geriye itti ve aşağıdaki bakımlı bahçelere bakmak için panjurlu pencerelerden birine doğru yürüdü. Omurgası dikti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ayakları bir darbeden kurtulmaya hazırlanır gibi hafifçe ayrılmıştı.

Annoura bu duruşu biliyordu. İnatçılık çok geride değildi. Ve Dorian, topuklarını sıkıttığında, kımıldaması imkânsızdı. Taktik değiştirme zamanı gelmişti.

Odayı geçip adamın yanına gitti ve bir elini koluna koydu, adam yüzünü ona dönene kadar nazikçe ama ısrarla çekti. Yüz ifadesi kapalıydı, ela gözleri uzaktı. Yüzünü iki eliyle çerçeveledi ve şefkat ve sempati dolu bir bakışla yukarı baktı, nazik parmaklarıyla şakaklarındaki saçları okşadı.

"Dorian," dedi usulca, "sevgilim, kalbimin derinlikleri, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum -Leydi Marissya, Lord Dax, hatta her yıl onlara eşlik eden savaşçılar." Bunu ona pek çok kez söylemişti ve *Shei'dalin*'den her bahsettiğinde gözlerindeki saygıyı görmüştü. Evliliklerinin ilk yıllarında, kocasının sevgisinden emin olmadan önce, Annoura aslında Marissya'nın onun üzerindeki etkisini kıskanmıştı. Elleri bir an için gerildi ama sonra onları nazikçe okşamaya devam etmeye zorladı. "Ama Tairen Ruhu bizim için bir yabancı, hem de tehlikeli bir yabancı. Celieria sana emanet aşkım. Fey'in ne istediğine bakmaksızın bizim için doğru olanı yapmalısın."

"Ben de bunu yapıyorum, Annoura."

"Biliyorum," diye yatıştırdı. "Biliyorum. Ama insanların -ve Konsey'in Lordlarının- da bunu görmesi sağlanmalı. Şimdiye kadar gördükleri tek şey Tairen Ruhu'nun taleplerine boyun eğdiğin oldu. Yasal bir nişanı bozdun.

onun adına. Sıradan bir köylüyü kraliçesi olarak atamasına izin verdiniz ve sarayımızın ona eşlik etmesini emrettiniz."

Dorian'ın yumuşamaya başlayan ifadesi aniden soğuk ve mesafeli bir hal aldı. Kadının ellerini yüzünden çekti ve birkaç adım geri çekilerek ona sert bir bakış fırlattı. "Elini fazla zorladın canım. Bu benimle ve benim algılanan gücüm ya da zayıflığımla ilgili değil. Bu seninle ilgili. O senin gururunu incitti ve sen buna dayanamıyorsun."

"Dorian!" Annoura şaşkınlık içinde soluk soluğa kaldı. Onunla hiç böyle konuşmamıştı. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun!"

"Seni tanıyorum aşkım. Kalbimin göğsümde atmasının sebebi sensin ama güçlü yanların kadar zayıflıklarını da biliyorum."

Çenesi gerilmişti. Dudakları amansız bir çizgi halinde incelmışti. Annoura hayal kırıklığı içinde çılgılık atabilirdi. Tanıdık ifade, kaçınmaya çalıştığı ifadeydi: inatçılık. Bu Kral Dorian'dı, otorite ve komutanın sarsılmaz kayası.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, canım, Feyler benim akrabalarım. Ama durum böyle olmasaydı bile, Celieria'ya yüzyıllardır sundukları hizmet, dostluk ve iyi niyet beni krallarının endişelerini gereken saygı ve ciddiyetle ele almaya zorlardı." Ağzından çıkan her kelime yaydan fırlayan bir ok gibiydi. Keskin, kırılmış, inatçı. "Kendisine Konsey'de görüşlerini açıklama fırsatı vereceğim. Yolunu açmak ve lordları ona tam ve adil bir duruşma yapmaları için cesaretlendirmek için her türlü çabayı göstereceğim. Ve her ne kadar gururunuzu incitecek olsa da, Tairen Ruh'u'nun eşini, mütevazı doğumu ne olursa olsun, kraliçesi olarak kabul edeceğim ve siz de öyle yapacaksınız. Çünkü Feylerin gözünde bir kraliçe tam olarak Ellysetta Baristani'dir. O, krallarının kalbine huzur getirmek için doğmuş parlak ve ışıltılı bir ışıktır. Ve siz anlayamasanız bile ben bunu anlayacak kadar Fey'im."

"Dorian!" Annoura feryat etmek ve dişlerini gıcırdatmak istedi.

"Git kendi işinle ilgilen, Annoura. Beni kendi işimle baş başa bırak." Annoura'nın uzattığı ellerden kaçınarak etrafından dolaştı ve yerine oturdu.

Adam gözlüklerine uzanıp onları yerine yerleştirirken ve o gelmeden önce okumakta olduğu parşömeni eline alırken, kadın aciz bir hayal kırıklığı içinde öylece duruyordu. Getirdiği broşürler yere düştü. İllüstrasyon

Kukla kral ve gıcırdayan fare kraliçe sessiz bir alaycılıkla ona bakıyordu.

Dorian başını kaldırmadan, "Çıkarken kapıyı kapat," diye talimat verdi.

Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Aptal yerine konulmayacaktı. Ne broşürcüler, ne onların hakaret dolu broşürlerini yalayıp yutan ayaktakımı, ne Dorian, ne de Fey ya da bir oduncunun fahişesi onunla alay etmeyecek ve onu reddetmeyecekti.

O Annoura'ydı, Celieria Kraliçesi.

Eğer Dorian Fey'e karşı koymazsa, bunu kendisi yapacaktı. Nefes aldığı , Feyler Celieria'nın tahtının gücünü gasp edemeyecek ya da iradelerini Celieria'nın halkına savaşmadan dayatamayacaklardı. Ve öyle ya da böyle, o sonradan görme köylü Ellysetta Baristani'ye bildirecekti.

Celieria Şehri'nin Batı Yakası'nda, Kaptan Batay'ın ayırt edici kıyafetlerini basit bir tüccarın sıradan kıyafetleriyle değiştiren Kolis Manza, Baristani ailesinin evinin karşısında toplanan meraklı kalabalığın arasında duruyordu. Efendisi, *onun sihri test et, demişti. Bir yolunu bul.*

Başarısız olmamaya kararlı olan Kolis dün gece dinlenmemiş, bunun yerine birkaç saatini Baş Büyücü'nün özel kütüphanesindeki büyü ve tılsım kitaplarını inceleyerek geçirmişti. Pek çok büyü gizli büyüden bile bir yanıt alınmasını sağlayabilirken, çok azı bunu Fey kalkanlarını delerek ve dikkatli Fey savaşçıları tarafından fark edilmeden yapabiliyordu. Neyse ki, Usta'nın Feraz cadı halkıyla olan uzun ilişkisi faydalı meyveler vermişti ve yıllar boyunca Başbüyücü'nün evcil hayvanları üzerinde test edilen Feraz cadı büyülerinin el yazısıyla yazılmış eski bir metninde Kolis aradığı şeyi bulmuştu.

Elini ceketinin cebine soktu ve dün gece Eld'de hazırladığı küçük balmumu *tılsımı* kavradı. Büyü o kadar basitti ki, ciddi büyücülük bilginleri tarafından uzun zamandır göz ardı ediliyordu: Duyguları kademeli olarak güçlendirmek ve büyülü bir tepki ortaya çıkarmak için tasarlanmış basit bir baskı büyü, Den Brodson'ın bu sabah yardımsever bir şekilde ürettiği saç tellerinden biriyle Ellysetta Baristani'yi hedef alıyordu.

Gözleri Baristani'nin evinde olan Kolis, nefesinin altında büyülü sözler söylemeye başladı.

Eğer bir kişi daha ailesinin evinin "mütevazı rahatlığı" ya da "yeni" Ellysetta Baristani hakkında alaycı bir yorum yaparsa, olacıklardan Ellie sorumlu olmayacaktı. Kaşları gürleyen bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. Rahatsız edici rüyalarla ilgili belli belirsiz anılarına rağmen, bu sabah son derece mutlu bir ruh haliyle uyanmıştı ve Rain'in kur hediyesi olan Taşlar onu zevkle güldürmüştü. O neşeli hal çoktan gitmişti. Şimdi çılgılık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Karanlıklar Lordu tüm bu yorucu, sinir bozucu, akıl yakıcı düğün fikrini alsın! Etrafını saran terziler, çiçekçiler, yemek firmaları, matbaacılar, dekoratörler, şarap tüccarları, ayakkabıcılar ve havasız düğün danışmanlarından oluşan çılgın kalabalığa sert bir bakış fırlattı. Kahvaltıdan hemen sonra ailesinin evine doluşmuşlar ve Ellie'nin huzurlu sabahını düğün öncesi faaliyetlerin gürültülü savaş alanına çevirmişlerdi. Her yarım zilde bir kapı çalınıyor ve yeni bir ziyaretçi kalabalığı içeri doluyordu. Paket taşıyan kuryeler, tebriklerini iletmek isteyen arkadaşlar, meraklı komşular, tüccarlar, zanaatkârlar.

İnsanların çılgınca, durmaksızın akın etmesi ve sürekli soru yağmuruna tutulması - her tüccarın en az yüz sorusu vardı ve hepsinin *hemen* bir karara bağlanması gerekiyordu - uzun zamandan beri akıl sağlığına zarar vermiş ve ruh halindeki son iyi mizah kırıntılarını da silmişti.

Yirmi elbise, Leydi Marissya karar vermişti. Yirmi! Bir de koca bir vagon dolusu kumaş gerektiren ve dikimi sabahın büyük bir bölümünü alan devasa bir gelinlik. Kraliçenin terzisi Maestra Binchi, bu sabah gözle görülür bir şekilde daha saygılı ve uzlaşmacı davranmış, yarım düzine terzisiyle birlikte gelinlik üzerinde çalışmaya başlamak üzere yola çıkmıştı ama diğer üç saray modacısı ve onların yardımcıları hâlâ kendilerini Ellie'yi bir insan iğnesine dönüştürmeye adanmışlardı.

"Leydim, lütfen kıpırdamadan durun." Ellie'nin ayaklarının dibinde diz çökmüş olan terzilerden biri, Ellie'nin gözlerinin önünden bir tutam gevşek kahverengi saçını çekerek
-Ama sabırla kibar bir ses çıkarmayı başaramadı. Terzinin dudakları Ellie'nin saygılı bir gülümseme olduğunu düşündüğü bir yüz ifadesiyle gerilmişti.

Ellie sıkılmış dişlerinin arasından, "Kıpırdamadan duruyorum," diye cevap verdi. Daha önce kafasında korkunç, sıkıcı bir basınç oluşmaya başlamıştı, sanki kafatası sıkıcı bir mengeneye sıkışmış gibiydi. Etrafındaki sesler acımasız bir ses tonu oluşturunuyordu,

Kafasının içinde yankılanan davul sesi, kontrolünün parçalarını dövüyordu.

"*Las, Ellysetta.*" Bel'in soğuk sesi zihninde yankılandı.

Barış mı? *Barış* mı dedi? Fey'in iffetini korumak için ördüğü opak Ruh perdesinin üstünden Ellie, Bel'e öyle yakıcı bir bakış gönderdi ki Bel'in derileri neredeyse alev alacaktı. Vahşi savaşçı şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve akıllıca geri çekildi.

"Ellie" Lauriana kopmakta olan fırtınaya aldırmadan elinde bir dizi çiçekle yaklaştı. "Gelin çelenginiz için hangi gülleri tercih edersiniz? Maiden's Blush mı, Sweet Kaidra mı, yoksa Gentle Dawn mı?" Kadifemsi çiçeklerin her birinden birer tuttu; soluk pembe, kremi fildişi ve kenarları turuncunun en ufak ipucuyla süslenmiş soluk sarı.

"Umurumda değil, anne." Ellie umutsuzca öfkesine hakim olmaya çalıştı. "Sen seç."

"*Ellysetta.*" Yağmur dayanılmaz bir sakinlikle ona seslendi. Ama tabii ki sakin olacaktı. Bütün bu sefil sabah boyunca *ortalıkta* yoktu. Onu görmezden geldi.

"Hmm. Maiden's Blush'ı beğendim ama pembesi saçınızla çatışabilir. Sweet Kaidra elbette çok güzel ama biraz fazla yavan kalabilir. Nazik Şafak... şey, sarı güllerde her zaman sevdiğim bir şey vardır ve turuncu sana yakışacak bir ton, sanırım. Hadi kit, bana dürüstçe fikrini söyle."

"Hangisini seçersen seç, anne." Ellie çene kaslarının yerinde kilitlendiğini hissedebiliyordu. Günler onu, bu düğün işkencesinden ölmüş, dudakları hâlâ donmuş ve dişleri kibar bir gülümsemenin acımasız bir parodisi olarak ortaya çıkmış halde bulacaklarından emindi.

", Ellie," dedi Lauriana sakin bir sesle. "Senin umurunda olmadığına göre kararı ben vereceğim. Nazik Şafak olsun." Lauriana uzaklaşırken etekleri sert hareketlerle savruluyordu.

Ellie kaşlarını çattı, annesine üzüldüğü için kızgındı, onu üzen kişi olduğu için de kendine kızgındı. Bu öfke rahatsız ediciydi. Ellie değişken bir insan değildi. Duygularını kontrol altında tutmak için çok çalışırdı. Bunu yapmadığında kötü şeyler oluyordu. Yine de öfke oradaydı. Ve büyüyor. İçindeki acı

kafası büyüdü.

"*Ellysetta*." Rain'in sesi tekrar duyuldu, bu sefer biraz daha ısrarcıydı. Onu görmezden gelmeye devam etti. Basit bir düğün istemişti. Belki çiçekler ve bir rahip. Ama hayır. Kudretli Rain Tairen Ruhu büyük bir saray düğünü yapılmasını emretti. Ve sonra da ortaya çıkan çılgınlığa uygun bir şekilde katılmamıştı. Ellysetta'nın öfkesi biraz daha arttı.

"Bayan Baristani?" Solunda bir adamın genizden gelen sesi

duyuldu. "Ne?" Ellie havladı ve sese doğru döndü.

Ayakkabıcı birkaç çift havaya kaldırdı. "Düğününüz için ayakkabılarınızı seçtiniz, ancak balo elbiseleriniz için terlik ve günlük elbiseleriniz için bir çift bot seçmeniz gerekiyor. Şu anki ayakkabılarınızdan biraz daha şık bir şey - eğer cesur olabilirim?"

"Şu anki ayakkabımda hiçbir sorun yok," diye . "Benim gibi bir kız için mükemmel bir ayakkabı."

"Elbette, Bayan Baristani." Ayakkabıcı küçük, küçümseyici bir gülümseme verdi ve eğildi. "Ama ben yeni senden bahsediyorum.

Öfkesi daha da alevlendi. "Yeni bir ben yok. Ben her zaman olduğum kişiyim. Yarın da aynı ben olacağım, ondan sonraki gün de, ondan sonraki gün de."

Terzi, ", lütfen birkaç dakika daha kıpırdamadan durun," diye yalvardı.

Ellie kaşlarını çatarak ona baktı. "Kıpırdamadan duruyorum!"

"*Ellysetta*, benimle konuşacaksın. "Onun konuşmasını mı istedi?"
"*AKLIMDAN !*" Öfkeli tepkisi patladığında onun keskin acı patlamasını hissetti ve gözlerinin arasındaki ağrı keskinleşti, beynine hançerler saplandı. Baş dönmesi ona saldırdı ama buna karşı koydu.

"Seçtiğim kelimeler sizi kırdıysa özür dilerim, Bayan Baristani," dedi ayakkabıcı. "Ben sadece yeni pozisyonunuzda farklı bir kıyafete ihtiyaç duyacağınızı kastetmiştim."

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum, efendim. Ama ben şimdi ve her zaman

bir marangozun kızı. Yeni ve süslü kıyafetler ya da şık ayakkabılar bunu asla değiştiremez." Ellie bir elini başına götürdü ve şakağını ovmaya başladı.

Terzi, "Lütfen Leydi Ellysetta, kolunuzu indirin ve kıpırdamadan durun," diye yalvardı.

Ellie'nin içinden öfke çılgınlıkları yükseldi ama kolunu indirdi.

"Ah, Duanniza Baristani," dedi Duan Parlo Vincenze, Celierian sosyetesinin kaymak tabakasına yemek veren zarif Capellan aşçısı, dantellerle süslü mendiliyle abartılı bir hareket yaparak. "Sizin için mükemmel bir gelin pastası çizdim. Uzun. Zarif. Basit ama *boi mezzo*, çok güzel." Yüksek bir düğün pastasının taslağını havaya kaldırdı. "Beğendin mi?"

Ellie dehşet içinde taslağa baktı. Uzun, hantal sütunların üzerine tünemiş sade kare keklerden oluşan köşeli katmanlar. Sütunlardan aşağıya damlayan devasa çiçek demetleri dışında pastanın sadeliği göze çarpmıyordu. Şefin çiçeklerin pastanın minimalist görünümünü tamamlamasını amaçladığını düşündü ama ona göre çiçekler çıldırmış canavar otları gibi görünüyordu. Acınacak kadar sade bir şeyi çekici ve kadınsı göstermeye çalışan, uyumsuz, saçma girişimler.

"Hayır. Sevmiyorum." Göğsü sıkışmış gibiydi. Oda çok küçüktü, çok kalabalıktı. Zihni dönüyordu. Başındaki ağrı . Öfke onu tüketiyor, ciğerlerinden nefesini alıyor gibiydi.

Şef, gururunu incitmiş bir solukla, dantelli mendilini havada bir kılıç gibi savurdu. "Ama Duanniza, bu senin için mükemmel."

"En azından balo için bir çift terlik seçmelisin. Leydi Marissya ısrar etti."

", lütfen hareketsiz durun. Pella'nın bu elbisenin belini yeniden dikmesi gerekiyor."

"Pasta iğrenç! Yanan terlikler umurumda değil! Ve son kez *söylüyorum, hareketsiz duruyorum!*" Tanrım, havaya ihtiyacı vardı. Delirmek üzereydi. Nefes alamıyordu. Görüşü bulanıklaşmaya başladı.

"Ellysetta." Yağmur kapı aralığında duruyordu ve sesindeki emir kırbacını yanlış mümkün değildi.

"NE?" Öfke kükreyerek alev alev başladı. Bunların hepsi *onun* suçuydu! Onunla yüzleşmek için döndü. Terzi Pella'nın elinde tuttuğu uzun ve keskin terzi iğnesini kendine saplarken acı beline saplandı.

Ellie çığlık attı.

Baristanlıların evindeki her pencere, parçalanmış parçalardan oluşan bir bulut içinde patladı.

Rain öne doğru sıçradı, güç yayıldı, dişleri vahşi bir öfkeyle açıldı.

"Geri çekilin!" diye kükredi. Odadaki insanların çoğu hareket edemeyecek kadar sersemlemişti ama Hava'nın cezalandırıcı bir darbesi bedenlerini onun yolundan dışarı fırlattı. Yağmur, Bel'in opak Ruh örgüsünü tek bir düşünceyle yok etti. Tairen Ruhu eşine ulaştığında terziler çığlık atıp fareler gibi kaçıştılar.

Caddenin karşısında, patlayan camların ardından kalabalığın çığlıkları hâlâ yankılanırken Kolis Manza küfrederek döndü. Çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı.

Büyü kesinlikle serbest bırakılmıştı. Elemental Hava büyüğü ve bunun ustaca bir patlaması. Ancak Hava'nın patlamasından hemen önce Tairen Ruhu gelmiş, kendisinden yayılan devasa, parlak, güçlkle kontrol edilen bir aura Kolis'in görüşünü bozmuştu. Ve Tairen Ruhu kendi patlayıcı örgülerini serbest bıraktığında, ilk örgünün kaynağına kadar izini sürme umudunu ortadan kaldırmıştı.

Büyü onundu. Kolis onun olduğunu *biliyordu*.

Ama büyüünün kaynağına kendi duyularıyla tanık olmadığı için emin olamıyordu. Emin olmak *zorundaydı*. Yüce Büyücü hataları affetmezdi.

Kolis, artık suyu çekilmiş olan Feraz *talisini* elinde ezdi ve bir kanalizasyon ızgarasından aşağı attı. Tek bir alev rengi saç teliyle sıkıca sarılmış küçük balmumu parçası, aşağıdaki suya çarpıp sürüklenirken , uzak bir sıçrama yaptı.

"Çok kötü davrandığım için özür dilerim," diye fısıldadı Ellie bininci kez. "Bana ne oldu bilmiyorum. Ben öyle biri değilim. Ben sinirlenmem. İnsanlara kaba davranmam."

"Şşş," diye yatıştırdı Rain. "*Las, shei'tani.*" Odasındaki dar yatakta birlikte otururlarken saçlarını okşadı ve ona sarıldı.

Rain, Ellie'yi kollarına aldıktan sonra onu üst kattaki yatak odasına taşımış ve sonra da bırakmayı reddetmişti. Lauriana kızının yatağındaki varlığına şiddetle karşı çıkmıştı ama ateşli ve tehlikeli bir bakış ve hırıltılı bir emirle dilini tutmasını yoksa susturulacağını söyleyerek onu susturmuştu. Pek de diplomatik bir çözüm değildi. Bel arkasından koşup annelik öfkelerini yatıştırmaya çalışmasaydı hemen arkasını dönüp kocasını almak üzere evden çıkacaktı. Hâlâ aşağıdaydılar, Lauriana Bel'i Fey'in ailesine ve iyi isimlerine yaptığı her türlü hakaret ve suçu anlatan öfkeli bir tirada maruz bırakıyordu ama en azından Rain'i gerçek arkadaşıyla ilgilenmesi için rahat bırakmıştı.

"Sana bağırarak istememiştin," dedi Ellie tekrar. "Beni bu kadar üzmelerine neden izin verdiğimi anlamıyorum. Sanki içimde korkunç, öfkeli bir güç vardı ve bu güç gittikçe artıyordu, ben de gittikçe daha çok kızıyordum."

"Her şey yolunda, Ellysetta. O insanlar gitti." Onun yanağını okşadı. "Randevu dışında geri dönmeyecekler ve geldiklerinde ben de seninle olacağım."

Duygularını renklendiren endişe ve korkuya rağmen, onun eline karşı gülümsedi. "Yani beni rahatsız ederlerse yine tüm camları patlatabilir misin? Belki de eve gelmeseler daha iyi olur. Annem camları temizlemekten yorulabilir."

Yağmur durdu.

Ellysetta ona bakabilmek için geri çekildi. "Ne?" Adam onun bakışlarına karşılık verdi. "Pencereleri yıkan ben değilim, Ellysetta."

Gözlerini kırıştırdı. "Değil miydi? zaman Bel yaptı?" Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. "Onun böyle bir gösteri yapacak bir tip olduğunu düşünmezdim."

"*Nei.* Bel ya da başka bir Fey değildi."

Ellysetta'nın pürüzsüz alını şaşkın bir kaş çatmayla kırıştı. "O zaman... kim?"

Yağmur hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Hayır," dedi. "Ben değildim."

"Hava kullandın. Sadece pencerelere çarpan inanılmaz derecede ince ama güçlü bir dokuma. Her pencereye." Kadının kusursuz bir şekilde sağlam duran yatak odası penceresine baktığını gördü. "Sen savaşçılar onları onardı. Ama hepsi yok edildi. Toza dönüştüler."

"Ben değildim," diye ısrar etti. "olmalısınız."

"Yanılmıyorum. Senin içinde güç var, Ellysetta. Büyük bir güç." "Hayır."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek vahşi bukleleri karıştırdı.

"İçindeki şeyden neden korkuyorsun?"

"Neden benim sihirli olduğum konusunda ısrar edip duruyorsun?"

"Çünkü öylesin. Bunun kanıtını birkaç kez gördüm. Beni gökyüzünden çağırdığın gün, Dünya'yı kullandın. Çok fazla değil. Sadece küçük bir şifa dokumasıydı ama hem Marissya hem de ben bunu hissettik. Nişanlandığımız gece, annenin üzerinde Ruh'u o kadar ince bir örgüye o kadar büyük bir güçle dokudun ki, çoğu Fey bile etkilendiklerini anlayamaz ya da karşı koyamazdı. Bugün, Havayı çok yoğun ve güçlü bir dokumada kullandın. Bu kez tüm Feyler bunu hissetti."

"Belki de pencereleri yok eden başka biriydi," diye önerdi. "Celieria'da Elden Büyücüleri olduğunu düşünüyorsun. Belki de onlardan biriydi."

Shei'tani boşa kürek çekiyordu, gücünü inkâr etmeye o kadar hevesliydi ki. Ondan neden bu kadar korktuğunu hâlâ anlamamıştı. Lauriana'nın tüm Celierialıların büyüyle kirlenmiş ormanlardan korktuğuna dair açıklaması doğru gelmiyordu. Ellysetta annesi gibi tüm sihirlerden korkmuyordu; sadece *kendi* sihri onu gerçekten korkutuyordu. Ve Rain bunun neden böyle olduğunu anlayamıyordu.

"Bu bir Büyücü değildi, Ellysetta. Dokumaları kendi Fey gözlerimle gördüm ve onlar senden geldi."

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

Yağmur içini çekti. "Tabii ki hayır." Ayağa kalktı, elini uzattı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Çok ... kaybolmuş, çok endişeli görünüyordu. Kalın saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Her şey yoluna girecek, Ellysetta." Ve sonra, çünkü o

dayanamayıp onu öptü.

Ağız ilk başta yumuşak bir şekilde onunkinin üzerine eğildi. Bir güvence öpücüğü ve *shei'tanitsa'nın* daha nazik tarafı. Ama sıcak nefesi onunkine karıştığında ve ağzının ballı tatlılığı onunkine açıldığında, şefkat arzuya dönüştü. Boğazının derinliklerinde inledi, kısıtlama ve özlemin gürleyen bir sesi ve öpücüğü daha da sertleşti.

Rain'in parmakları saçlarının parlak ipeğine daldı, başının arkasına doğru kıvrıldı ve onu sıkıca tuttu. Tüm yumuşaklık bedeninden kaçtı, sadece öpücüğünde bir kalıntı kaldı, ama Ellysetta'nın kolları onu sardığı ve elleri şaşırtıcı bir güçle onu kendine çektiği anda o da yandı.

Tairen kıpırdandı ve Ellie irkildi. Rain içindeki canavarı acımasızca bastırdı. Bu sefer olmazdı. Tairen onu bu harika andan mahrum edemezdi.

Ellerini kızın saçlarından kurtardı ve sırtından aşağıya doğru gezdirdi, kızın tenini kendi teninden ayıran kumaş katmanlarından rahatsız oldu. Dünya'dan küçük bir dokuma ile bu can sıkıcı katmanları yok edebilirdi. Yağmur parmak uçlarında güç topladı. "*Yağmur.*" Bel'in uyarı sesi duyuldu.

Kapı aralığından biri yüksek sesle boğazını temizledi.

Yağmur gücünü serbest bıraktı ve dudaklarını Ellysetta'nın kilerden ayırdı. Dilinin ucunda savaşılan küfürler selini ancak büyük bir çabayla zapt edebildi.

Nefesini içine çekti ve Lauriana Baristani'ye döndü.

Kadının yanaklarına renk gelmişti ama ona eşlik eden dar gözlü bakışı, bu kızarıklığın samimi bir kucaklaşmayı bölmüş olmanın verdiği utançtan kaynaklanmadığını açıkça gösteriyordu.

"Ellysetta'yı kontrol etmeye geldim," dedi Lauriana. "Kesinlikle uyanık olduğu için ikinizin de yatak odasında kalmanıza gerek yok."

Ellysetta kızardı. "Evet, anne."

Lauriana, Rain ve Ellie'ye aşağıya inmelerini işaret etti - böylece bir öpücük daha çalamayacaktı, diye tahmin etti Rain, Celierialılara ve onların

kısıtlayıcı gelenekler. Küçük evin ana odasına girdiğinde Rain, Bel'in bakışlarıyla karşılaştı ve arkadaşının gözlerinde özür dileyen sempatinin yanı sıra gizlenen eğlenceyi görmekten memnun olmadı.

"Özür dilerim, Rain." "Anlıyorum."

"Nei, gerçekten." Ama Bel'in kahkahası aralarındaki bağlantıyı kopardı. Rain kaşlarını çattı ve dikkatini paketlerle dolu bir duvara bakan *shei'tani'sine* çevirdi.

"Daha fazla hediye mi?" Ellysetta annesine sordu. "Bunlar ?"

"Sadece tanrılar bilir. Basit halk Feyreisen'e yaranmaya çalışıyor. Zengin tüccarlar da aynı şeyi deniyor. Dostlar. Komşular. Tamamen yabancılar." Lauriana omuz silkti. "Kimden geldiklerini incelemekten vazgeçtim ve onları istiflemeye başladım. Salon şimdiden doldu."

Ellysetta başını salladı. "İnanılmaz." Sonra yüzündeki ifade kasvete dönüştü ve kolunu annesinin omuzlarına doladı. "Daha önce seni üzdüğüm için özür dilerim anne. Her şeyin kargaşa içinde olduğunu ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Bu kadar kısa zamanda yapılacak çok şey var ve-"

"Şşş." Lauriana bir parmağını kızının dudaklarına koydu. "Biliyorum, Kit. Seni terslediğim için ben de özür dilerim. Bu sabah burası tam bir tımarhaneydi. Aynı anda çok fazla şey oluyordu. Yöntemlerini pek tasvip etmesem de nişanlının hepsini minnettar olduğumu itiraf etmeliyim." Lauriana Rain'e karanlık bir bakış fırlattı. "Patlayan camlar ve uçuşan cesetler çılgınlığı daha da artırdı."

Rain eğildi. "Gelecekte itidalli davranmaya gayret edeceğim." Ellysetta ona şaşkın bir bakış attı. "*Hiçbir şey söyleme, shei'tani. Herkesin pencerelerden benim sorumlu olduğuma inanması en iyisi.*" Bir süre sonra başını salladı.

"Yapmam gereken birkaç iş var," dedi Lauriana. "Siz ikiniz neden düğün hediyelerini salonda açmıyorsunuz, böylece biz de biraz yer açmış oluruz."

Ne dedin? Rain itiraz etmek için ağzını açtı ama daha bir söyleyemedi *shei'tani'sinin* ikisini *de* lanetlediğini duydu. "Evet, anne."

Yağmur ağzını kapattı ve yüzünü dikkatle kararttı.

"Sekreterde bir defter var. Size kimin verdiğini yazdığınızdan emin olun."

Böylece uygun bir teşekkür gönderme umudum olur." "Evet, anne."

"O zaman gitsem iyi olacak. Yapmam gereken yüzlerce iş var. Kraliçenin Zarafet Ustası Üstat Fellows'un saat on dörtte buraya gelip size asil zarafetleri öğretmeye başlayacağını unutmayın. O gelmeden önce hem evi hem *de* kendi görünüşünüzü toparladığınızdan emin olun. Kötü bir ilk izlenim bırakmak istemezsiniz."

"Peki anne." Lauriana telaşla uzaklaşırken Ellysetta belirsiz bir ifadeyle Rain'e baktı. "Hediyeleri açmanın bir sakıncası var mı?"

Öyle yaptı elbette. Ne tanıdığı ne de umursadığı Celierialılardan gelen hediyeleri açmak, kur yapma çanlarını harcamak için seçeceği bir yol değildi. Diplomatik bir şekilde cevap verdi. "Benim zamanım senin, Ellysetta. Eğer bu şekilde geçirmeyi tercih ediyorsan, öyle geçirmelisin." Kadın dudağını ısırды. "Annem çok şey yaptı ama ben çok az şey yaptım. Ve bu benim düğünüm. Bizim düğünümüz."

"Anlıyorum, *shei'tani*"

Kısa koridordan salona doğru yürürlerken, "Krallar kendi hediyelerini bile açarlar mı?" diye sordu

"Görünüşe göre bunun var." Adamın sesindeki homurtu, umduğu gibi Rain'in gülümsemesine neden . Ama salona vardıklarında Rain her santimlik alana tıkıştırılmış ve tavana kadar yığılmış hediyeleri görünce takviye çağırdı. Ellysetta'nın beşlisi krallarının çağrısına koşarak cevap verdi ama kendilerinden ne istediğini duyduklarında tahmin edilebileceği gibi yüzleri asıldı.

"O kadar da kötü olmayacak," diye söz verdi Ellysetta, "özellikle de hepiniz yardım ederseniz."

"Sana hizmet etmek için yaşıyorlar, *shei'tani*," diye güvence verdi Rain ona. Son birkaç gündür bu Fey'lere eğlence kaynağı olarak hizmet ettikten sonra, durumu tersine çevirmek Rain'e büyük bir zevk veriyordu.

Rain, en iyi beş savaşçısının küçük salona sıkışmasını, düğün hediyeleri ormanında Droğan kum engerekleri yuvasında parmak uçlarında ilerler gibi yollarını bulmalarını ve taş suratlı bir metanetle ilerlemek için yerleşmelerini izledi

hediyeleri açmak gibi aşağılayıcı ve savaşçı olmayan bir görevle.

"Bu Fey'e gurur veriyorsun," diye seslendi Rain ortak yollarından geçerken ve ses tonunda bir eğlence vardı.

Beş ölümcül bakış onu mızrakladı. Yağmur Tairen Ruhu bin yıl sonra ilk kez başını geriye attı ve güldü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

on bin kılıç, çekilmiş on bin hançer,

On bin can sizi savunacak, on bin savaşçı güçlü Kanımız on bin kez dökülecek.

Umutla, on bin iç çekiş.

Aşk için on bin ölümle yüzleşiriz,

Neşeyle, on bin ölümle.

Senden önce on bin Fey, on bin vahşi ve uzun boylu, On bin

ruh seni koruyor, hepimizin sevgilisi.

-Ten Thousand Swords'tan nakarat,

Bir Fey Savaşçısının Şarkısı

Yedi çift el olsa bile, tüm düğün hediyelerini açmak ve kaydetmek sıkıcı bir işti. Adrial vel Arquinas zaman geçirmek için ritmik bir melodi mırıldanmaya başladı. Kısa süre sonra kardeşi Rowan da ona katıldı, ardından Kiel. Sonra Kieran şarkı söylemeye başladı. Ellie'yi hayrete düşüren Rain de çok geçmeden ona katıldı; sesi derin ve zengin bir baritondur.

Feyanca şarkı söylüyorlardı ve Ellie sadece bir iki kelime anlasa da şarkının ritmi ve sözlerin melodik tınısı onu gülümsetiyordu. Bitirdiklerinde, "Çok güzeldi," dedi. "Neydi o?"

"Bir Fey savaşçısının 'On Bin Kılıç' adlı şarkısı," dedi Rain ona. "Tüm Fey gençlerinin savaşçı olmak için eğitim alırken öğrendikleri bir şarkıdır."

"Benim için tercüme edebilir misin?" Başını sallayarak bunu yaptı ve bir kadının hayatını korumak için binlerce kişinin ölümüne yemin eden sözleri dinlerken gözleri yaşardı. Biraz ürperdi. "Elbette bu sadece bir şarkı. Ben, kendi adıma, hiçbirinizin benim için ölmesini istemem."

"Bir *shei'tani*'yi savunurken ölmek onurların en büyüğüdür," diye itiraz etti Kiel. "Böyle bir savaşçı bu dünyaya yeniden doğacak, gerçek bir eş bulmak için

kendi."

Kucağında unutulmuş bir paket tutarak etrafındaki erkeklerin yüzlerine baktı. "Hepiniz buna inanıyor musunuz?"

Bakıştılar, sonra başlarıyla onayladılar. "Elbette," dedi Adrial ve Ellysetta'nın omurgasını bir ürperti kapladı, çünkü savaşçıların bu kadar kısa sürede kendisi için ne kadar değerli hale geldiklerini aniden fark etmişti. Onlardan herhangi birinin öleceği düşüncesi kalbine saplanan bir bıçak gibiydi.

"Huzur, Ellysetta," diye mırıldandı Rain. Kendisinden birkaç metre uzakta oturmasına ve kılını bile kıpırdatmamasına rağmen elinin arkasında sıcak bir dokunuş hissetti, bir diğeri de yüzünde. "Henüz hiçbir ölümü aramıyor."

"Ölümü aramak mı?" diye zayıf bir sesle tekrarladı.

"*Sheisan'dahlein*," diye Rowan. "Feyler ölümü onurlandırır."

"Ölümü mü arıyorsunuz?" Kadın dehşet içinde hepsine baktı.

"Mecbur kaldığımızda," dedi Belliard. Adamın kobalt rengi gözlerinde, kızın anlamaya başlayamadığı sakın bir kabulleniş vardı.

"Neden?"

Beş savaşçı duraksayan Rain'e baktı, Ellie'ye araştıran bir gözle baktıktan sonra kısaca başını salladı.

Açtığı ve kaydettiği küçük altın tabağı bir kenara bırakan Bel açıklamaya başladı. "Bir Fey savaşçısı ne zaman bir can alsın, o ruhun ağırlığını üzerine alır. O ruhun karanlığını, yerine getirilmemiş vaatlerinin acısını, üzüntülerini ve pişmanlıklarını içine çeker ve bunların ağırlığını ve acısını boynuna asılmış yanan bir taş gibi her zaman taşır."

Ellie ağzını kapattı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Bu, tanrıların Fey'e bahsettikleri pek çok armağan için belirledikleri bedeldir," dedi Bel. "Ve bu adil. Bir can almanın bedelini bilerek barışa ne kadar çok değer veririz. Feylerin savaştan kaçınmasının nedenlerinden biri de budur. Savaşta pek çok iyi adam ölür ve iyi bir adamın ruhunu taşımak, karanlığa batmış birinin ruhunu taşımaktan çok daha zordur, her ne kadar karanlık birini öldürmek korkunç bir acı getirirse de." Sesi kısıldı. Gölge gözlerini kararttı, kobalt rengini

kara kara düşünen donanma. "Bir tane iyi adamı öldürmektense bin tane karanlık adamı öldürmeyi tercih ederim."

"*Aiyah*," Rowan ve Adrial sessizce aynı fikirdeydi.

"Bu ruhlardan kurtulmak için.. yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?"

Bel gözlerini kırıştırdı ve gözlerindeki gölgeler kayboldu. Sert, yakışıklı yüzü yumuşadı. Dudakları kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi ama neredeyse gülümsüyordu. "Eğer bir savaşçı *shei'tani'sini* bulacak kadar şanslıysa," dedi, "onun yükünü hafifletmeye yardımcı olabilir, çünkü onunki şefkat ve şifa ruhudur ve sadece o savaşçının ruhuna dokunabilir. Savaşçı bir can aldığında hâlâ acı hissedecektir ama *shei'tani* acıyla birlikte gelen karanlığı kovabilir ve ruhunu iyileştirebilir."

"Ama *shei'taniler* nadir ve değerlidir," diye ekledi Kiel. Bir tutam altın sarısı saçını kulağının arkasına attı, ardından küçük bir paketin üzerindeki gümüş kâğıdı ustalıkla sıyrarak narin bir porselen vazoyu ortaya çıkardı. Onu tavandan sarkan lambanın ışığına tuttu ve lamba ışığı yarı saydam porseleni aydınlatırken gülümsedi. "Çoğu savaşçı gerçek eşini bulamadan yaşayıp ölecek, yine de hepimiz hâlâ umut ediyoruz." Büyük bir dikkatle vazoyu bir kenara bıraktı ve önündeki kâğıda hem hediye hem de göndereni not etti.

Umut. Bel'in küçük, pek de belli olmayan gülümsemesi umuttu. Ellie boğazının düğümlendiğini hissetti. Adamın yüzündeki o küçücük duygu kırıntısının bile çoktan kaybolduğunu, yerini dikkatli bir boşluğa bıraktığını fark ettiğinde boğazı daha da düğümlendi, sanki umudunun elinden çalınmasından korktuğu için onu göstermeye cesaret edemiyordu.

Bel, üzerinde kocaman mavi bir fiyonk olan büyük bir pakete uzandı. "Yani, aldığı ruhların ağırlığı bir Fey için taşıyamayacağı kadar fazla olduğunda," diye bitirdi sözlerini, abartılı yayı çözmek için kurdelenin uçlarını çekerek, "ruhundaki leke onu tüketmekle tehdit edecek kadar karardığında, savaşçının yalnızca iki seçeneği vardır: *sheisan'dahlein*, ruhunu tamamlayacak kişiyi bulmak için yeniden doğma umudu veren onur ölümü ya da *dahl'reisen*, kayıp bir ruh, Solan Diyarlar'dan dışlanmış, Azrahn'a ve diğer karanlık büyülere dönme tehlikesiyle karşı karşıya, sonsuza dek mahkum olmuş." Sonuncusundan bahsederken Bel'in yüzü bir an için asıldı.

"Ama bu korkunç."

"Fey savaşçılarının kaderi budur," diye cevap verdi. "Olası tüm onurlu ölümler arasında en büyüğü gerçek bir eşi korurken ölmektir, çünkü o zaman

savaşçı bir sonraki hayatında kendi gerçek eşini bulacağından emin olur. Hayatlarımızı Bıçakların Dansı'na adamamızın bir nedeni de budur. Tüm Fey savaşçılarının en iyisi olmak, bir *shei'tani*'yi koruma hakkını kazanmak, onun için ölme hakkını kazanmak için yüzyıllar boyunca çabalarız." Göğsündeki bantlardan siyah saplı bir Fey'cha çıkaran Bel, az önce açtığı kutunun üzerindeki mühürleri yarararak açtı.

"Hayır," diye itiraz etti Ellysetta. "Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Hiçbirinizin benim için ölmesine izin vermeyeceğim, hiçbir nedenle."

Odaya sessizlik çöktü. Tüm kağıt hışırtıları kesildi. Bütün hareketler durdu. Ellie'ye sanki bütün nefes alış verişler kesilmiş gibi geldi.

Rain Ellie'ye dokundu, bu kez büyüyle değil eliyle. Uzun parmakları onunkilerin üzerine kapandı. Lavanta rengi gözleri dikkatle parlıyordu.

"Buna izin vereceksin, *shei'tani*," dedi ona çelikle kaplı nazik bir sesle. "Bu adamların tüm Fey ölümlerinin en onurlusu olma haklarını ellerinden almayacaksın. Onlar şimdi seni korumak için yaşıyorlar, gerekirse senin için ölecekler. Çünkü sen tüm Feyler için umudu temsil ediyorsun, özellikle de onlar için."

Ellie uzun, şok edici bir an boyunca Rain'in sabit, kararlı gözlerine baktı. Bu savaşçıların onu korumak için orada olduklarına inanmak bir şeydi. Onun için ölebileceklerini fark etmek ise tamamen başka bir şeydi. Belki de bunu daha önce fark etmemekle aptallık etmişti ama kendi hayatı tehlikedeyse onların hayatının da tehlikede olduğu hiç aklına gelmemişti. Ya da ona zarar gelmesine izin vermeden önce her birinin öleceği. Bel'in canını ve ruhunu onu korumaya dair verdiği heyecan verici söz bile tehlikede olanın gerçekten ne olduğunu anlamasını sağlamamıştı.

İçindeki her şey böyle bir şeye izin vermemesi gerektiğini haykırıyordu. O sade, beceriksiz Ellysetta Baristani'ydi, oduncunun kızıydı ve inanılmaz bir nedenden ötürü Rain Tairen Soul onun gerçek eşi olduğuna inansa da, içinde bu adamların, bu tuhaf dostların ölümsüz hayatları pahasına koruyacakları kadar önemli bir şey olmadığını biliyordu. İçlerinden biri bile onun yüzünden ölürse bununla nasıl yaşayabilirdi?

"*Kabul etsen de de seni koruyacaklar, çünkü bunu ben emredeceğim. Sen benim shei'tani'msin ve hepimiz için ölçülemez derecede değerlisin,*" dedi Rain ona sessizce. "*Ama onların korumasına karşı çıkarsan, sevinçlerini ellerinden almış olursun. Bu büyük onuru onlara bir yük haline getirme.*"

Gözlerini indirdi ve nefesini içine çekti. "Özür dilerim," dedi zorlayarak

Sesi titremiyordu. "Elbette, beni korumanızdan onur duyarım." Nefes almaya

devam etti. Kâğıt kırıştı. Sessizlik ortadan kalktı. *"Beylah vo, shei'tani. "* Ellie

kucağındaki paketin kurdeleleriyle oynadı ve cevap vermedi.

Bel büyük paketi açmayı bitirdi ve parlak çelikten yapılmış, çok çirkin, sarmal bir yılan şeklindeki bir nesneyi havaya kaldırdı. "Tairen ateşi adına bu da ne?"

Kieran güldü. "Sanırım bu bir keffee kabı."

Bel elindeki nesneye baktı, onu bir o yana bir bu yana çevirdi. "Krema kabıyla eşleşen şey ne acaba? Bir akrep mi?"

Şaka yapıyorlardı. Nasıl şaka yapabilirler ki?

"Hayatları boyunca her gün ağlamalarını ister miydiniz? "

Yağmur'a baktı ve gözlerine hücum eden yaşları kırıştırdı. "Aklımı okuyamadığımı sanıyordum," diye suçladı. Öfkesi zayıftı ama gözyaşları için kendisinden çok daha fazla nedeni olan bu adamların önünde ağlamak istemediği için öfkesine sarıldı.

Yağmur sadece başını salladı. "Düşünceleriniz yüzünüzden okunuyor."

Öğle yemeğinden önce salondaki tüm hediyeleri açmayı, kaydetmeyi ve paketlemeyi başardılar. Lillis ve Lorelle, yerel lonca ustalarının çocuklarına temel okuma, el yazısı, matematik ve ev idaresi öğreterek geçimini sağlayan dul bir kadın olan Madam Nolen ile sabahki eğitimlerinden döndüler. Ellie sabahki çalışmalarını gözden geçirdi, karınlarını doyurdu, sonra da yavru kedileriyle oynamaları için onları arka bahçeye gönderdi; böylece Fey, Efendi Dostlar gelmeden önce evi hızlıca, büyülü bir şekilde silip süpürebilecekti.

Lillis ve Lorelle, Ellie'nin önümüzdeki üç öğleden sonra onları parka götüremeyecek kadar meşgul olacağını anladıklarında hiç memnun olmadılar ve Rain yarınki kur çanlarının bir kısmını onlarla parkta taş oynayarak geçirmeyi teklif edene kadar hiçbir şey onları yatıştırmadı. Bu teklif yüzlerindeki ifadeyi büyük bir kederden büyük bir sevince dönüştürdü ve ani duygu değişimi Ellie'nin gözlerinin şüpheyle kısılmasına neden oldu.

Rain'e, "Bence az önce manipüle edildin," dedi.

Mutfak kapısında gözden kaybolan kızların ardından baktı, sonra omuz silkti. "Ah, şey, onların gülümsediğini görmek beni mutlu ediyor. Genç ve parlaklar ve kahkahaları kalbimi hafifletiyor."

Kendi kalbinin biraz sıkıştığını hissetti. Bu basit ifadenin ardında yüzyıllar süren tarifsiz bir azap yatıyordu: müzedeki o ilk gece onunla paylaştığı acı, sevdiği insanların kaybı ve şimdi yeni öğrendiği gibi, halkını savunmak için aldığı her canın acısı. Yine de tüm bunlara rağmen, bir çocuğu gülümsetmekten mutluluk duyabiliyordu.

Onun eline uzandı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, dokunarak onun kavrama gücünün inatçılığını ölçtü. Uzun boyluydu ama onun yanında kendini zayıf hissediyordu. Adam ondan tam bir baş yukarıda duruyordu. Vücudu zayıf olmasına rağmen kaslıydı, omuzları geniş ve kareliydi. Dünyanın yükünü omuzlarında taşımak için yaratılmış bir adamdı. Ve kadın onun yükünü hafifletmeyi ne kadar arzuladığını yeni yeni öğreniyordu.

Kadın uzanıp diğer elini yüzünün yan tarafına koyarken adam hareketsiz duruyordu. "Sen iyi bir adamsın, Rainier vel'En Daris." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Adamın içinde bir ürperti dalgalandı. Boştaki eli kızın beline dolandı ve onu kendine doğru çekmeye başladı, sonra durdu. İçindeki özlem dalgasını, yakalama ve sahiplenme arzusunun şiddetini hissedebilmesine rağmen, onu fethetti. Tairen hâkimiyet için kükredi ama Rain teslim olmayı reddetti. Onu nefes kesici bir tutkuyla öptü ve arzusu ya da ihtiyacı konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmadı; yine de kucaklaşmayı kesip geri adım attığında, kollarını açıp gitmesine izin verdi.

Parlak ve vahşi parlayan gözleriyle onun şaşkın bakışlarını üzerinde tuttu. "Ben iyi bir adam , *shei'tani*," diye düzeltti. "Hiçbir zaman da olmadım. Ama senin için daha iyi olmaya çalışacağım."

Bir elini dudaklarına bastırdı. Ona o kadar çok şeyi, o kadar derinden ve o kadar hızlı hissettirebiliyordu ki bu korkutucuydu. Tam o sırada, öperken, içinde güçlü bir his hareket etmişti. Hâlâ hissedebiliyordu, derisini sıkıca çekiyor, kemiklerini her an eriycekmiş gibi titretiyordu.

Derin bir nefes aldı ve etrafına düzensiz bir sakinlik perdesi çekti, duyguları solana kadar duygularını bastırdı. "Gidip makyajımı tazelemeliyim. Efendi Fellows birazdan burada olacak ve seni utandırmak istemiyorum."

Geldiğinde berbat görünüyor."

Rain'in kaşları . "Bu Fey'e olduğun gibi gurur veriyorsun."

Alaycı bir şekilde güldü. "Evet, her ne olursa olsun, ikimiz de soyluların bu görüşü paylaşmayacağını biliyoruz - bu yüzden bu sabah ve dün kraliçenin zanaatkârlarının beni daha kabul edilebilir bir şeye dönüştürmeye çalışmasına izin verdim. Ve bu yüzden Efendi Fellows gelmeden önce üstümü başımı düzeltmek için şimdi yukarı çıkıyorum." Döndü ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

"Ellysetta" Adamın sesindeki ani çelikleşme, kadının durup arkasına bakmasına neden oldu. Yüz ifadesi taştan oyulmuş gibiydi. Hâlâ parlayan gözbebekleri yarıklara kadar uzamıştı, "Söylediklerimde ciddiydim. Seni değiştirmek gibi bir niyetim yok. Bütün bunlar" -elini ana odanın etrafına saçılmış kumaş ve desen kitaplarına doğru uzattı- "Dorian'ın soyluları arasında kendini daha rahat hissetmene yardımcı olmak için Marissya ve annenin fikriydi. Kendi adıma, seni olduğun gibi kabul etmekten gurur duyarım. Sadece söyle ve öyle olsun."

Gözleri büyüdü. Bunu yapacaktı. Onu bir köylü kılığında sarayın önüne çıkaracak ve ona bir kraliçe gibi davranmalarını bekleyecekti.

Ve yapmadıklarında öfkeli ol.

"Bu Kral Günü yemeğinin tüm amacının Eld sınırının kapalı kalması yönünde oy kullanmaları için lordların beğenisini kazanmak olduğunu sanıyordum," dedi.

"de, ama Fey saygısına layık herhangi bir Celierian, kıyafetiniz ne olursa olsun varlığınıza onur ."

Kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kayboluyordu. "Gerçekten mi? Siz de az benim kadar iyi biliyorsunuz ki mahkemeye buna benzer bir kıyafetle çıkmaya cesaret edemem." Sade eteklerini ve kalın tabanlı botlarını salladı. "Kelimelerin ötesinde hakaret ederler ve onların desteğini kazanma umudunu kaybedersin."

Büyücülerin güçlerini yeniden tesis ettiklerine inandığından emin değildi. *Dahl'reisen*'in sınır boyunca masum köylüleri öldürmesi Eld'deki her şeyden daha büyük ve daha açık bir tehdit gibi görünüyordu. Ama Rain'in Eld'in gerçek tehdit olduğuna inandığını biliyordu. Ve korkularının gerçekleşmemesini sağlamak için Celieria'nın aristokrasisinin desteğine ihtiyacı vardı. Zaten dezavantajlı bir şekilde başlıyordu. Hiçbir soylu, özellikle de Kraliçe Annoura

Bir marangozun kızını kraliçe mertebesine yükselttiği için onu kolayca affedebilir.

Solgun teninin altındaki kızgın renk kızarmak istediğini söylese de Rain onun mantığına itiraz edemedi. "Her ne olursa olsun," diye tersledi, "şu anda saraydan bahsetmiyoruz. Sarayın bir hizmetkârından, kraliçenin Lütuflar Efendisi'nden bahsediyoruz. Seni temin ederim ki *onun* oyuna ihtiyacım yok Ellysetta ve bu da senin onun adına kendini ortaya atman için bir neden olmadığı anlamına geliyor."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Nezaket ve kendi gururumu düşünmekten başka bir nedenim yok. Efendi Fellows bana bakıp bir köylü görebilir ama en azından düzenli köylü görecektir. Ve bana böyle bir kibri itiraf ettirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Yağmur'un kaşları şaşkın bir ifadeyle çatıldı, sanki konuşmanın nasıl olup da burada, kendisini utandırdığı için ona ters ters bakarak bittiğini anlayamıyormuş gibiydi. Başını salladı ve gözlerinin arasındaki çıkıntıyı çimdikledi. "Eş olalı çok uzun zaman oldu. İki kuralı unutmuşum."

"İki kural mı?" diye .

"*Aiyah*. Bana Sariel öğretti." İşaret parmağını kaldırdı. "Kural bir: Eşler arasındaki herhangi bir anlaşmazlıkta, erkek açıkça suçsuz olsa bile her zaman suçludur. Kural iki" -orta parmağı da birinciye katıldı- "şüpheyi düşüğün her durumda birinci kurala başvur."

O daha durduramadan patladı.

Gözlerinin kenarları kırıştı. Uzandı ve parmaklarının tersini hafif bir okşayışla kızın yanağına dokundurdu. "Pekâlâ, *shei'tani*. Eğer seni rahatlatacaksa bu Zarafetlerin Efendisi için kendine çeki düzen ver. Terziler sana bir saray elbisesi hazırladı mı?"

"Hayır, sadece yeşil elbisemi giyecektim. Üstatların daha ince bir şey bitirecek zamanları olmadı." Bir duvara yığılmış kumaş parçalarını işaret etti. "Hâlâ desen ve kumaş seçiyorum."

Kadının işaret ettiği cıvatalara baktı. "Bu ipeği sevdim." Altın sarısı sulandırılmış bir ipeği işaret . "Bu renk sana yakışır." Kaşları konsantrasyonla çatıldı. Ellerinden güçlü bir büyü dalgası fişkırdı. Kumaşın yarısı yok oldu. "İşte," dedi parlayan yeşil Dünya iplikleri solduğunda. "Artık senin de bir elbisen var.

Üst kattaki oda. Saçınla da uğraşma. Aşağıya döndüğünde Kieran senin için düzeltir."

Başını iki yana salladı. Şimdi şaşkın olan oydu. "Mahkeme üyeleri için kendimi değiştirmemem gerektiği konusunda benimle tartışmayı daha yeni bitirdiniz."

"Bu, utandırılmaktan korktuğunu ifade etmeden önceydi. Eşin olarak seni her şekilde korumak benim görevim. Soyluların gururu için hiçbir şey umurumda değil. Seninki içinse umurumda." Omuz silkti. "Git, *shei'tani*, ihtiyacın olduğunu düşündüğün bu giysileri giy. Biz Feyler evinize çeki düzen vereceğiz ve bu Zarafetlerin Efendisi'ni bekleyeceğiz."

Gitti. Üst kattaki odasında, dar yatağının üzerine özenle serilmiş safran ipeğinden nefis bir elbise duruyordu. Onu denedi, üzerine tam oturduğunu görünce şaşırmadı. Ama gardırobunun içindeki uzun aynada kendi şık yansımaya bakarken memnuniyet dolu gülümsemesi soldu. Bu sabah her zaman olduğu ve olacağı kişi olduğu yönündeki öfkeli iddialarına rağmen Ellysetta bunun doğru olmadığını biliyordu. Çoktan değişmeye başlamıştı ve daha da değişmek zorundaydı. Çabucak. Çünkü bu Kral Günü akşamı soyluların karşısına çıktığında Rain Tairen Soul'un yanında saf, hünersiz bir kıza değil, bir kraliçeye ihtiyacı olacaktı.

Şehrin saat kulesi tam on dört çan çalarken, Kraliçe'nin Zarafet Ustası Üstat Gaspere Fellows Baristani'lerin evine geldi. Eşikten adımını attı, saten astarlı demi pelerinin kenarlarını geriye attı ve Ellysetta'nın önünde mükemmel bir saray selamlaması yaptı.

"Ah, Leydi Feyreisa, sizinle tanışmak bir zevk." Doğruldu ve ailesinin evinin iç kısmına hızlı, değerlendirici, ela bir bakış fırlattı. Ellie Fey'in ortalığı toparlamış olmasına sevinmişti çünkü Üstat saraya döndüğünde gördüğü her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacakmış gibi bir his vardı içinde.

Üstat Fellows incelemesini bitirdi ve boğazını nazikçe temizledi. "Çok tuhaf."

Buna ne demesi gerekiyordu? "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Efendi Fellows." İnce, zarif, küçük adam Ellysetta'dan neredeyse tam bir baş kısa duruyordu ama küçük boyuna rağmen midesi hâlâ gergin düğümlerle doluydu. Bu adam, kraliyet sarayının tüm üyelerinin bağlı olduğu asil zarafetler konusunda baş otoriteydi.

"Hmm." Efendi Fellows, Ellie'yi de az evi olduğu kadar kapsamlı bir bakışa tabi tuttu. En iyi haliyle göründüğünü bilse de, onun onayını beklerken dizlerinin bağı çözölüyordu. "Dön lütfen," diye emretti, bir parmağını sabırsız bir spiral şeklinde oynatarak. "Hmm," dedi tekrar. "Gördüğüm kadarıyla önümüzdeki birkaç gün içinde sana anlamlı bir lütufta bulunmak istiyorsam işim başımdan aşkın."

"Üstad Fellows."

"Ah!" Yağmur gölgelerden çıkınca adam irkildi. "Ben Rainier vel'En Daris,

Tairen Ruhü." Hiçbir hoş geldin belirtisi yumuşatmadı Rain'in yüz ifadesi. Yarım saatten az bir süre önce Ellie onun en nazik adam olduğunu düşünmüştü ama şimdi düpedüz korkutucu görünüyordu. Çeliğı, derisinin karanlığında her zamankinden daha parlak ve daha tehditkâr parlıyor . Anlaşılan Üstat Fellows da öyle düşünmüştü, çünkü küçük adam birkaç adım geri çekildi. "Bir Celierian'ın Fey kraliçesine zaten sahip olmadığı hangi meziyetleri öğretebileceğini düşünüyorsun?"

"Uh ... ahem .." Üstat Fellows tekrar boğazını temizledi ve bir adım daha geri çekildi, ancak Üstat Fellows ile Ellie'nin arasında durmaya gelen Bel'in aynı derecede heybetli figürüne çarptı. Zarafetlerin Efendisi yutkundü. "Hakaret kastım yoktu Lordum Feyreisen. Zarafet bir sanattır. Davranış biçimi, konuşma tarzı, yelpazelerin ve çiçeklerin dili... Bunlarda ustalaşmak bir ömür sürer."

"Anlıyorum." Rain başını salladı. Sonra dişlerini göstererek gülümsedi. "Üç günün var."

Efendi Fellows karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa kaldı.

"Bu Kral Günü akşamı katılacağımız saray yemeğı için bilmesi gereken şeylerle başlamanı öneririm. Feyreisa'yı hızlı bir çalışma olarak bulacağından eminim."

Saray yemeğı, soylu evlerin başkanlarının bir resepsiyon ve ardından bir ziyafet için bir araya geleceğı resmi bir devlet meselesi olacaktı. Usta Fellows'un da açıkladığı gibi, bu, tamamen eğitimsiz bir kadına sarayda selamlaşma, eğilme ve reverans, kibar konuşma, davranış, sofrta takımı ve yemek yeme inceliklerini öğretmek için her biri dört kısa çandan oluşan üç randevusu olduğı anlamına geliyordu.

İlk başta, Usta Dostlar o kadar hızlı konuşuyordu ki nefes almaya bile zaman bulamıyordu. Ancak ilk çanı bir Fey kılıcı tarafından şişlenmeden atlattıktan sonra biraz sakinleşti. İkinci çana soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı ama sabrı tükenmeye başlamıştı.

"Eğer size bir kraliçe gibi davranılmasını istiyorsanız, Leydi Feyreisa, kendinizi kraliçe gibi . Siz kendinizi kraliçe olarak görürseniz, başkaları da öyle görür. Çok güzel bir boynun var canım. Bir kuğununki gibi. Başınızı dik tutun. Hayır, o kadar yüksek değil. Bırak güzel gözlerini görsünler, burun deliklerini değil. Evet, işte böyle. Şimdi, omurga düz. Omuzlar geride. Hayır, kürek kemikleriniz birbirine değecek kadar değil. Sen bir kraliçesin, ödül tavuğu değil." Ellysetta'nın omuzlarını tutmaya başladı ama Fey çeliğinin kından ayrılırken çıkardığı tıslama onu olduğu yerde dondurdu. Ellysetta'nın beşlisinin beş savaşçısı da kılıçlarını açmıştı. "Sers," diye yakındı. Ellysetta'nın beşlisi ona boş boş baktı. Rain'e döndü. "Lordum Feyreisen, gerçekten. Denedim ama bunu ona dokunmadan yapamam."

"Katılıyorum," diye Yağmur. "Bunu yapamazsın"

Efendi Fellows'un zaferle parlamaya başlayan ifadesi bir kez daha düştü. "Bu dokunmama kuralınız çok saçma! Reverans yaparken ona rehberlik etmeme izin vermediniz. Kibar bir konuşmada ellerini nasıl kullanacağını göstermeme izin vermedin. Şimdi de onun davranışlarını düzenlememe izin vermiyorsunuz. Beni her fırsatta engellerseniz ona nezaket kurallarını nasıl öğretmemi bekliyorsunuz? Bu imkansız!"

"Bir meydan okumadan bu kadar kolay mı kaçıyorsunuz?"

"Bir meydan okuma, hayır. Ama siz Lord Feyreisen, beni felakete hazırlıyorsunuz. İstedığınız bu mu? Benim başarısız olmamı ve kraliçenizin Celierian şakalarına konu olmasını mı?"

Yağmur'un gözlerindeki tüm sıcaklık kıvılcımları uçup gitti. "Diline dikkat et, Celierian."

"Yoksa ne olur? Kesip mısın? Hadi o zaman! Sen de yapabilirsin. Leydi Ellysetta tüm sarayın önünde yüzüstü düşerse hayatım mahvolur. Hepsi kraliçenin ona nezaket dersi vermekle görevlendirdiği kişinin ben olduğumu biliyor!" Üstat Fellows, büyük bir drama yeteneğiyle ipek ceketini çekerek açtı ve altındaki tertemiz beyaz keten gömleği ortaya çıkardı. "Devam et, Tairen Soul! En kötüsünü yap! Öldür beni! O zehirli Fey bıçaklarından birini kalbime sapla! Ben tercih ederim

böyle bir utançla yaşamaktansa ölürüm"

Rain'in kızgınlığı eriyip gitti. Gülmemek için kendini zor tutarken sinirli kalmak imkansızdı. Celierialıları sevmezdi. Onları her zaman kibirli, sahte ve zayıf bulmuştu. Ama saygı duyabileceği tek şey, hayatının işiyle gurur duyan ve onu savunacak cesarete sahip olan bir adamdı. Dramatik, poz veren küçük bir budala olsa bile.

"Bana öğretmek için en iyi olduğunu düşündüğü yöntemleri kullanmasına izin verin," dedi Ellysetta. "Mahkemeye çıkarıldığımda sizi ya da ailemi utandırmak istemiyorum."

"Bunu asla yapamazsın, *shei'tani*," diye Rain. "Ama ben de onun sana dokunmasına izin veremem." Sessizce itiraf etti: "*Aramızdaki bağ tamamlanana kadar tairen buna asla izin vermez ve ben de bu adamı öldürmek istemiyorum, sırf eğlenceyi kaybettiğim için pişman olacağım diye.*"

Şok olmuş görünüyordu.

Arkasında Bel bir gülümsemeyi bastırdı. "*Ondan hoşlanıyorsun.*"

", " diye inkar etti Rain, sonra isteksizce geri adım attı. ", *belki biraz. Çok az.*" Rain Tairen Soul'a en kötüsünü yapmaya cesaret edecek kadar cesur olan küçük bir ölümlüyü kim tamamen sevmeyebilir ki?

Rain Usta Fellows'a döndü. "Bir uzlaşmayı kabul edecek misiniz, Efendi Dostlar? Düşüncelerinizi Ruh ile okumama izin verin, ben de size ellerimi kullanayım. Sadece ne yapmamı istediğinizi düşünmeniz yeterli, ben de sizin için yapacağım. Bu yeterli olur mu?"

"Bilmiyorum." Usta Fellows giysilerini düzeltti ve saçlarını dikkatlice geriye doğru düzeltti. "Senin kafamın içinde olman fikrinden hoşlandığımdan emin değilim. Nasıl bir şey olurdu?"

"Orada olduğumu anlamayacaksın. Ellysetta'nın nasıl durmasını istediğinizi zihninizde canlandırın." Adamın zihninden görüntüleri kolayca aldı ve Ellysetta'nın görebileceği şekilde Ruh'a dokudu, ardından daha küçük ayarlamaları kendisi yaptı, omuzlarını ve çenesini hafifçe eğerek tam olarak Üstat Fellows'un hayal ettiği duruşu elde etti. "mi, Usta Fellows?" Elleri ona dokunduğunda nefesinin kesildiğini duydu, çaresiz arzu telaşını ve bunun etindeki sıcak yankısını hissetti. Tairen'den korkuyor olabilirdi ama bu kadarını

inkar edemezdi. Bu ona gerisinin zamanla geleceğine dair umut veriyordu.

"Kesinlikle! Yani" -adam öksürdü- "bu iyi olur, Lordum Feyreisen"

"Kendimi poz verilmiş bir oyuncak bebek gibi hissediyorum," diye mırıldandı Ellysetta.

"Bir kraliçe gibi görünüyorsun." Fellows haklıydı; gerçekten de güzel bir boynu vardı.

Yağmur eğilerek Ellysetta'nın boğazının yumuşak tenine bir öpücük kondurdu.

"Bu Fey'e gurur , *shei'tani*."

"Ah, ama bunların hiçbirisi değil," diye itiraz etti Üstat Fellows, Rain'in kaşlarını çatmasına aldırmadan. "Celierian saray mensupları özel hayatlarında tutkunun tadını çıkarabilirler, ama toplum içinde tüm görgü kurallarına uymak zorundadırlar."

Ellysetta'nın zarafet dersleri öğleden sonra boyunca devam etti. Üstat Fellows ayrılıp kendisini şehrin öbür ucundaki saraya götürmesi için bir beyefendinin arabasını kiraladığında saat geç olmuştu ve Tairen Ruhu'nun eşiyle yaptığı seansın raporunu vermek üzere derhal kraliçenin özel görüşme odasına alındı.

Kraliçe Annoura oymalı ve yaldızlı bir koltukta oturmuş, kusursuz bir şekilde giyinmiş ve Usta Gaspore Fellows'un mükemmelleştirmek için yıllar süren dikkatli bir çalışma gerektirdiğini bildiği ışıltılı güzellik ve muhteşem zarafetin görünüşte zahmetsiz bir kombinasyonuyla parlıyordu. Kraliçe bu kıyılara ilk geldiğinde o hâlâ bir çıraktı ve yaşlı ustasının onu Kral Dorian'ın yanında yerini alması için eğitmesine yardım etmişti. Yaşlı Usta öldüğünde dersler sona ermişti ama o zamana kadar Annoura, yakışıklı kocasına aşık, çekingen genç prenesten, tüm sarayın etrafında döndüğü Celierianın Ay'ına dönüşmüştü bile.

Son zamanlarda Gaspore ondaki değişiklikleri fark etmeye başlamıştı: daha önce hiç olmayan bir sertlik, zekâsında keskin bir uç. Ellysetta Baristani'nin taze, sanatsız nezaketiyle geçirdiği son dört saatten sonra bu fark daha da belirginleşmişti.

Gaspore'nin bakışları kraliçenin etrafında toplanan Dazzle'lara kaydı; aralarında safir gözlü yeşim taşı Jiarine Montevero gibi kavrayışlı, kırılğan bir güzel de vardı. Fakir ve önemsiz bir evin en küçük kızı olan Jiarine, anne ve babasının zamansız vefatının ardından kraliçenin yakın çevresinde yer almak ve ailesinin mal varlığına sahip olmak için herkesin beklentilerinin ötesinde bir yükseliş göstermişti.

büyük kardeşler. Yanında kraliçenin gözdelelerinden biri, yakışıklı Sör Vale duruyordu ve adamın canlı mavi-yeşil bakışları ne zaman ona sabitlense, hiçbir sebep yokken Gaspare'nin ensesindeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Gaspare kendini derin, zarif bir selamın içine attı. Dizinin bükülüğü tamdı, kolunun gelişi zarafetin mükemmelliği idi... kimsenin fark etmemesini umduğu hafif titremeler dışında. Sör Vale onu rahatsız ediyordu. Neredeyse Tairen Ruhu'nun ilk başta rahatsız ettiği kadar, ama Vale'de bu tedirginlik hiç geçmemişti.

Gaspare doğrulurken bakışlarını kraliçeye odakladı ve Vale'ye doğru bir göz kırpmasına bile izin vermedi. Bunun yardımı oldu. Birazcık.

"Kraliçem, genç Feyreisayla olan ilerlemem hakkında sizi bilgilendirmemi istemiştiniz." Kendini kendinden emin, iyi ayarlanmış tonlarda konuşmaya zorlayan Gaspare, Ellysetta Baristani ve Tairen Ruhu ile olan etkileşimlerinin ayrıntılarını anlattı.

Üstat Fellows raporunu verirken Annoura sandalyesinin kolçaklarını hafifçe kavradı. Usta Fellows'un, marangozun kızının asil zarafetlerde ustalaşma çabalarını küçümseyerek geri döneceğini ummuştu ama kız bir şekilde onu kazanmış görünüyordu. Onu çok yüksek sesle övmemeye dikkat ediyordu - Gaspare Fellows bunun için fazla deneyimli bir soyludu- ama Annoura söylemediği şeylerden kızıdan hoşlandığını .

"Yani sizce Üstat Fellows," diye bitirdi sözlerini, "Ellysetta Baristani, Kral Günü'ndeki yemekte ne Fey'i ne de kocamı utandırmamak için yeterli nezaketi gösterebilecek mi?"

"Sanırım öyle, Majesteleri."

Dazzle'ların onun en küçük tepkisini farkında olan Annoura kızgınlığını iyice gizledi. "Haklı olduğunuzu umalım. Size zor bir görev verdiğimin farkındayım, Efendi Dostlar. Halktan birini Celieria'nın tüm soylu evlerinin başkanlarına sunulabilecek bir hanımefendiye dönüştürmek hiç de azımsanacak bir başarı değil ve bunu başarmak için sadece üç gününüzün olması da size olan güvenimin bir göstergesi."

Üstat Fellows kusursuz bir zarafetle eğildi. "Güveninize ve saygınıza layık olmaktan daha büyük bir zevk olamaz Majesteleri."

"Mükemmel. Size teşekkür ederiz, Usta Dostlar." Yüzüne soğukkanlı ve kibar bir gülümseme yerleştirdi. Adam onun sözsüz bir şekilde kovulduğunu anladı ve son bir kez eğilerek müsaade istedi.

O gittiğinde Vale'nin gözü ona takıldı. Bahçede küstahça davrandığı o sabahtan beri saraydan ve bunu itiraf etmek ona acı verse de onu özlemişti. Saraya katılalı neredeyse bir yıl olmuştu ve şimdiden onun için vazgeçilmezdi. Bu nasıl olmuştu? Adamın biçimli ağzının kenarlarında gizemli, bilmiş bir gülümseme belirdi ve buna karşılık olarak kadının omurgasında karıncalanma hissi uyandı. Bu bakışı daha önce de görmüştü. Adam bir şeyler saklıyordu, yaramaz bir biblo ya da dedikodu malzemesi ve bunu onunla paylaşmak için yalnız kalacağı bir anı bekliyordu.

Ona izin vermemeliydi. Çok cüretkâr davranmıştı.

Ama Dorian'ın bu sabah ona ihanet etme şekline hâlâ kızgındı. Ona aşkını vermiş, yıllarca bağlılığını ve sadakatini sunmuş, onu ölümlüler dünyasının en güçlü kralı yapmak için yorulmak bilmeden çabalamıştı. Peki ya onun gururu ile Fey soyu arasında bir seçim yapması istendiğinde ne yapmıştı? Onları seçmişti. Ona verdiği her şeyi yüzüne geri fırlatmıştı.

Vale'ye baktı. Bu yakışıklı adam ona hizmet etmeyi ve onu memnun etmeyi arzuladığını, onun için her şeyi yapabileceğini pek çok şekilde açıkça göstermişti.

Annoura ellerini çırparken keskin bir staccato vuruşu havayı kırdı. "Dışarı. Hepiniz dışarı. Bana bir dakika verin." Vale'nin bakışlarını sabit, ifadesiz bir an boyunca tuttu. Belli belirsiz gülümsemesi derinleşti, sonra da kapıya doğru dönüp diğer saraylılarla birlikte dışarı çıkarken silinip gitti. Kapı arkalarından kapandı.

Odaya sessizlik çöktü. Derin bir nefes aldı, göğüsleri korsesinin sıkılığından zorlanıyordu. Kalbi hızla atıyordu. Bu akıllıca değildi. Dorian kıskanç ya da şüpheli bir adam değildi -ona böyle bir şey için asla sebep vermemişti- ama geçmişte mücadele ettiği pek çok saray mensubu onu küçük düşürmek için fırsat kollardı.

Sinirleri gerilen Annoura sandalyesinden kalktı. Odanın karşısında, kapı

saray mensuplarının çıktıkları yol işaret ediyordu. Şimdiden ikinci kez düşünmeye başlamıştı. Gitmeliydi. Şimdi. Vale'in uygunsuz davranışlarını daha fazla teşvik etmeden ve pişmanlık duymasına neden olmadan önce. Düşmanlarına ona karşı kullanabilecekleri bir silah vermeden önce.

Yatak odasının kapısına doğru ilerledi.

Arkadan, çınlayan tabakların sesi ve alçak bir ses mırıltısı, bitişikteki antreye açılan yarı kapalı kapıdan içeri süzüldü. Durdu. Derin bir nefes daha aldı. Döndü.

Vale kapının girişinde duruyordu, zarif ve şehvetliydi, kalın, pürüzsüz dalgalar halindeki siyah saçları ensesinde bir sıra halinde toplanmıştı, mavi-yeşil gözleri bronz yüzünde canlıydı. Uсталıkla dikilmiş kıyafetleri vücudunu sarıyor, kaslı uzuvlarını, geniş omuzlarını, ince kalçalarını ortaya çıkarıyordu.

Bakışlarını dolaştığı yerden geri çekti ve Gaspard Fellows'un eski ustası olan sert görev yöneticisi tarafından varlığına kazınan her dersten yararlanarak soğukkanlılığını topladı. Gümüşü bir kaşını kaldırdı. "Beni özel olarak mı görmek istediniz?"

Vale gülümsedi. Bu bir yalvaranın ya da bir saray mensubunun gülümsemesi değildi. Bunun yerine, tehlikeli vaatlerle dolu, ipek çarşafları ve yasak arzuları fısıldayan bir erkeğin gülümsemesiydi. "Size bir hediye getirdim Kraliçem." Eliyle arkasındaki küçük gümüş servis arabasını işaret etti.

Annoura'nın gerginliği yerini kızgınlığa bıraktı. "Keflee? Vale, gerçekten, sinirlerim gerildi. Daha fazla uyarılmaya ihtiyaçları yok." Kefloa ağacının toz haline getirilmiş yemişi olan Keflee bir duyu güçlendiriciydi. Zinober suyuyla demlendiğinde, duyular için hafif bir uyarıcı görevi görür, canlanma hissi ve daha yüksek zihinsel keskinlik yaratırdı.

Vale tepsiden mor ipek bir çanta çıkardı ve ona uzattı. "Ah, ama Kraliçem, bu sıradan bir keffee değil. Sizin bir uzman olduğunuzu biliyorum ve bu çok nadir ve güçlü bir karışım. Hoşunuza gideceğini düşünüyorum. Torbayı açın ve sadece aromasını koklayın. Büyüleyici."

Merakla, üstünü kapalı tutan örgülü bağları gevşetti, çantanın ağzını açtı ve deneysel bir koklama yaptı. Zengin, karanlık bir koku burun deliklerini doldurdu, baş döndürücü, baş döndürücü. Gerçekten de güçlü bir karışımdı. Ve şimdi Vale'nin gözlerindeki hınzır ışığın nedenini biliyordu.

Nadiren de olsa, keffee'nin daha güçlü formları hafif afrodisyak etkilere yol açabilirdi; hatta bazen demin konsantrasyonuna ve içen kişinin duyarlılık seviyesine ve ruh haline bağlı olarak hafiften de öte etkiler görülebilirdi. Annoura bu yan etkileri kendisi hiç yaşamamıştı ama Dorian'ın keffee'nin en konsantre haline karşı özellikle ilginç bir tepkisi vardı. Bunu keşfettiğinden beri, yeni karışımlar stoklamaya ve ne zaman romantik hissetse Dorian'ı bunları denemeye teşvik etmeye özen gösteriyordu.

Vale, "Sırf sana getirebilmek için malikâne özel bir yolculuk yaptım," dedi ve dumanı tüten sıvıyı iki porselen fincana boşalttı. Kalın, soğutulmuş ballı kremayı da ekleyip karıştırdıktan sonra fincanlardan birini kadına uzattı. "Hediyem sizi memnun ederse, daha önceki günahım için beni affedebileceğinizi düşündüm. Sizin gözünüzden düşmeye dayanamam Kraliçem."

Kısa ve inanmaz bir kahkaha attı. "Yani bir cüretkârlığın özrünü dilemek için daha büyük bir cüretkârlık mı öneriyorsun?"

"Kraliçeme hoşuna gittiğini bildiğim bir hazineyi sunmak cesaret mi?"

İpek kordonları hızlı ve keskin bir şekilde çekerek mor çantayı sıkıca kapattı. Çantayı masasının üzerine fırlattı ve onu cesaretlendirmesine neden olan kızgınlık ve kötülük patlamasından pişmanlık duyarak arkasını döndü. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun Vale ve bilgin olsun diye söylüyorum, keffee üzerimde sandığın kadar etkili değil. En nadide karışımların peşinde koşmak, kendime ait nedenlerden ötürü duyduğum bir ilgidir."

"O zaman hediyem de cüretkâr değil," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle, "ve benimle bir kadeh paylaşmamanız için hiçbir neden yok." Davetkâr bir şekilde gülümsedi. "Gelin, en azından biraz tadına bakmaz mısınız? Karışım günahkârca lezzetli."

Kadın reddetmeye ve kovmaya başladı ama adam kendi keffee fincanını kaldırdı ve soğutmak için üfledi. Zengin, nemli aroması kadının etrafında dönüyordu. Işığın Efendisi, sadece kokusu bile sarhoş ediciydi... Vale'in canlı gözlerinin büyüleyici yoğunluğu da öyle. Onun bakışları ve keflinin baştan çıkarıcı aroması arasında, arkadaşlar arasında masum bir içkinin nesinin bu kadar sakıncalı olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

"Oh, . Ne zararı var?" Fincanı ondan aldı, dudaklarına götürmeye başladı, sonra hafif bir gülümsemeyle durdu. "önce sen, Vale. Eski alışkanlıklar zor ölür." Capellas'ta büyürken, zehirlerin ve iksirlerin

saray mensupları arasında standart olduğu için, hediyelere karşı temkinli olmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Dorian dışında kimseye güvenmiyordu.

"Elbette." Vale kadehini kaldırmakta tereddüt etmedi. "Güzelliğinize ve zarafetinize, Majesteleri." Küçük bir yudum aldı, ardından Kraliçe aynı şekilde karşılık vermeyince kısa bir kahkaha attı. "Şüpheleriniz beni çok etkiliyor Kraliçem." Omuz silkip alaycı bir gülümsemeyle başını arkaya eğdi ve kalan keffee'yi bir dikişte boşalttı.

Kendininkini yudumladı, sonra memnun bir ses çıkardı ve tekrar yudumladı. Karışım konusunda haklıydı. Gerçekten de hoşuna gitmişti. Demleme güçlüydü, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Sıvı formda saf büyü. Tekrar yudumladı, keffee'den daha fazlasını ağızına aldı ve tatların duyularını okşamasına izin verdi.

"Eee? Söz verdiğim her şey tamam mı?"

Durgun sıcaklık karnına kayarken yutkundu ve bir iniltiyi bastırdı. "Hmm?" Düşüncelerini için mücadele etti. "Oh, evet, oldukça iyi."

"Çok memnun oldum. Dur, fincanını ısıtayım." Yarı dolu fincana küçük bir buharlı sıvı daha döktü ve sıvının hafifçe sıçraması kulaklarında çınlayan yumuşak bir melodiye dönüştü. Oda ısındı, keffee kokusu daha güçlü ve daha sarhoş edici hale geldi. Gözleri onu bombardıman eden renk ve his cümbüşüne karşı kapandı. Elleri -ya da başka birinin elleri miydi- fincanı dudaklarına götürdü. Bir ses mırıldanarak onu daha fazla içmeye çağırdı ve karşı koymak için çaresiz, içti.

Taze bir sıcaklık dalgası vücudunu sardı. Ses kakofonisi azaldı, boğuklaştı ve sonra sadece bir ses vardı, alçak ve hipnotik, ona mırıldanıyor, Dorian hakkında bir şeyler söylüyordu, rahatsız edici bir şey.

Başının döndüğünü hisseden Annoura bir elini başına götürdü. Kolunu hareket ettirdiğinde korsesinin hafifçe gerilmesi bile vücudunun her yerinde ısı patlamalarına neden oldu. Ateş damarlarında dolaşüyor, sıcak küçük dilleriyle tenini yalıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü. Tanrılar merhamet etsin. Vücuduna dolan hisler, Tairen Ruhu'nun eşini sahiplendiği gün mahkeme salonundan taşan cinsel enerjiden daha güçlüydü. Gözleri çırpınarak açılmaya çalıştı ama kapakları çok ağırdı.

"Şşş. Sus, tatlım." Sert bir el beline dolandı, bir erkeğin eli, sert ve güçlü, parmakları omurgasına yayılmış, onu öne doğru bastırıyordu. Sert, kaslı bir göğse doğru eğildi ve dudaklar yakıcı öpücükleri boğazına kadar takip edip kulağının etrafında dönerken inledi. İçinden gibi sarsıntılar geçti. Ah, tanrılar, Dorian onun kulağına eziyet etmekten her zaman zevk almıştı, bunun ona ne yaptığını biliyordu. Boğazının derinliklerinde bir kahkaha atar ve kadın ona karşı eriyip merhamet dileyene kadar bunu tekrar tekrar yapardı.

"Dorian," diye itiraz etti.

"Onu istemiyorsun, sevgilim. O seni gerektiği gibi takdir etmiyor. Fey'i senin önüne nasıl koyduğunu, ayaktakımının seni alaya almasına nasıl izin verdiğini gördüm."

Kaşlarını çattı. Hayır, hayır, bu yanlıştı. Dorian onun için tek erkekti. Onunla tanışana kadar aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordu. Anne ve babası soğuk, politik hayatlar sürmüş, birbirlerini, çocuklarını, herkesi ve her şeyi kendi çıkarları için kullanmışlardı. Dorian ona farklı bir yol göstermişti. Onu evliliğin güç, politika ve üremeden daha fazlası olabileceğine -olması gerektiğine- inandıran ilk erkek olmuştu. Capellas'a babasının elçisi olarak gelmişti. Sunum için kraliyet ailesinin huzuruna çıkarıldığında, ona bir kez bakmış ve söylemesi gereken her kelimeyi unutmuştu. Kâhyası Dorian'ın elinden kayıp giden parşömendeki mesajı onun için okumak zorunda kalmıştı.

Sonraki iki ay boyunca, adam öylesine kararlı bir adanmışlık ve romantizmle onu takip etmişti ki, kız tamamen bunalmıştı. Onu kraliçesi olarak istediğini açıkça belirtmiş ve arzusunun siyasetle ya da güçle hiçbir ilgisi olmadığını da aynı derecede açıkça ifade etmişti. Capellas kıyılarından ayrıldığında, yüzüğü parmağında, onunla birlikte gitmişti. Bir kez bile arkasına bakmamış, anavatanının soğuk güzelliğini bir kez bile özlememişti.

"Bir kraliçeden daha fazlası olmalısın." Ses onu anılarından geri çekti. "Bir İmparatoriçe olmalısın. Feyler senin yönetimine boyun eğmeli, sen onlarınkine değil."

Evet, her zaman istediği şey buydu. Kendisi ve Dorian için şan, bilgelik ve yardımseverlikle hükmetme gücü. Her zaman sadece Celieria ile yetinmişti ama o daha fazlasını isteyecek kadar Capellan'dı.

"Arzu ettiğiniz tüm güce sahip olabilirsiniz. Tek yapmanız gereken kendinize

bana"

Bir el belinden yukarı kaydı. Serin ve koyu tatlı, zengin bir erkek kokusu burun deliklerini doldurdu. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bu Dorian'ın kokusu değildi; başka birinin kokusuydu. Parmaklar göğsünü kavradı ve korsajının sertleşmiş katmanları arasından sıktı. Dorian'ın eli değildi.

"Kendini bana ver, tatlım," diye mırıldandı ses yine. Bedeni bu kabardı, sızladı, itaat etmek için can attı. Ama konuşan Dorian değildi.

Gözleri parlayarak açıldı ve Vale'in güzel, seksi, tutkuyla kızarmış yüzüne baktı. Onu kollarının arasında tutuyordu, kalçaları içeri ve yukarı doğru eğilmişti, eteğinin kalın katmanları arasından cinsel organını onunkine bastırıyor, Dorian'dan başka hiçbir erkeğin sahip olmadığı bir yakınlıkla ona dokunuyordu. Şok, garip hipnozunu paramparça etti. Kendini onun ellerinden kurtardı ve onu iterek uzaklaştırdı.

"Oh, Tanrım." Ellerini ağzına götürdü. Kanı hâlâ çarpıyordu, göğüsleri ve rahmi ağrıyordu, ağlamak üzereydi. Tüm vücudu yanıyordu, serbest kalmak için çılgılık atıyordu ama bunu yapamazdı, yapamazdı. "Tanrım, ne yapıyorum ben? Ne düşünüyordum ki?"

"Annoura?" Vale ona doğru uzandı.

Ellerinden kaçarak geri çekildi. "Bana öyle deme!" Sadece Dorian ona böyle seslenirdi. Sadece onun buna hakkı vardı. "Gitmelisin! Şimdi! *Şimdi!*" diye haykırdı Dorian ona tekrar uzandığında. Dorian bu sabah onu ne kadar incitmiş ve kızdırmış olursa olsun, onu hâlâ seviyordu. Durum böyle olmasa bile, o onun kraliçesiydi ve bu *ihanetti*.

Vale anında geri çekildi. "Özür dilerim. Beni affedin." Yüzünün rengi solmuştu. "Bira kafamı karıştırdı. Elbette gideceğim." Eğildi ve ilk kez hareketleri, onu her zaman baştan çıkaran şehvetli erkeksi güzelliğin dansı yerine sert ve zarif değildi. "Bağışlayın beni Kraliçem. Sizi bu kadar üzmem istemezdim."

"Sadece git," diye bağırdı. "Gözümün önünden kaybol!"

Doğruldu, tek topuğu üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Oh, tanrılar, oh, tanrılar. Keflee tenceresi hâlâ hain, baştan çıkarıcı kokusuyla tütüyordu. Bir öfke patlamasıyla onu kaptı ve duvara fırlattı. Koyu sıvı sıçradı, büyük, yıkıcı bir leke halinde yayıldı, bir leke

en az onurundaki kadar karanlıktı. Koku ezici bir pisliğe dönüştü. Bahçeye koştu, hela boşluğuna eğildi ve midesinde boşluk ve safradan başka bir şey kalmayınca kadar şiddetli bir şekilde kustu. İğrenç iksirin son kalıntılarından da kurtulma telaşıyla, artık en ufak bir kefle tadı alamayana kadar ağzını ve dişlerini tekrar tekrar çalkaladı ve ovdu.

İşini bitirdiğinde uzun, ürpertici bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu imkansız bir görevdi. Vale'nin mayası hâlâ içindeydi ve iğrenç büyüsunu onun üzerinde uygulamaya devam ediyordu. Her hareket bir eziyet, ipeğin her sallanışı akut bir işkenceydi.

Dorian'a ihtiyacı vardı. Şimdi.

Sadece saçlarını ve görünüşünü düzeltmek için duraklayarak -gözlerindeki vahşi parıltı için yapabileceği hiçbir şey yoktu- ana kapıdan odadan çıktı. Yakındaki güneşli avluda bekleyen saray mensuplarının yanından geçip cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde Dorian'ın ofisine doğru yürüdü. Dorian hâlâ oradaydı, kâhyası da yanındaydı.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Kâhya ona ürkmüş bir bakış fırlattı, sonra da kararsızca kocasına baktı. Dorian onun yanaklarındaki kızarıklığa baktı ve kâhyaya itaat etmesini işaret etti.

"Rahatsız edilmeyeceğiz," diye emretti ve kapıyı görevlinin yüzüne kapattı.

"Ne , d-" Dorian'ın sesi . Kadın ona doğru ilerlerken ela gözleri büyüdü, bir yandan da korsajının bağcıklarını koparıyordu. "Annoura?"

Korse ipi ellerinde koptu. Sertleşmiş kumaş ayrıldı. "Dorian... " Elbisesinin kollarını yırttı, gevşek kumaşı çekip çıkarmak ve ayaklarının dibindeki bir su birikintisine itmek için mücadele ederken neredeyse hıçkırarak ağlıyordu. Üzerinde sadece şeffaf bir kombinezon, korse, ipek hortum ve topuklu ayakkabılarla ipek yığınının içinden çıktı. Adam sandalyesinden kalkmaya başladı ama kadın onu geri itti ve üzerine oturdu. "Dorian, beni sevdiğini söyle. Şimdi söyle."

Şaşkınlıkla, "Tabii ki seni seviyorum. biliyorsun." Kaşlarını çatı.

"Sorun nedir, sevgilim?"

"Hiçbir şey. Her şey." Çaresiz elleriyle yüzünü kavradı ve onu öptü, vücudunun tepki olarak sertleşmeye başladığını hissedene kadar kalçalarını onunkilere doğru salladı. Kolları ona dolandığında, rahatlama gözyaşlarını tutmak için gözlerini kapattı. "Sev beni, Dorian. Tam burada, hemen şimdi sev beni ve her şeyi yoluna koy."

Aşırı ısınan vücudunu serinletmek için Sör Vale'in ipek ceketini çıkaran Kolis, saray koridorunda sinsice ilerledi. Öfke kemiklerinde titreşiyor ve kanı damarlarında gürlüyordu. Karanlıklar Lordu ruhunu çaldı! Neredeyse her şeyi mahvediyordu. Keflee gerçekten de güçlüydü, onu kollarına çekmek için Feraz katkısı eklenmişti. Kadının şüpheli doğası sayesinde o da içmek zorunda kalmıştı ve etkileri en konsantre keffee'nin bile olabileceğinden çok daha güçlüydü. Bu içkinin onun duyularını bulandırmaya ve ilk Mührü kabul etmesini sağlamaya yeteceğini düşünmüştü. Bunun yerine düşüncesiz ve aceleci bir hareketle aylarca süren çalışmasını mahvetmeye çok yaklaşmıştı. Kraliçeyi kaybederse -onu sarayından sürgün ederse- Baş Büyücü çok öfkelenenecekti. Ser Vale onun gözdelelerinden biri olduğunda Annoura'nın kendisine verdiği küçük süitin kapısını açtı. Görüş alanının kenarında parlak bir renk parıltısı belirdi ve döndüğünde bir kadının eteklerinin yatak odasının kapısının etrafında kaybolduğunu gördü. Öfke sertçe ısırdı. Şehvet daha sert ısırdı. "Buraya gel," diye emretti.

Kumaş hışırdadı. Jiarine Montevero yatak odasından çıkıp süitin küçük salonuna girdi. "Sanırım pek iyi gitmedi." Dudakları büküldü. "Olmayacağını söylemiştim. Daha çok erken. Onu hâlâ seviyor. Onu kırmadan önce bunu kırmalısın."

"Gel dedim." Odadaki sıcaklık aniden düştü.

Jiarine'in beti attı. Alaycı zaferi çözülmüş bir peçe gibi üzerinden düştü. Aceleyle ona doğru koştu. Yeterince yaklaştığında, adam kolundan tutup onu duvara yapıştırdı ve kalçalarını onunkilere sürtmeye başladı. Elleri korse içine daldı ve cömert göğüslerini hapsedildikleri yerden çekip çıkardı, meme uçlarını buldu ve çığlık atana kadar sıktı.

"Başarısızlığımı eğlenceli mi buluyorsun, *umagi*?"

"Hayır!" diye inledi, adam etini bükerken. "Asla."

"Kime hizmet ediyorsun, Jiarine?"

Tekrar nefesi kesildi ve ağzını, boğazını, o gür, güzel göğüslerini sundu. "Siz, efendim. Sadece sen."

Başını eğdi. Bir meme ucunu ağzına aldı ve . Kadın inledi, elleri adamın saçlarında sıkıca kenetlendi, içinden bir ürperti geçti. Teslimiyetin sıcak, tatlı kokusu baş döndürücü bir telaşla ondan fışkırdı ve adamın yükselen duyularını süpürdü. Parmaklarını sol göğsünün kremi derisi üzerinde gezdirdi. Dikkatle maskelenmiş büyüün izleri takip etti. Etinin üzerinde altı gölgeli İşaret belirdi, kalbinin üzerinde bir daire oluşturan altı küçük karanlık nokta. Altı Büyücü İşareti onun üzerindeki mutlak gücünü garantiliyordu.

"Sana sahibim, benim tatlı *umagi*'m. duyayım."

"Bedenim ve ruhum size ait lordum. Sadece size hizmet etmek için yaşıyorum." Kadının istekli, hatta hevesli teslimiyetinin bütünlüğü karşısında içinde vahşi bir zafer kükredi. Onu kabaca döndürdü ve eteklerini yukarı kaldırdı. Eteklerin altında, aylar önce ona verdiği, kaygan kırmızı saten, rahat etmesi için kasıklarından anüsüne kadar yırtmaçlı zevk kızı iç çamaşırları vardı. Dolgun, tıraşlı eti kumaşın kenarlarından sarkıyor ve misk kokusu zengin dalgalar halinde yükseliyordu. Aleti tepki olarak zıpladı.

"O zaman onu benim için kırmanın bir yolunu bul, tatlım. Bir yıl geçirdin ve hala direniyor. Daha iyisini yapmalısın." Saçlarından tutup başını geriye çekti ve sırtını eğmeye zorladı. Bu hareket çıplak göğüslerini odanın kumaş kaplı duvarlarına doğru itti. Zaten sıkı olan meme uçları, dokulu kumaş onlara sürtündükçe elmas gibi sert noktalara dönüştü.

Hıçkırarak ağlıyor, kalçaları kıpırdıyordu. "Yapacağım, efendim.

Söz veriyorum." "Güzel. Beni hayal kırıklığına uğratırsan

sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Kalçalarını dizleriyle ayırdı ve acımasız bir hamleyle içine girdi. Nezaket için zaman yoktu - ne o şimdiye kadar nazik bir aşık olmuştu ne de Jiarine bunu umursamıştı. Vücudu, adamın girişinin duvara çarptı. Yumuşak, boğuk bir çığlık attı, ardından sıcak, ıslak bedeni adamın etrafını sıkıca sararken daha fazlası için hırıltılı, mırıltılı bir yalvarışta bulundu. Tatlı, etli Jiarine. Pek çok yönden büyük bir zevkti. Ne kadar acımasızca sunarsa sunsun, sunacağı her şeyi almaya o kadar istekliydi ki. İtaatkâr bir şekilde kalçaları geri çekildi, sonra tekrar ileri atıldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Belliard vel Jelani tarafından Feyreisa'nın kökenleri hakkında bilgi toplamak üzere gönderilen iki Fey savaşçısı Sian vel Sendaris ve Torel vel Carlian, kuzeydeki küçük Norban şehrine vardıklarında Büyük Güneş henüz doğmuştu. Hafif ve hızlı hareket ederek, koştukları her üç çan için bir çan dinlenerek ve Vrest'ten Hartslea'ya kros koşusu yaparak yolculuktan yetmiş mil kısaltarak ve kalan mesafe için Kuzey Yolu'nu kullanarak iyi zaman geçirmişlerdi. Aslında bir gece önce varmışlardı ve köyün hemen dışında bekleyerek gecenin gölgeleri çekilip köy sakinleri kıpırdanmaya başlayana kadar izlediler.

Sian ve Torel ana yoldan girdiler, şaşkın ve şüpheli bakışları taş suratlı bir sakinlikle karşıladılar ve sistematik bir şekilde şehirde ilerlemeye başladılar. Ev ev, dükkân dükkân dolaşarak Feyreisa'nın geçmişindeki gizeme cevap aradılar. İki düzine yıl önce ormanlarda terk edilmiş kızıl saçlı bir bebeği sormadılar. Onun yerine, Feylerin minnet borçlu olduğu, parlak kızıl saçlı demirci kalfası Pars Grolin'i sordular. Sian, sorguladığı insanlara onun küçük kızıyla birlikte seyahat ediyor olabileceğini söylemişti.

Biraz esnetilmiş olsa da gerçek buydu. Fey onuru savaşçıların düpedüz yalan söylemesini engellerdi ama tairen kurnazlığı gerektiğinde gerçeğin bıçak sırtında dans etmelerine izin verirdi. Gerçekten de Pars Grolin adında kızıl saçlı bir demirci kalfası vardı ve gerçekten de Norban'dan geçmişti. Yaklaşık yedi yüz yıl önce. Sian ve Torel sadece belirli zaman dilimlerinden bahsetmekten kaçınıyorlardı. Ve -kim bilir- belki de Pars gerçekten de seyahatlerinden birinde kızını da yanında getirmişti.

Bunu yapmak onlara acı verse de, Sian ve Torel karşılaştıkları her bireyin elini sıkmaya çalıştı, Norban vatandaşlarının zihinlerini yoklamak ve parlak kızıl saçlar ve küçük kızlardan bahsedildiğinde uyanan anıları takip etmek için ten tene teması kullandılar. Celierialıların çoğu ya korkudan ya da güvensizlikten Fey'e dokunmayı reddetti ve Sian ile Torel bu şüphecilerin zihinlerini Ruh'un dikkatli örgüleriyle yoklamaya başvurdu.

Savaşçıların kasabadaki ilerleyişi yavaştı ve fark edilmedikleri söylenemezdi.

Ellie, önceki sabahtan çok daha sakin bir sabah geçirdi.

önceki thy. Uyandığında komodininin üstünde bir kraliçeye layık elmas bir kolye buldu; taşlar büyük ve bariz kaliteliydi, zincirler ise çaba harcamadan kırabileceği kadar narindi. Hediyeinin mesajının, "Gerekirse bir kraliçenin ziynetlerini tak, ama istediğin zaman onlardan kurtulabileceğini bil" gibi bir şey olduğunu tahmin etti.

Lauriana'nın ve tüm tüccarların şaşkınlığına rağmen Rain çok erken geldi ve Lauriana'nın yanında durup kollarını göğsünde kavuşturarak parmaklarını ölümcül Fey'cha'sının kızıl kabzasına dokundurarak kendini hem görünür hem de tehditkâr kıldı. Tüccarlardan biri en ufak bir saldırganlık ya da kabalık yaptığında, parlayan gözlerini suçlunun üzerine dikey ve boğazının derinliklerinde hırıliyordu. Korkudan bayılan üç terzi dışarı taşınmak zorunda kaldı. Ellysetta onları kötülüklerinden dolayı azarlasa da, Fey savaşçıları kendi aralarında sessizce gülüyor ve bir sonraki genç hanımın ne kadar sürede bayılacağına ve öğle yemeğinden önce kaçının bayılacağına dair bahisler oynuyorlardı.

Sabah çabuk geçti ve çok geçmeden Lillis ve Lorelle derslerinden döndüler ve parkta söz verdikleri öğleden sonrası için haykırdılar. Dördü parka vardığında en az beş düzine çocuk onları bekliyordu. Ellie bekleyen gençlerin ancak yarısını tanıyordu; geri kalanlar hiç tanımadığı çocuklardı, tüccarların ve basit soyluların iyi giyimli çocuklarından, pejmürde sokak çocuklarına ve aradaki her sosyal tabakaya kadar uzanan bir karışım. Fey kralı parka girerken her çocuk bir taş kesesi tutuyor ve gözlerini kocaman açmış umutlu bir bakış atıyordu.

Ellie gülmemek için dudağını ısırđı. Feyreisen'le daha önce yaptıkları Stones maçının haberi belli ki West End'e ve ötesine yayılmıştı. "Umarım başka bir maç için kendini iyi hissediyorsundur, Rain," diye mırıldandı. "Çünkü buraya benimle oynamaya geldiklerini sanmıyorum."

Rain tamamen şaşırmış görünüyordu. "Sence benim ortaya çıkma ihtimalimi düşünerek mi burada toplanmaya karar verdiler?"

"Oh, hayır. Sanırım önceden haber almışlar." Başını Lillis ve Lorelle'e doğru eğdi.

"Ah." Kendini toparlıyor gibiydi. "Sanırım onları hayal kırıklığına uğratmamalıyız." Ellie'nin parmakları için bileğini uzatarak ona Taşlar ızgarasına kadar eşlik etti.

Hepsini tek bir tura dahil etmek için çok fazla çocuk vardı.

Bu yüzden Rain, çocuklar arasında paylaştırıldıktan sonra renk değiştirerek onları takımlara ayıran bir avuç küçük para üreterek onları gruplara ayırdı. Rain silahlarını bıraktı ve oyunlar başladı - ancak Ellie kuralların her türlü sihir kullanımını yasakladığından emin olduktan sonra.

Üçüncü oyunlarında, Ellie ve tanımadığı bir çocuk - dağınık görünüşüne bakılırsa bir sokak çocuğu - tartışmalı bir kareyi almak için yarıştılar. Gülerek kareye ilk ulaşan o oldu. Bir saniye sonra çocuk son sürat Ellie'ye çarparak ikisinin de ayaklarını yerden kesti.

"Ow!" Sert bir şekilde yere düştü. Dirsekleri taş ızgaranın affetmeyen yüzeyinde çatladı. Çocuğun dizi onu karnından yakaladı ve ciğerlerindeki havayı . Nefes nefese yerde yatarken, çocuğun kirli saçlarının altındaki gözlerini kısa bir an için görebildi.

Tuhaf, gerçeküstü bir an için çocuğun gözlerinin siyah olduğuna ve küçük kırmızı kıvılcımlarla parladığına yemin edebilirdi.

Gözlerini kırptırdı ve görüntü kayboldu. Çocuğun gözleri kahverengiydi ve korku doluydu. Omzunun üzerinden kendisine doğru gelen Yağmur'a bakma zahmetine bile girmedi. Ayağa fırladı ve sanki Yedinci Cehennem'in Köpekleri tarafından kovalanıyormuş gibi koşmaya başladı.

"*Shei'tani?*" Rain tek dizinin üzerine çöktü ve ona yardım etmek için .
"Yaralandın mı?"

"Sadece nefesim kesildi," diye hırıldadı. Ellerini uzattı ve şok içinde bakakaldı.
Bir elini kırmızı kan kaplamıştı. Beline baktı ve baş dönmesi onu ele geçirdi. Yan tarafı bir bıçak darbesiyle açılmıştı, yara o kadar derindi ki etekleri çoktan kanla kaplanmıştı.

Çocuk onu bıçaklamıştı.

Rain onu koluna aldı ve hızlıca bir dizi emir yağdırdı. "Fey!
Ti'Feyreisa! Bel! *Kaiven chakor!* Yakalayın şu çocuğu. Çabuk, kaçmadan önce. Geri kalanınız bana!"

Ellie'nin beşlisi sokak çocuğunun peşinden koştu. Hızla hareket eden bir düzine Fey daha Lillis ve Lorelle'i kapıp güvenli bir yere taşıdı. Geri kalanlar Rain ve Ellysetta'nın etrafında sıkı bir koruyucu halka oluşturdu.

Ellie, Rain'in solgun, çizgili yüzüne baktı ve görüntüsü dalgalanırken gözlerini kırptırdı.
Çocuk onu bıçakladığı gibi zehirlemiş de miydi?

"Seni Marissya'ya götürmeden önce kanamayı durdurmalıyım," dedi Rain ona. Bir elini yaralı tarafının üzerine koydu ve parmak uçlarından yeşil Dünya'nın parlak bir ışıltısı aktı. Cildi karıncalandı, sonra da acımaya başladı. Sızı, yan tarafına doğru ilerleyen keskin iğnelere dönüştüğünde tısladı. Sanki adam etinin yırtık kenarlarını çekiştirerek bir araya getiriyormuş gibi hissetti.

Kız irkildiğinde Yağmur sessiz bir acıyla küfretti. "Affet beni, Ellysetta. Acıyı değil, sadece kanı durdurmayı düşünüyordum." Serin lavanta rengi Ruh, Dünya'ya katılarak itiraz eden sinirlerini bir normallik yanılsamasıyla geçersiz kıldı. O zaman ona çarpan sadece duygularının kargaşasıydı. Açıklanamaz bir kesinlikle, sadece her duyguyu belirgin bir şekilde hissetmekle kalmadı, her neyin motive ettiğini de tam olarak *biliyordu*: yaralanmasına öfke, bunun olmasına izin verdiği ve ona daha fazla acı çektirdiği için duyduğu utanç.

Yaranın sadece et parçalanmasından daha kötü olabileceğinden korkuyordu. Ellysetta bir elini yüzüne götürdü. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdi.

Elini kavradı ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Elbette ," diye kabul etti. Avucunun içinde dudaklarının titrediğini hissetti ve zihninde onun sessiz, şok olmuş düşüncesini duydu: *bu kadar kısa sürede bu kadar sevgili*. Bu düşünce Ruh'un bir ipliğiyle gönderilmemişti, sadece *oradaydı*, zihnindeydi. Onu dudaklarından tekrar öptü, hızlı ve şiddetli, sonra onu göğsüne bastırdı ve ayağa kalktı. "*Fey!*" diye bağırdı. "*Bote lute'cha!*"

Geriye kalan Feyler, ellerinde tehditkâr bir şekilde tuttukları kırmızı Fey'cha'larla Rain'in etrafında sıkı bir daire çizdiler. Tek bir birim olarak hareket ederek Celieria'nın sarayına ve Marissya'nın şifalı ellerine doğru koştular.

Çocuk bir tavşan gibi koştu.

Bel, bir köşeden savrulup bir manavın arabasına çarparken küfretti. Meyveler etrafa saçıldı, elmalar ve portakallar dar Arnavut kaldırımında yolda yuvarlandı. Bel bir elma yığınının üzerine tökezledi ve yere yığıldı. Başını ve omzunu eğdi ve yaylanmayı bir dalış yuvarlanmasına dönüştürdü, çocuğun küçük bir ara sokağa doğru eğildiğini görmek için tam zamanında bir dizinin üzerine geldi.

Beşlinin geri kalanı Bel'in yanından atlayarak geçti ve yuvarlanan meyve nehrini büyük, havayla çalışan sıçramalarla aştı. "*Sağdaki sokaktan aşağı!*" diye emretti.

Fey'in hız konusunda sahip olduğu avantajı çocuk, şehrin pek çok ara sokağı ve geçidi hakkındaki samimi bilgisi ve yakalanmaktan kaçınmak için doğuştan gelen bir yetenek gibi şeyle yok etti - şüphesiz, yıllarca yankesicilik ve hırsızlık yaptıktan sonra yetkililerden kaçmaktan öğrenilmişti. Çocuk onları vahşi bir kovalamacaya sürükledi, engebeli yollardan ve dar sokaklardan oluşan bir labirentte kıvrıldı, dükkânların arasından sıyrıldı ve tüccar tezgâhlarının arasından fırladı, her zaman Fey'in örgüleri ona ulaşmadan hemen önce dönüp kaçmayı başardı. Rowan ve Adrial çocuğun önünü kesmek için çatılara çıkarken, Bel ve diğerleri yerde takibe devam etti.

Çocuk ara sokaktan fırladı, hareket halindeki bir arabanın tekerleklerinin altından geçti ve bir başka dar ara sokağa doğru hızla ilerledi. Önündeki kaldırım taşları yukarı doğru kabardığında ve topraktan bir duvar patlayarak yola barikat kurduğunda kayarak durdu. Rowan ve Adrial bir çatıdan aşağı atladılar ve inişlerini bir Hava yastığıyla kırdılar. Bel ve diğerleri caddenin diğer ucunu kapattı.

Çocuk sağa, bir fırıncı dükkânının arka kapısına doğru çalım attı, sonra sola doğru kaçarak binaların arasındaki nemli, dar bir sokağa -yosun ve balçık kaplı bir patikadan biraz daha fazlası- daldı. Bel onun peşinden koşarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Çocuk yoruluyordu ama Fey'in soluk soluğa kaldığı söylenemezdi. Bu kovalamacanın sona ermesi uzun sürmeyecekti.

Çocuk da bunu biliyordu. Omzunun üzerinden çılgınca bir bakış fırlattı ve umutsuzca hızlanarak başka bir yan sokağa yöneldi. Bir elektrik direğinin etrafında döndü ve kendini kısa, dar bir sokağa fırlattı.

"Yakaladım seni, evlat!" Bel homurdandı. Genç bir hata yapmıştı. Bu sokak hiçbir çıkış sunmuyordu. Üç sağlam tuğla duvar delikanlıyı çembere almıştı ve Kieran Dünya'yı örerek sokağa açılan arka kapıları kapattı. Artık arka odalardan ve mutfaklardan kaçmak ve Fey örgülerinden kaçmak mümkün olmayacaktı. "Şimdi o kılıcını yere at ve bizimle gel. Feyreisen'in sana bazı soruları var." Bel içeri girdi, kollarını iki yana açtı, avuç içleri açıktı. Çocuğu öldürmek istemiyordu, sadece onu yakalayıp sorgulamak için getirmek istiyordu. Ondan sonra Kral'ın adaleti onunla ne yapacağına karar verebilirdi. Eğer çocuk zorluk karar verirse, Bel onu bayıltmak için ciğerlerinden havayı çekip alacaktı.

Çocuk iğrenç bir küfür savurdu. Birden ince vücudu kaskatı kesildi. Boğazını ve göğsünü tuttu ve hırıltılı bir çığlık attı.

"Çocuk mu?" Bel tedbiri elden bıraktı ve ona doğru koştu. Ancak o zaman örgüyü hissetti. Hava ve Toprak ve Bel'in tam olarak çıkaramadığı başka bir şey, diğer örgüler tarafından maskelenmiş bir şey, ama dişlerini diken diken ediyordu.

Çocuğun vahşi gözlerindeki kan damarları patladı ve onları dehşet içindeki kahverengi irisleri çerçeveleyen kızıl havuzlara dönüştürdü. Dudakları morumsu maviye döndü. Gözleri geri yuvarlandı ve sokağın nemli pisliğine yığıldı.

Bel'in çocuğun öldüğünü anlamak için nabzını kontrol etmesine gerek yoktu.

Gözleri ara sokağı tarayarak çocuğu öldüren örgünün izini aradı. Katil izlerini çoktan silmişti, geriye hiçbir şey bırakmamıştı, kaynağına kadar takip edebileceği bir örgü parçası bile.

"Bıçak, Bel," diye hatırlattı Kiel ona. "Rain eşini kesen bıçağı isteyecektir."

Bel diz çökerek kestanenin yırtık pırtık giysilerini karıştırdı. Çocuğun kemerine sıkıştırılmış kılıflı bir bıçak buldu. "Tükür ve yak beni," diye fısıldadı bir Fey'cha'nın kendine özgü, siyah ipekle sarılmış kabzasını tanıırken. Feyreisa'ya saldıran bir sokak çocuğunun Fey'cha ile ne işi vardı? Kılıcın kabzasına kazınmış isim işareti Bel'in kanını dondurdu.

Hiçbir uyarı olmadan bıçak dokunulamayacak kadar ısındı. Bel küfrederek silahı bıraktı ve tam bıçak yoğun, mavi-beyaz bir aleve dönüşürken geri sıçradı. Çocuğun vücudu da yanmaya başladı. "Cinayet!" Çılgık, Çölyaklılardan oluşan bir kalabalığın toplandığı sokağın ağzından geldi. Bir kadın Bel'i işaret etti ve tekrar bağırdı, "Cinayet!"

Kolis Manza caddenin karşısındaki kalabalığa doğru döndü, ağzının kenarında tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. Bu Fey'i bir süre meşgul eder. Bırakalım da şimdi cinayet suçlamalarıyla uğraşsınlar, *dahl'reisen* baskınlarına dair tüm şüphelerin ve alt sınıflar ile dini bağnazlar arasında sessizce yayılan yeni, karanlık güvensizliğin üstüne.

Mavi Midilli Hanı'na kadar üç blok yürüdü ve arka kapıdan ve hizmetçi merdiveninden dikkat çekmeden içeri girdi. Ölü kestanecinin arkadaşı genç Birk onu itaatkâr bir şekilde bekliyordu. Çocuk, artık ölmüş olan Beran'ın Fey'i şehrin sokaklarında vahşi bir kovalamacaya sürüklemekten önce ona fırlattığı uzun, dalgalı kenarlı hançeri sözsüz bir şekilde ona uzattı. Siyah metal bıçak kuruydu ama kabzasındaki koyu renkli mücevher zonkluyordu,

Ellysetta Baristani'nin kanını tattığının kanıtı olarak kırmızıya doydı.

"Mükemmel, evlat," dedi Kolis. "İyi iş çıkardın." Beran bile amacına hizmet etmişti - gerçi kendisine emredildiği gibi kız ısırmak yerine neredeyse öldürüyordu.

Kolis hançeri kınına soktu ve yeleğinin içine yerleştirdi. Vadim Maur memnun olacaktı.

"Usta Fellows'la ikinci dersim buraya kadarmış." Ellie zayıf bir kahkaha atmak zorunda kaldı. Rain'in saray süitinde bir şezlonga uzanmıştı, Marissya'nın uzman iyileştirici dokumasının ve nazik dokunuşunun rahatlatıcı sıcaklığına rağmen vücudu gergindi. Bıçaklanmasının yarattığı şok bile *Shei'dalin'den* duyduğu korkunun yanında sönük kalmıştı.

Kendini taş ve çelikten yapılmış sağlam, aşılmaz bir duvarla çevrili, düşüncelerini ve duygularını güvenli bir şekilde içine hapsetmiş olarak hayal etti ama yine de vücudunu ürperti kapladı ve *shei'dalin'in* büyüünün sıcaklığı bedenine nüfuz ederken dişleri kontrolsüzce takırdadı. Sonunda Marissya'nın ellerini çevreleyen parıltı dağıldı ve Marissya geri adım attı.

"Yaşayacak mıyım?"

Shei'dalin'in dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "*Aiyah*, bunu yapacağını bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

Büyü teninde karıncalanırken Ellysetta'nın gözleri kısıldı ve hem Rain'in hem de Marissya'nın gözlerinde belli belirsiz odaklanmamış bir ifade gördü. "Konuşun ki duyabileyim," dedi onlara. "Bıçaklanan ben olduğuma göre, söylediklerinizi duymaya hakkım var."

"*Sieks'ta*," diye mırıldandı Marissya. "Rain'e bıçağın zehirli olmadığını ama kanında ağır kesici kalıntıları olduğunu söylüyordum. Bıçağa uyuşturan bir madde uygulanmış, bu da çocuk o kadar derine sapladığı halde neden hiçbir şey hissetmediğini açıklıyor." Rain'e baktı. "Kanamayı bu kadar çabuk durdurman iyi oldu."

"O çocuk beni öldürmek istedi." Rain onu böyle bir olasılık konusunda uyarılmış olsa da, şimdiye kadar gerçek gibi görünmemişti.

Rain'in dudakları inceldi. "Öyle görünüyor, *shei'tani*."

Bir savaşçı yaklaştı. Kısa ve hızlı bir selam verdi ve Rain'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Rain'in kaşları aniden çatıldı. Haberler her neyse, iyi değildi.

"Ne oldu?" Ellie sordu.

"Bir şey oldu, *shei'tani*, ve gitmeliyim. Ravel ve onun *cha'kor'u* seni sağ salim eve götürecekler. Sebebi ne olursa olsun bugün evinden bir daha ayrılma."

Öfke parladı. Sanki büyükler önemli işlerle ilgilenirken odasına gönderilecek bir çocukmuş gibi onu bir kenara itiyordu. "Bana neler olduğunu anlat, Rain."

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündü. Ve cevap verdiğinde, neredeyse cevap vermemiş dileyecekti. "Bel, Kral'ın adamları tarafından gözaltına alındı. Sana saldıran çocuk öldü. Bir düzine tanık Bel'in onu öldürdüğünü gördüklerini iddia ediyor."

Ellysetta bacaklarını şezlongun kenarına doğru salladı ve ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

"*Nei, shei'tani*. Ailen endişeli ve senin zarar görmediğini kendi gözleriyle görmeleri gerekiyor. Marissya, Dax ve ben bu işle ilgilenirken Ravel seni onlara götürecek." Kızın yüzünü kendi yüzüne kaldırdı ve bakışlarını sabit tuttu. "Ailenin yanına git, *ajiana*."

"Ama Bel-"

"Bana güvenin. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim." Ellysetta onun bakışlarını aradı ve kararlılık ve güvence buldu. "Sana güveniyorum," dedi.

Gözleri ani bir duyguyla parladı. Çenesinin altındaki eli kayarak başını kavradı ve onu kendine yaklaştırdı. Başını eğdi ve onu nefessiz bırakan bir öpücükle dudaklarını aldı.

"*Beylah vo, shei'tani*. Sözlerin bu Fey'in kalbine neşe getiriyor." Doğruldu ve önce Ravel'in, sonra da ikincil beşlisinin her bir üyesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Onu iyi koruyun kardeşlerim."

"Hayatımız pahasına Rain," diye yanıtladı Ravel.

Rain, Dorian'ı, aralarında Celieria'nın yarısından fazlasını yöneten yirmi Büyük Lord ile özel bir oturumda bir araya geldiği konsey odasına kadar takip etti.

Müstakbel suikastçının ölüm haberi şehirde büyüyle beslenen alevlerden daha hızlı yayılmış ve şaşırtıcı bir öfkeye yol açmıştı. Sarayın dışında, Feyler kışkırtıcı broşürlerin uçtuğunu ve saraya yürüyüp ölen çocuk için adalet talep etmek üzere toplanan küçük vatandaş çeteleri gördüklerini bildirmişlerdi ve Dorian'ın danışmanlarından biri konsey odasındaki gizlilik mührünü kırıp bir hukuk emsalleri kitabı istemek için kısa bir süreliğine dışarı çıktığında, Rain içeriden en az yarım düzine sesin soruşturma ve Bel'in yargılanmasını istediğini duymuştu.

"Lordum Feyreisen!" diye bağırdı konsey görevlisi Yağmur yanından geçerken. "Oraya giremezsiniz! Konsey oturumda!"

Rain adama bir bakış bile atmadı. Konsey odasının kapılarını açtı ve içeri daldı. Dax ve Marissya da hemen arkasından onu takip etti. Celieria'nın soylu evlerinin iki yüz lordunu oturtmaya yetecek kadar kadife döşemeli sandalyeyle dolu büyük, yuvarlak mermer oda çoğunlukla boştu. Sadece kral ve kraliçenin altın ve gümüş tahtları ile Büyük Evlerin başkanlarına ait yirmi küçük tahttan oluşan yarım daire doluydu.

Dorian ve Büyük Lordları, odanın pırıl pırıl mermer zemininde kendilerine doğru yürüyen Rain'e şaşkınlık ve hakaret karışımı bir bakışla baktılar. Annoura gözlerini kıstı.

"Lordum Feyreisen" - kralın baş danışmanı kralın tahtının arkasındaki sandalyesinden ayağa fırladı ve Rain'in ilerlemesini engellemek için ileri atıldı - "Bu son derece düzensiz. Korkarım sizden gitmenizi istemek zorundayım. Konsey özel oturumda."

Rain bir kolunu sallayarak adamı susturdu ve tek bir hızlı hareketle onu kenara itti. "Kral Dorian, elinizde chatokkai-Birinci General -Solun Topraklar'dan. Serbest bırakılmasını talep etmeye geldim."

"Ne cüretle bu odaya dalıp taleplerde bulunursunuz!" Mavi kadife döşemeli küçük tahtlarda oturan lordlardan biri ayağa fırladı.

Rain adamı tanımıyordu ama kahverengi gözlerindeki soğukluk ve

Yüzünün her çizgisine kazınmış kibir ona yabancı değildi. Adamın pahalı giysilerinin özel kesimiyle gizlenmek yerine vurgulanan ağır, iyi tanımlanmış kas yapısı, ölümlü savaş sanatlarına uzun süredir aşına olduğunu gösteriyordu.

Dax Rain'e "*Lord Sebourne,*" diye bilgi verdi. "*Kuzey yürüyüşünün bir lordu. Ailesi Wellsley'nin topraklarını üç yüzyıl önce Büyük Veba'dan sonra ele geçirdi.*"

"Burayı sen yönetmiyorsun, Tairen Soul!" Lord Sebourne devam etti. "Ve burası Fey suçlarının tanıksız ve cezasız kuzey eyaletlerindeki ücra köylerden biri değil!" Rain'e doğru bir parmak salladı. "Generaliniz silahsız bir Celierian vatandaşını öldürdü, hem de bir çocuğu! Yaptıklarından sorumlu tutulacak!"

Yirmiler'den birkaçı başarıyla onayladı. "*Fey suçları mı?*" Rain kendini tam boyuna doğru çekti. "Gerçek eşim - *kraliçem* -" vurguladı, Annoura'ya sert bir bakış fırlatarak, "o 'silahsız çocuk' dediğiniz Celierian vatandaşı tarafından bıçaklandı. Bu şehri kulaklarınızın dibinde yakıp kül etmediğime şükredin!"

Annoura tahtında dimdik oturdu. "Bizi *tehdit* mi ediyorsun, Feyreisen?"

"Annoura!" Dorian tersledi. Kraliçesi ters ters baktı ama , o da döndü Rain ve Sebourne'a dönerek daha uzlaşmacı bir tonda, "Beyler, Lütfen, kızgın öfkeler ve tehditler hiçbir şeyi çözmenin yolu değildir." Tahtından ve Fey'e yaklaşmalarını işaret etti. "Lord Feyreisen, Lord Dax, Leydi Marissya, özel konuşabilir miyiz lütfen?"

Rain isteksizce, Sebourne ve Celieria'nın fazla gururlu kraliçesine sert bir bakış atarak Dorian'ı bitişikteki küçük bir antreye kadar takip etti.

Dorian kapı kapanır kapanmaz, "Tanıklar var," dedi; "düzinelerce tanık var ve hepsi de çocuğun masum bir seyirci olduğunu iddia ediyor."

"O çocuk masum değildi," diye yanıtladı Rain. "Ellysetta'yı bıçaklamak amacıyla benimle birlikte taş oyununa katıldı."

"Onu öldürebilirdi Dorian," diye ekledi Marissya, "ve eğer Rain kan kaybını durdurmak için orada olmasaydı öldürebilirdi."

Dorian de baktı. "Sormak zorundayım... Ser vel Jelani'nin bir hata yapmış olma ihtimali var mı? Yanlışlıkla yanlış çocuğu öldürmüş olabilir mi?"

"*Nei*," dedi Rain tereddüt etmeden. "Bel, Solan Topraklar'daki en deneyimli savaşıdır. O kadar dikkatsiz davranmazdı. Ama yine de çocuğu o öldürmedi. Kieran bana başka birinin tuzağa düştüğü anda çocuğun üzerine ölüm ördüğünü söyledi; şüphesiz onu kimin tuttuğunu ortaya çıkarmasını engellemek için."

Celierian kralı elini yüzünde gezdirdi ve yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Sör vel Jelani'yi yargılamak gibi bir niyetim yok ama Sebourne ve son *dahl'reisen* cinayetlerinden zaten endişe duyan birkaç kişi bunu Fey büyüsünün çığırından çıktığının bir başka kanıtı olarak görüyor. Sebourne tam kapsamlı bir soruşturma ve yargılama talep ediyor ve Yirmilerden dördü de onunla aynı fikirde."

Rain'in gözleri kısıldı. "Eğer birileri Ellysetta'ya zarar vermek istiyorsa, Bel'i *cha'kor'undan* ayırmak onu saldırıya daha açık hale getirme planının bir parçası olabilir. Onu bu şekilde tehlikeye atmanıza izin veremem."

"Ve Ser vel Jelani'yi neden elimi kolumu sallayarak affedemeyeceğimi az önce açıkladım."

"O zaman yapma." Yağmur bir kolunu Marissya'ya doğru salladı. "Elimizde bir Doğruluk Sözcüsü var. Bel'e *Shei'dalin*'in dokunuşu altında bu çocuğu öldürmediğine dair bir Fey yemini ettir."

"Ona güvenmemizi mi istiyorsun?" Dorian niyetini açıkladığında Lord Sebourne ağladı. "Majesteleri, bu bir rezalet. Adam suçluysa Fey Doğruluk Sözcüsü'nün bize doğruyu söyleyeceğine nasıl güvenebiliriz? O da onlardan biri!"

Rain Dax'ı, adam konsey odasında gerçek arkadaşının onurunu savunmak için çeliğı çekmeden önce yakaladı. Dünya ne hale gelmişti ki Celieria'nın Yüce Lordu Marissya v'En Solande'nin dürüstlüğünden şüphe duyuyordu?

"Bizi fazla zorlama ölümlü," diye uyardı Rain. "Kraliçe Annoura yabancı topraklarda saldırıya uğrasaydı, bu Konsey savaş çığılıkları atardı. Feyler böyle bir şey yapmadı. Ama uyarıyorum, zaten ağır olan yaramızın üstüne bir de hakareti uysalca kabul etmeyeceğiz."

Kral Dorian boğazını temizledi ve bu ses tüm gözleri çekti. "Lord Sebourne'un mülkleri son *dahl'reisen* baskınlarında önemli ölçüde can kaybına uğradı. Bu kayıplar belli ki onun normalde sağlam olan muhakeme yeteneğini etkilemiş."

"Majesteleri!" Sebourne itiraz etti.

Dorian öfkeli sınır lorduna bir bakış bile atmadı ama bakışlarını Rain'in üzerinde sabit tuttu. "Elbette Leydi Marissya'nın dürüstlüğü su götürmez. Geçtiğimiz bin yıl boyunca topladığımız her Yüksek Konsey'de onur ve dürüstlikle hizmet etti. Celieria'nın akli başında hiçbir lordu onun yüzyıllardır verdiği hizmetten şüphe duymaz."

Şimdi Sebourne'a sabit, çelik bakışlı bir bakış yöneltti ve asilzade sakinleşip oturana kadar bu bakışını korudu.

Dorian, bakışlarının konsey salonunu taramasına izin vererek ve Yirmiler'in her bir lorduyla göz teması kurarak, "Onun zarif danışmanlığı ve hizmeti için minnettarız ve ona en yüksek saygıyı duyuyoruz," diye devam etti. "Tanıklar saraya getiriliyor. Gelir gelmez onların ve Ser vel Jelani'nin ifadelerini dinve Ser vel Jelani'nin suçluluğunu ya da masumiyetini belirlemek için Leydi Marissya'nın Doğruluk Konuşmasını kabul edeceğiz."

Ellie'nin ikinci beşlisinin lideri Ravel vel Arras ve Fey muhafızlarının geri kalanı Ellie'yi şehrin sokaklarında ailesinin evine doğru ite kaka götürdüler. Birden fazla kez onları suçlayıcı bakışlarla izleyen küçük insan çeteleriyle karşılaştılar. Ellie buna bir anlam veremiyordu. Onlardan dalga dalga yayılan korku ve nefreti neredeyse hissedebiliyordu.

Yollar dökülen yapraklar gibi kâğıt parçalarıyla doluydu ve birkaç sokak köşesinde, pejmürde broşürcü çocuklar "Fey silahsız Celierian çocuğunu öldürdü!" diye bağıyor ve küçük yumrukları para toplayabildiği kadar hızlı bir şekilde broşürlerini dağıtıyorlardı. Broşürcüler "haberlerini" basmak ve yaymak için her zaman hızlı davranırlardı ama bu onlar için bile hızlıydı. Bel'in genç saldırganla yüzleştiği yerinden doğruca matbaalarına koşmuş olmalılar.

Ellie terk edilmiş çarşaplardan birini almak için eğildi ve korkunç ayrıntılarla yazılmış ve gerçekmiş gibi sunulan korkunç, nefret dolu suçlamalar karşısında nefesi kesildi. *Masum Çocuk Vahşi Fey Tarafından Diri Diri Yakıldı*, diye bağıyordu manşet. Altındaki metin daha da kötüydü. İğrenç kelimeleri okumak sıkışmasına ve göğsünün sıkışmasına neden oldu, sanki soğuk, ağır bir yük kalbine baskı yapıyormuş gibi. Dün onu mahveden baş ağrısı yeniden zonklamaya başladı.

"Ravel," diye mırıldandı endişeyle, kâğıdı ona uzatırken. Kâğıdı acımasız gözlerle taradı, sonra buruşturup oluğa attı. "Merak etme, Feyreisa. Bu suçlamalar asılsızdır. Yağmur Bel'in gelmesine izin vermeyecek

zarar vermek için."

Tam bir çan boyunca Rain, Dorian'ın konsey salonunda, Bel'in çaresiz ve silahsız bir Çölyaklı çocuğu yakarak öldürdüğüne tanıklık eden şahitlerin ifadeleri karşısında acımasız bir sessizlikle oturdu. Daha sonra, Lord Sebourne ve diğer birkaç kendini beğenmiş soylu gevezenin, Fey'in Celierian hayatlarını göz göre göre hiçe sayması hakkında ulumalarını dinlerken Rain'in yüzünün ifadesiz kalmasını yalnızca yılların zor kazanılmış disiplini sağlamıştı. Sanki içlerinden biri bile akşam yemeği sofralarından bir ekmek aşırıldığı için çocuğun asıldığını görmeyecekmiş gibi.

Tairen Ruh'u'nun eşi -kraliçesi- bir Çelyer vatandaşı tarafından herkesin gözü önünde, Çelyer topraklarında bıçaklanmıştı ve bu onursuz *rultshartlar* sanki yaralı taraf kendileriymiş gibi ciyak ciyak bağıryorlardı.

"Israr ettiğiniz gibi vatandaşlarınızın suçlamalarını ve ithamlarını dinledim," diye araya girdi Rain, mevcut konuşmacı nefes almak için durakladığında. "Gördüklerine inandıklarına itirazım yok, ama bu gördüklerini sandıkları şeyin gerçekten olduğu anlamına gelmez. Şimdi Belliard'ı getirin. Ondan bu çocuğu öldürmediğine dair şeref yemini etmesini isteyin."

Dorian başıyla onayladı. Odanın arka tarafına yakın bir yerde bir kapı içeri doğru sallandı ve Bel, zincirlerle bağlı ve Kral'ın Muhafızları tarafından kuşatılmış bir halde içeri girdi.

Marissya soluğunu tuttu ve Yağmur öfkeyle kaskatı kesildi. Bel'in kılıçları, tüniği ve çizmeleri çıkarılmış, yalınayak, çıplak göğüslü ve silahsız bırakılmıştı. El ve ayak bileklerine siyah metal kelepçeler takılmış, boynuna da aynı renkte siyah bir tasma geçirilmişti. Kısa zincirler tüm bağları birbirine bağlıyor ve Bel'in yürüyüşünü bir ayak sürüme hareketiyle sınırlıyordu. Savaşçı kendini gururla dik tutsa da, çektiği korkunç acının bir kanıtı olarak yüzü asık ve solgundu, elleri titriyordu. "*Sel'dor*'da bir Kraliçe'nin Kılıcı'nı bağlamaya nasıl cüret edersin?" Rain alçak bir sesle tısladı. Konsey odasını bir sıcaklık dalgası kapladı ve apliklerdeki alevler parladı.

Annoura tahtında doğrulana kadar bu meydan okumaya verilen tek cevap şaşkın bir sessizlik oldu. "Adam cinayetle suçlanıyor," diye belirtti. "Muhafızları büyüsünü kontrolsüz bırakmalı mıydı? Ben kendi adıma, önlem aldıkları için onları kınamayacağım."

"Önlemler arasında ona ayakta duramayacak hale gelene kadar işkence etmek yok! *Sel'dor* Fey etini asit gibi yakar." Dorian'a öfkeli ve emredici bir bakış fırlattı. "O iğrenç Eld pisliğini hemen çıkar, yoksa Adeli's'in kutsal ışığı adına yemin ederim ki

Bel'in işkencesini hepinize ziyaret edin ki ona ne zarar verdiğinizi bilesiniz." Elleri iki yanında yumruk şeklinde kenetlendi. Eld'in her şeyine duyduğu nefret kara bir bulut gibi etrafında dđnüyordu ve şiddetli duygularını kontrol altında tutmak için mücadele etti. Kaılan gücün küçük kıvılcımları etrafında parladı. "*şimdi!*" diye bağırdı.

Dorian, "Yapın," diye emretti ve Bel'in etrafını saran muhafızlar aceleyle açıp kelepçeleri çıkardılar. "Lord Feyreisen, sizi temin ederim ki bu emri ben vermedim."

Bel lanetli Eld metalinden kurtulduğunda, Yağmur Bel'in botlarını ve tuniğini değiştirmek ve en azından itibarının bir kısmını geri kazandırmak için hızlı bir Toprak örgüsü eğirdi. Marissya, Bel'in yanıklarının en kötüsünü yatıştırmak için iyileştirici dokumalarla ona uzandı.

Rain, Dorian'a dönmeden önce onun sözlerini bitirmesini bekledi. Gözlerinde hâlâ ateş parlıyordu ve her kelimesinde öfke vardı. "Onu sorgulayın ve işiniz bitsin. Fey'in bu onurlu kahramanını ülkenizin kaba gözetimine bir an daha terk etmeyeceğim."

Bel konsey odasının ortasında durdu ve Marissya'nın dokunuşuna kendi isteğiyle boyun , ölü çocuğun Ellysetta'yı bıçaklayanla aynı kişi olduğuna ve çocuğu öldürmediğine, öldürölmesini emretmediğine ya da ona herhangi bir şekilde zarar vermediğine dair bir Fey yemini etti.

"Gerçek," diye açıkladı adam sözünü bitirdiğinde. "Eğer çocuğu sen öldürmediysen, kim öldürdü?" Lord Sebourne sordu.

"Bilmiyorum," dedi Bel. "Kimseyi görmedik."

"Gerçek," dedi Marissya.

"Yani bizden, Tairen Ruhu'nun eşini öldürmeye teşebbüs ettiği için peşine düştüğünüz genç bir Çölyaklı çocuğun, onu köşeye sıkıştırdığınızda kendiliğinden yanmaya başladığına inanmamızı mı istiyorsunuz?"

"Sizden hiçbir şeye inanmanızı istemiyorum lordum. Sadece size tüm dürüşlüğümle söylüyorum ki o çocuğu ne ben ne de adamlarım öldürdü ve kimin öldürdüğünü de görmedik."

"Gerçek," diye onayladı Marissya.

"Ama büyüyle öldü, değil mi?"

Bel, "Biri onu öldüren dokumayı ördü," diye itiraf etti. Lord Sebourne atağa kalktı. "Fey olan biri mi?"

"Feyler büyü yapan tek ırk değil lordum. Eldler de yapar. Ve diğerleri."

"Ah, evet, Eld." Sebourne odanın etrafına konuşur gibi bir bakış attı. "Gerçekten de suçlunun o olduğuna inanmamızı istiyorsun, değil mi?"

Bel önünde sallanan yemleri görmezden geldi. "Lordum, size söylediğim gibi, örgüyü kimin eğirdiğini görmedim. Kimin ördüğünü söyleyemem ama kimin garanti edebilirim. Eğer katili bulmakla gerçekten ilgileniyorsanız, Celierians'ın Fey'den şüphe etmesinin en çok kimin işine yarayacağını sorarak işe başlamanızı tavsiye ederim. Ve bunu , şunu da göz önünde bulundurun: Ben bir Ruh Üstadıyım. Senin nefes aldığın kadar kolay illüzyon dokurum. Eğer o çocuğu gerçekten öldürmüş olsaydım, tanrılar aşkına neden birinin beni görmesine izin verecek kadar aptal olayım ki? Ve neden beni suçlayabilmeleri için onları suçun hatıralarıyla baş başa bırakayım?"

Sebourne'un ağzı açıldı, sonra tek kelime etmeden tekrar kapandı. Şaşkınlıkla konsey salonuna baktı ve destekçilerinin yüzlerinde de benzer bir şaşkınlık gördü.

"Bu kadar saçmalık yeter." Odanın karşı tarafında, şimdiye kadar sessiz kalan bir lord şimdi ayağa kalktı. Soluk, belli belirsiz parlak bir teni, uzun siyah saçları ve damarlarında Fey kanı dolaştığını kanıtlayan kedi gibi gözleri vardı.

"Kim?" Rain Dax'e sordu.

"Onu tanımadınız mı? Bir keresinde onun atasına dostum demiştin ve ben her zaman aile benzerliğinin çarpıcı olduğunu düşünmüşümdür." Rain cevap vermeyince, Dax isimden vazgeçti. *"Teleos. Devron Teleos. Şu anda Garreval'in yanı sıra Peçe'yi de koruyor."*

Rain genç sınır lorduna daha büyük bir ilgiyle baktı. Teleos gerçekten de ona tanıdık gelen bir isimdi ve ne Peçe ne de Garreval önemsiz toprak parçaları değildi.

"Ser vel Jelani, *Shei'dalin*'in dokunuşu altında bir Fey yemini etti.

Çocuğu öldürün," diye devam etti Lord Teleos. "Bu onun masumiyetini kanıtlar. Ve açıkçası, küçük *rultshart*'ı öldürmüş olsaydı bile, siz lordlar onu kınamak yerine alkışlamalıydınız. Kraliçenizi öldürmeye teşebbüs etseydi aranızdan hangi adam çocuğun yaşamasına izin verirdi?"

"İyi dedin, Teleos." Daha önce sessiz kalan ikinci bir lord ayağa kalktı; bu lord da Teleos kadar esmer ve bronz . Rain'in hemen hoşuna giden, saçma sapan bir sağlamlığı vardı.

"Cannevar Barrial," diye ekledi Dax. "Kuzey yürüyüşünün bir başka lordu. Kızı yakın zamanda Sebourne'un varisiyle evlendi."

"Sebourne, eşeklik ediyorsun." Lord Barrial bu suçlamayı öfkeden ziyade sıradan bir aşinalıkla yaptı. "Diğer tanıklar ne gördüklerini düşünürlerse düşünsünler, Fey'in çocuğu öldürmediği açık ve genç suikastçı suçunun bedelini hayatıyla ödedi. Adalet yerini buldu. Lordlarım, bu talihsiz olayı sonlandıralım ve bu Konsey'in incelemesini bekleyen diğer çok ciddi konulara geçelim." Birkaç lord mırıldanarak onayladı.

"Anlaştık," dedi Kral Dorian, itiraz etmek için ağzını açan Lord Sebourne'un sözünü keserek ve Sebourne'un destekçilerinden birkaçının homurdanmalarını susturarak. "Lordum Feyreisen, leydinize verdiğiniz zarar ve Sör vel Jelani'ye yöneltile suçlamalar için özürlerimizi kabul edin. Size söz veriyorum, Celieria bu affedilemez saldırının sorumlusunu bulmak için her türlü çabayı gösterecektir." Doğrudan Bel'e hitap etmek için döndü. "Belliard vel Jelani, gitmekte özgürsünüz. Lütfen sana yapılan muamele için kişisel özürlerimi kabul et."

Bel kralın önünde eğildi ve yurttaşlarının yanına döndü. Tüm Feyler tekrar eğildi ve odadan çıktı. Rain'in süitine varana ve odanın etrafındaki gizlilik koğuşları bir kez daha yerine oturana kadar konuşmadılar.

"Dahası da var," dedi Bel gizlilik örgüleri tamamlanır tamamlanmaz. "Ateş örgüsünü patlatan bıçak bir Fey'cha'ydı ve isim işaretini tanıdım." Marissya'dan kısa bir özür diledi. "Gaelen vel Serranis'in işaretiydi."

"İmkânsız," diye haykırdı. "O *dahl'reisen*. Onu hissedirdim." "Çocuğu öldüren örgünün içinde saklı başka bir büyü vardı," Bel

dedi. "Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de kardeşin benden büyüsünü gizlediği gibi senden de varlığını gizlemenin bir yolunu bulmuştur."

Bu mümkün müydü? Rain merak etti. Feyler düşmanlarıyla ve düello onuruna layık olmayanlarla temiz kılıçlarla savaşmak için kırmızı kullanırlardı. Birbirlerine karşı her zaman siyahı kullanırlardı. Ellysetta'yı bıçaklamak için kullanılan uyuşmuş siyah bıçak bir alay, Rain'in onu koruma yeteneğine bir hakaret olabilirdi ve yaranın bir çocuk tarafından yapılmasını ayarlamak bu aşığılamanın altını daha da çizmenin bir yolu olabilirdi. Vel Serranis ona sesleniyor muydu?

Daha da kötüsü, eğer Gaelen sorumluysa, kuzeydeki cinayetlerin arkasında da onun olma ihtimali -belki de Eld'le işbirliği içinde- birdenbire çok daha olası hale gelmişti. Rain öyle olmaması için dua etti. *Dahl'reisen*'i öldürmek için savaşçılar göndermek Solan Topraklar'ın hızla azalan gücüne korkunç bir zarar verecek ve Fey'i yok olmaya daha da yaklaştıracaktı.

Marissya saldırıyı Gaelen'in planladığına inanmak istemiyordu ama Rain işi şansa bırakamazdı. Öğleden sonrasının geri kalanını Bel'le birlikte, çocuğun vahşi kovalamacasının izini sürerek ve ölüm yerini ziyaret ederek geçirdi. Kaldırım taşlarındaki yanık izinden başka şey kalmamıştı. Ne bir büyü kalıntısı, ne bir başkasının varlığına dair bir işaret, ne *de dahl'reisen*'e dair bir ipucu vardı. Saldırıyı her kim planladıysa izlerini iyi kapatmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellysetta öğleden sonrasını ailesinin evinde volta atarak ve Bel'den haber bekleyerek geçirdi. Ravel ve ikincil beşlisinin diğer üyeleriyle Feyanca konuşma pratiği yaparak zihnini meşgul etti. Hepsi de Feyanca konuşarak Solan Diyarlar'daki hayata dair anekdotlar paylaştılar ve soruşturmada neler olup bittiğini öğrenmek için Ruh aracılığıyla Kieran'la periyodik olarak kontrol ettiler ve bu güncellemeleri de Feyanca olarak bildirdiler.

Ona saldırı haberi babasını hiç görmediği kadar endişelendirmişti. Hatta sabahtan akşama kadar kendisini meşgul eden dağ gibi işi bırakıp kızının güvende olduğundan emin olmak için eve gelmişti. Ona sıkıca sarılıp sert bir şekilde "Seni seviyorum Ellie, kızım," dediğinde gözlerinde yaşlar görmüştü.

Annenin de sarsıldığı belliydi ama bu korku, Fey'in kızının hayatının bir parçası olmasıyla ilgili daha önce dile getirdiği tüm endişelerini bir kez daha doğruladı. Gün boyunca Lillis ve Lorelle'e öyle sıkı sarıldı ki ciyakladılar ve hiçbir sakinleştirici konuşma onu yatıştıramadı. Bel'in özgür olduğu haberi geldikten sonra bile annenin korkunç tahminleri ve suçlamaları devam etti, ta ki Ellie yatak odasına kaçıp kafese kapatılmış bir kaplan gibi küçük alanda volta atana kadar.

Pencereden çıkıp duyguları yatışana kadar kaçmak istedi ama bunu düşünecek kadar aptal değildi. Rain'in uyarıları doğru çıkmıştı. Fey'in düşmanları ona zarar vermek için ona zarar verebilirdi. Bugün neredeyse ölüyordu... Rain onun kadar hızlı davranmasaydı ölecekti. Bel'in o ilk gece uyardığı gibi, dünya artık onun için güvenli bir yer değildi.

Gün batımından birkaç çan sonra, çatılardan esen rüzgârın sesi ve büyüün güçlü karıncalanması, Yağmur'un gece gökyüzünden kayarak ailesinin küçük avlusunun kaldırım taşlarına indiğini görmek için pencereye koşmasına neden oldu. Onu mutfak kapısında karşılamak için aşağıya koştu ama anne ve babası da onun gelişini duymuşlardı ve çoktan orada, arka sahanlıkta duruyorlardı. Annesi o bakışlarından birini takınmış, Ellie'yi daha iyi koruyamadığı için Rain'i azarlarken, babası da yanında durmuş piposunu hızla üflüyordu.

"-kızımız sizin korumanız altındayken mi bıçaklandı?" Annem söylüyordu. "Bıçaklı bir çocuk neredeyse burnunuzun dibinde onu öldürüyordu?"

Rain'in çenesinde küçük bir kas gerildi ama Ellie'nin annesi nutuk atmaya devam ederken o sessiz kaldı. Annenin gücü tükendiğinde -Anne bile orada öylece durup sessizce kabullenen bir adama karşı uzun süre söylenemezdi- Rain eğildi. "*Shei'tani*'min annesi beni azarlamakta haklı. En büyük hazinenize karşı dikkatsiz davrandım. Düşmanlarım saldırının bir çocuktan gelmesini beklemeyeceğimi biliyorlardı ve bunu kendi için kullandılar. Bir daha bu kadar kör olmayacağım."

"Düşmanlarınız mı?" Sol sordu. "Yani Ellysetta'ya kimin saldırdığını biliyorsun? Onları buldun mu?"

Rain başını salladı. "*Nei*, Efendi Baristani, bu da demek oluyor ki bundan böyle hepimiz daha dikkatli olmalıyız. Artık parkta oyun oynanmayacak. Ellysetta evinizden sadece mecbur kaldığında ve yanında tam teçhizatlı savaşılar varken ayrılacak. Kur çanlarımız için geldiğimde, ya burada avlunuzda kalacağız ya da onu şehirden uzağa, düşmanlarımın beni tekrar şaşırtamayacağı bir yere götüreceğim."

Lauriana itiraz etmeye başladı ama Sol onun elini uyarıcı bir şekilde sıktı. "Nişanın ilk gecesini bizi tehlikeler konusunda uyarmıştın," dedi, "ama itiraf etmeliyim ki uyarını kadar ciddiye almamıştım. Hepimiz daha dikkatli olacağız." Ellie'ye baktı. "Sanırım kızımızla biraz yalnız kalmak istersiniz."

Yağmur tekrar eğildi. "*Beylah vo*, Üstat Baristani. Gerçekten de isterim. Ama izin verirseniz başka bir yerde. Sessiz bir yerde, pek çok kişinin düşüncelerinin burada olduğu gibi beni dövmediği bir yerde."

"Geç oldu," dedi Sol. "Lütfen onu bir ya da iki zilden fazla dışarıda tutmayın."

"Anlaştık." Yağmur Ellysetta'ya elini uzattı.

"Sol!" Lauriana itiraz etti. "Ama-"

"İçeri gel Laurie. Bıçaklanan sen olsaydın, güvende olduğundan ve zarar görmediğinden emin olmak için seni biraz yalnız bırakmak istedim. Onları bırak." Bir kolunu karısının beline doladı ve onu mutfığa götürdü. "Onlar dönene kadar burada oturup birlikte sessiz bir fincan çay içeceğiz tatlım."

Şehrin ışıklarını geçerek doğuya, tepelere doğru uçtular.

Büyük Körfez'in ay ışığıyla gölgelenmiş sularını çevreleyen ve körfeze bakan küçük bir tepedeki kayalığa indiler. Orada, Celieria Şehri arkalarında uzak bir ışık parıltısından biraz daha fazlasıydı ve o bile ağaç tepeleri tarafından gizlenmişti. Sessizliği sadece ağaçlardaki okyanus esintisinin hışırtısı ve aşağıdaki kumsallarda yuvarlanan dalgaların belli belirsiz sesi bozuyordu. Şehrin ışıklarıyla gölgelenmemiş olan tepedeki yıldızlar, siyah kadife gökyüzüne elmaslar gibi parlıyordu.

Rain koruluğun etrafına koruyucu kalkanlar örerken havada sihir karıncalanıyordu. İş bittiğinde Ellysetta'ya döndü, yüzü vakur ve güzeldi, Fey teninin ışıltısı parıldayan bir auraydı. Ona derin ve araştırmacı bir sessizlikle baktı, sonra onu kollarına çekti ve sadece sarıldı.

"Bugün beni korkuttun, *shei'tani*. O kılıçta birazcık zehir olsaydı, seni kaybederdim." Kolları sıkılaştı.

"Ama sen ."

"*Nei*, tanrılara şükürler olsun ama sana karşı dikkatsiz davrandım. Bir daha olmayacağım ve bunun senin için zor olacağını biliyorum." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Gelişmek için özgürlüğe ihtiyacın var, tıpkı benim gibi."

"Ben hallederim." Bir şekilde başaracaktı. Bıçaklandığında Rain'in korkusunu ve suçluluk duygusunu, onu kaybetme ihtimalinden duyduğu dehşeti hissetmişti. Bile bile ona bir daha böyle bir sıkıntı yaşatmayacaktı. "Bel nasıl? Ravel bana *Sel'dor*'da zincirlendiğini söyledi."

"O iyi. *Sel'dor*'un etkileri acı vericidir ama kalıcı değildir. Ona sarayda kalmasını ve bu gece dinlenmesini söyledim. Benden pek memnun olmadı ama yarın dönecek."

"Kral Dorian'ın Bel'i *sel'dor*'a bağlamalarına izin verdiğine inanamıyorum." Eld metalinin Fey'e neler yapabileceğine, ne kadar acı verici ve zayıflatıcı olduğuna dair korkunç hikâyeler okumuştı. Kendisi de yarı Fey olan Dorian nasıl olur da onun Bel üzerinde kullanılmasına izin verirdi?

"Dorian bundan haberi olmadığını söyledi. Marissya ona inanıyor." Onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Bunu yapan Celierialılar kendilerini korumak için böyle davrandıklarını iddia ediyorlar. Bel bir Çelyerliyi büyüyle öldürmekle suçlanıyordu ve kendilerini de öldüremeyeceğinden emin olmak istediler. Bunu kabul etmeseler de, bence Annoura onların eylemlerine izin verdi."

Ellie'nin gözleri utanç içinde kısa bir süre kapandı. "Rain, özür dilerim."

"Ne için? Vatandaşlarınızın eylemlerinden siz sorumlu değilsiniz." "Belki

değilsin, ama ben olmasaydım, Bel bu suçlamalara maruz kalmazdı. cinayet." Hâlâ onun için ağlamak istiyordu. "Saldırının arkasında kimin olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"*Dahl'reisen*'sponsor olduğunu düşünmemiz

gerekiyordu." "Ama o kadar emin değilsiniz?"

"Marissya onları hissetmedi ve *dahl'reisen* öldürmek için çocukları işe almaz." Dudakları inceldi. "Eld o kadar da ayrımcı değil. Size saldırmak için bir çocuğu kullanmak tam da onların yapacağı türden bir şey."

"Eld'in yapmış olabileceğine dair herhangi bir kanıt buldunuz mu?"

"Kanıt mı? Vatandaşlarınızı ikna etmek için gereken sert, reddedilemez türden mi? *Nei*, bunun için bir Büyücü'yü bir Celierian'ın zihnini alt üst ederken ya da Azrahn'ı yüz tanıgın önünde dokurken suçüstü yakalamamız gerekir." Ağzı acımasızca alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yazık ki bizim için genellikle o kadar bariz değiller. Eld'ler bir güç tabanı oluşturana kadar inceliklerle çalışırlar. Kuşkular, anlaşmazlıklar, , korkular, açıklanabilecek türden şeyler ekerler. Ölümlülerin zayıflığı ve kendine düşkünlüğü üzerine oynarlar. Ve bu küçük, istikrarlı yozlaşmalar yoluyla ruhları ele geçirmeye başlarlar."

Ellie onun her kelimesinde öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. "Yağmur..

Kendini tuttu ve derin bir nefes aldı. Nefesini verirken, öfkesini zorla dışarı attığını neredeyse hissedebiliyordu. "*Sieks'ta*," diye özür diledi. "Eld'den . İçimde nefret kabarmadan onlardan asla bahsedemem." Arkasını döndü ve dik tepenin kenarına doğru yürüdü. Orada durup körfezin karanlık ve parlak sularına bakarken okyanus esintisi saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. "Saldırımı kim desteklemiş olursa olsun, düşmanlarımı hafife aldığım için kendimi affetmem uzun zaman alacak. Çok kibirliydim, sizi korumak için kendi yeteneklerime çok güveniyordum. Sizi hayal kırıklığına uğrattım."

Kalbi sıkışmıştı. Ona doğru gitti, kolunu kavramak için uzandı. "Beni yüzüstü bırakmadın Rain. Sen benim hayatımı kurtardın."

Kolunu kavrayan soluk ele baktı ve yavaşça .

"*Nei, shei'tani*. Kalbin iyi niyetli, ama bana barış dokumaya çalışma. Suçluluğumu hak ediyorum. Bu sefer hayatını kurtarmış olabilirim ama sadece şansım yaver gittiği için." Parmakları onun parmaklarının etrafında kıvrıldı, o çekip gidecekken onu tuttu. "Şans tanrılarının elinden gelir," diye hatırlattı ona. "Beni kurtaran şey bu olsa bile, bu sadece tanrılarının senin başarısız olmanı istemediğini kanıtlar. Nimetleri için onlara teşekkür etmelisin, karşı çıkmamalısın."

sessizlik çöktü. bir kurt sürüsü uluyor, aşağıda ise bir deniz kuşu sürüsü ciyak ciyak ötüyor ve bu sesle irkilerek uçmaya başlıyordu.

"Onlara teşekkür ediyorum Ellysetta," dedi Rain sessizce. "Benim için tekrar mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla. Ama onların güvenemem. Tanrılarının, armağanlarına layık olmayanlara karşı ne kadar acımasız olabileceğini herkesten daha iyi biliyorum."

"Ah, Rain." Elini onun elinin etrafında kavrarken, ham kederin yankısını, onu dünyayı yakmaya itecek kadar yıkıcı bir kaybın anısını hissedebiliyordu. "Sence Sariel onun ölümünün senin taşımanı ister miydi? Dünyadaki herkes birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi biliyor ve siz de bana onun ne kadar nazik ve kibar olduğunu söylediniz. Eminim değiştiremeyeceğin şeyler yüzünden kendine eziyet etmeni istemezdi."

"*Nei*," diye kabul etti, "ama o her zaman affetmekte çok hızlıydı." Kısa bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi, eski, acı verici duygularını ondan saklamak için dikkatli bir şekilde korumaya almıştı bile. "Ve seni buraya eski kederimi ya da suçluluğumu tartışmak için getirmedim." Ona döndü ve iki elini birden avuçlarının içine alarak parmaklarını dudaklarına götürdü. "Şehrin baskısından uzakta, birlikte birkaç sessiz çan çalalım istedim. Sessiz ve huzurlu bir yerde sadece... birlikte... olabileceğimiz bir yer. Seyirciler olmadan sana sarılabileceğim bir yer." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "İstersen belki bir iki öpücük daha paylaşabiliriz."

Konunun değişmesine itiraz etmek istedi. Kederi, suçluluk duygusu içinde iltihaplanmış bir yaraydı ve temizlenmesi gerekiyordu. Gururuna duyduğu saygı onu sessiz tuttu. Hırpalanmış ve yaralanmış, ama yine hâkimiyet için savaşıyor bu adamın gururu, daha küçük adamlara zorbalık yaptıran bencil ve önemsiz bir gurur değil, erkekleri kahramana dönüştüren ve kahramanları yenilginin acı tozundan sürünerek ayağa kaldıran ve bir kez daha dik durmalarını sağlayan sessiz ve kararlı bir asaletti. Bunu ondan almaya cesaret edemezdi. Onun özenle kurgulanmış disiplininin altında yatanları hatırladı: çılgılık çılgılığa işkence, suçlayıcı seslerin bitmek bilmeyen yayılım ateşi.

Bir adım daha yaklaştı ve ellerini onun yüzünü çerçevelemek için kaldırdı. "O zaman sarıl bana Rain ve öp beni, çünkü ben de aynı şeyleri istiyorum."

birbirini kovaladı: alçakgönüllülük, keder, minnettarlık, bağlılık. Parmakları kızın yüzündeki saç tellerini geriye doğru taradı. "Sen hak ettiğimden çok daha fazlasısın, *shei'tani*."

Başını eğdi ve şefkatli bir öpücükle dudaklarını aldı. Tatlı, nazik, dudaklarının onunkilere değmesinden daha fazlası olmayan bir öpücük, alt dudağı boyunca minik ısırıklar, parmak uçlarının tenini okşaması, sis kadar hafif. Adamın dudakları uzaklaşmaya başladı ama kadın başını çevirdi, takip ediyordu, istiyordu. Elleri yüzünü daha sıkı kavradı ve onu hareketsiz tuttu. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, ağzı onunkini arıyor, daha önce ona gösterdiği tutkuyu istiyordu.

Adam onun cesaretini ödüllendirdi. Parmakları kızın ağır saç kütesinin derinliklerine daldı. Başını eğdi ve dudakları şiddetli ve ani bir açlıkla onun dudaklarına yapıştı. İhtiyaç, sıcak ve ağır dalgalar halinde duyularını sarmıştı. Adamın kolları kadının beline dolandı ve onu kendine doğru sertçe çekerek sıkılaştırdı. Bıçaklarının eziciliğini, vücudunun sert ve zayıf gücünü hissetti.

Sonra geri çekildi, elleri boş havayı kavradı ve kaşları kederle çatıldı. Gözlerini açtı ve adamın koyu renk saçlarının, sırtını kaplayan siyah derinin aynı koyuluktaki genişliğinden aşağıya döküldüğünü gördü. Adam uzaklaşıyordu. "Yağmur mu?"

Omzunun üzerinden bir bakış attı. Gözleri parlıyordu, teni ıslık ıslık ve yüzünde güçlü bir erkek ifadesi vardı. "Sabırlı ol, Ellysetta. Acele etmene gerek yok."

Vücudunun her yerinde küçük ısı patlamaları meydana geldi, dizlerinin bağı çözüldü ve nefesi kesildi. Bir elini salladı. Büyü parmaklarından bir akıntı halinde aktı. Açıklığın ortasına kalın bir örtü serildi ve sayısız minik ışık çimenlerde ve çevredeki ağaçlarda titreşerek çayıra yemyeşil, büyülü bir nitelik kazandırdı, sanki Ellysetta ve Yağmur Celieria'nın ölümlü topraklarındaki bir tepede değil de Elvia'nın ya da Solan Diyarlar'ın sisli harikalarının derinliklerindeki büyülü bir açıklıkta duruyorlardı. Etraflarına baktı, ağzı açıktı, büyüsünün gücü ve güzelliği duyularını büyülerken tutkusu bir anlığına unutuldu. Neyin gerçek neyin illüzyon olduğunu anlayamıyordu.

"Gel, *shei'tani*, otur." Onu battaniyenin üzerine çekti.

ve ona katıldı, otururken uzun bacakları zarifçe altına doğru kıvrılıyordu.

"Bu çok güzel." Çimenlerde ve ağaçlarda parıldayan ışıklara bakmaktan kendini alamıyordu. Işıklardan biri daha yakına uçtu ve onun küçük, parlak kanatlı bir yaratık olduğunu gördü. Fosforlu şekli değişti ve parıldadı, ince uzuvlar ve büyük bir güzellik izlenimi bıraktı ve sonra arkasından gelen narin, kristal notalardan oluşan bir tril ile uzaklaştı.

"Solan Topraklar'da böyle bir kayalık var," dedi Rain. "Blade's Point yakınlarında, Alev Körfezi'ne bakıyor. Güneş battığında körfezin suları sıvı ateşe dönüşür ve peri sinekleri uyanarak tepeleri tıpkı bunun gibi aydınlatır. Efsaneye göre Lissallukai adında büyük bir tairen, Solan Topraklar'a kanat gölgesi düşüren ilk kişi, bir keresinde gün batımında ateşini körfezin dalgalarına üflemiş ve bu dünyanın büyüsunü hayata geçirmiş."

"Bu çok güzel bir hikaye."

Belli belirsiz gülümsedi. "Ah, *aiyah*, biz Feyler masallarımızın güzelliğiyle tanınırsınız."

Ilık gece havası, kır çiçeklerinin ve gece denizinin taze kokusunun sarhoş edici bir karışımı olan koruluğun yemyeşil gürlüğü ile kokulu bir şekilde üzerlerinde dönüyordu. Başını ona doğru çevirdi, uzun siyah saçları akik ipeği gibi yüzüne dökülüyordu. Teni Fey ışıltısıyla parlıyordu, karanlığın içinde bir ışıktı.

"Öpücüğünün sevincini benimle paylaşmak ister misin, *shei'tani*?" Bir parmak dudağında gezindi. "*Ku'shalah aiyah to nei*." Bana evet ya da hayır de. "*Aiyah*," diye fısıldadı. Başı ona doğru eğildi, ağzı zarif bir hafiflikle onunkine dokundu ve seçimini onaylamasına izin verdi. Adamın hayat suyuymuş gibi içtiği bir nefesle dudaklarını ayırdı ve onun kollarında eridi.

Şimdiye kadar, alçakgönüllülük onu, erkeği ikna etmeden ona tutku sunmaktan çekinir hale getirmişti ama bu sefer erkeğin arzusunu kendi açlığıyla karşıladı. Öpücüğe öpücük, nefese nefes, onunla eşleşti ve ruhu sevindi. Tairen kükredi ama Rain onu sımsıkı tuttu ve çelikten iradesinin akışlarıyla bağladı.

Ellysetta parmaklarını Rain'in ipeksi saçlarından geçirdi ve sırtını kaplayan pürüzsüz, sıcak derinin üzerinde gezdirdi. Dokunuşu ile onun teni arasında duran küçük bariyer yüzünden içinden bir hayal kırıklığı fısıltısı geçti. Kadın

ellerini göğsüne götürdü, tuniğini kapalı tutan ve ellerinin ona dokunmasını engelleyen labirent gibi bağlantılara takıldı. Ne sayısız mandalı çözecek kadar cesurdu ne de ondan tuniğini çıkarmasını isteyecek kadar. Kendi korkaklığına ve engellenen arzularına duyduğu öfke, onun kulağını ısırmasına neden oldu.

Göğsünde alçak, mırıltılı bir hırıltı gürledi. "Bir öpücükten fazlasını paylaşmak ister misin?
shei'tani?"

"I ..." Cazibesi büyüktü. Bunu düşünmek bile karnının derinliklerinde bir sıcaklık birikmesine neden oluyordu. Teni sıcak ve şişmiş hissediyordu ve kalbinin damarlarında hızla attığını hissedebiliyordu. "Yapmamalıyız. Henüz evlenmedik."

Onun gözleriyle buluşabilecek kadar geri çekildi. "Beni gökyüzünden çağırdığın andan beri seninle, eş almak için rahibin önünde duran herhangi bir Celierian'dan daha fazla evliyim." Parmağıyla onun dudaklarını okşadı. Gözleri hafif bir parıltıyla alevlendi ve görünmez dudakları parmağının izini takip ederek tenine ateşli öpücükler kondurdu. Kızın nefesi kesilip göz kapakları aşağı doğru inerken adam hafifçe gülümsedi. "Ama senin vermek istediğinden fazlasını almayacağım. Ayrıca, baban bana evlilikten önce çiftleşme olmayacağına dair bir Fey yemini ettirdi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptı? Bunu ne zaman yaptı?"

"O ilk gece, nehirden döndükten sonra... Sence ailen kur çanlarımızı refakatçi olmadan geçirmemize neden izin verdi?" Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Baban çok kurnaz biri. Ve koruyucu. Bir babanın sahip olması gereken iyi özellikler."

"Sen ve babam çiftleşme hakkında konuştunuz... sen ve ben hakkında ve..." Doğrulup elleriyle sıcak yanaklarını kapattı.

Kaşları kalktı. "Bu seni neden utandırıyor? Çiftleşmekten daha doğal bir şey yoktur. Tairen çiftleştiğinde, gökyüzünde büyük bir dram ve güzellik gösterisi olur. Yüz mil içindeki tüm Feyler izlemek için dışarı çıkar. İnsanlar çiftleştiğinde, bu biraz daha az gösterişli ve kesinlikle daha özeldir, ancak: kendi yolunda daha az güzel değildir."

"Yağmur.

"Sana gösterebilirim."

Geri çekildi, şok olmuştu. "Ama az önce babamın sana yapmayacağına dair söz verdirdiğini söyledin. Bir Fey yemini ettin." Cidden yeminini bozacağını ima ediyor olamazdı değil mi?

Başını iki yana salladı. "Seninle çiftleşmeyeceğime yemin ettim. Babanın bana bedenlen yasakladığı şeyi sana ruhen göstermekle ilgili hiçbir şey söylemedim." Gözleri uykulu ve erkeksi bir memnuniyetle doluydu. "Tairen ile bahse girdiğinde..."

. sözlerinize dikkat edin." Fey özdeyişini birlikte tamamladılar. "Ee?" diye sordu ardından gelen kısa sessizlikte. "Bilmek ister misin Bu Fey ile çiftleşmenin nasıl bir şey olduğunu? Tüm alçakgönüllülüğümle, bunu yapabilecek çok az kişi var. Ruh'taki ustalığıma eşit. Bunun bir dokuma olduğunu anlayamazsınız."

Yanakları sanki gibi hissediyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..." Böyle bir şeyden sonra ailesiyle yüzleşmeyi düşünmek bile istemiyordu.

Rain usulca güldü, onun reddinden rahatsız olmamıştı. "Küçük korkak. O çiftleşme yok, sadece zevkin daha derin bir tadı." Başını tekrar eğdi ve dili kulağına öyle şeyler yaptı ki, ailesiyle ilgili tüm düşünceleri aklından uçup . Çaresizce inledi ve duyum daha güçlü bir zevke dönüşürken gözleri kapandı. "Bu Ruh mu?"

"*Nei*, sadece benim... hoşuna gitti mi?"

Tanrılar ona yardım etsin. "Çok fazla, sanırım."

Dudakları kızın yanağını okşadı. "*Parei* Fey dilinde durmak anlamına gelir. Söyle ve ben de durayım. Ne zaman olursa olsun, neden olursa olsun.

Ku'shalah aiyah to nei."

Tek bir cevaptan başka olası bir cevap yoktu. Ebeveynlerinin katı ama sevgi dolu rehberliğiyle pekiştirilmiş alçakgönüllülüğüne rağmen, Rain'in Ellysetta' tutkunun ilk, yakıcı tadını verdiği andan beri daha fazlasını istiyordu.

"*Aiyah*," dedi ve Yağmur'un dokunuşundan aldığı zevk katlanarak artarken nefesi boğazında düğümlendi. Gerçek ve Ruh'un elleri onu tuttu, okşadı. Gerçek ve Ruh dudakları ağzına, boğazına, yumuşak tenine öpücükler yağdırdı.

elbisesinin mütevazı yakası tarafından açığa çıkarıldı.

Kulağının etrafını ve ensesinin hassas noktalarını öpücüklerle ısırdı. Eli yan tarafına doğru yakıcı bir yol çizdi, sonra tekrar yukarı çıkıp göğsünü okşadı. Sırtını kamburlaştırarak avucunu etiyle daha fazla doldurdu. Bir parmağını korsajının ortasından geçirdi ve kumaş itiraz etmeden ayrılarak göğüslerinin iç kıvrımlarını ortaya çıkaran uzun, derin bir damar oluşturdu. Ilık yaz havası, kızın sıcak tenine karşı serin hissettirdi. Yağmur yumuşak, açıkta kalan teni okşadı.

Görünmez Ruh uzuvları ellerini onun göğsüne yönlendirirken, dönen Dünya büyüsi siyah deri tuniğini ve Fey'cha kemerlerini zahmetsizce sıyırarak Fey bedeninin solgun, zayıf kaslı mükemmelliğini ortaya çıkardı. Sonunda ona birkaç dakika önce yapmak istediği gibi dokunabildi.

Ateşli sıcaklık ve çıplak ten Ellysetta'nın avuçlarını doldurdu. Parmakları göğüs kaslarının kaya gibi sert kabarıklığını kavradı, kalbinin gümür gümür atışını hissetti.

Kadının göğüslerini örten kumaş parçalarını bir kenara fırçaladı ve başını eğdi.

İnanılmaz, yakıcı, görkemli bir sıcaklık onu tüketti. Tutarlı bir düşünce onu ele geçirdi. Düşünemiyordu. Konuşamıyordu. Çaresiz bir zevk nefesiyle teslim oldu. Kolları adamın boynuna dolandı ve onu kendine çekti.

Kolis Manza Mavi Midilli Hanı'ndaki kapısını kilitledi, panjurları kapattı ve odanın her yüzeyine yerleştirdiği gizlilik korumalarını etkinleştirdi. Yatağın yanındaki masanın üzerinde nefret ettiği ama Feyler tarafından fark edilmemek için kullanmak zorunda olduğu gereçler duruyordu: gümüş tepsi, kurban ve *selkahr* kristali doygun bir dolgunlukla titreşen büyücü kılıcı.

Eld'e dönme ve Baş Büyücü'ye raporunu verme zamanı gelmişti. Büyünün fiziksel malzemelerini hazırladı ve uzun zaman önce hafızasına kaydettiği Feraz cadı sözlerini mırıldanmaya başladı. Enerji toplandı, sonra parlak bir parıltıyla titreşti. Pencere panjurlarına yapılan karartma büyü olmasaydı, sokaktan geçenler hanın üçüncü katındaki pencerelerden birinden yayılan tuhaf bir ışık patlaması görecektir.

Işık söndüğünde, hanın yatak odası boştu.

Buz örümcekleri hissi ansızın geldi ve Ellysetta'nın vücudunda gezinmeye başladı.

Omurgasını ve tutkusunu acımasız bir güçle ıslattı. Kendini Rain'in kollarından kurtardı ve oturur pozisyona geçti, nefesi kesildi ve şiddetli titremeler vücudunu sarsarken kollarını kavuşturdu.

"*Shei'tani?*" Rain onu tekrar kollarının arasına aldı. Ellerini onun titreyen teninde gezdirdi. "Ne oldu?"

"I-" O his çoktan kaybolmuştu. Elini, her atışında soğuk bir ürpertinin hâlâ zonkladığı kalbinin üzerine bastırdı. "Özür dilerim. Önemli değil." Birden çıplaklığının farkına vararak, elbisesinin parçalarını göğüslerinin üzerine çekmeye çalıştı.

Kıyafetlerini onarmak için hızla Dünya'ya döndü. Gözleri endişe ve kaygı dolu şekilde onunkileri tutuyordu. "Ellysetta, bu 'hiçbir şey' değildi. "

"Mezarıma basan başka bir hayaletti sadece." Dengesiz bacakları üzerinde yükseldi. "Sana söyledim, bu her zaman olur." Adam boyunun tamamına kadar yükseldi, kızın üzerinde yükselirken çok korkutucu görünüyordu ve kaşlarını çattı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Espri yapmadan güldü. "İnan bana, ben de bilmiyorum." Gökyüzündeki çift ayın konumuna "Artık gitmeliyiz. Geç oluyor."

"Pekâlâ," diye kabul etti isteksizce. "Ama bunu tekrar konuşacağız." Koruluktaki büyüü dağıttı, sonra açıklığın ortasına doğru ilerledi ve Değişim'i çağırdı.

Dönüş uçuşu boyunca, yüksek irtifadaki havanın soğuğuyla hiçbir ilgisi olmayan istemsiz titremeler Ellysetta'yı sarstı. Buz örümceği hissi çok sık yaşanıyordu. Geçmişte bunlar genellikle diğer, daha korkutucu olaylardan önce gelirdi. Vahşi bir şey gibi ulumasına ve çılgılık atmasına neden olan, ailesinin onun akıl sağlığı ve kendi güvenlikleri için korkmasına neden olan nöbetler. Bu da onu kendi varlığından korkar hale getirmişti.

Çünkü o nöbetler geldiğinde, içinde bir şey olduğunu biliyordu, asla serbest bırakılmaması gereken tehlikeli ve kötü bir şey.

Vadim Maur'un kapısının çalınması çırağının gelişini müjdelediğinde ikiz aylar zirveye ulaşmıştı. Kolis Manza içeri girdi ve derin bir selam verdi.

"Sende mi?" diye sordu Başbüyücü kabaca.

"Evet, efendim." Sulimage doğruldu ve kılıflı bir büyücü kılıcını uzattı. "Onun kanı, lordum-arama büyünüzü güçlendirmek için fazlasıyla yeterli."

Vadim bıçağı kaptı, kılıfından yarı çekip çıkardı ve kabzanın koyu renkli mücevherinde titreyen yakut ışıklarını inceledi. Bıçağın açlığını test etmek için başparmağını jilet keskinliğindeki kenara bastırdı ve sertçe yukarı baktı. "Dikkatleri üzerine çekmeden bu kadar kan alamazdın. Onu ne kadar kötü yaraladın?"

Kolis'in derisi renginin bir kısmını kaybetti. Vadim kendi kendine zihinsel bir not aldı. Duygulara böylesine ihanet etmek, Kolis'in yetenekli bir araçtan daha fazlası olmak üstesinden gelmesi gereken bir şeydi. Genç Büyücü sadece iki yüz yaşındaydı. İlk enkarnasyonunun henüz başındaydı. Yetenekliydi ama zayıf duygularını kontrol etmek için hâlâ çok deneyimsizdi.

"Ne kadar kötü?" Vadim tekrar sordu. Eğer Sulimage onu öldürdüyse... Odadaki sıcaklık belirgin bir şekilde arttı. Kendine ait bir bu ama açığa vurmasına izin verdi. Korkuyu göstermek bir zayıflıktı. Korku *uyandırmak* ise bambaşka bir şeydi.

Ani soğuk istenen etkiyi yarattı. Kolis'in cevabı aceleyle ağzından döküldü. "*Umagi*'m onu olması gerekenden daha derinden vurdu ama Tairen Ruhunu onunla birlikteydi. İyileşmişti ve ben ayrılmadan önce evine geri dönmüştü. Ona kalıcı bir zarar gelmedi ve *umagi* hatasının bedelini hayatıyla ödedi."

"Ama şimdi şüpheleri üzerinize çektiniz."

"Şüpheler zaten , efendim. Tairen Ruhunu artan gücümüzü hissetti."

Vadim'in kaşları birbirine çatıldı. "İmkânsız. Bizler *sel'dor*, büyücülük ve sihirbazlık tarafından korunuyoruz. Varlığımıza dair hiçbir ipucu herhangi bir Fey tarafından hissedilmemeli." Yüzyıllar boyunca bu korumaları pek çok denek üzerinde test etmişti. Etkili olduklarına dair hiçbir şüphe yoktu.

Kolis adım atmadı. "Mümkün ya da değil, usta, Tairen Ruhunu Dorian'ı yarı yarıya Büyücülerin Eld'de yeniden güç kazandığına ikna etti."

Sulimage'ın rengi yerine gelmişti. Doğruyu söylüyordu, en azından

Bildiği kadarıyla bunun hiçbir anlamı yoktu. Vadim, Boura Fell ve diğer Büyücü kalkanlarını yıllar boyunca etkinliklerinden emin olmak için yeterince sık test etmişti. Tairen Ruhü Eld'de Büyücü gücünün arttığını gerçekten hissetmiş miydi yoksa Celieria ile zayıflayan ittifakını yeniden canlandırmak için şüphelerini gerçekmiş gibi mi gösteriyordu? İlki rahatsız edici bir endişeydi, ikincisi ise cesaret verici bir zayıflık işaretiydi ama yine de hoş karşılanmayan bir gelişmeydi. Son birkaç yıldır mükemmel bir ilerleme kaydetmişlerdi.

Vadim, "Tairen Ruhü'nün sizi düşüncesizce hareket etmeniz için kandırmasına izin vermeyin," diye uyardı. "Şu anda açık bir düşmanlık, onlarca yıllık dikkatli planlamayı baltalayacaktır." Kız, varlıklarını ifşa etme pahasına bile olsa ele geçirilebilecek kadar değerli olduğunu kanıtlayabilirdi, ancak bunu başaramazsa, Celieria'ya karşı açıkça harekete geçmeye hazır olmadan önce tamamlaması gereken aylar süren bir hazırlık vardı. Çırağına soğuk bir bakış fırlattı. "Bu planların mahvolmasını hoş karşılamam."

"Tüm çabam şüpheleri üzerimizden uzaklaştırmak içindi, efendim." Kolis, Fey'in Vel Serranis' kılıcını ölü çocuğun üzerinde bulmasını nasıl sağladığını ve çocuğun ölümünü Fey'i cinayetle suçlamak için nasıl kullandığını anlattı. "Savaşçı serbest bırakıldı ama şüphe tohumları ekildi. Şimdiden kök salmaya başladı. Ölümlüleri Fey gücünden korkutmaya yönelik çabalarımız işe yarıyor."

"Ama henüz acele etmemizi gerektirecek kadar iyi değil," diye uyardı Vadim. "Sabır parolamız olmalı." Her ne kadar Celieria'yı fethetmeyi arzulasa da, böyle şeyler zaman alırdı. Dünya yararlı aptallarla doluydu; işin püf noktası doğru olanları yetiştirmekti... ve onları kendi yıkımlarına yol açmaları için dikkatlice cesaretlendirmek. "Celieria'nın kraliçesini dönüştürme çabalarınız nasıl gidiyor?"

Kolis'in gözleri çakmak çakmak oldu. Bir nefes aldı. "Umduğum kadar iyi değil, efendim. Beklediğimden çok daha dirençli çıktı. Gururlu ve güce aç olduğu için daha kolay bir hedef olacağını düşünmüştüm."

Başarısızlık Vadim'i memnun etmemişti ama Kolis'in bunu dürüstçe itiraf etmesi memnun. "Fey'in akrabaları kolay evlenmez, genç büyücü. Aralarında bir *shei'tanitsa* bağı olmayabilir, ama ölümlü bir bağı gelebileceği kadar yakın. Kocasını seviyor. Bu sevgiden şüphe etmesine neden olursanız, onun üzerindeki etkisini kırarsınız."

Sulimage eğildi. "Her konuda bilgesiniz, efendim."

"Sen de zamanla öyle olacaksın Kolis." Yıllar boyunca kendisine hizmet eden tüm çırak büyücüler arasında Kolis ona en çok benzeyeniydi. Güçlü, yaratıcı, ilerlemeye ve fethetmeye aç. Bir gün Vadim onu öldürmek zorunda kalabilirdi. Ancak şimdilik, kuşaklarında bir sürü mücevher taşıyan çoğu kıdemli Primage'dan daha faydalı olduğunu kanıtlamıştı. "Feyleri gözden düşürme çabalarına devam et, soyluların onları desteklemesini zorlaştır. O sınırların açılmasını istiyorum. Celieria'yı içeriden kontrol ettiğimizde ve Solan Toprakları müttefiklerinden izole ettiğimizde, o zaman saldıracağız. Feyler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, bize karşı tek başlarına duramazlar."

"Peki ya kız, efendim?"

Vadim büyücü kılıcını burnuna götürdü ve sanki hâlâ metale sinmiş olan kokusunu algılayabilecekmiş gibi içine çekti. "Güçlü bir büyünün kanıtını görmedin mi?"

"Emin olmak için yeterli değil."

"O zaman onu test etmeye devam edin. Eğer şüphelendiğim kişiyse, onun varlığı her şeyi değiştirir." Bıçağı dikkatlice ipek bir eşarba sardı ve masasının üzerine koydu. "Dorian ve kraliçesi yarın Fey misafirleri için bir akşam yemeği düzenliyorlar, değil mi?"

"Evet efendim, öyleler."

"Güzel. Gel ve senden ne yapmanı istediğimi konuşalım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Ellie'nin yastığı Yağmur gibi kokuyordu. Dönüp yastığı yüzüne bastırdı ve teninin kokusunu ve tenine yakınlığını hatırladı. Dün gece onu eve getirmiş, sonra da ailesi yattıktan sonra yatak odasının penceresinden gizlice girerek onu rezil etmişti. Kızın onu için gösterdiği gönülsüz çabalara rağmen, adam uygun bir zil vaktini çoktan geçmiş, kızla birlikte dar yatağına uzanmış ve ona sıkıca sarılmıştı. Sessiz fısıltılarla her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmuşlardı: çocuklukları, ebeveynleri, Rain'in Savaşlardan önceki hayatı. Ona çocukluğunda geçirdiği şeytan çıkarma ayinini ve hâlâ peşini bırakmayan dehşeti anlatmaya bile yaklaşmıştı ama Rain'in gözlerindeki o parlak, sevecen ışığın yerini şüphe ve dehşetin almasından korktuğu için sessiz kalmıştı.

Sonunda, üzülerek, şafak sökmeden birkaç çan önce onu terk etmişti. O gittikten kısa bir süre sonra, yorgunluktan gözleri kapanmıştı ama bir haftadan uzun bir süredir ilk kez, sanki Rain'in varlığı rahatsız edici rüyalarını uzak tutmuş gibi, hiçbir kâbus onu rahatsız etmemişti.

Bu fanteziye gülümseyerek yastığı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Saat henüz erkendi. Dışarıda, Büyük Güneş'in ilk yumuşak ışıkları ufku henüz aydınlatmaya başlamıştı ve yan odadan gelen sessizliğe bakılırsa, anne babası henüz uyanmamıştı. Ayağa kalktı, yatağının karşısındaki duvar askısından bornozunu aldı ve yatak odasından dışarı çıktı. Aşağıda, aralarında Belliard vel Jelani'nin de bulunduğu beşlisi onu bekliyordu.

"Bel!" diye bağırdı usulca. Adamın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek odanın öbür ucuna koştu ve kollarını sert, mutlu bir kucaklamayla ona doladı. "Güvende olmana çok sevindim." Geri çekildi. "Ravel bana seni *Sel'dor*'da zincirlediklerini söyledi. İyi misin?" Elini tuttu ve bileğini incelemek için deri kelepçeyi geriye itti. Lütfen, tanrılar, onun adına en ufak bir kalıcı acı çekmesine izin vermeyin.

Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, sıcak ve sabitti. "Ben iyiyim, *Kem'falla*."

Kieran gülümseyerek, "Ve her geçen daha da iyiye gidiyor," dedi.

"*Aiyah*," diye Bel. Başını iki yana eğdi, kobalt gözleri şefkat ve gururla parlıyordu. "*Ve stral miora la sa'dol stral liss, kem'feyreisa*."

"Büyük Güneş'in ışığı ördüğü gibi neşeyi mi örüyorum?" diye tekrarladı.

Kaşları kalktı. "Mükemmel bir çeviri. Pratik yapıyormuşsun."

"Ravel ve adamları dün öğleden sonra seninle ilgili haberleri beklerken benimle birlikte çalıştılar." Öğleden sonraki daldırma çok yardımcı olmuştu. Kelimelerin nasıl telaffuz edildiğini ve konuşurken hangi sesli ve sessiz harflerin düşme ya da vurgulanma eğiliminde olduğunu anladıktan sonra -Konuşulan Feyan dilinin seslerini yazı dilini tam olarak anlamasıyla ilişkilendirebilmişti. Birkaç hafta sonra Solan Topraklar'ın yerlisi gibi konuşuyor olacaktı. "Gerçekten iyi misin? Neşe dokuyorum da ne demek?"

"Yine ruhunun sıcaklığını paylaşıyordun *Kem'falla*." Bel'in gülümsemesinin ender güzelliği gözlerini yaşarttı. "Ve, *aiyah*, ben gerçekten iyiyim. Korumam altındayken sana zarar gelmesine izin verdiğim için *sel'dor* zincirlerinde birkaç kısa çandan çok daha kötüsünü hak ettim."

"söyleme!" diye itiraz etti. "Bana olanlar senin suçun değildi. Kimse o çocuğun ne yapacağını bilemezdi. Kendi kanımı görene kadar beni bıçakladığını ben bile fark etmemiştim." Onun ellerini sıktı. "Hiçbir şekilde suçlanacak kişi sen değilsin."

"Çok nazıksın *Kem'falla*, ama dün güvenine layık olmadığını kanıtlayamadım. Kanımla ettiğim yemini gelecekte daha iyi yerine getireceğime söz veriyorum." Bel tek dizinin üzerine çöktü ve alnını ellerinin değdirerek eğildi. "Sana doğrultulan her kılıç onun yerine etimi bulsun ve düşmanlarına tereddüt etmeden ölüm dağıtayım ve seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayayım." Parlayan gözlerini kaldırdı. "*Miora felah ti feyreisa*."

Bir kez daha unutulmaz Tüccar Siyah olarak giyinen Kolis Manza, Selianne Pyerson'ın küçük evinin yanındaki bahçenin gölgelerinde durdu. Yan kapının perdeli pencerelerinden, Tuelis ve kızının evin küçük mutfağındaki masada oturduklarını görebiliyordu; önlerinde dumanı tüten iki fincan keffee ve bir tabak küçük buzlu kek vardı. O izlerken Selianne annesinin hazırladığı keffleden bir yudum aldı. Birkaç saat sonra sandalyeye yığıldı. Mutfak kapısı açıldı ve Kolis, Tuelis'in yanından geçerek kızının yanına gitti.

Büyücü bıçağıyla bileğinin iç kısmındaki yumuşak eti kesip bileğini ağzına götürerek kanının tuzlu tatlılığını doğrudan damarından içerken Selianne'nin yüzündeki boş ifade değişmedi. Önceki bağlarının vızıltılı bağlantısını hissedinceye kadar içti ve

İlk iki Büyücü İşaretinin gölgeleri sol göğsünün kabarıklığını kararttı. Küçük kesigi son bir kez yaladı ve bir Toprak fısıltısıyla kapattı.

Daha önce olduğu gibi dikkatle Azrahn'ın tatlı karanlığını çağırdı, onu yalıtıcı Ruh'la sardı ve ardından bağlayıcı büyüyü Selianne'nin kalbinin derinliklerine sapladı. Gözleri irileşti ve aldığı güçlü yatıştırıcıya rağmen yumuşak bir çığlık attı ve adamın tutuşuna karşı mücadele etti.

"Karşı koyma, tatlım," diye mırıldandı. "Tatlı Cerlissa'nı hatırla." Önceki iki buluşmalarında olduğu gibi tehdit işe yaradı ve Cerlissa'nın ona karşı koyduğu bariyerler sarsıldı. "Evet, . İşte bu . " Mührün nüfuz edici soğuşunu, Cerlissa'nın mevcut direncinin son meydan okuyan iplerini de söndürene kadar tuttu.

Annesinin aksine, Selianne Eld'de değil Celieria'da doğmuştu. Eld'in tüm çocukları için doğumda yapılan kan bağlarını almamıştı ve çocuğun doğumunun ilk yıldönümünde başlayan ve çocuğun altı yaşına bastığı gün tamamlanan ruh bağlama ritüeline de tabi tutulmamıştı. Bu nedenle, daha az etkili olan altı günlük bir yöntem kullanarak onu kendisi bağlamak zorunda kalmıştı. Bebeğinin boğazına dayanan bir bıçak onu ilk kanı akıtmayı ve Büyücü İşareti'ni kabul etmeye ikna etmişti. Sakinleştirici otlar ve tehditler ikincisini ve şimdi de üçüncüsünü kabul etmesi için onu zorlamıştı. Ama Selianne gönüllü bir takipçi değildi. Altı Mührün tamamını taşıyana kadar onun kontrolüyle savaşmaya devam edecekti ve o zaman bile onun üzerindeki hâkimiyetini sürdürmek için çaba sarf etmesi gerekecekti.

Bir parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi. Ruh ve Azrahn'ın küçük, fark edilmeyen iplikleri tenine battı. Henüz onun rızası olmadan ya da Azrahn'ı zorla kullanmadan onun itaatini zorlayamasa ya da bedeninde yaşayamasa da, zihnine direktifler yerleştirebilir ve onun bilgisi olmadan düşüncelerini ve eylemlerini yönlendirebilirdi.

"Annen bana Ellysetta Baristani'nin Honoria'sı olarak hizmet etme konusunda tereddütlerin olduğunu söyledi." Başparmağı dudaklarında gezindi. "Korkunun seni doğru olanı yapmaktan alıkoymasına izin vermemelisin. Bu sabah Katedral'e git ama Ellysetta'ya ve annesine ne kadar endişeli olduğunu mutlaka söyle. Fey'lere güvenilmez. O talihsiz çocuğu nasıl öldürdüklerine ve bundan nasıl kurtulduklarına bir bak."

Fısıldadığı talimatları Ruh ve Azrahn'ın zorlama iplikleriyle zihnine dokudu. İş bittiğinde, ziyaretinin anısını zihninden sildi.

Ellysetta'nın Rain Tairen Soul ile evliliği durdurulamazsa sevdiği insanların büyük bir tehlike altında olacağına dair sadece bilinçaltında bir kesinlik bıraktı.

"Selianne!" Büyük Katedral'in merdivenlerinde duran Ellysetta, yaklaşan en iyi arkadaşına ellerini uzattı ve parlak bir gülümsemenin ardındaki endişeyi maskeleydi. Çünkü saldırıdan sonra, Rain'in Fey düşmanlarının onu hedef aldığı konusunda haklı olduğunu anlamış ve Eld kanına sahip Selianne'in arkadaşlıkları yüzünden tehlikede olabileceğinden endişelenmişti.

Ama ne yapacaktı ki? Annesi Büyükbaba Tivrest'e Selianne ve Ellie'nin nasıl ayrılmaz iki arkadaş olduklarını, Selianne'in ne kadar ılık saçan, kendini işine adanmış bir kız, eş ve anne olduğunu anlatıp durmuştu. Ellie'nin beşlisi her kelimeyi dinlemişti. Daveti şimdi iptal etmek Selianne'i derinden incitmekle kalmayacak, onu Fey şüphelerinin hedefi haline getirecekti. Rain'in Eld'e duyduğu derin nefreti ve Bel'in bu sabahki ölümcül yeminini göz önünde bulunduran Ellysetta, Fey'in Selianne'nin mirasını öğrenirse ne yapacağından korkuyordu.

"Şu haline bak. Bir prenses gibi görünüyorsun." Selianne geri çekilerek Ellie'nin lavanta ipeği ve Elvian dantelinden oluşan yeni elbisesine hayranlıkla baktı. "Kelissande bu elbise için adam öldürdü. Saçların da göz kamaştırıcı." Kiel ve Kieran'ın bu sabahki sanatsal çabaları sayesinde, Ellie'nin kalın bukleleri geriye çekilmiş ve başını her çevirişinde peri kanatları gibi titreyen narin ametist çiçeklerle süslenmiş şık bir çağlayana dönüştürülmüştü. "Bunlar sarmaşık gülleri mi?"

Ellie saçlarının arasına sıkıştırılmış narin çiçeklere dokunmaya başladı, sonra durdu. "Öyle."

"İlk sert dokunuşta ölüyorlar. Nasıl oluyor da onları yok etmeden saçına takabiliyorsun?" Selianne'in şaşkın bakışı düzeldi. "Sihir," dedi açıkça.

Ellie başını salladı, Selianne'in onaylamayan ifadesine rağmen kendini suçlu hissetmemeye kararlıydı. "Yağmur etraflarına koruyucu bir örgü ördü." Hediyesinin ikinci kısmı ve anlamının ikinci katmanı buydu: kırılğan yaşam, boyun eğmeyen Fey gücüyle korunuyordu. kadar nadir ve değerli olan bu çiçeklerin açması nadiren bir günden fazla sürse de, Rain'in örgüsü sağlam durduğu sürece sonsuza dek açacaklardı.

Selianne bir kolunu Ellie'nin koluna doladı ve katedralin serin gölgelerine doğru yürürlerken sesini alçalttı. Ellysetta'nın annesi sunağın başında Büyükbaba Tivrest'le konuşuyordu. "Gerçekten nasılsın? Dün olanları okudum." Selianne sordu.

Ellie yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre herkes olanları okumuştı. Çünkü broşür seli, bu sabah sokakları kaplayan ve çocuk katili Belliard vel Jelani'nin serbest bırakılmasını kınayan fırtınanın yanında hiçbir şeydi. Baristani'nin evinin önündeki kalabalık, dünden bu yana protestocular, ayaklananlar ve Brethren of Radiance fanatiklerinin saflarına katılması sayesinde iki katına çıkmıştı.

Marna ailesinin itibarının ve Sol'un işlerinin zarar görmesinden mi daha çok endişelendiğine yoksa Baristanilerin evinin önünde kamp kurup mahallenin huzurunu bozmaya hakları olduğuna karar veren fanatik işgüzarlara mı daha çok öfkelenildiğine karar veremiyordu. Hatta Rain'e , "Bu ayaktakımını temizleyemedikten sonra sihrin ne işe yarar ki?" demişti. Ellie ona şaşkınlıkla baktığında, annem savunmacı bir tavırla omuz silkmiş ve "Eee? Feylerin hiçbir yere gitmeyeceği açık. Madem kalmaya kararlılar, bari işe yarasınlar."

Tanrılar nasıl isterlerse öyle örerler, diye düşündü Ellie gülümseyerek. Annesinin Fey hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştireceğini bilseydi daha önce gönüllü olurdu.

Düşüncelerini günümüze geri getirerek Selianne'e gülümsedi. "Ben iyiyim, Sel. Leydi Marissya beni iyileştirdi ve o broşürcüler ne derse desin, o çocuğu Bel öldürmedi ve o çocuğun masum bir seyirci olduğuna da bir an bile inanma." Ellie olanları hızla anlattı. "Rain bunun arkasında Eld'in olabileceğini düşünüyor. Kuzey sınırlarını kapalı tutmaya çalışıyor ve Bel'e yöneltilen suçlamalar özellikle soylular ve Feyler arasında daha fazla şüphe ve husumet uyandırmak için tasarlanmış gibi görünüyor."

Selianne çevresindeki Fey'lere baktı. "Onlara şu mahremiyet şeyini yaptırabilir misin?"

Ellie, "Elbette," diye ricada bulundu ve Bel saniye içinde örgüsünü döndürdü. "Tamamdır. Ne oldu, Sel?"

Selianne sırtını Fey'e döndü ve Ellie'nin ellerini sıkmak için uzandı. "Şüpheli hissedenler sadece soylular değil. Ellie, Honoria'n olarak hizmet çünkü sen benim dünyadaki en yakın arkadaşımın ama sana ne kadar endişeli olduğumu söylemezsem arkadaşın sayılmam. Bence Tairen Ruhu ile evlenmemelisin. Eğer evlenirsen sana olacaktan çok korkuyorum."

Ellysetta şaşkınlıkla ona baktı. "Ne? Selianne-"

"Beni dinle, Ellie. Feyler hakkında ne biliyorsun, kim ne ki? Onlar sihirli. Ve ne kadar güzel olurlarsa olsunlar ya da efsaneler onlar hakkında ne söylerse söylesin, hiçbirimiz Faering Sislerinin ardında neler olup bittiğini gerçekten bilmiyoruz. Solan Topraklar'a gittiğinizde, tüm ailenizden ve arkadaşlarınızdan uzakta, tıpkı saçınızdaki o çiçekler gibi büyü tarafından kafese kapatılacaksınız. O zaman sana ne olacağını kim bilebilir?"

Ellysetta ellerini serbest bıraktı. "Selianne, saçmalama. Rain beni hapsetmek için plan yapmıyor. Nazik, özenli ve şefkatli olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Elbette öyle. Hâlâ Celieria'dasın. Ama farkında değil misin, Büyücü Savaşları'ndan bu yana Solan Topraklar'ı terk eden tek kadın *shei'dalin* Marissya'dır. Sen Faering Sisleri'nden çıktıktan sonra, Feyler neden dönmek istemediğine dair istedikleri hikâyeyi uydurabilirler ve Celieria'da hiç kimse onları yalanlayamaz. Ailen bile."

İçinde bir kuşku yumağı yükselirken Ellie sıkıntılı bir şekilde kaşlarını çatı. Suçluluk duygusu da hemen arkasından geldi. Böyle bir fikri düşünmek bile Rain'e sadakatsizlik gibi geliyordu.

Selianne bu kısa şüpheyi sezmiş gibi öne doğru eğildi. "Ellie, annemin bir arkadaşı var. Bir deniz kaptanı. Fey'i hiç sevmiyor ve Tairen Ruhu'yla evlenmemeyi seçersen seni güvende olacağın bir yere götürmeyi teklif etti." Ellysetta şaşkınlıkla geri çekildi. "Hayır."

"Ellie-"

"Hayır! Bunu asla yapamam. Rain'i terk etmek istesem bile - ki istemiyorum! -Babam başka bir nişanı bozmaya asla göz yummazdı. Kral araya girmeseydi ilk seferinde izin vermezdi. Ve eğer tek başıma kaçarsam, ailem dışlanır, dilenir. Bunu biliyorsun, Selianne. Onlara böyle bir acı vermektense kendimi binlerce kez feda etmeyi tercih ederim."

Bu kadar bencil olabileceğimi nasıl düşünebildin?"

Selianne'in geniş, kurnaz mavi gözlerinde yaşlar birikti. "Senin için çok endişeleniyorum. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım."

"Ama ailem pahasına değil, Selianne. Bu fiyata bana sadece sefalet satın alırsın."

"Özür dilerim." Gözlerini sildi ve burnunu çekti.

"Ben de öyle. Lütfen, bu konuyu daha fazla konuşmayalım. Belli ki böyle bir teklifte bulunacak kadar sağlıklı düşünmüyordunuz. Anlaştık mı?"

Selianne bariz bir isteksizlikle başını salladı. "Eğer istediğin buysa, Ellie."

"Öyle." Ellysetta zoraki bir gülümsemeyle arkadaşına sarıldı ve irkildi. Selianne'in kucaklaması tuhaf bir şekilde bunaltıcıydı. *Sadece hayal gücüm*, Ellie düşündü. Selianne'in gözlerinin siyah gölgelerle titreşiyor gibi görünmesini sağlayan ve Ellie'ye genç saldırganını tatsız bir şekilde hatırlatan ışık hilesi de öyleydi. Hâlâ

...

"Sel," diye fısıldadı tereddütle, "senin için her şey yolunda mı? Başın belada değil, değil mi?"

Selianne geri çekildi. "Ben mi? Dünyayı yakıp yıkan adamla evlenecek olan ben değilim."

"Sadece Rain beni Büyücülerin Eld'de doğan herkesi kontrol edebilecekleri konusunda uyarmıştı." Dudağını ısırdı. Selianne cevap vermeyince ekledi, "Annen orada doğmuş. Babanla evlenene kadar oradan ayrılmadı. Rain'e göre, sana ve bana zarar vermek için kullanılabilirmiş."

Selianne'in gözlerindeki her türlü gölge, daha önceki suçluluk duygusu gibi kaybolmuş, yerini dehşete bırakmıştı. Hızlı bir kendini . "Ona kızdan bahsettin mi?"

Ellie'nin çenesi düştü. "Tabii ki hayır! Bunu asla yapmam!"

"O zaman nereden biliyor?"

"Öyle değil. Öyle demek istemedim." Bu nasıl bu kadar çarpıtılmıştı? "Özellikle annen hakkında konuşmuyordu. O Eld hakkında konuşuyordu

ve Büyücülerin onları çocukluktan itibaren nasıl kontrol edebildikleri."

"Ellie, annem beni seviyor. Ve sen de, bu konuda. İkimizi de incitecek bir şey yapmadan önce öldü."

"Seni sevdiğini biliyorum Sel. Kastettiğim bu değildi. I-"

"Bence daha fazla bir şey söylemesen iyi olur. Bu kadar aşağılık bir şeyi düşünebildiğini bilmek bile annemin kalbini kırar. O büyücülerin kölesi falan değil."

"Sel... lütfen... özür dilerim. Annen hakkında kötü bir şey ima etmek istememiştim."

Selianne burnunu çekti. "Gitsek iyi olacak. Annen ve Başpiskopos bekliyor."

Ellie'nin kaşları alnının yarısına kadar kalktı. "Selianne, seni küçük ukala. Onurumu ve ailemi bırakıp bir deniz kaptanıyla kaçmamı önerdiğin için seni daha yeni affetmiştim. Şimdi de Eld'in bana ulaşmak için sana ve annene zarar vereceğinden endişelendiğim için mi telaşa kapıldın?" İnanamayarak güldü. "Dün *bıçaklandım*. Neden normalden biraz daha şüpheli olabileceğimi anlayamıyor musun?"

Selianne'in kızgınlığı geçti. "Ne kadar aptalca davranıyorum. Yemin ederim bana ne oldu bilmiyorum." Başını salladı. "Senin arkadaşın ve yol olmam gerekirken, burada iğrenç bir ahmak gibi davranıyorum. Özür dilerim. Arkadaş mıyız?"

"Elbette. En iyisi." Tekrar sarıldılar, sıkıca sarıldılar ve Ellie bu kez kucaklaşmada gerçek bir ilgi ve sevgiden başka bir şey hissetmedi. Ayrıldıklarında annesinin giderek artan bir öfkeyle el kol hareketleri yaptığını gördü. "Sanırım gitsek iyi olacak," dedi. "Büyükbaba Tivrest sabırsızlanmaya başladı."

Ellie Bel'e işaret etti ve gizlilik örgüsü çözüldü. O ve Selianne aceleyle Lauriana ve Başpiskopos'un yanına gittiler.

Gelin Kutsama töreninin ilk ayinleri dualar, ilahiler ve meditasyonlarla dolu uzun ve gürültülü bir olaydı. Neyse ki her şey sorunsuz ilerledi. İşleri bittiğinde Ellie, Selianne ve annesini çabucak kucakladı ve Rain ve Usta Fellows ile buluşmak için aceleyle eve gitti.

Lauriana, Ellie'nin ayrılmasından sonra, yaklaşmakta olan

ve düğün programını Başpiskopos ile görüştü. Tam bir zil sonra katedralden çıktığında Selianne'in onu bekliyor olması onu şaşırttı. "Selianne? Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

Lauriana'nın çocukluğundan beri tanıdığı genç kadın, Ellie'yle birlikte bir kabahati itiraf ederken hep yaptıkları gibi ellerini birbirine kavuşturdu. "Sizinle konuşmam gerekiyordu Madam Baristani ama bunu Ellysetta ve Fey'in önünde yapamazdım."

"Benimle ne hakkında konuşacaksın, Selianne?"

"Ellie, Madam Baristani ve Fey hakkında." Selianne ellerini kavuşturdu. "Onun için çok endişeleniyorum. Çok endişeliyim."

Ellie eve döndüğünde Rain yalnız değildi. Marissya ve Dax da onunla birlikteydi ve uzun zaman önce başladığı belli olan şiddetli bir tartışma yaşanıyordu. -devam ediyordu. Ellie içeri girdiğinde üçü de ama odadaki gerginlik Ellie'nin dişlerini kenetleyecek kadar yoğundu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Rain. Bir köşeye çekildi ve orada durup kollarını kavuşturarak pencereden dışarı baktı.

"Hiçbir şey değil," diye düzeltti Marissya. "Söyle ona Rain. Feyreisa'ya *shei'tan'ının* neler yaptığını anlat. Bilmeye hakkı var."

Ellie sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi Marissya'ya baktı. *Shei'dalin*'in sesi aslında... *kızgın* geliyordu. Hatta öfkeliydi. Peçeleri geriye atılmış, yanakları renkten renge girmiş görüntüsü de bunu doğruluyordu. Kanıtı kendi gözleriyle görmeseydi Ellie bunun mümkün olduğuna asla inanmazdı. Dax'e baktı. Başı öne eğik, omuzları çöküktü ve sanki daha önce defalarca dinlediği bir tartışmaya katlanmaktan acı duyuyormuş gibi burnunun kenarını sıkıyordu.

"Söyle ona Rain," diye tekrar havladı Marissya. O söylemeyince *shei'dalin*, elleri kalçalarında Ellie'ye döndü ve "Konsey Lordlarını *atış talimi* için kullanıyor!" dedi.

Ellie'nin çenesi düştü ve inanmayan gözlerle Rain'e baktı. "Sen yapmadın."

Kırmızı bayraklar yanaklarını kararttı.

Ellerini yüzüne götürdü. "Oh, tanrılar, yaptın."

Çenesi sıkıştı. "değildi. Düzinelerce Fey'cha'yı ateşlemeye başlamadım. Sadece bir Fey'cha'ydı ve bir noktaya değiniyordum."

"Meselenin *silahla* halledilmesi *mi gerekiyordu?*"

"Bir suçun işlendiği yerde bir Fey'cha bulmanın mutlaka *dahl'reisen*'in işin içinde olduğu anlamına gelmediğini kanıtlamak için Fey silahları dövüldüğünde içine işlenen geri dönüş örgüsünü anlatmaya çalışıyordum. Bir gösterinin daha etkili olacağını düşündüm."

"Neredeyse Lord Bevel'in kulaklarını sandalyesine yapıştırıyordu," diye araya girdi Marissya.

Ellysetta dehşete düşmüş şaşkınlıkla ona bakmaya devam edince Rain, "*Siyah* kullandım," diye haykırdı. "O küstah küçük *bogrot* hiçbir zaman tehlikede değildi."

Marissya, "O küstah küçük *bogrot*, Konsey'de oyuna ihtiyacımız olan bir lord," diye karşılık verdi. "Senden o soylularla dost olmak için buluşmanı istedim, onları daha da yabancılaştırmak için değil. Onlara öfke ve tehditten fazlasını gösteremezsen bizi asla desteklemeyecekler Rain."

"Mantıklı olmayı denedim ama hiçbir yere varamadım. Eğer kendi güvenliklerini sağlayamayacak kör ve kibirlilerse, bırakın ölümü seçsinler! Fey onuruna yönelik bu sürekli hakaretlerden, yaptığımız onca fedakârlığa yönelik bu yaygın aşağılamadan sonra, bu aptallara ne olacağı artık umurumda değil!"

Ellysetta, "Ben önemsiyorum," dedi.

Yağmur şaşkınlıkla ona doğru döndü. Dax bir şeyler söylemeye başladı ama Marissya kolundan tutup başını salladı, sonra da cesaretlendirici bir bakışla Ellysetta'ya döndü. "*Konuş küçük kardeşim. Onun duymasını sağlayabilirsin.*"

"Burası benim vatanım," dedi Ellysetta. "Bunlar benim halkım. Benim ailem. Dostlarım. Gerekirse soylulardan nefret edin ama tehlikede olan sadece onlar değil."

"Ellysetta-" Rain ona doğru adım attı. Kızın havaya kaldırdığı eli onu

durdurdu. "Hayır, beni dinle. Eğer inandığın gibi Büyücüler yeniden

yükseliyorsa, o zaman

Celiera tehlikede. Büyüye karşı savunmamız yok. Sen olmadan, Fey olmadan onların eline düşeriz. Bunu biliyorsun."

Rain, "Celiera'dan sanki hâlâ bize değil de onlara aitmişsin gibi bahsediyorsun," dedi.

"Hepiniz beni kendinizden biriymişim gibi kabul ettiniz ve bunun için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam ama ben Celierian'ım, Rain. *Burası* benim vatanım. Ülkemi ve halkımı yıkıma terk edersem birlikte nasıl bir mutluluk bulabiliriz?"

Çok hareketsiz kaldı. "Eld anlaşmasının geçmesini engelleyemezsem senetimizi reddedeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil-"

"Çünkü Celerialılar kendi seçimlerini yapmakta özgürdürler, ancak bu özgürlüğün bir bedeli vardır. Tıpkı Feyler gibi onlar da seçimlerinin sonuçlarıyla yaşamak zorundadırlar. Dorian'ı uyardım. Ona sınırların açılmasının iki ülke arasındaki ittifakı sona erdireceğini söyledim. *Primus*'u çağırması için ona yalvardım. Şu anda buna bir son verebilirdi ama . Taş gibi sağlam bir kanıt olmadan, Konseyinin isteklerine karşı hareket etmeyecektir. Gücünü gasp ettiler ve o da bunu yapmalarına izin veriyor."

"Peki ya Konsey bunu engellemek için hiçbir çaba göstermediğiniz için anlaşmayı onaylarsa, o zaman ne olacak?" diye karşılık verdi, geri adım atmayı reddederek. "Büyücülerin güçlerini yeniden oluşturdukları konusunda haklıysan, Celiera'yı onlara terk etmek onlara sadece milyonlarca ruh, ordularının saflarını şişirmek için milyonlarca asker daha kazandıracak. Fey *bunu karşılayabilir mi?*"

Rain'in ağzının kenarı bir hırıltıyla kalktı.

"Demek istediğim," diye bitirdi Ellysetta sessizce, "en azından denemelisin. Soylular hakkında ne hissettiğin önemli değil, çünkü bu sadece onlarla ilgili değil." Kısa bir kahkaha attı. "Bu akşamki yemek için çok korkuyorum. Varlığımın yarardan çok zarar getireceğinden korkuyorum. Soyluların her hareketimi izleyeceğini biliyorum ve birçoğu muhtemelen alay edecek, sizi gözden düşürecek bir şeyler bulmayı umuyor. Ama Kral Dorian katılmamızı istedi, ben de gideceğim, çünkü ne düşünürsem düşüneyim, Büyücülerin durdurulması gereken çok gerçek bir tehdit olduğuna inandığınızı biliyorum. Uyum sağlamak için elimden geleni yaptım, nasıl giyindiğimi, nasıl konuştuğumu, nasıl davrandığımı değiştirdim, çünkü

Lordlar Konseyi'ni kazanmak için toplayabileceğiniz her avantaja ihtiyacınız olacağını biliyorum ve başarısızlığınıza ben sebep olsaydım buna dayanamazdım."

"Sana daha önce de söyledim, değişmek zorunda değilsin. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Konuşan eşim Rain, Fey kralı Rain değil. Ben bir ahşap oymacısının kızıyım, damarlarımda bir damla asil kanı olmayan bir halktanım. Beni kendileriyle aynı odada bulundurmayı bile hakaret sayacak lordlar var. Bu da beni bir sorumluluk haline getiriyor."

Bir ses çıkardı -yarı gırtlaktan hırlama, yarı acı bir lanet- ve ona doğru geldi. Elleri ona uzandı, yanaklarının üzerinden saçlarının kalın sarmallarına doğru kaydı. Nazik, inatçı baskı başını geriye yatırdı ve onu yüzüne zorladı.

"Sen bizim kraliçemizsin, Feyreisa'mızsın. Sen hepimiz için parlayan bir fenersin. Ve eğer içlerinden biri bile sana hakaret ederse, hepsi gazabımın sınırını hissedecek."

Elleri onunkileri kapattı. Gerçeği duymayacaktı. Bu konuda değil. Ama öfkenin onu kör etmesine izin veremezdi. Hele büyücüler konusunda haklıysa. "Bana söz ver Rain. Soylular sana, Fey'in kurbanlarına, hatta bana ne kadar hakaret ederse etsin, halkımı Büyücülere terk etmeyeceğine söz ver."

"Bir Fey'den eşine yapılan hakaretleri görmezden gelmesini isteyemezsin." "Ama yine de soruyorum."

"*Shei'tani*-"

"Bana söz ver, Rain." Geri adım atmayı reddederek bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Söz ver bana, *Shei'tan*."

Gözleri yenilgiyle kapandı. Ona ilk kez *shei'tan diyordu* ve dudaklarından dökülen o tek, çok uzun zamandır beklediği kelimenin sesi direncini kırdı. Kocas, sevgilisi, ruhunun eşi: ona böyle seslendiğinde, onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Başını eğdi ve öpmek için ellerini dudaklarına götürdü, sonra bir teslimiyet jestiyle alnını ellerine bastırdı. "Öfkeme hakim olacağıma söz veremem ama deneyeceğim. Ve sadece senin iyiliğin için, *shei'tani*, hakaretin beni Celieria için savaşmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

güvenlik."

Ön kapıdan boğuk bir ses geldi. Efendi Fellows eşikte durdu, gözleri kuşkuyla parlıyordu. "İşte bu," "bir kraliçenin zarafetiydi."

Jiarine Montevero ve iki nedimesinin daha eşlik ettiği Annoura, saray mutfaklarına doğru yürüdü ve her akşam olduğu gibi bu akşamki devlet yemeği için yapılan hazırlıkları bizzat denetledi. Tairen Ruhü ve köylü gelini için şatafatlı bir davet vermek her ne kadar canını sıksa da, Celieria'lı Annoura'nın konuklarını saray imkânlarının elverdiği ölçüde ağırlamadığının söylenmesine asla izin vermezdi. Zenginlik ve mükemmellik onun saltanatının alamet-i farikasıydı. Bu gece bundan daha azını sunmak onu kötü bir şekilde yansıtacaktı.

Duan Parlo Vincenze onun yanında durmuş, bembeyaz bir aşçı giymiş, menüdeki son değişiklikleri detaylandırırken, o ve hanımları da onun kendileri için hazırladığı mezeleri tadıyordu.

"Teşekkür Duan Vincenze," dedi Annoura, Duan sunumunu bitirdiğinde ve Annoura örnek yemeklerin tadına bakmayı bitirdiğinde. "Kendinizi bir kez daha aştınız."

Şef eğilerek teşekkür etti ve kraliçe ile maiyeti sarayın şarap mahzenlerine doğru ilerlerken mutfaklarına geri döndü. Kraliyet sofrasına gelen her içeceği bizzat denetleyen ve onaylayan Gillam Usta, soğuk mahzenlere açılan büyük ve ağır kapıların önünde onları bekliyordu. Onları bir selamla karşıladı ve Annoura ile üç nedimesini, bu akşamki yemek için önerilen şarapları koyduğu küçük bir masaya götürdü; her biri Duan Vincenze'nin menüsünü tamamlamak üzere özenle seçilmiş toplam altı şarap.

Annoura ve hanımları şarapların her birini tattılar ve bu tadımlarda her zaman olduğu gibi, dördüncü küçük kadehin sonunda kadınlar özenle geliştirdikleri nişastalarının bir kısmını kaybederek gülmeye ve sarayın diğer üyeleri hakkında sivri espriler yapmaya başladılar. Altıncı kadehte şakalar Fey'e ve Tairen Ruhü'nün köylü doğumlu gerçek eşine yöneldi.

"Sizi bilmem ama Tairen Ruhü beni tedirgin ediyor." Kraliçenin kıdemli nedimesi Leydi Thea Trubol dramatik bir şekilde ürperdi. "Kızın nişanının bozulduğu gün saraydaydım ve

Dürüst olmak gerekirse hanımlar, onda kesinlikle hayvani bir şeyler var. O Fey'cha'larından biriyle neredeyse Bevel'in kulaklarını arkaya ittiğini duydunuz mu?"

Jiarine homurdandı. "Bevel'inki kadar büyük bir kafayla nasıl kaçırmış

olabilir ki?" Üç kadın kahkahalara boğuldu ve Annoura bile gülümsedi. Bevel, çok genç ve çok yaşlı kadınlara karşı şehvetli bir iştahı olan kötü şöhretli bir zamparaydı.

saraya yeni gelen masumlar. Hizmetçi kızlardan önemli bir aileye bağlı olmayan asil Seralara kadar, ne kadar çaresiz , onlardan o kadar çok hoşlanırdı.

"Umalım da Bevel bu gece Fey Kralı'nın kızının peşine düşecek kadar aptal olmasın," dedi Leydi Thea. "İlk birkaç kadeh pinalle'den sonra ne kadar azgınlaştığını biliyorsun."

Jiarine yeni bir kıkırdama nöbetine girdi, sonra bir eliyle ağzını kapattı. "Hayır, hayır, işte daha da iyi bir fikir. *Kız* bu gece sarhoş olup kendini rezil etse eğlenceli olmaz mıydı? Fey bunu asla unutamaz!"

Kadınların hepsi gülerek onayladı ve Gillam Usta'nın seçtiği şarapların son örneğini de bitirdiler. Bitirdiklerinde, onları açık keflee kiler kapısının önündeki daha küçük bir masaya götürdü ve kadınları yemekten sonra kafalarını boşaltmak için seçtiği keflee karışımını denemeye davet etti. Annoura teklif edilen fincanı reddetti ve keflee tenceresinden tüten zengin aromadan birkaç adım uzaklaştı.

Bu hareket onu açık kiler kapısına yaklaştırdı ve keflee fiçilerinden birinin üzerinde duran kendine özgü mor ipek çantayı dondu kaldı. "Usta Gillam, bu nereden geldi? Şu mor çanta."

Gillam Usta boş boş baktı. "Neden... Ben... Ben... Majesteleri, bilmediğimi itiraf etmekten dehşete düştüm."

Elinde fincan ve fincan tabağı olan Jiarine, ayağı takılarak Gillam'ın omzunun üzerinden keflee kilerine baktı. "Oh, bu mu? Dün siz kralla birlikteyken hizmetçilerden biri bana getirdi Majesteleri. Bunu ofisinizde bulunduğunu söyledi. Pahalı nadir karışımlarınızdan birine benziyordu, bu yüzden dün gece Efendi Gillam'ın asistanı Bili'ye buraya getirmesini söyledim." Annoura cevap vermeyince Jiarine kaşlarını çatı. "Majesteleri? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ne?" Annoura başını salladı, tehlikeli sarhoşluk ve neredeyse ihanete uğradığı anıları hatırladı. "Oh, hayır. Teşekkür , Leydi Jiarine. Size de teşekkür ederim Efendi Gillam. Her zamanki gibi her şey kontrolünüz altında."

Döndü ve hızla kilerden, kefler kilerinden ve o lanet olası mor tozlu harabe torbasından uzaklaştı.

Norban'da Sian vel Sendaris, Hound and Boar'ın tıknaz meyhanecisinin yirmi yıllık anılar üzerine kafa yormasını beklerken güler yüzlü gülümsemeyi zorladı. Dün tüm gün süren arama ve soruşturmalarda hiçbir şey çıkmamıştı ve bugün de daha iyisi beklenmiyordu.

"Hayır," dedi meyhaneci. "Hayır, Pars Grolin adında bir adam hatırladığımı söyleyemem."

"Şu boylarda, parlak kızıl saçlı ve yeşil gözlüydü." Sian'ın yanındaki Torel vel Carlian elini çene hizasında salladı. "Ve belki de küçük kızıyla birlikte seyahat ediyordu."

"Mmm, hayır, bir şey . Üzgünüm." Elindeki bardağı kurulamayı bitirdi ve diğer birkaç düzine bardağın bulunduğu rafa koydu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Sian elini bar tezgahına doğru uzattı.

Meyhaneci bir an tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Gençken Kral'ın Ordusu'nda görev yaptım. Yaklaşık kırk beş yıl önce, Fey kılıç ustaları hâlâ kralın adamlarına kullanmayı öğretirken. Gördüğüm en iyi kılıç ustalarıydı." Sian'ın elini sıktı. "Hatta içlerinden biri beni antrenmanları izlerken yakaladığında bana da bir iki şey öğretmek için zaman ayırmıştı."

Adamın elini tutarken Sian'ın içinden bir anı seli aktı. Meyhanecinin ordudaki günlerine ait görüntüler, eğitim talimleri yapan siyah saçlı bir Fey savaşçısının görüntüleri, savaşın korkutucu görüntüleri. Sian bu görüntüleri filtreleyip yabancılar, kızıl saçlar ve bebek kızlar hakkında ektiği ipliğe odaklanmaya çalıştı ama meyhanecinin savaş ve Fey anıları çok güçlüydü.

"Ben sadece bir çocuktum ve bir topun arkadaşıydım," diye devam etti adam. "Bana öğretmesi için bir neden yoktu ama öğretti. Yirmi adımda bir hançeri isabetli bir şekilde fırlatabilmem ve bir kılıç darbesini savuşturabilmem için yeterince öğretti. Ve bu 1943'te hayatımı kurtardı. O zamandan beri Fey'e karşı bir sevgim var. Çoğu insandan daha çok.

" "

El sıkışma sona erdi ve meyhanecinin bilincinden Sian'ın bilincine son bir görüntü seli aktı. Kürsüde duran ve Feyleri Karanlık Lord'un ruhsuz hizmetkârları olarak kınayan bir rahibin rahatsız edici görüntüleri. Celieria halkına, güzel bir yüze bürünmüş kötülüğün cazibesinden kurtulmaları ve Celieria'yı Gölge'nin hizmetkârlarından temizlemeleri çağrısında bulunuyordu. Kasaba meydanı bir tür şenlik ateşiyle alev alev yanıyordu ve köylüler kişisel eşyalarına benzeyen şeyleri ateşe atmak için yaklaşıyorlardı. Beyaz-sarı saçlı bir rahip yakınlarda durmuş, ateşin yarattığı rüzgârda dönen hacimli kapüşonlu pelerini ile etrafı izliyordu.

"Eğer bu Grolin denen adamdan kasabada haber alamazsanız, Brind Palwyn'i deneyebilirsiniz. Bracken yakınlarındaki ormanda yaşıyor, buradan yaklaşık otuz mil batıda, ama eskiden hemen kuzeyde, eski taş ocağının yakınında yaşırdı. Babası oduncuymuş. Kalfa arkadaşınız Brind'in ailesi öldürülmeden önce onlar için demircilik yapmış olabilir."

Sian'ın kulakları . "Öldürülmüş mü?" Norban gibi küçük, uykulu bir mezrada cinayet alışılmadık bir olaydı.

"*Ta.* İkisi de yaklaşık yirmi üç yıl önce haydutlar tarafından öldürüldü, evleri temellerine kadar yakıldı. Brind o zamanlar henüz bir delikanlıydı. , senin kalfa arkadaşının kasabada olduğunu söylediğin sıralarda ölmüşler." Meyhanecinin önceden açık olan bakışlarını ihtiyat gölgeledi. "Onları öldüren adamları hiç kimse bulamadı."

Torel adama, "Pars onurlu bir adamdı, bir yabancıyı savunmak için canını verebilecek biriydi," diye güvence verdi. Pars Grolin'in ölümünden yedi yüz yıl sonra bile Torel, bir başkasının arkadaşının onurunu zedelemesine izin vermezdi. "Feyler saygılarını hafife almazlar, ne de layık olmayanlara."

Meyhanecinin yüzü kızardı. "Özür dilerim. Kuzeyde şüphecilik doğal bir şeydir. Brind'le konuşmak istiyorsanız, Kral Yolu'ndan kuzeye, Kartaca Yolu'na yaklaşık iki mil gidin, sonra otuz kadar daha batıya gidin. Evi nehrin hemen dışında, şelalenin yanında. Yabancılardan şüphelenir, o yüzden sizi Wilmus'un gönderdiğini söyleyin. Ve gün batımından sonra dışarı çıkarsan dikkatli ol. Bu ormanlar gece karanlığından sonra pek güvenli değildir."

"Teşekkür ederiz," dedi Torel. "Tanrıların kutsamaları üzerinizde olsun."

"Ne düşünüyorsun, Torel?" Handan çıktıklarında Sian mırıldandı. "Bu adamı ziyaret etmek için batıya mı gitmeliyiz?"

"Önce burayı bitirelim. Birkaç çanın daha zararı olmaz."

Torel'in dudakları kalktı. "Tabii hava karardıktan sonra ormandan korkmuyorsan."

Sian, Torel'i itti. "Kavrul." Sonra ifadesi ciddileşti. "O soluk saçlı rahip ve şenlik ateşi hakkında halktan duyduğumuz anılar hoşuma gitmiyor. Işık Kilisesi ne zamandan beri Fey'in Karanlık Lord'a hizmet ettiğini vaaz etmeye başladı?"

"Güzel soru. Bu kesinlikle bu gece General Vel Jelani'ye vereceğimiz rapora dahil etmemiz gereken bir şey."

Ellysetta'nın Üstat Fellows'la olan dersi istediğinden çok daha hızlı geçti. Çok geçmeden saat kulesi çaldı ve Üstat Fellows ayrılmaya hazırlandı. Ellie onu kapıya kadar geçirirken, "Her şey için teşekkürler Üstat Fellows," dedi. "Umarım bu gece verdiğiniz eğitimin hakkını verebilirim."

"İkimizin de paylaştığı bir duygu, inanın bana." Efendi Fellows'un ifadesi yumuşadı. , bu gece kimsenin size Bayan Baristani demesine izin vermeyin. Leydi Ellysetta ya da Leydi Feyreisa diyeceksiniz. Daha azı kasıtlı bir hakarettir.

Ve gülümsemeyin; iyilik yaptığınızı düşünürler. Sadece ciddi ve nazik olun. Kıpırdama, gülme ve Cennet'in hatırı için, bir başkası tarafından doğrudan konuşmaya dahil edilmediğin sürece konuşma. Feyler seni kraliçeleri ilan etti. Sessiz kalıp durmak, konuşup aptal olduğunun kanıtlanmasından çok daha iyidir."

Eşikten adımını attı, sonra durakladı ve son bir tavsiye için geri döndü. "Şunu unutmayın Leydi Feyreisa: Kraliyet bir ruh halidir. Bir kraliçe gibi davranın, buna kalbinizde inanın ve bir kraliçe herkesin göreceği şeydir.

Alacakaranlık şehrin üzerine çökerken Den, Mavi Midilli Hanı'na girdi ve Kaptan Batay'ın odasına giden merdivenlere yöneldi. Sorrelian'ın istediği her şeyi yapmıştı ve hâlâ Ellie Baristani'yi yakalamaya yaklaşılamamıştı. Kaptana haddini bildirmenin zamanı gelmişti. Den Brodson kimsenin uşağı değildi. Çabalarının karşılığını almak istiyordu.

"Orada değil," dedi hancı Den onun yanından geçerken. Den durakladı ve hırladı, "Ne dedin sen?"

"Sorrelia. Bu gece dışarı çıkacağını ve geç saatlere kadar dönmeyeceğini söyledi. Ama bunu sizin için bıraktı." Hancı cebinden mühürlü bir not çıkardı.

Den notu kaptı ve mührü kırdı, Batay'ın onu yakalayamadan kaçmasına sinirlendi. Sonra kğit parçasının üzerine karalanmış emirle daha da sinirlendi. Kapağında mücevherler olan bir müzik kutusu mu? Yedi Cehennem adına Batay'ın bir şeye ne ihtiyaı vardı?

Den notu buruşturdu ve cebine koydu. "Geldiğinde ona burada olduğumu söyle. Yarın geri geleceğim."

Mavi Midilli Hanı'ndan ayrıldıktan sonra kiraladığı özel arabada Kolis, Goodman Black'in sıradan kıyafetlerini örtmek için giydiği kapuşonlu pelerini çıkardı ve Batay'ın mavi çapraz kılıç dövmesini yanağından silmek için yapma büyüsünü fısıldadı. Pelerini katladı ve saçlarını Goodman Black'in taktığı gibi düzgün bir şekilde arkadan bağladı, ardından araba Arnavut kaldırımli sokaklardan geçerek iskelenin yanındaki genelev bölgesinden çok da uzak olmayan bir pansiyona doğru ilerlerken arkasına yaslandı.

Ortak salon, Goodman Black önünden merdivenleri çıkarken saygılı bir reverans yapan ve birkaç dakika sonra gizemli bir güzellik, kapuşonlu bir pelerinle içeri girip aynı merdivenleri çıktıktan sonra tüccarın girdiği kapıyı çaldığında tekrar reverans yapan ev dışında boştu.

Kolis Manza kapı açıldığında döndü ve Jiarine Montevero'ya gülümsedi. "Büyüleyici görünüyorsun, evcil hayvanım. İçeri gel ve kapıyı arkandan kapat."

Yarım saat sonra Jiarine ayrıldı. Az önce ayrıldığı odadaki yatakta, Kolis'in bedeni boş ve ürpertici bir şekilde yatarken, bilinci Jiarine'in genç, kıvrak kadın formunun içinde var olma hissine hayret .

Ellie yatak odasının aynasındaki yansımasına baktı. Bir zilden kısa bir süre sonra Celieria'nın en yüksek rütbeli soylularına takdim edilecekti ve Efendi Fellows'un ona onların yanında nasıl davranması gerektiğini öğreteceği iki kısa öğleden sonrayla birlikte, her şeyi berbat edeceğinden korkuyordu.

"Çok güzel görünüyorsun Ellysetta," dedi annesi kapı aralığından.

Ellie döndü ve annesine araştıran bir bakış attı. Annesi öğleden sonra döndüğünden beri alışılmadık derecede sessizdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, kit, biliyorum."

Ellie tekrar yansımasına döndü. Gerçekten de daha önce hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu. İlk yeni balo elbisesi gelmişti ve muhteşemdi. Cildini parlıyormuş gibi gösteren zengin mor bir brokardan yapılmış olan elbise gövdesini sarıyor, Ellie'nin sahip olduğunu hiç bilmediği kıvrımları ortaya çıkarıyor ve düşük, kare yakası korseli göğüslerini okşuyordu. Dar kolları kollarının üst kısmına sıkıca oturuyor, kollarını indirdiğinde yere değen kırmızı ipek astarlı bir perdeyle dirseklerinde son buluyordu. Etekleri düz, akıcı çizgiler halinde ayaklarına kadar iniyordu. Elbisenin zarif sadeliği ve yakışan kesimi Ellie'yi uzun boylu ve çelimsiz biri gibi göstermek yerine kraliyete bir görünüme kavuşturmuştu. Kraliçenin kendi kuaförünün tecrübeli çırağı tarafından hazırlanan saçları, özenle örülmüş bukleler ve örgülerden oluşuyordu. Belliard'ın hançeri bir kalçasında, Kieran'ın altın kılıfında asılıydı.

Yağmur'un ona verdiği elmas kolyeye dokunmak için elini boğazına götürdü. "Bana gülmelerinden çok korkuyorum, kraliçe gibi davranan bir marangoz kızı."

"Işğın Efendisi'nin gözünde hepimiz eşit derecede değerliyiz." Lauriana ellerini Ellie'nin omuzlarına koydu ve aynada kızının gözleriyle buluştu. "Bana Doğru Yol'dan ayrılmayacağına söz ver, Ellie. Solan Diyarlar'da bile ibadetlerini yerine getireceğine ve ruhunu kötülüğe karşı koruyacağına söz ver."

"Anne?" Ellie şaşkınlıkla döndü ve annesinin ellerini tuttu. "Neyin var?"

"Sadece bana söz ver."

"Yapacağımı biliyorsun anne." Ama Ellie dudağını ısırды. Bugün katedralde olanlar dışında, Rain Tairen Soul'un hayatına girdiği günden beri hiç dua etmemişti. Rüyaları ona bunu mu söylüyordu? Sürekli tetikte olmazsa ruhunun karanlığa gömüleceğini mi? "İstersen şimdi seninle birlikte dualarımı edeceğim."

"Sen yapar mıydın?"

Annesinin gözlerindeki şaşkınlık canını acıttı. Ellie gözyaşlarını geri kırıptı. Son birkaç gün aralarını bu kadar açmış mıydı? "Tabii ki yapacağım." Annesinin elini tuttu ve yatağın yanında diz çöktü. İbadetler, Ellie'nin ne olursa olsun annesiyle paylaşabildiği tek şeydi, annesinin sevgisini her zaman en güçlü hissettiği zamanlardı. Başını eğip gözlerini kapattı ve o tanıdık sözleri mırıldandı. "Kutsal Adelis, Işığın Efendisi, parlaklığını üzerimde parlat. Şanlı Baba, Ruhumun Güneşi, karanlığa karşı durabilmem için bana güç ver. Adelis, Parlak Olan, Kalbimin Efendisi, beni kutsa ve her zaman Işıktaki tut." Işığın Efendisi'nin yelpaze dalgasını verdi.

"mutlu," diye mırıldandı Lauriana. Ayağa kalktıklarında Lauriana'nın gözleri yaşarmıştı ve kızına sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, yavrum."

"Ben de seni seviyorum anne. Sen benim yol göstericimsin."

Annem geri çekildi ve avuçlarının içiyle gözlerini sildi. "o zaman," dedi sert bir sesle. "Seni takip etmeyeceğim. Fey'in önünde sulama kabını çevirerek kendimi utandırmak istemem."

Ellysetta merdivenlerden indiğinde Rain onu bekliyordu. Bir kez daha muhteşem siyah, kırmızı ve mor giysiler içindeydi; boynunda büyük altın disklerden ve Tairen'in Gözü kristallerinden oluşan bir zincir vardı. Altı köşeli tacı alnında duruyordu ve heybetli ve krallara layık görünüyordu.

Kaşlarını çatıyordu.

Ellie'nin midesindeki düğüm sıkılaştı.

Bakışları tek bir eleştirel hareketle onu . "Bu gece o kolyeye ihtiyacın olmayacak. Bel, mücevherlerini getir."

Ellie ani bir acı patlamasını gizlemek için gözlerini indirdi ve kolyesinin tokasını açmak için başının arkasına uzandı. Ne bekliyordu ki? Sırf muhteşem bir elbise giydiği ve saçını yaptırdığı için gözlerinin kamaşacağını mı?

Bel ipek kaplı bir kutu taşıyarak yaklaştı. *Çok güzelsin, Ellysetta Baristani.'*

Ona titrek bir gülümseme verdi.

Onun yanında, Rain sanki biri ona vurmuş gibi sessiz bir homurtu çıkardı. Kaşları çatıldı ve Bel'e karanlık bir bakış fırlattı. Sonra dikkatini Ellie'ye çevirdi ve Ellie'nin duyularına hafif bir özürle karışan sıcak bir onay dokundu. "Bu Fey'e gurur veriyorsun, Ellysetta."

Ona bakmadan başını salladı.

Sanki konuşacakmış gibi bir nefes aldığını ve bir iç çekişle tekrar verdiğini duydu. "Kutuyu aç, Bel," dedi adam.

Bel ipek kaplı kutunun kapağını geri çekti ve Ellysetta hayretler içinde nefesini tuttu. Zengin kadife astarın üzerinde inciler, değerli mücevherler ve üç büyük, pırıltılı Tairen'in Gözü kristaliyle süslenmiş göz alıcı bir altın taç parlıyordu. Eşit derecede çarpıcı iki kristal, bir çift muhteşem altın bileziği süslüyordu.

"Bu mücevherler sadece bu gece için bir hediye," dedi Rain. "Tairen'in Gözü kristalleri beşlinizin *sorreisu kiyr*, yani Ruh Arayışı kristalleridir. Seni kraliçemiz olarak Celieria'ya takdim ederken bunları takmanı rica ettiler."

Ellysetta odaya göz gezdirdi ve beşli grubundaki her bir savaşçının parlayan gözleriyle tanıştı. "Bu onur bana ait. Hepinize teşekkür ederim."

Yağmur tacı yerine yerleştirip bileklerine bilezikleri takarken kıpırdamadan durdu. Mücevherlerin tenine değdiği yerler karıncalandı, sanki *sorreisu kiyr* sıcak, canlı bir enerjiyle uğulduyordu. Ve Rain'in duyguları daha net, daha keskin görünüyordu. Onun sarmal gerginliğini ve damarlarında parlayan öfke kıvılcımlarını hissedebiliyordu.

"Yağmur?" Onun eline

dokundu. "Gitmeliyiz."

"Bir dakika." Sol bir adım öne çıktı. "Bu güzel genç kadını gitmeden önce öpmem gerekiyor." Sıcak, sevgi dolu kollar onu sardı. Taze odun talaşı ve pipo dumanının tanıdık kokusu burun deliklerini doldurdu. "Seni seviyorum Ellie, kızım," diye fısıldadı Sol.

Ellie'nin gözlerine taze yaşlar doldu. Kimse görmeden gözlerini kırıştırdı ve babasının kucaklamasına karşılık verdi. "Ben de seni seviyorum baba."

"Bu gece iyi eğlenceler."

"Eğleneceğim," diye

yalan sęyledi.

Dışarıda bir kraliyet arabası bekliyordu. Arabanın kapısının yanında duran peruklu uşak Ellie'nin araca binmesine yardım etti. Mavi kadife minderlere oturdu, ellerini kucağında birleştirdi ve uzak pencereden ailesinin evini çevreleyen insan kalabalığına baktı. Garip, rahatsız edici bir karanlık hissi zihnini kapladı ve ensesindeki tıyler diken diken oldu. Sıkıntıyla kalabalığı taradı. Den Brodson'ın yızı uzaktan ona bakıyordu, gızleri kızı niyet ve engellenmiş arzuyla doluydu.

Siyah deri gızının ucuyla hareket etti ve Ellie başını Rain'in karşısındaki koltuğa oturmasını izledi. Tekrar pencereden dışarı baktığında Den gitmişti.

"Ellysetta?" Rain'in endişesini daha onun sesini duymadan hissetmişti. "Seni korkutan bir şey mi var?" Araba ileri doğru savruldu ve ayrılan kalabalığın arasından yuvarlanmaya başladı.

"Hayır, ben iyiyim." Den ona ya da ailesine karşı bir tehdit oluşturmuyordu. Fey bunu gırmüşti.

Yağmur'un dudakları belli belirsiz bir yız ifadesiyle gerildi. "Az önce duygularını incitmek istememiştim. Bel bana ne kadar gızel gıründüğünü sıylemediğim için duyarsız bir *ahmak* olduğumu sıylüyor."

"Her şey ."

"*Nei*. Öyle değil." Elleri yumruk oldu, sonra bariz bir çabayla açıldı ve düz bir şekilde uyluklarına bastırdı. "Bu yemeğe katılmak istemiyorum. Seni oraya gıtürmek istemiyorum. Yanlış anlaşılmayı önlemek için bir elini kaldırarak hızla ekledi: "Seni gıtürmekten mutsuz olduğum için değil, seni onların karanlığına maruz bırakmak istemediğim için. Ya da benim öfkeme."

"Dün olanlar yızünden mi?"

"Kısmen, sanırım. Ama şu anki tatsızlık olmasaydı bile ben de aynı şekilde hissederdim. Katıldığım son Celierian yemeği kızı bir şekilde sona erdi ve bunun anısını unutamıyorum."

Ellie birden Rain'in kaşlarını çatmasını, dikkatsizliğini ve içinde biriken gergin öfkeyi anladı. Rain Tairen Soul'un katıldığı son Celieria yemeği bin yıl önce gerçekleşmiş ve Marikah vol Serranis ile kocası Celieria Kralı I. Dorian'ın öldürülmesiyle sonuçlanmıştı. O yemek, Marikah'ın ikiz kardeşi Gaelen vel Serranis'in Büyücü Savaşları'na dönüşen alevleri körüklediği kıvılcımı sağlamıştı.

"Orada olduğunuzu unutmuştum," diye itiraf

etti. "Sanırım pek çok kişi unutmuştur."

"Korkunç olduğunu hayal edebiliyorum." Ellie sözcüklerin ağzından çıktığını duydu ve inleyebilirdi. Tabii ki korkunçtu. Daha da kanlı ve şeytani bir savaşa yol açan kanlı ve şeytani bir geceydi. "dilerim," özür diledi. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"*Nei*, her şey yolunda. Çok uzun zaman önceydi. Yara artık taze değil."

"Ama hala can yakma gücüne sahip"

Biraz gülümsedi. "Böyle eski bir yara için endişelenmen çok nazik bir davranış, *shei'tani*." Sonra gülümsemesi soldu. "Marikah öldü. İkiz kardeşi Gaelen, onun intikamını için kendini Vahşi Öfke'ye teslim etti ve bizi savaşa sürükledi. Milyonlarca insan öldü. Bu tür şeyleri değiştiremem ve artık "olabilirdi" diye ağlamıyorum. Sadece anılarım bana böylesine zararsız görünen olaylarda neler olabileceğini hatırlatıyor."

Arabanın diğer tarafına doğru eğildi ve ellerini onun ellerinin arasına almak için uzandı.

Bu jesti rahatlatıcı ve dostça bir jest olarak yapmıştı. Sevecendi de, ama nazik bir şekilde. Belki de onun huzursuz duygularıydı. Belki de kendi huzursuz duygularıydı. Belki de her ikisinin de içinde yükselen *shei'tanitsa* açlığıydı. Sebep her ne olursa olsun, ona dokunduğu anda içinde ani bir arzu kükredi ve görünmez bir alev fışkırarak bedeninden onunkine sıçradı.

Ellie'nin görüş alanı onun gözlerinden başka bir şey görmeyene kadar daraldı, yakıcı ametist, duyularını, bilincini, sonra daha derinlerini deliyordu. Ruhunun tepki olarak kıpırdadığını hissetti. Huzursuz bir huzursuzluk, bir özlem... fizikselden daha fazlası için, duygusaldan daha fazlası için. Nefesi kuru boğazından aşağıya hırıltılı bir şekilde inledi.

Alçak, derin bir göğüs hırıltısı, sinsi bir tairenin uyarı mırıltısı çıkardı ve görünmez eller, sıcak ve sert, onu elbisesinin içinden kavradı. Görünmez dudaklar, sert ve ipeksi, boynundan aşağıya doğru yakıcı bir yol izledi.

Nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Gözleri dayanılmaz bir zevk dalgasıyla kapandı. Başı geriye doğru eğildi ve gerçek eller uzanıp belini kavradı ve onu sertçe göğsüne yasladı. Gerçek dudaklar boynunun çok hassas derisini yuttu, yukarı doğru sürüklendi, dişleri çenesinin kıvrımını sıyırdı Ağzı sıcak, talepkâr, erotik bir öpücükle onunkini aldı.

Zihninin gözünde Tairen'i gördü. Muhteşem, zarif, ölümün kendisi kadar siyah. Gözleri lavanta ateşiyle yanıyordu, dişleri beyaz, keskin, ölümcül, tasmaından kurtulmuş vahşi bir hırıltıyla açılmıştı. Ona doğru sıçradı, devasa kanatları açılmış, devasa pençelerini uzatmıştı. Çok güzeldi. Çok vahşi. Çok korkunç. Beyaz, keskin, kıvrımlı pençeleri etine saplandı ve onu sıkıca tuttu. Tairen açlıktan çılgılık attı ve onu kendine doğru çekti.

Küçük, boğuk bir çılglıkla dudaklarını Rain'inkilerden ayırdı ve onun omuzlarını itti.

Rain'in boş elleri, içindeki vahşiliği bir kez daha kafese kapatırken gözle görülür bir çabayla titreyen yumruklara yavaşça kıvrıldı. İnledi, gözlerini kapadı ve başının arkasını vagonun duvarına vurdu.

"*Sieks'ta,*" diye özür diledi, gözleri hâlâ kapalıydı. Yüzünde ince bir ter pırıltısı vardı, şimdiye kadar ilk kez görüyordu, bu da kendini kontrol altında tutmak için uyguladığı gücün bir kanıtıydı. "Bana uzandığında, tüm mantığımı kaybediyorum. Tairen eşine açtır. Tanrılar yardımcım olsun, ben de öyleyim."

"Benim hatamdı," dedi ona, soğukkanlılığını toparlamaya ve kalp atışlarını durdurmaya çalışırken titreyerek. "Ben başlattım."

"*Aiyah,* sen yaptın. Bu da bana en azından umut veriyor." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Ama şimdiye kadar seninle yavaş ilerlemem gerektiğini bilmeliydim. Senin yöntemlerin bizimkilere benzemiyor ve sen daha çok gençsin. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım, Ellysetta. Seni korkutmak istemem."

"yok." Onun kendisini korkuttuğunu inkâr etmedi. Onun da bunu hissettiğini

"*Nei.*" Hafif, boğuk bir kahkaha attı. "Bağlanmayı kabul ettiğinde

. " Gözleri açıldı, parlayan bir yoğunlukla onu sabitledi. " zamana kadar, tam tersi"

Dudağını ısırđı, kendini perişan hissediyordu. Onun acısını ve serbest bırakmamak için mücadele ettiği öfkenin keskin kenarını hissedebiliyordu. "Özür dilerim."

". Seni temin ederim, . Sadece hatalarıma karşı sabırlı ol ve sana asla zarar vermeyeceğimi bil." Gözlerini tekrar kapattı ve başını arkaya . "Peki ya Ellysetta?"

"Evet?"

"Bu gece bana bir daha o şekilde dokunma. Lütfen."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Saray bir bahçe feneri gibi aydınlatılmıştı, Celierian gecesi gökyüzüne karşı parlıyordu. Araba yavaşça kalabalık araba yolundan sarayın devasa merdivenlerine ve mavi altın rengi kıyafetleri ve gümüşü beyaz pudralı saçlarıyla göz kamaştıran uşaklara doğru ilerledi.

Ellie pencereden dışarıya, geniş merdivenlerden yukarıya, merdivenlerin tepesindeki açık kapılardan çağıran sarayın parlak ışıklı iç kısmına baktı. Kaç tane genç Çelyer kızı bir anın hayalini kurmuştu? O bunu sayısız kez hayal etmişti ama şimdi bu hayal gerçeğe dönüştüğüne göre, evde güvende olmayı, tanıdık bir güvenliğin içinde sıkıcı bir gece daha geçirmeyi dilemekten kendini alamıyordu. Bir yanı o merdivenleri tırmanmak ve rüyanın harikalarını tatmak için can atarken bile.

"Ne düşünüyorsun?" Rain niyetli bir ifadeyle onu izliyordu. "Ocakçı

Ashleanne'a çok benzediğimi," diye cevap verdi. kendini küçümseyen bir gülümseme. "Ve sen de Fey hediye babası ve yakışıklı hepsi bir arada."

"O zaman belki de bu senin . Siz istemezseniz örgü gece yarısı çözülmek zorunda değil."

"Şu anda çözülmelerini istemediğimden pek emin değilim. Kendimi korkak hissediyorum."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Kraliyet yemeğinden korkan ilk kişi sen değilsin. Soylulardan hoşlanmamam ve daha önce burada yaşananların hatıraları olmasa bile, bu tür hiç hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim. Özellikle de Celieria'da. Halkınız çok fazla çatal kullanıyor."

Güldü, kendisi rahat olmasa bile onu rahatlatmaya çalıştığı için ona minnettardı.

Araba mavi halı kaplı merdivenlerin önünde durdu. Arabadan indiklerinde koruyucu kalkanlar etraflarında belirdi ve saray merdivenlerini tırmanırken de yerlerinde , saray kapılarından geçene kadar da kaybolmadılar.

bir hizmetçi belirdi. Diğer tüm hizmetkârların giydiği zengin Celierian mavisi kıyafeti, altınla çok daha özenli bir şekilde süslenmişti

örgü. Saçları altın sarısı pudrayla pudralanmış ve ense kısmından Çelyer mavisi bir fiyonkla bağlanmıştı. Yağmur'a derin bir selam verdi. "Majesteleri." Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra Ellie'nin önünde yine aynı derinlikte eğildi. "Leydim. İkiniz de beni takip eder misiniz lütfen? Size konukların akşam yemeğinden önce toplandığı balo salonuna kadar eşlik edeceğim."

Koridorlar ışıktan pırıl pırıldı ve yaldızlı kumaşlar, ışıltılı mücevherler ve pudralı saçlardan oluşan göz kamaştırıcı gösteriler içinde giyinmiş hizmetkârlar ve saray mensuplarıyla doluydu. Zenginliğin aşırı ışıltısı, ölçülü olmaya alışkın bir kız için baş döndürücüydü ve Ellie kendini nefesini tutarken ve bir yandan her görüntüyü, her sesi içmeye çalışırken bir yandan da gözü dönmüş bir aptal gibi görünmemek için umutsuzca çabalarken buldu.

Zaten kalabalık olan balo salonunun üst katına girdiklerinde ve kıvrımlı merdivenin başında durup takdim edilmeyi beklediklerinde, Ellie anında ve bilinçli bir şekilde kendi koyu mor renginin ve Rain'in siyah

deriler, yaldızlı pastel renkler denizinde koyu renkli fenerler gibi göze çarpıyordu. Sahanlığa adım attıklarında, aşağıdaki odadaki tüm gözler onlara odaklandı.

Rain'e karşı geri çekildi.

Barış, Ellysetta. Korkacak bir şey yok."

Omurgasını sertleştirmeye çalıştı, korkusunu yüzüne yansıtmamak için daha da çok çabaladı. Boştaki eli belindeki Fey'cha'ya gitti, parmakları çaresiz bir ihtiyaçla siyah kabzanın etrafına dolandı ama Bel'in hançeri onu her zamanki gibi rahatlatmadı. Belki de bu gece kendini aptal yerine koyarsa bunun Rain'e ve Fey'e kötü yansıtacağını bildiği içindir.

Onları balo salonuna götüren hizmetkâr, saf gümüş giysili başka bir hizmetkâra isimlerini fısıldadı. Gümüş giysili adam çınlayan ses tonuyla, "Saygıdeğer majesteleri, Rainier vel'En Daris Feyreisen, Tairen Ruhü, Solan Toprakların Kralı, Feylerin Savunucusu ve Leydi Ellysetta Baristani Feyreisa, Tairen Ruhü'gerçek eşi, Solan Toprakların Kraliçesi."

Ellie adının önüne eklenen unvanlara gülmek için histerik bir istek duydu. Tanrım, bunların hepsi bir hataydı. Rain kimi kandırdığını sanıyordu? O sıradan bir Ellie Baristani'ydi, ahşap oymacısının kızıydı, bir kraliçe değil. Ve bakılırsa

Aşağıdaki soyluların yüzlerindeki mağrur ve alaycı bakışların hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Rain, kolunda bir köylüyle karşılarına çıktığında onların saygısını kazanmayı ve onları Eld'e karşı sağlam durmaya ikna etmeyi nasıl umabilirdi? Aristokrasinin hizmetkârları bile efendilerinin emriyle babasının dükkânını ziyaret ettiklerinde ona burun kıvırıyorlardı.

Bel ve Kieran merdivenlerden inerken onlara eşlik etti. Kiel, Adrial ve Rowan da onları takip etti. Rain'le birlikte merdivenlerden balo salonuna inerken Ellie'nin dizleri titriyordu. Kral Dorian ve Kraliçe Annoura'nın odanın en ucundaki tahtlarında altın ve gümüş ışıltılar içinde oturduklarını ve gözlerini kırpmadan onu izlediklerini fark etti. Yüzler denizine baktı ve saray mensuplarının kabaran öfkesini ve katılaştan gururunu hissetti. Bir köylü kızının soylu, aristokrat boğazlarından aşağı itilmesine içerliyorlardı. Onlardan aşağıdaydı. Buraya ait değildi. Hızla tırmanan bir öfke hissetti ve bunun soylulardan geldiğini düşündü.

En alt merdivene vardıklarında Bel başını çevirerek ona uyarıcı bir bakış attı. *Bariş, Ellysetta. Duyguların Tairen'i uyandırıyor.*

Bakışları Rain'in gülümsemeyen, taştan oyulmuş yüzüne kaydı. Gözleri güçle alev alev yanıyordu. Ağzı acımasızdı. Hissettiği öfke ona aitti ve onu kontrol altına almak için büyük bir mücadele veriyordu.

"Yağmur," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

"Hiçbir şey için özür dileme. Ne benden, ne de özellikle bu karanlık ruhlu ölümlülerden. Sen Feyreisa'sın."

Ruh'un sesindeki sert ısırıkla irkildi.

"Lordum Feyreisen." Dantel ve mücevherlerle süslü mavi ve gümüş rengi paltosuyla ışıltılı bir adam kalabalığın arasından öne çıktı. Saçları gümüş pudralıydı, mavi gözleri hoş bir gülümsemenin üzerinde serindi. Ellie bu adamla hiç tanışmamış olsa da, yüzü Celieria'nın her yerinde ünlüydü. Celieria'nın başbakanı Lord Corrias, Rain'in önünde derin bir saygıyla eğildi.

"Baristani Hanımefendi." Lord Corrias da onun önünde eğildi, bir marangozun kızından beklenmeyecek kadar derinden ama Tairen Ruhu'na verdiği selamın dörtte birinden daha az bir derinlikle. Bu Ellie için önemli değildi. Boğazını tıkayan sinirsel korkuyla boğuşmakla o kadar meşguldü ki, bir selamın anlama geldiğini umursamıyordu.

Rain için önemliydi.

"O Feyreisa." Rain'in sesi buz gibi bir ses kırıntısıydı, bir fısıltıydı ama yine de seyreden kalabalığın yükselen mırıltılarını tüyler ürpertici bir rahatlıkla kesip geçti. "Ona hakaret edersen büyük tehlikeye atılırsın."

Başbakan bembeyaz kesildi ve hemen Yağmur'a sunduğundan daha da derin bir selam verdi. "Leydi Feyreisa, lütfen özürlerimi kabul edin. Hakaret kastım yoktu."

"Barış, Lord Corrias. Hakaret kabul edilmez." Marissya v'En Solande'nin sakın sesi gergin sessizliği bozdu. Derin bir peçeye bürünmüş ve zarif bir şekilde kızıl renkte giyinmiş *olan shei'dalin*, gerçek arkadaşının kolunda merdivenlerden indi. Tairen'in Gözü kristalleri boğazında ve bileklerinde parıldıyordu ve düzinelercesi altın zincirlerle kalçalarına asılmıştı. "Leydi Ellysetta iki bin yılı aşkın bir süredir Kralımızla eşleşen ilk ve tek Feyreisa. Protokoldeki küçük bir hata affedilebilir."

Lord Corrias ayağa kalkarken Marissya'nın sesi Ellie'nin kafasının içinde yankılandı. *'Las, küçük kardeşim. Korkularını kontrol edemezsen Rain sözünü tutamayacaktır. Sonra tereddütle'* "İzin verirsen seni sakinleştirmeye yardımcı olabilirim," dedi.

Ellie başını salladı. Kendisini daha iyi hissetmek için bile olsa, üzerinde *Shei'dalin* zihin kontrolü yapılmasını istemiyordu. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

"Sakin korkma. Senin iznin olmadan hiçbir şey yapmayacağım. Rain'in öfkesini kontrol edebilmesi için kendini sakinleştirmelisin."

Ellie derin bir nefes aldı ve Marissya'nın dediğini yapmaya çalıştı ama üzerindeki gözlerin farkında değildi. Ellie ne zaman çok fazla dikkat çekse, insanların ona baktığını neredeyse *hissediordu*, sanki keskin bakışları onu çimdikleyen ve dürten parmaklar gibiydi. Bu tatsız, rahatsız edici bir histi ve bununla mücadele etmeye çalışmak her zaman başının ağrımasına neden oluyordu. Bu gece, bu his her zamankinden daha güçlüydü.

"Barış, shei'tani."

"Deniyorum," diye mırıldandı. "Şu işi bir an önce bitirebilir miyiz?"

"Elbette." Rain'in gözleri hâlâ şiddetle parlıyor olsa da zihni

Sesi sıcak ve nazikti ve neredeyse *Shei'dalin'inki* kadar rahatlatıcıydı.

"Lord Corrias." Dikkatini tekrar başbakana çevirdiğinde Ellie'nin Rain'den hissettiği sıcaklıktan eser yoktu sesinde. "Saygılarımızı sunabilmemiz için lütfen bize kral ve kraliçeye kadar eşlik edin. Sonra da bizi diğer konuklarınızla tanıştırebilirsiniz."

Başbakan bir kez daha derin bir selam verdi. "Elbette Lord Feyreisen," diye cevap verdi, sesinde sadece belli belirsiz bir sertlik vardı. "Benim için bir onurdur."

Odanın sonundaki kürsüye ulaştıklarında Rain, Kral Dorian ve Kraliçe Annoura'yı selamlamak için başını eğdi. Ellie'nin derin bir reverans başladığını gördü ve onu dik tutmak için hızlı bir Hava örgüsü oluşturdu.

"Nei, Ellysetta," diye öğüt verdi. "Sen bizim kraliçemizsin. Başkasının tahtı önünde kendinizi alçaltmayın. Sadece kendi topraklarındaki egemenliklerini kabul etmek için onlara başınızı eğmeniz kabul edilebilir."

Yüzü kızararak adamın dediğini yaptı.

Baştan aşağı altın giysiler içinde, boğazına dolanmış, parmaklarında parıldayan ve altın kumaştan yapılmış ceketinin her kıvrımından göz kırpan kocaman sarı elmaslarla Kral Dorian güneş gibiydi. Koyu renk saçları pomatlanmış, kıvrılmış ve altın tozuyla pudralanmıştı. Parlak Celieria mavisi bir kuşak göğsüne doğru açılı bir şekilde uzanıyor ve Celieria'nın kraliyet mührüyle damgalanmış büyük bir altın diskle kalçasına tutturuluyordu. Yüksek topuklu ve sarı elmas kaplı tokalı altın ayakkabılar giymiş olan ayakları önünde rahatça çapraz duruyordu ve güneşten bronzlaşmış güçlü elleri devasa tahtının kollarında tanıdık bir rahatlıkla kıvrılıyordu.

Onun yanında, soğuk gümüş ve elmas beyazı ışıltısıyla parlayan Kraliçe Annoura ay gibiydi, ama gerçekte kocasından daha üstündü. Saçları pudralanmış gümüş rengindeydi, kaşları da aynı şekilde yaldızlanmıştı. Parlak platin içine yerleştirilmiş parlak mavi-beyaz elmaslar, ince boğazından aşağıya ve elbisesinin kalp şeklindeki dekoltesinin ortaya çıkardığı derin cilt bölgesine bir şelale gibi dökülüyordu. Yumurta şeklindeki büyük bir elmas göğüslerinin arasında titriyordu. Kulaklarında, parmaklarında, bileklerinin etrafında, elbisesinin gümüş kumaşından ve dantelinden başka elmaslar da göz kırpyordu. Gümüş cilalı tırnaklarının uçları bile küçük elmaslarla parıldıyordu.

Kral ve kraliçenin abartılı parlaklığı Rain'in Fey hislerini rahatsız etti. Solan Diyarlar'da zarafet ve güzellik gösterişten sadelikte bulunurdu. Ellysetta'nın süssüz elbisesi ve Tairen'in Gözü mücevherlerinin ölçülü göz kamaştırıcılığı ona çok daha çekici geliyordu.

Kraliçenin keskin bakışları Ellysetta'nın üzerinde gezindi. Bilezikleri ve tacı incelerken dudakları gerildi ve Rain, Bel ile diğerlerinin *sorreisu kiyr*'lerini sunmakta haklı olduklarını anladı. Annoura hiç şüphesiz Feylerin, Celierialıların taktıkları mücevherlerin miktarı ve değeriyle sosyal rütbelerini ilan etme geleneğini unutacaklarını ummuştu. Oysa Ellysetta'nın kristallerinin her biri Annoura ve Dorian'ın elmaslarının toplam değerini aşıyordu.

İncelemesini bitiren Annoura, Rain'in dişlerini kenetleyen alaycı gümüşü bir kaş Ancak Rain'in ifadesi donuktu. Celieria'nın kraliçesine onu kızdırabileceğini bilmenin tatminini tattırmaktansa tüm sarayın önünde çıplak dans etmeyi tercih ederdi.

"Canım," diye mırıldandı kraliçe Ellysetta'ya, "Büyük Hanelerimizin hanımlarıyla tanışmalısın. Jiarine, Leydi Montevero, seni tanıştıracak."

Annoura el salladı ve safir giysili genç bir kadın hevesle kraliçenin yanına geldi. İri, gümüş gözlü gözleri Ellysetta'nın üzerinde gezindi ve fazla tatlı bir gülümseme güzel dudaklarını kavislendirdi. Rain onun gözlerindeki bakıştan ya da özenle paketlenmiş formuna yapışan karanlıktan hoşlanmamıştı. Kız ona, *shei'tani'sinin* kalbini yaralamaktan büyük zevk alan Kelissande yaratığını fazlasıyla hatırlatıyordu.

Rain, Leydi Jiarine'e soğuk bir bakış atarak, "Buna gerek yok," diye araya girdi. "Lord Corrias nezaket göstererek bizi tanıştırmayı teklif etti."

Annoura'nın elindeki gümüş dantel yelpaze bir anda açıldı ve kraliçenin kızarmış yanaklarına hava akımları pompaladı. "Ne kadar nazik."

Rain şimdi gözlerine bir gülümseme kırıntısının ulaşmasına izin veriyordu. "Gerçekten de öyle."

"Onu kızdırmak için bu kadar zahmete girmek zorunda mısın?" Marissya kızgın bir ses tonuyla sordu.

"Sadece rahatsız edilmek için yalvardığında." Kraliçe kozlarını oynamaktan zevk alıyor olabilirdi ama Ellysetta'yı piyon olarak kullanma girişimi bu gece sona erecekti. Annoura ısrar ederse, çok geçmeden bir Celierian kraliçesinin

bir Fey Tairen Ruhu ile boy ölçüşemezdi.

"Corrias sizi tanıştıracak mı?" Dorian, karısının bastırılmış büküşünü ya görmezden gelerek ya da umursamayarak içten bir gülümseme verdi. "Sizi bu mahkemenin köpekbalıklarıyla dolu sularında yönlendirecek daha iyi bir adam bulamazdınız."

"O zaman bize iyi hizmet etmiş olursunuz." Rain hafifçe eğildi.

Rain gitmek için döndüğünde kralın sesi onu durdurdu. "Sizi Lord Morvel ve Barrial ile tanıştırdığından emin olun. Her ikisi de Feylerle daha yakın bağlar kurmaya ilgi duyduklarını belirttiler. Anladığım kadarıyla Feyreisa'nın kız kardeşleri yakında evlilik çağına gelecekler." Kralın yorumunu duyabilecek kadar yakın olan saray mensupları gibi Ellie de şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı. hızlı bir mırıltı yükseldi. "İki ülke arasındaki bağı güçlendirmek için mutlu bir yol, öyle değil mi?"

Rain daha soruyu sormadan Dax, *"Sınır lordları," diye cevap verdi. "Dün Teleos'a karşı çıkan Barrial'dı. Kartaca'dan Kreppes'e kadar Elden sınırı boyunca uzanan toprakları elinde tutuyor. Morvel ise Estemere limanından Norwal'a kadar her yeri kontrol ediyor."*

Dorian, Elden sınırının neredeyse altıda birini teklif ediyordu.

Rain Dorian'a yeni bir takdirle baktı. Kral çok meşguldü ve soylularıyla başa çıkma konusunda Rain'den çok daha etkiliydi. "Gerçekten de öyle. Böyle bir düşünce Baristani ailesi ve Fey için büyük bir onurdur."

"Mükemmel. Kraliçem ve ben, sizin ve Feyreisa'nızın Prens Dorian ve Leydi Nadela'nın nişan balosunda bulunarak bizi onurlandıracağınızı umuyoruz." Balo, nişan törenine kadar şehir çapında bir hafta sürecek kutlamaların başlangıcı olacaktı.

"Orada olacağız ve davetiniz için teşekkür ederiz." Yağmur eğildi.

"Katılımınız bize neşe getirecek." Dorian gülümsedi ve elini karısının elinin üzerine koydu. Yüzü donuk bir maskeye dönüşmüştü.

"Lillis ve küçük Fey'cha daha çocuk." Ellysetta'yla birlikte tahttan uzaklaşırken Rain'in sağ tarafında dikilen Kieran hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile çalışmadı. *"Feyler çocuklarını satmazlar, hatta*

Eld sınır topraklarını korumak."

Ellie aynı anda, "Lillis ve Lorelle'i biriyle nişanlama fikrinden hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. "Büyüme ve sevebilecekleri birini bulmak için bir şansları olmalı."

Rain cevap vermeden önce gizliliği sağlamak için küçük gruplarının etrafına hızlı bir Hava ve Ruh ağı ördü. "Önemli olan ittifak teklifidir, bağ kurma şekli değil."

"O zaman kral neden evlilikten söz etsin ki?" Ellie kaşlarını çatarak Rain'e sordu.

Dax, "Lord Morvel ve Barrial'ın Fey savaşçılarını kendi garnizonlaştırmaya istekli olduklarını söylüyordu," dedi. "Ellysetta, Fey'in aile üyelerinizi Celieria'da onları koruyacak önemli sayıda savaşçı olmadan hiçbir yerde bırakmayacağını biliyorlar."

Rain kralın böyle bir darbeyi nasıl başardığını merak ediyordu. Son birkaç gündür keşfettiği gibi, soylular için tek başına bir neden pek de ikna edici görünmüyordu.

"Ve" diye ekledi Marissya, "Kral sizi Prens'in balosuna alenen davet ederek ve kız kardeşlerinizle Büyük Hanedanlardan ikisi arasında bir nişan olasılığından bahsederek, sizin ve ailenizin diğer soylular tarafından kabul edileceğini de açıkça belirtti."

"Her şey iyi güzel de, annemle babamın yüksek rütbeli siyasi evliliklerin kızların yararına olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Lillis ve Lorelle takas edilecek ve satılacak mallar değiller."

"*Las, shei'tani.*" Rain dedi ki. "Morvel ve Barrial ile konuşacağım ve ailenize hiçbir resmi evlilik teklifinde bulunulmayacağını açıkça belirteceğim." Gizlilik örtülerini kaldırdı ve başbakana döndü. "Tanıştırmaya başlayabilirsiniz Lord Corrias."

Tanışma ve kibarca kaynaşmayla geçen sonraki iki çan boyunca Lord Corrias, Ellie ve Rain'i yüzlerce Celierian soylusu gibi *görünen* kişilerle ve Rain'in kulağına sürekli bilgi akışı fısıldadı, her birinin mülklerini ve Eld sınırları ticarete açılırsa her birinin ne kazanıp ne kaybedeceğini tanımladı. Ellie'nin kafası

Bilgi bombardımanı altında yüzüyordu ama Rain bunları kıskanılacak bir verimlilikle alıyor ve işliyor gibiydi.

Rain'in yanında durmuş, "ağırbaşlı ve nazik" olmak için elinden geleni yapıyordu. Üstat Fellows'un ona gülümsememesini söylemiş olması iyi bir şeydi, çünkü bu zor olabilirdi. Tairen'in Gözü tacı ve bilezikleri fiziksel olarak hafif olsa da onu rahatsız ediyordu. Kristallerden yayılan düşük, sabit bir güç uğultusu teninde yankılanıyor ve sinirlerini geriyordu.

Kralın duyurusuna rağmen, yaklaşan soyluların birçoğu kendilerini marangozun kızının önünde eğilmeye zorlamadan önce ışıltılı kristallere baktı. Bazıları daha misafirpervermiş gibi davrandı. Çok parlak gülümsemelerle gülümsediler, saçına ve elbisesine iltifat ettiler ve dünkü saldırı hakkında endişelerini mırıldandılar, ancak sert, ışıltılı gözlerinin onu ölçüp biçtiğini ve görünüşünde veya davranışında Rain'i utandıracak küçük bir hata aradığını biliyordu. Bunu onlara reddetti. Başını dik tutarak her birini vakur bir çekingenlikle selamladı. Rain, hakkını yemeyelim, öfkesini kontrol altında tutuyordu ve hatta zaman zaman oldukça çekiciydi. Vahşi bir tairen ve köylü gelinine aval aval bakmayı umarak gelen soylular, bunun yerine kendilerini bir Fey kralı ve onun çekingen kraliçesiyle tanışırken buldular.

İlk bir düzine kadar tanışma faslından sonra Rain, Ruh'un dokumaları üzerinden ona küçük özel mesajlar göndermeye başladı: *"Lord Braegis'i hiç sevmedin, değil mi shei'tani? Bana nedenini söyleyebilir misin?"* ya da *"Leydi Clovis'ten hoşlanıyor gibiydin. Belki de senin ve Marissya'nın onunla çay içmek için buluşmanızı ayarlamalıyız."* Ruh'un sesi sakin, güven verici ve hatta zaman zaman hınzırcaydı: *"Leydi Zillina bu gece eğilmese iyi olur yoksa o göğüsler özgürlüğe sıçrayabilir."* Sohbetin samimiyeti -sadece ikisi arasında paylaşılan özel kelimeler- balo salonunu daha az kalabalık, soyluları da biraz daha az korkutucu gösteriyordu. Rain ara sıra uzanıp onun bileğinde tuttuğu elini okşuyor, ağzının kenarını hafif bir gülümsemeyle kaldırıyor ve zihnine fısıldıyordu: *"İyi gidiyorsun, shei'tani. Bu Fey'e gurur veriyorsun."*

Kalabalıktaki birkaç dost canlısı yüzden biri, batıdan gelen Teleos adında Fey gözlü bir sınır lorduydu ve Rain başka hiçbir Kelyerliye göstermediği bir sıcaklıkla karşıladı. Lord Corrias'ın fısıltıyla söyledikleri olmasa bile Ellie, Lord Devron Teleos'un kim olduğunu biliyordu. Ailesinin atalarından kalma mülkleri, en güneydeki Fey dağlarının eteklerinde, Solan Topraklar'a açılan kapı olan Garreval'i koruyordu. O topraklarda, Fey'in elli mil kuzeyinde

Garreval, Eadmond'un Tarlası savaşı yapılmış ve Sariel ölmüştü.

"Leydi Ellysetta." Teleos onun önünde eğildi. "Tanrılar gerçekten de Tairen Ruhu'na lütuflarını . Onun iyi talihini kıskanmama neden oluyorsunuz."

Ellysetta bu cömert iltifat karşısında kızardı. Tıpkı diğer lordlardaki sahte karşılamayı sezdiği gibi, Teleos'taki gerçeği de sezmişti. Fey gibi o da ona bakmış ve güzelliği görmüştü. Ne kadar şaşırtıcı. "Çok nazıksınız Lord Teleos," diye cevap verdi, "ama gerçekte, daha büyük bir lütuf aldım. Hangi kız Yağmur Tairen Ruhu'nu ve Fey bağlılığını hayal etmemiştir ki?"

Rain hafif bir gülümsemeyle, "Bunca zaman beni korkudan kaçacaklarını sanıyordum," dedi. Daha ciddi bir tonda Teleos'a, "Dün Konsey'de gösterdiğiniz cesaret için teşekkür ederim. Celieria'nın bazı bölgelerinde hâlâ sağduyunun hâkim olduğunu bilmek güzel."

"Daha önce konuşmalıydım." Teleos'un yeşil gözlerinde gerçek bir pişmanlık vardı. "Sör vel Jelani'ye ne yapıldığını bilseydim konuşurdum ama böyle bir düşmanlıktan hiç şüphelenmemiştim."

Rain, "Dax bana senin eski bir olan Shanis Teleos'un soyundan geldiğini söyledi," dedi.

"Büyük büyükbabamın büyük büyükbabası," diye onayladı sınır lordu. "O

gün Eadmond's Field'da oradaydı. Hayatta kaldığını öğrendiğime sevindim. onu. O büyük bir savaşçı ve gerçek bir dosttu."

"Çocukken öğrendiğim aile tarihine göre, Merellian'ları kuşatma fırsatını görmüş ve en iyi adamlarından oluşan bir kuvvetle kuzeyden dolaşmaya başlamış. Sen... Öfke seni ele geçirdiğinde o sahada değildi."

Rain kasvetli bir şekilde başını salladı; sonra gözlerinde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Her zaman bir savaş alanını okuyabilirdi... ve tanrıların kendi şansına sahipti. Gençliğimizde Dharsa'daki Savaşçı Akademisi'nde birlikte şadındık. Sonra ben kanatlarımı buldum ve o da amcası ve adaşı Shannisorran v'En Celay'ın gözetiminde eğitimine devam etmek için güneye, Tehlas'a gitti."

Bu Ellie'nin sayısız Fey tarihi ve şiiri kitabında okuduğu bir isimdi. Shannisorran v'En Celay, Ölüm Lordu, yeryüzünde gelmiş geçmiş en büyük, en ölümcül Fey savaşçılarından biri, savaşta Yağmur'dünyayı kavurması ve Gaelen vel Serranis'in Büyücülüğü ateşlemesi kadar kötü şöhretli

Savaşlar.

"Sisler'den geçtiğimizde halkınızı Garreval'in orada görmedim," dedi Rain. "Shaniler her zaman bu geleneği sürdürürdü ama sanırım işler değişti."

Lord Teleos sonda karşısında gülümsedi. "Topraklar ailemize ait ama artık orada yaşamıyoruz. Savaşlardan sonra Kral, Shanis'e Eld ve Feyller ile sınırı olan kuzeydeki bir araziyi verdi. Şimdi Orest ve Kiyera'nın Duvağı'nı koruyoruz."

Rain başını salladı. "Dax bana öyle söyledi. Güzel ve tehlikeli bir yer. Tanıdığım Eld nehrin o kısmına hep göz dikerdi." Sisler Şehri Orest, Feyller'in eteklerinde, güçlü Heras Nehri'ni besleyen sayısız şelalenin sisleri ve gökkuşakları arasında uzanıyordu. Şehrin yaklaşık bir mil kuzeybatısında, nehir geçidinde yer alan Kiyera'nın Duvağı, karşı dağlardan Heras'a dökülen, geçidi su ve sisle dolduran ve Solan Topraklar'a açıldığı rivayet edilen bir geçidi kapatan yüksek şelalelerden oluşan efsanevi bir geçitti.

"Ve hâlâ da öyle." Sınır lordunun ifadesi acımasızlaştı. "Her yıl Eld baskınlarında bir düzine köylümü kaybediyorum - öldürülmüyorlar, sadece gidiyorlar - ama saldırılar son zamanlarda azalıyor gibi görünüyor."

"Dahl'reisen'i değil de Eld'i suçladığını duyduğum ilk kişi sensin."

Teleos yüzünü buruşturdu. "Evet, Sebourne ve sürüsü bugünlerde Dahl'reisen'in eli dışında sınırlarda bir sineğin bile öldüğünü düşünmüyor ama benim topraklarımdaki baskınlarda Dahl'reisen'in hissi yok. Nedenini gerçekten açıklayamıyorum."

"Sezgilerinizi küçümsemeyin Lord Teleos. Ölümlü duyularının ötesindeki şeyleri algılayacak kadar Fey'sin. Tanıdığım Eld her zaman Celierianlar ile Feylerin arasını açmayı arzulamıştı. Celierianları öldürüp Feyleri -ya da dahl'reisenleri- suçlamak tam da onların kullanacağı türden bir aldatmacadır." Rain göz ucuyla Lord Corrias'ın işaret verdiğini gördü. "Sizinle tanışmak bir zevkti Lord Teleos. Umarım tekrar konuşma şansımız olur."

Teleos nezaketle eğildi. "O zevk bana ait, Lordum Feyreisen. Solan Topraklar'a dönmeden önce size bir akşam yemeği vermek benim için bir onurdur. Fey'den şüphe duyanlara güven aşılammam pek mümkün olmasa da"-Fey gözleri alaycı bir mizahla parlıyordu-"bazı konularda Sebourne'dan daha açık fikirli olan pek çok lord tanıyorum."

Rain başını eğdi. "Çok cömert bir teklif lordum. Katılmaktan onur duyarız." Bir kol tokası ve kabaca "Keskin kılıç, emin nişan, hızlı vuruş" anlamına gelen geleneksel Fey savaşçı selamını sundu.

Teleos selamlamaya mükemmel aksanlı Feyanca ile karşılık verdi ve ortak Ruh yolunda ekledi, *"Destegime güvenebilirsiniz Lordum Feyreisen. İhtiyacınız olursa hem Konsey'eki sesime hem de kılıcıma. Bunlar tedirgin edici zamanlar, ama korkarım çok daha kötüsü de gelecek."*

"Beylah vo, genç kılıç kardeşim," diye yanıtladı Rain. "Shanis'in soyundan gelen ve Peçe'yi koruyan bir evlat için Dharsa'daki Savaşçı Akademisi'nin kapıları her zaman açıktır. Dilediğin zaman sana Sisler'de rehberlik etmesi için bir savaşçı göndereceğim."

Lord Teleos'un gözleri büyüdü. *"Beni onurlandırdınız."*

Çok ," dedi Ellysetta onlar uzaklaşırken.

"Tamamen bencilce değil," diye itiraf etti Rain. "Peçe'yi koruyan her adam silah ve savaş konusunda Fey eğitimi almış olmalıdır. Onu sevdin mi?"

"Çok fazla. Şimdiye kadar tanıştığımız herkesten daha fazla."

"Güzel. Ben de onu sevdim."

Lord Teleos'un tam tersine, Lord Morvel gür, pudralanmamış beyaz saçları, şahin gibi burnu, geniş burun delikleri ve delici mavi gözleriyle kule gibi bir buzdağıydı. Kısa ve soğuk bir selamlaşmadan sonra bu gözler Ellie'ye dikildi, acımasızca ruhunun derinliklerine indi, sonra da anlaşılmaz bir bakışla geri çekildi ve Ellie'nin onu küçümseyip küçümsemediğini ya da bu kadar büyük bir saygıya bile layık görüp görmediğini merak etmesine neden oldu. İyi bir dostluk içindeydi. Lord Morvel'in parçalayıcı bakışları Rain'in üzerine düştü ve aynı sonuçla geri çekildi.

"Açık konuşayım," dedi Lord Morvel açık açık. "Soylu oğullarımdan ya da torunlarımdan hiçbirine evlilik teklif etmiyorum. Ama annesi zırhçımın kızı olan duAlbuth adında bir oğlum var. Onu savaş konusunda eğittim ve şu anda piyadelerimde görev yapıyor. Zaten yaygın olan soyu göz önüne alındığında, bir ahşap oymacısının kızıyla evlenmesi soyuna hakaret sayılmaz. Elbette, en az kasaba verdiğiniz kadar cömert bir çeyiz beklerdim, böylece daha düşük bir soylu unvanı ve biraz toprak satın alabilir ve yine de kendi çocukları için avantajlı evlilikler sağlamaya yetecek kadar parası olabilirdi."

"Anlıyorum." Hakkını yemeyelim, Rain çelik gibi davranmadı. "Peki Fey karşılığında ne alabilir -Morvel Hanesi'yle kan bağı kurma ve Feyreisa'nın kız aşağı köklerinin ötesine yükselme fırsatı gibi nazik teklifler dışında?"

Morvel onun alaycılığını fark ettiyse de bunu belli etmedi. "Kral, Eld hakkındaki endişelerinizi Yirmi ile paylaştı. Eastmere ve Norwal arasındaki Elden Yürüyüşü üzerinde her biri bir ila iki bin adam barındırabilecek sekiz kalem var. Eğer istediğiniz Elden Yürüyüşü'ndeki adamlarsa, yardımcı olabilirim... tabii ki müzakerelerimizin sonucuna bağlı olarak."

"Elbette." Yağmur gözlerinde en ufak bir sıcaklık belirtisi olmadan gülümsedi ve başını eğdi. "Görüşmelerin devamını dört gözle bekliyorum. Dax ve ben yarın sizi ziyaret edeceğiz."

"Asla," diye ısırdı Ellysetta, Rain'le birlikte o soğuk karşılaşmadan sıyrılıp bir sonraki soylular grubunu selamlamak için ilerlerken. *"Kız kardeşlerimden hiçbirisi asla o adamın ailesiyle evlenmeyecek. Tüm dünya buna bağlı olsa bile umurumda değil."*

"Las, shei'tani. Bir teklif nişan değildir. Ayrıca, her şeyin pazarlığa açık olduğunu söylediğini duydun. Woodcarver'ın kanı onu aşağılayabilir ama Fey altınına oldukça düşkün görünüyor ve umarım onun hakaretlerini meydan okumadan geçiştirdiğimi fark etmişsinizdir."

"Bana hakaret etmelerini bekliyordum, Lillis ve Lorelle'e değil," diye itiraf etti, sonra da utanarak başını kaldırdı. *"Ben de boğazına sarılmaya hazırdım."*

Rain'in dişleri yırtıcı bir gülümsemeyle açıldı. "Beni yeminimden kurtar, ben de onu affetmesi için bağırtaım." *Kadın bunu yapmayınca, sahte bir hayal kırıklığıyla içini çekti.* "Çok yazık. Peki, aşağılayıcı küstahlığı bir yana, hakkında ne düşünüyorsun? Sana onurlu bir adam gibi geldi mi? Söz verdiğinde bir Fey'in güvenebileceği biri mi?"

Kadın olduğu yerde durdu ve adama bakakaldı. "Ben nereden bileyim?" Şaşkınlık onu yüksek sesle söylemeye itti. "Ben bir adamın ruhundaki gerçeği okuyacak bir shei'dalin değilim."

Yağmur onun sözlerini yakalamak ve seyahat etmelerini engellemek için hızlı bir büyü ağı ördü. "Sessizce, Ellysetta. Corrias, Dorian ve kraliçeye vereceği rapor için her kelimeyi kaydediyor. Ve bir adamın ruhunu okumaya gelince, aiyah, yapabilirsin. Bütün akşam bir shei'dalin'in hizmetindeydiniz."

"Ne?" Gözleri şokla irileşti, sonra kaşları birbirine yaklaşıırken daraldı. *"Bütün gece bu yüzden mi fikirlerimi sordun? Beni rahatlatmak için değil, kullanmak için mi? Ya da daha doğrusu, sahip olduğumu iddia ettiğin büyüyü kullanmamı sağlamak için mi?"*

"Sende büyü var, Ellysetta. Bunu inkar etmek bunu değiştirmeyecek.

Ve Nei, seni kullanmıyordum. Aksine, seni test ediyordum. Marissya zaten bu toplantıdaki soyluların çoğunu okudu. Her aynen onun yaptığı gibi okudun. Kesinlikle, Ellysetta. Sezgilerinin en güçlü shei'dalin'imizin okumalarıyla mükemmel bir uyum içinde olmasının tamamen tesadüf olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Öfkesi, adamın doğruyu söylüyor olma ihtimaliyle sarsıldı. İnsanlar hakkında her zaman bir sezgisi vardı. Babası tanımadığı bir satıcıdan alışveriş yapmadan önce sık sık onun fikrini sorardı. "Dürüst bir adamdan anlıyorsun, Ellie kızım," diye her zaman övgüyle bahsederdi ve o da bundan fazlasını hiç düşünmemişti. Şimdi Rain "dürüst bir adam için gözünün" sihirli olduğunu iddia ediyordu. *Shei'dalin büyü.*

"Lordum Feyreisen?" Lord Corrias onlara döndü. "Bir sorun mu var?"

Rain Ellie'ye baktı, gözleri sabit, yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. Bir nefes

aldı ve soğukkanlılığını topladı. "Hayır, lordum. Sorun değil." Elini tekrar Rain'in bileğine koydu ve duyguları Rain'in koluna doğru kabardı ilk dokunuş: kararlılık, gurur, bir parça pişmanlık, ama fazla değil. Kızın bir yeteneği vardı ve adam bunu kabul edip kullanmayı öğreneceğine emindi. ne kadar korkutucu görünse de, hayatı boyunca bu yeteneğin bir kısmını zaten kullanmıştı. Buna büyü mü yoksa dürüst bir adam için göz mü dediği gerçekten önemli miydi? Omuzları dikleşti. Çenesini kaldırdı. *"Lord Morvel sözleşmelerine kelimesi kelimesine sadık kalacak, ama bir harf daha fazla değil."*

Hızlı, şaşkın bir bakış yanağını okşadı, ardından sıcak bir onay duyularına yayıldı. Parmaklarının altındaki kol gerginliğini biraz kaybetti. *"Beylah vo, Ellysetta."*

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ama Lord Corrias bir başka soylu çifti tanıtırken gözlerini ileriye dikti ve hoş bir ifade takınmaya zorladı. "Lord Durbin, Leydi Durbin. İkinizle de tanışmak bir zevk."

Lord Cannevar Barrial'la tanıştıklarında Rain, Ellysetta'nın onu Teleos dışında herkesten daha çok sevdiğini söyleyebilirdi. O da öyle. Sınır lordunun sağlam, saçma sapan bir görünüşü vardı. Kıyafetleri kusursuz derecede güzeldi ama balo salonunun beklenmedik bir şekilde savaş alanına dönüşmesi durumunda onu engelleyecek uzun kumaşlar ya da kumaş yığınları olmadan pratiklik için dikilmişti. Belinde, her iki yanında birer tane olmak üzere iki uzun, mücevherli hançer taşıyordu ve her ikisi de jilet gibi keskin olmasaydı ve Lord Barrial'ın eline rahatça sığacak şekilde yapılmasaydı Rain şaşırırdı.

Ancak Lord Barrial'la ilgili en ilgi çekici şey boğazına dolanmış ağır altın zincirdi; daha doğrusu zincirin ucunda asılı duran, gökkuşağı tonlarında elmaslardan oluşan bir güneş ışıltısıyla büyük, kabaşon Tairen'in Gözü kristaliydi. Bir Celierian sınır lordu olan Cannevar Barrial nasıl olmuştu da bir Fey savaşçısının *sorreisu'kiyr'*ine sahip olmuştu?

"Siz ya da ailenizden biri Feylere özel bir hizmette bulundunuz mu Lord Barrial?" Tanışma faslı tamamlandığında Rain sordu. Barrial'ın boğazındaki mücevheri işaret etti. "O büyüklükte bir Tairen'in Gözü genellikle Feylerin elinden çıkmaz."

"Yüzyıllardır ailemdeydi." Sınır lordunun kaşları kalktı. "Kim bilir? Belki de Barrial soy ağacının çok gerilerinde bir yerlerde bir Fey atası vardır."

"Belki de vardır," diye ciddiyetle onayladı Rain. "Onu iyi koruyun Lord Barrial. Böyle bir ödül için adam öldürecek olanlar var."

Lord Barrial onu anında zengin bir saray mensubundan tehlikeli bir avcıya dönüştüren bir gülümseme takındı. "Uyarınız için teşekkürler Lord Feyreisen ama gereksiz. Bana ait olanı savunabilecek durumdayım. Sınırlarda hayatta kalmak için bu bir gereklilik."

Rain adamı daha da çok sevdi. "Dax bana birkaç çocuğunuz olduğunu söyledi." "Var. Dört oğlum ve yakın zamanda mirasçımınla evlenen sevimli bir kızım var. "Dün tanıştığınız komşu Lord Sebourne."

"O halde dün Konsey'de söyledikleriniz ve Feylerle yakın bir ilişki kurma isteğiniz için size iki kat borçluyum. Umarım desteğiniz kızınızın ailesiyle aranızda bir kırılmaya neden olmamıştır."

Lord Barrial gülümsedi. "Sebourne ile uzun yıllar var. Birbirimizi boğazlamamız için Konsey'deki basit bir anlaşmazlıktan daha fazlası gerekir." Gülümseme soldu ve yerini ciddiyet aldı. "Kötü biri değil. Kendini beğenmiş, evet, ama *dahl'reisen*'den gayretli bir şekilde hoşlanmaması yeni bir gelişme. Çok fazla saldırı onun topraklarına odaklandı ve o da her gölgede düşman görmeye başladı. Kralın isteğini kabul etmemin bir nedeni de bu. Kızım şu anda Sebourne topraklarında yaşıyor ya da Colum'la gelin yolculuklarından döndüklerinde yaşayacak. Onun iyiliği için, bu saldırıların sona ermesine yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Kızınız genç yaşta mı nişanlandı Lord Barrial?" Ellysetta araya girdi.

"Neden sordunuz?"

Rain parmaklarını onun beline bastırdı. "*Shei'tani, bırak onu. Onunla konuşacağımı söyledim.*"

Ellie çenesini sertleştirerek, "Küçük çocukların nişanlanmasını onaylamıyorum. Evlenecekleri kişiyi seçme şansları olmalı. Aşkı bulmak için bir şans."

Sınır lordu şaşkınlıkla geri çekildi ve Rain ona azarlayıcı bir bakış attı. Yanaklarına kan hücum etti ama yüzünü sert bir ifadeye büründürdü ve Lord Barrial'ın bakışlarını üzerinde tuttu.

Rain içini çekti. "*Bana güvenmeyi öğrenmelisin, Ellysetta.*"

Lord Barrial, Rain'den Ellie'ye bakarak sessizce, "Çocuklarımla mutsuzluğuna neden olacak bir şeyi asla isteyerek yapmam. Hoş karşılanmayan bir birliktelik de teklif etmem."

"Feyreisa kız kardeşlerinin mutluluğu konusunda çok korumacıdır," dedi Rain ona. "Ve kısa süre önce kendi seçmediği bir adamla nişanlandı. Şu anda ailesine hiçbir nişan teklifi yapılmamasını istedi."

"Ah." Anlayış ortaya çıktı. Lord Barrial Ellysetta'ya başını salladı. "Nişanınızı ve mahkemedeki gününüzü duydum. Sınırlarda mutluluk, soğuk bir evliliğe hapsolup bir anını bile boşa harcamayacak kadar geçicidir. Talisa yirmi beşinci doğum gününde kendi seçimiyle evlenir, çünkü kendisine Colum diSebourne'dan daha uygun birini bulamamıştır. Bu bir aşk evliliği değil."

Onun için istedim ama onlar arkadaş." Sınır lordu Rain'in önünde eğildi.
"Teklifim sadece bir teklifti. Aramızdaki her türlü bağ müzakere edilebilir."

Rain başıyla selamına karşılık verdi ve Lord Barrial uzaklaştı. O gittiğinde Rain Ellie'ye döndü ve başını salladı. *"Bir korkak olduğunu düşünüyor olabilirsin, shei'tani, ama yanılıyorsun. Annoura ya da Marissya hariç, bu odadaki hiçbir kadın Lord Barrial gibi bir adama senin yaptığın gibi meydan okuyamazdı."* Kadının elini dudaklarına götürdü ve üzerine bir öpücük kondurdu. *"Söz konusu sevdiklerin olduğunda, Ellysetta, her tairen kadar acımasısın."*

Odanın diğer ucunda Annoura, Tairen Ruhu'nun köylü gelininin elini öpmesini ve ona saray balo salonunda Kraliçelerin Kraliçesi gibi eşlik etmesini izledi.

Dorian'ın sinir bozucu sürpriz duyurusu sayesinde Celieria'nın en iyilerinin çoğu ona karşı yumuşamaya bile. Yabancı bir krala ve onun kabul edilemez gelinine düşmanca yaklaşan lordlar, Büyük birine hakaret etme riskini göze alamazdı. Dorian'ın böyle bir darbe düzenleyebileceğini, üstelik bunu bu kadar hızlı yapabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ve bu konuda ona tek bir kelime bile etmemişti!

Öfkelenen Annoura, yanından geçen garsondan bir kadeh pinalle kaptı ve soğuk alkolden uzun, tatmin edici bir yudum aldı. Şarabın tatlı ve soğuk tadını baş döndürücü bir sıcaklık izledi ve kadehinin kenarından Dorian'ın iki ödüllü boğasına baktı Barrial'ın bu maskaralığa katılması onu pek şaşırtmamıştı. Kendisini sıradan bir lord olarak görüyordu: kollarını sıvayıp adamlarıyla birlikte toprakta çalışmaktan mutluluk duyacak türden bir lord. Sırf bir insanı mevkisinden ziyade liyakatine göre kabul etmeye istekli olduğunu kanıtlamak için teklifi reddedecekti. Sanki bu bir avantajmış gibi. Dün Konsey'de Fey'in savunmasına ne kadar çabuk atladığını unutmamıştı. Sadece Teleos ve Dorian daha büyük Fey-severlerdi.

Ama Morvel... soylu Hanedanının saflığıyla o kadar övünüyordu ki, belinden fıskıran her bir yüksük dolusu tohumun elli kilo altın değerinde olduğunu düşünebilirdiniz. Tanrılar aşkına, Dorian nasıl olmuştu da Albuthnas Morvel'i yüksek soylu soyunu bir marangozun yavrusuyla birleştirmeyi düşünmeye ikna etmişti?

Bir şekilde Dorian bunu başarmıştı. Başka bir amaç için olsaydı, gururla ışıldar, asilliğinin kanıtı ile coşkulu olurdu.

kocanın reddedilemez gücü. Ama bunun için değil. Her zaman gibi, en çok kendi ailesi, kendi karısı için değil, o tanrılar - lanetli, ruh yakıcı Feyler - için harekete geçti.

Annoura şarabının geri kalanını öfkeli bir yudumda içti, ardından sıcaklık dalgalar halinde üzerine çökerken biraz ürperdi. Dikkatli olmak zorundaydı. Bugün fazla bir şey yememişti ve aldatıcı derecede tatlı mavi şarap çabucak aklını başından alacaktı.

Kız sarhoş olup kendini rezil etse eğlenceli olmaz mıydı?
Bir anda Annoura'nın aklına Jiarine'in hınzır kahkahası .

Elindeki boş bardağa baktı. Küçük mavi bir sıvı damlası hâlâ bardağın kenarına yapışmıştı. Damlayı elmas tozlu parmak ucuyla aldı ve Yağmur Tairen Soul'un ahşap oymacısının kızını bir grup soyludan diğerine geçirmesini, çoktan başlamış olan dalkavukça gülümsemeleri ve yaltaklanmaları izlerken yavaşça yaladı.

Yemek gongu çaldı. Annoura kadehini yanından geçen bir hizmetkâra uzattı, yüzüne dingin bir gülümseme yerleştirdi ve elini Dorian'a uzattı. Birlikte, saray avizelerinin altında yıldızlar gibi parlayarak, konuklarını balo salonuna bitişik ziyafet salonundaki akşam yemeğine götürdüler ve baş masadaki yerlerini aldılar.

Misafirlerinin oturmasını beklerken, baş masaya servis yapmaktan sorumlu şarap görevlisini yanına çağırdı. Sağduyulu bir adamdı, yıllar önce Capellas'tan yanında getirmişti. "Feyreisa'nın kadehini dolu tuttuğunuzdan emin olun," diye mırıldandı ona. "Ve kefler servis edildiğinde, ona özel stoğumdan özel bir fincan hazırla. Mor ipek çantadaki yeni karışımı kullan." Tatlı tatlı gülümsedi. "Fey'in yeni kraliçesine en iyisinden başka bir şey sunmak istemem."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şarkı söyleyin ve dans edin, beyler.

Büyünüzü şiddetli ve güçlü bir şekilde

örün. Bırakın çeliğiniz kanın

derinliklerini içsin, Fey. Ruhlarınızdaki

Tairen'i serbest bırakın.

-Savaşa Çağrı, Bir Fey Savaşçısının Şarkısı

Gece Norban'ın üzerinde derinleşirken, Hound and Boar'ın meyhanecisi Wilmus Able barının arkasında durmuş, günün taze yıkanmış son kadehlerini ustalıkla kuruluyor ve çocukken öğrendiği eski bir Fey savaşçısı şarkısının melodisini mırıldanıyordu.

"Hmm hmm hm hmmm hmm.... ruhlarınızdaki tairen'i serbest bırakın. Yah!" Sırıtarak birkaç kadehi havaya fırlattı ve tıpkı çocukluğunda taptığı Fey savaşçıların jilet gibi keskin bıçaklarıyla yaptığı gibi hokkabazlık yapmaya başladı. Elleri uzun zaman önceki ritmi hatırladığı için bardaklar sorunsuzca havaya kalktı ve havada kaldı.

Ah, Işık! Bugün iki Fey'in ziyareti, neredeyse tamamen kaybettiği bir dizi anıyı canlandırmıştı. Zor ama güzel . Hayatının en güzel günlerinden bazıları. O yılları, Fey'e duyduğu gençlik aşkını nasıl unutabilirdi ki? Hızla hareket eden ellerinin üzerinde büyük halinde uçuşan dört kadehe beşinci ve altıncı kadehi ekledi ve gururla sıırıttı. "Eh, şimdi, Wilmus, yaşlı adam. Yeteneğini kaybetmemişsin. Gerçekten de kaybetmemişsin."

Arkasında, biri bara girerken ön kapının menteşeleri . *Lanet olsun şu Mary Betts'e*, diye düşündü Wilmus bir an sinirlenerek, hokkabazlık yaparken yakalandığı için utanmıştı. *İşe yaramaz kız çıktıktan sonra kapıyı kilitlemeyi hiç unutmazdı.* "Özür dilerim," diye seslendi. Gözlerini havalanan bardaklardan ayırmadı, ilk dördünü inerken yakaladı ve tezgâhın üzerine koydu. "Kapalıyız."

Sessizlik cevap verdi. soğuk bir hava cereyanı dolaştı. Nefesi önünde şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Çok tuhaf bir şey. Beşinci kadehi havadan kaptı ve barın üzerinde asılı duran aynaya bir bakış fırlattı. Yüzü bembeyaz oldu.

"Işık beni korusun." Altıncı bardak sinirli parmaklarının arasından düşüp ayaklarının dibinde paramparça .

Ana ve Kız ayları Büyük Orman'ın ağaç tepeleri üzerinde yükseldi. Çifte parlaklıkları Kartaca Yolu'nu o kadar net aydınlatıyordu ki, Sian ve Torel engebeli toprak yolda ilerlerken Fey görüşüne güvenmek zorunda kalmadılar.

Arkalarındaki kilometrelerce uzanan ormanın içinde bir yerde, doğaüstü bir ılık geceyi yırttı ve sonra aniden sessizliğe gömüldü. Sian'ın yumuşak adımları duraksadı. "Bunu duydun mu?"

"Lyrant," dedi Torel. "Ölmek üzere olan bir adam gibi ılık atıyorlar."

"Emin misin?" Sian etrafına temkinli bir bakış attı, etrafındaki ormanın karanlığını delmeye çalışırken göz bebekleri genişledi. "Bana insan sesi gibi geldi."

Torel gözlerini devirdi. "Ölmek üzere olan bir gibi ılık atıyorlar.

Karanlık çöktükten sonra ormandan korkmadığını söylediğini

sanıyordum." "Orman hiç de ılık atmıyordu, değil mi?"

"Her dal titreyecek misin?" "Kavrulmak"

Torel'in dişleri parladı. "Gitmemiz gereken otuz mil var, bıçak kardeşim. Yarışalım mı?"

Sian sıırttı. "Yendim seni!" Uzun Fey bacaklarıyla hızla koşmaya başladı, izlerinin üzerinden toz kalktı.

Torel küfretti ve atladı. Bir gün. Bir gün buna kanmayı bırakacaktı.

ölyaklılar çok fazla atal kullanırdı.

Baş masada Kral Dorian'ın yanındaki şeref yerinde oturan Ellysetta, tabağını çevreleyen korkutucu sofra takımlarına baktı. Tabağının solunda çeşitli boy ve şekillerde en az on atal, sağında altı bıçak ve dört kaşık, tabağının üst kısmında ise dekoratif bir yelpaze şeklinde yayılmış başka kaşık, atal ve küçük bıçaklar vardı. Altı

Kristal kadehler avizelerin ateşle aydınlatılmış ışıltısında parılıyordu. Altın, gümüş ve Celierian mavisi renginde dekoratif bir şekilde katlanmış üç peçete, küçük bir kobalt ve altın kâsenin tepesinde, kademeli olarak boyutlandırılmış dört tabaktan oluşan bir yığının üzerinde nöbet tutuyordu.

Şefler gerçekten de önüne konan kapların, kadehlerin ve yemek takımlarının her birini kullanacak kadar yemek servis etmeyi düşünüyorlar ? Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Sağına baktı ve Rain'in uzun, zarif parmaklarının altın peçetesini yerinden alıp açmasını ve kucağına koymasını izledi. Ziyafet salonu boyunca diğerleri de aynı şeyi yapıyordu. O da kendi altın peçetesine uzandı ve aynı şeyi yapmaya niyetlendi.

"Düğün hazırlıklarınız nasıl gidiyor, Bayan Baristani?"

Ellie sıçradı ve kadehlerinden birini devirdi. Kristal, sofranın üstündeki küçük bıçaklara çarpıp yuvarlanırken yüksek bir ses çıkardı. Birkaç kafa kalktı, düzinelerce göz ona doğru baktı. Düşen kadehi almak için aceleyle hamle yaptı ama Rain önce davranarak kadehi düzeltti ve altın peçeteyi yumuşak bir şekilde uzatırken elinin tersine serin ve güven verici bir dokunuş yaptı.

"Ona Leydi Feyreisa olarak hitap edeceksin," diye düzeltti Tairen Ruhusu. "Ya da Leydi Ellysetta."

Masada Ellie'nin tam karşısında oturan, kraliçenin kıdemli nedimesi Leydi Thea Trubol'un solgun yanaklarında parlak renk bayrakları belirdi. "Özür dilerim, Leydi Ellysetta."

Ellysetta peçetesini açıp kucağına sermeden önce sinirlerini çalıştı. "Özür dilemenize gerek yok leydim," dedi. "Düğün planlarına gelince, beklenebileceği kadar iyi gidiyor. Annem ve Leydi Marissya asıl işin çoğunu yaptılar ve kraliçe de bize yardım etmeleri için zanaatkârlarını gönderme konusunda çok cömert davrandı."

"Düğünler yorucu etkinliklerdir, değil mi?" Lord Barrial bunu belirtti. Uygun bir dul olarak, akşam yemeği için aynı derecede uygun Leydi Thea ile eşleşmişti. "Kısa bir süre önce kızımın düğününü atlatmış biri olarak, dürüstçe söyleyebilirim ki, yönettiğim çoğu kuşatmadan daha fazla stratejik planlama ve dikkatli uygulama gerektirdi."

Ellie düşünmeden, "Bu savaş yorgunluğumu açıklıyor," diye cevap verdi, sonra dudağını ısırdı. Bu kulağa nezaketsizce mi gelmişti? Neyse ki hem Lord Barrial hem de kral onun şaka yaptığını düşünmüş ve iyi bir mizahla gülmüşlerdi. Bir hizmetçi dirseğinin dibinde belirdi ve altı kadehinden birine soluk mavi soğuk şarap doldurdu.

"Celierian pinalle," diye bilgilendirdi Kral Dorian onu. "Hiç mı?" "Hayır, Majesteleri." Daha önce hiç bu kadar sert bir şey içmemişti. West End'de düğünlerde ve cenazelerde servis edilen sulandırılmış kırmızı demi şarap.

Kral gülümsedi. "Oldukça baş bir etkisi var, bu yüzden yavaşça yudumlayın."

Sinirlerini yatıştırmak umuduyla başını sallayan Ellie kadehe uzandı ve deneysel bir yudum aldı. Pinalle çok güzeldi: serinletici, tatlı ve keskin. Buz gibi serinliğin ve meyvemsi tatlılığın ardından şaşırtıcı bir sıcaklık, Kral Dorian'ın bahsettiği baş döndürücü etki geldi. Çalkalanan midesi rahatladı. Bir yudum daha aldı. "Çok güzel Majesteleri," diye mırıldandı, çünkü Kral hâlâ bir şey söylemesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. "Teşekkür ederim." Üçüncü yudumdan sonra kadehi yere bıraktı.

"Kraliçe bana babanızın oldukça zeki bir zanaatkâr olduğunu söyledi. Ahşap işçiliği, sanırım?"

"Evet, efendim," diye cevap vermeyi başardı. "O usta bir ahşap oymacısı." Celieria Kralı'yanında oturduğuna, güneş gibi parladığına ve babasının yeteneklerini sorduğuna inanamıyordu. Ellie, Kral Dorian'ın sıcak, kalın kirpikli ela gözleri ve biraz kalabalık beyaz dişlerini gösteren hoş bir gülümsemesi olduğunu gerçeküstü bir inançsızlık duygusuyla fark etti.

Bir anlık sessizlikten sonra kral, "Kraliçem babanızdan bir parça sipariş etti sanırım," dedi.

"Evet, Majesteleri." *Görgü kuralları, Ellie. Terbiyeni unutma.* "İsteğini kabul etmekten büyük onur duyduk." Pinalle'ye uzandı ve hızlıca bir yudum aldı.

"Düğününüzden sonra da Celieria'da kalacak mısınız Leydi Ellysetta?" Bu soru Leydi Thea'dan gelmişti. Ellie başını hızla çevirdi, kendini aptal durumuna düşürmeden önce kralla konuşmaktan kaçmak istiyordu.

"Feyler prensin nişanından sonra yola çıkarlar," diye yanıtladı Rain Ellie'den önce.

şansım vardı.

Leydi Thea Ellysetta'ya gülümsedi. "Size imreniyorum. Efsaneye göre Solan Topraklar kıyas kabul etmez bir cennettir."

"Dört gözle bekliyorum," diye itiraf etti Ellie. "Dharsa ve Fey'Bahren'i, Cresse'nin fildişi kulelerini ve Parlak Fellana'nın Sevander vel Jiolan'la ilk kez karşılaştığı güney kıyısındaki Tairen Koyu'nu görmek için sabırsızlanıyorum."

Yağmur ona şaşkınlıkla baktı. "Fellana ve Sevander efsanesi zamandan daha eski. Celieria'da kimsenin bunu hâlâ hatırladığını düşünmezdim."

Ellie, "Fey şiirlerinden oluşan küçük bir koleksiyon batı kütüphanelerinin yakılmasından kurtuldu," diye cevap verdi. "Kitaplar şu anda müzede saklanıyor ama küratör onların kopyalarını almama izin verdi. 'Feliana'nın Hikâyesi' kitaplardaki şiirlerden biriydi."

"Fellana kim?" Leydi Thea sordu.

"Şiire göre," diye yanıtladı Ellie, "Fellana, Sevander adında bir Fey kralına aşık olan dişi bir tairen'di. Hayatını onunla birlikte yaşamak istemiş ve güçlü bir Elden Büyücüsü'nden kendisini bir Fey kadınına dönüştürmesini istemiş. Sevander kabul etti, ancak Fellana'nın tairen ruhunu karanlık bir kristale mühürlemesi ve ona vermesi şartıyla. Sevander'i o kadar çok seviyordu ki Büyücü'nün istediğini yaptı ve birkaç yıl boyunca Sevander ile mutlu bir şekilde yaşadılar. Birlikte bir çocukları oldu, Tevan adında bir oğlan."

"Anladığım kadarıyla mutlulukları uzun sürmemiş?" Leydi Thea sordu.

Ellie gülümsedi. Anlaşılan Fey masallarını seven tek kişi o değildi. "Hayır, öyle olmadı. Fellana'nın bilmediği şey, Büyücü'nün tairen gücünü Sevander'i ve yok etmek için kullanmak niyetinde olduğuydu. Kristalin gücüyle ona yardım etmek için büyük bir ordu topladı ve Solan Topraklar'ı işgal etti.

"Nasıl kandırıldığını anladığında, Fellana ve Sevander kendi Fey ve tairen ordularını toplayıp Büyücü'yle yüzleştiler. Onu korkunç bir savaşta öldürdüler ama Fellana ve Sevander ölümcül bir yara almadan önce değil. Fellana ölüm döşeğindeyken oğlu Tevan'a ruhunu içeren karanlık kristali verdi, böylece onun tairen parçası her zaman onunla birlikte olacaktı. Ve Tevan kristali boynuna taktığında

annesinin gerçek formuna dönüştü. Ve bir Fey ile bir Tairen'in oğlu olan Tevan, ilk Tairen Ruhü oldu."

"Yani Tairen Ruhları sadece Büyücüler sayesinde var," diye belirtti Lord Morvel Rain'in sağından.

"Bu masal bir efsane," diye yanıtladı Rain. "Sadece İlk Çağ'ın şafağından önce yazılmış çok eski Fey şiirlerinde anlatılır. Ama ilginçtir ki o zaman bile, hafızadan önceki zamanlarda, Elden Büyücüleri Feyler üzerinde fetih peşinde koşan kötü ve yozlaşmış bir gruptu."

"O halde bin yıl önce tüm Büyücüleri yok etmeniz iyi olmuş," diye cevap verdi Kraliçe Annoura soğukkanlılıkla, "ve o zamandan beri yeniden canlandıklarına dair hiçbir işaret görmedik."

Ellysetta, Rain'in parmaklarının şarap kadehinin sapı etrafında gerildiğini gördü. Diğer elini de kendi elinin içine aldı. Adam ona hoşnutsuz bir bakış gönderdi ama sessizliğini korudu.

"Artık sadece Karanlık Lord, Gaelen vel Serranis gibi katil *dahl'reisen'ler* için endişelenmemiz gerekiyor," diye onayladı Leydi Thea. "Gerçi bazıları onun da bir efsane olduğunu söylüyor."

"Hayır." Lord Barrial onun yanında uzun bir yudum pinalle aldı. "Karanlık Lord bir efsane değil. O kesinlikle hâlâ var. Ve sınırlardaki son sorunlarla ilgisi konusunda şüphelerim olsa da, hakkındaki efsanelerin çoğunun doğru olduğundan şüphem yok. Daha ölümcül, daha korkutucu bir varlıkla henüz karşılaşmadım." Baş masanın uzak ucunda oturan Marissya'ya bir göz attı, sonra Yağmur'a baktı. "Fey ya da Leydi Marissya alınmasın."

Rain, "Celierialıların Gaelen vel Serranis hakkında neler söylediğini çok iyi biliyorum," dedi.

Ellie ürperdi. Çoğu kişi Marissya'nın kardeşi Gaelen vel Serranis'in Büyücü Savaşları'nda öldüğüne inansa da, Celierian efsanesi onun -ya da hayaletinin- hâlâ sınırlarda dolaştığını, Eld'i avladığını ve dikkatsizlerin ruhlarını çaldığını söylüyordu.

"Onunla tanıştığınızı mı söylüyorsunuz?" Kral Dorian sordu. "Hâlâ hayatta mı?"

"Ta." Lord Barrial kendini hatırlamadan önce yerel sınır lehçesine kaydı. "Yani, evet. O yaşıyor ve ben onunla tanıştım. İki kez,

Aslında. Bir keresinde beş yaşında bir çocukken, ailemin ölümüne neden olan Elden baskını sırasında. Sonra da bu yıl, kızım diSebourne ile evlenmeden hemen önce."

" biri?" Leydi Thea fısıldadı.

Lord Barrial birkaç sessiz an boyunca kadehinin soluk mavi derinliklerine baktı. "Soğuk," diye yanıtladı sonunda. "O yakınınızdayken dünya soğur ve nefesiniz yüzünüzün önünde buğulanır, sanki onun varlığı yaşayanların tüm sıcaklığını emiyormuş gibi. Yakınlarda olduğunu gösteren tek işaret budur. Bunun dışında, o istemediği sürece onu göremez, hissedemez ya da duyamazsın."

"Bah," diye alay etti Lord Morvel. "Saçmalık ve hayalet hikayelerinden başka bir şey değil, Barrial. Kadınları korkutmaya çalışmaktan vazgeç."

Lord Barrial sınır lordu arkadaşına sert bir bakış attı. "İnanmıyorsun Morvel, çünkü sınırda senden daha büyük bir varlık olduğuna inanmak istemiyorsun. Ama Gaelen vel Serranis gerçek."

Morvel huffed. "Bunca yıldır bir kez olsun ruhu lanetlenmiş bir hayalet savaştının Eld avını aramak için sınırlarda dolaştığına inanmamı sağlayacak bir şey görmedim. Bu, ebeveynlerin çocuklarının kendi evlerinin güvenliğinden çok uzaklara gitmesini engellemek için uydurdukları aptalca bir hikaye."

"Morvel, onu ailemi öldüren ve beni de öldürmek üzere olan on Elden akıncısının bağırsaklarını deşerken gördüm. Yüzünü, buzul buzu kadar soluk ve soğuk mavi gözlerini ve *dahl'reisen* yara izini gördüm. Alnının ortasından başlayıp sağ kaşını ikiye ayırıyor ve burada, sağ kulağının hemen altında bitiyordu." Barrial'ın eli kendi yüzündeki yara izinin izini sürdü. "Karanlık Lord yaptı."

"Ailenin öldürüldüğünü gördüğün için şoktaydın. Görmek istediğin şeyi gördün."

"Peki üç ay önce Talisa ve Colum'un evlilik öncesi yemeğinin olduğu gece benim bahçemde ortaya çıkmasını nasıl açıklıyorsunuz?" Lord Barrial karşılık verdi. "Kesinlikle Vel Serranis'ti. Kalemin etrafındaki koşuşlardan sanki orada değillermiş gibi geçti ve *dahl'reisen'imi* bile tedirgin edecek kadar gerçektir." Lord Barrial öne doğru eğildi, kahverengi gözleri kısıldı. "Bir *dahl'reisen'i* tedirgin etmek için ne gerektiği hakkında bir fikrin var mı Morvel?"

"Bah," diye homurdandı Lord Morvel. "Muhtemelen onlar da işin içindeler, tıpkı tüm bu cinayetlerin arkasında oldukları gibi. Celierian korkularını canlı tutarak hizmetleri için çok daha yüksek bir ücret talep edebilirler."

Ellie Rain'e baktı. Lord Morvel yanında kimin oturduğunu umursamıyor muydu? Ama Rain kaldırdı ve sanki sınır lordunun aşağılayıcı sözleri üzerine yuvarlanmış gibi derin bir yudum pinalle içti.

"Dahl'reisen Fey onurunun ötesindedir, shei'tani." dedi ona sessizce. Solan Diyarlar'ın savaşçılarının iğrenç bulacağı pek çok şeyi yapabilirler."

Onun yumuşak sözlerine rağmen, içindeki öfkenin kıvrımlarını hissedebiliyordu. Morvel'in aşağılayarak bahsettiği adamlar Rain'in tanıdığı, hatta belki de sevdiği insanlardı. *Dahl'reisen* olsun ya da olmasın, onların aşağılandığını duymaktan hoşlanmadığını biliyordu.

Lord Morvel aynı umursamaz ve aşağılayıcı tavrını sürdürdü. "Ziyaretçiniz muhtemelen vel Serranis gibi görünmek için Ruh'a bürünmüş başka bir *dahl'reisen*'di ve soğuğa muhtemelen Ateş ve Hava'yı dokuyan biri neden oldu."

"O Karanlık Lord'du, altınımı çalmak için onun kılığına girmiş başka bir *dahl'reisen* değil. Alevli ruhlar Morvel, onlar Fey!" Lord Barrial, Rain'in bakışlarıyla kısa bir süreliğine, dile getirilmemiş bir özürle karşılaştı. "Peşinde oldukları şey buysa kendi lanet altınlarını yapabilirler. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, topraklarımda yaşayan yirmi beş *dahl'reisen* var ve ben sadece son üç yüzyıldır ailemle birlikte olan iki kişiye ödeme yapıyorum."

Ellie'nin yanında Rain hareketsiz kaldı. Şaşkın bir soruyla ona baktı.

"Yirmi beş keyfi bir sayı değildir, Ellysetta. Beşin beş kümesidir, muazzam bir güç dokuma yeteneğine sahip bir kombinasyondur."

Yutkundu, adamda söylenmeden bırakılan şeyi bilecek kadar endişe hissetmişti. Eğer yirmi beş *dahl'reisen* Lord Barrial'ın topraklarına geldiyse, bunun bir sebebi vardı. Ve eğer bunun arkasında Gaelen vel Serranis varsa, korkmak için bir neden vardı.

"Arayan Karanlıklar Lordu'ydü," diye devam etti Lord Barrial. "Bana karanlığın yükseldiğini söyledi ve çocuklarımı korumam ve kristalimi takmam gerektiğini söyledi." Şöyle bir baktı

Yağmur. "Bunlar tam olarak onun sözleriydi: 'Karanlık yükseliyor.' Büyücülerin iktidara geri döndüğü konusunda beni uyarıyordu."

"Ha. Daha çok bu kadar çok pinalle içmeyi bırakman için bir uyarı gibi geliyor.
Olay ."

Lord Barrial ters ters baktı. "Sen kör, kalın kafalı bir aptalsın

Morvel." "Ve sen de batıl inançları olan bir aptalsın, Barrial."

"Huzur içinde yatın lordlarım," diye araya girdi kral, hizmetkârlar büyük bir çorba tepsisi taşıyan bir arabayla yaklaşırken. "İlk yemeğimiz servis edildi. Sert sözlerle yemeği mahvetmeyelim."

Hizmetçi sol omzunun üzerinden eğilip çorba kâsesini ince mantar ve soğan dilimleriyle dolu berrak kahverengi bir et suyuyla doldururken Ellie oturduğu yerde kıpırdandı.

"Teşekkür ," diye mırıldandı ve uşağın şaşkın bakışlarına maruz kaldı;daha sonra krala baktı, yüzü kızardı ve "Rica ederim leydim," diye fısıldadı.

Rain hizmetkârın çorba kâsesini doldurmasına izin verdikten sonra çatal bıçak takımının en solundan altın saplı çorba kaşığını seçti. Ellie de kendi tabağından aynı kaşığı aldı ama ondan önce kralın yemeğe başlamasını bekledi.

"*Dahl'reisen* mi çalıştırıyorsunuz lordum?" Leydi Thea, masanın kendi bölümündeki herkese servis yapıldıktan sonra Lord Barrial'a sordu. Uzun, kalın kirpiklerini kırıpıştırarak bir gösteri yaptı ve Ellie'nin şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırmasına neden oldu. Asil kadınların flört etmekte usta olması gerekmez miydi? Kelissande bile Leydi Thea'ya incelik konusunda bir iki şey öğretebilirdi. "Tüm bunlar olurken, sence bu akıllıca mı?"

Lord Barrial yemek arkadaşına kaşlarını çattı. "Bazılarının aksine, kuzeydeki cinayetlerin arkasında *Dahl'reisen*'in olduğuna ikna olmadım. Dediğim gibi, nesiller boyunca aileme hizmet ettiler ve şimdiye kadar endişe yarattıklarına dair bir kayıt yok. Aslında, eskiden tüm sınır lordlarının *dahl'reisen* istihdam etmesi yaygındı. Eld'in büyüüne karşı koymak söz konusu olduğunda çok daha iyidirler."

"Yararlı ya da değil, sanırım bu kadar çok *dahl'reisen*'in böyle bir yerde olması beni dehşete düşürürdü.

çok ." Kadın hassas bir şekilde ürperdi.

"Evet, kadınların ortak düşüncesi bu gibi görünüyor. Benim kızım da onları hiçbir zaman pek umursamadı." Ses tonunda Lady Thea'yı flört etmeye devam etmekten vazgeçiren soğuk bir kesinlik vardı.

"Lord Barrial," dedi Rain , "yemekten sonra Gaalen vel Serranis'le yaptığınız ziyaret hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Lord Barrial başını sallayarak, "Benim için bir zevktir, Lordum Feyreisen," diye cevap verdi.

"Evet, Leydi Morvel"-Lady Thea, Lord Morvel'in karısına kararlı bir gülümsemeyle baktı-"Anladığım kadarıyla yeniden büyükanne olacaksınız."

"Ta. En büyük kızımız beşinci çocuğunu bekliyor," diye cevap verdi Leydi Morvel ve yemeklerini yerken hafif bir sohbet başladı.

Kolis odanın diğer ucunda, Jiarine'in mavi gözlerinden hizmetkârların baş masadaki kraliyet mensupları, Feyler ve Büyük Lordlarla ilgilenmesini izledi. Fey'i bu gece defalarca test etmişti - Jiarine'i ziyafet salonu boyunca nöbet tutan savaşçıların birkaçının yanına göndermişti - ama Tairen Ruhu'nun kuzeyde giderek artan Büyücü varlığını hissetme konusundaki bariz yeteneğine rağmen, ne o ne de Fey maiyetinden herhangi biri Kolis'in *umagi*'sinin nefis genç bedenindeki varlığını tespit edebilmiş gibi görünmüyordu.

Şimdi şarap servis ediliyordu ve Annoura'nın Feyreisa'nın kadehindeki pinalle seviyesine dikkatle bakması, Jiarine'in önerisini dikkate aldığını gösteriyordu. Bu işleri kolaylaştıracaktı. Alkol Ellysetta Baristani'nin savunmasını düşürecek ve onu baskı büyüünün etkisine daha açık hale getirecekti.

Jiarine'in elini eteğindeki gizli cebe soktu ve parmaklarını orada saklı olan küçük balmumu *tılsımın* etrafına kapattı. Parmak uçları balmumunu okşadı, hafifçe ısıttı ve küçük büyülü etrafında sıkıca kıvrılmış tek bir saç telini fırçaladı. Feraz aktivasyon büyüünü zihnine işledi, onu nefesinin altında fısıldamaya ve Ellysetta Baristani'ye odaklanmaya yönlendirdi.

Sian ve Torel Kartaca Yolu'ndan ayrıldılar ve Wilmus Able'ın

Dar bir araba yolundan aşağı doğru yöneldiler ve Brind Palwyn'in evini tıpkı Wilmus'un tarif ettiği gibi buldukları küçük bir açıklığa girdiler. İyi yontulmuş kütüklerden ve yıpranmış kiremitlerden inşa edilmiş küçük ama sağlam bir yapı olan ev, açıklığın ortasında duruyordu. Işık, pencerelerden ve özenle yerleştirilmiş kapının altındaki belli belirsiz çatlaklardan altın renginde parlıyordu. Taş bacadan kıvrıla kıvrıla yükselen duman, kızarmış et kokusu taşıyordu. Evde biri vardı.

İki savaşçı eve yaklaşırken bir ok vınlayarak geçti ve neredeyse Sian'ın kulağına saplanıyordu. Fey dalışa geçti ve için yuvarlandı, kalkanları etraflarına yayıldı.

"Barış, Goodman!" Sian saldırganı bulmak ormanı tararken Torel seslendi. "Silahlarınızı indirin! Zarar vermek istemiyoruz!"

"*Orada, Torel,*" diye gönderdi Sian. "*Sol taraftaki ağaçların arasında.*"

Sian parıldayıp gözden kaybolurken Torel başıyla onayladı. "Biz Fey savaşçılarıyız, *dahl'reisen* değil. Brind Palwyn'i arıyoruz. Bizi Norban'daki Boar and Hound'dan Wilmus gönderdi." Bir yay kirişinin tıngırtısını duydu ve tam bir ok daha bulunduğu yere titreyerek batarken kendini sola attı. "Wilmus bizi yabancıları sevmediğin konusunda uyardı Goodman, ama kan dökmeyi bu kadar sevdiğinden bahsetmemiştii. Sana sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

"Fey'in bir oduncuyla ne işi olabilir ki?" diye seslendi ağaçların gölgesinden bedensiz bir ses.

"Yıllar önce Norban'dan geçmiş olabilecek, muhtemelen genç kıızıyla birlikte seyahat eden kızıl saçlı bir demirci kalfası hakkında haber arıyorduk. Wilmus onun aileniz için çalışmış olabileceğini düşünüyordu."

Yarım düzine ok art arda püskürmeye başladı. Bir tanesi kalkanlarını delip bacağına saplanınca Torel acı içinde homurdandı. Ormanda küfürler ve boğuşmalarla dolu bir çatışma sesi duydu. Birkaç dakika sonra, ev giysileri ve deri giymiş zayıf bir adam karanlığın içinden tökezleyerek çıktı. Sian onun arkasında yürüyor, adamın yayını ve sadağını tutuyor ve kavisli *bir meicha*'nın sivri ucuyla onu dürtüyordu.

Torel oku bacağından çekip çıkardı ve yere fırlattı, kanamayı durdurmak için yaranın üzerinde hızlıca Dünya'yı döndürdü. Onu selamlamak için ayağa kalktı.

Ölümlü, dikkat çekici olmayan bir yüzü, bir tutam kahverengi saç ve çok tanıdık bir kederle dolu gözleri olan bir adam.

"Brind Paldwyn? Ben Torel vel Carlian. Sanırım Norban'ın kuzeyindeki ormanlarda yaşayan kızıl saçlı bir çocuk hakkında bir şeyler biliyorsunuz - yaklaşık yirmi dört yıl önce?"

Ellysetta ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Geçen günkü baş ağrısı geri gelmişti, hafif ama sürekli bir baskı vardı ve akşam ilerledikçe daha da şiddetlendi. Uşakların servis zengin yemekler birbiri ardına sıralanıyordu: altın şişlerde kabuklu deniz ürünleri, on iki balık, kümes hayvanları ve et yemeklerine eşlik eden ızgara, sote, kremalı ve güveçte pişirilmiş çok çeşitli sebzeler, yemek aralarında damağı temizlemek için dondurulmuş şerbetler. Neyse ki Ellysetta bu şaşırtıcı çatal bıçak takımları arasında fark edilir bir gaf yapmadan ilerledi.

Yemek boyunca pinalle kadehi hiç yarısının altına düşmemiş gibi görünüyordu. Şarap baş ağrısını uzak tutmaya yardımcı oluyordu ve gerçekte kaç kadeh içtiğini bilemese de, içmesi gerekenden birkaç kadeh daha fazla içtiğine dair iyi bir fikri . Bir hizmetçi ona bir fincan keffee ikram ettiğinde, hevesle kabul etti.

Soğutmak için yeterince ballı krema döktü, sonra kafasını boşaltmayı umarak birkaç hızlı yudumda içti. Bunun yerine, şimdiye kadar tattıklarının hepsinden daha güçlü olan ılık, duyuşal tat karışımı vücuduna bir darbe gücüyle çarptı. Isı, dalgalar halinde vücudundan aşağı yuvarlandı.

Keflee kafasını boşaltmak yerine daha da bulanıklaştırdı. Kemiksiz ve sersemlemiş hissederek sandalyesinin arkasına yaslandı.

Göz kapakları sarktı ve kirpiklerinin arasından Yağmur'a baktı. Yağmur'un şimdiye kadar yaratılmış en güzel adam olduğunu düşündü, çizgisiz etinin parlak solgunluğunun altındaki kemiklerin güçlü erkeksi itişiyiyle güzel olmaktan kurtulmuştu. Ayrıca onu çevreleyen tehlike, güç ve dizginlenemeyen vahşiliğin hissedilir aurası da onu kurtarmıştı.

Mürekkep siyahı saçları pürüzsüz alnından geriye doğru düşüyor, geniş ve kaslı omuzlarının üzerinden düz dalgalar halinde dökülerek derisinin kömür karası gölgeleriyle birleşiyor gibiydi. Ateşle aydınlatılmış avizelerin parlak ışığında saçları, neredeyse damarsız ebon ağacının parıltısı gibi zengin ve koyu bir parlaklık yansıtıyordu.

Ona dokunmak, ellerini ipeksi yumuşaklığına gömmek istedi. Parmakları bu ihtimal karşısında esnedi ve karıncalandı.

Marangozun kızı keflee'sini birkaç yudumda bitirirken Annoura memnun bir gülümsemeyi gizledi. *Bu ilginç olacak. Bırakalım Dorian bundan sonra Fey için iyilik kazanmaya çalışsın.* Sandalyesine geri oturdu ve solunda oturan Yüce Lord Nin'in kulağına mırıldandığı bir yoruma güldü.

Birkaç dakika sonra, Annoura'nın vücudunda artan bir gerilim yayılırken memnuniyet endişeye dönüştü. Teni ısınmaya başladı. Yelpazesine uzandı, onu açtı ve kızarmış yüzünü yelpazelemeye başladı. Neler oluyordu? Kefle içmekten kaçınmıştı, kaçınmasaydı bile kâhyasının kıza özel bir fincan servis etmesini izlemişti; bu fincan onun için çoktan doldurulmuş ve hazırды. Diğer tüm konuklara gümüş kefleopotlardan dökülen normal bir karışım servis edilmişti.

Dorian'a baktı ve onun parmağını yakasının altında gezdirdiğini gördü. Kırmızı renk yanaklarını koyulaştırmıştı. Rahmi sıkıştı. Ona dokunmak istiyordu. Hem de hemen şimdi. Onun kucağına tırmanmak, ellerini saçlarında gezdirmek ve vücudunu ona sürtmek istiyordu.

Dorian başını çevirdi. Ela gözleri karanlıktı ve Fey kanı yükseldiğinde bazen olduğu gibi belli belirsiz parlıyordu. Nem ipek iç çamaşırlarını ıslatmıştı. Tanrılar aşkına, tek bir sıcak bakışla bile orgazm olmaya hazırды. Ne oluyordu?

Rain, Lord Barrial ile konuşuyordu. Kendi kendine iç geçiren Ellysetta, ağzının erkeksi güzelliğinin her kelimeyi, her heceyi oluşturtmasını izledi. Bir öpücük gibi, diye düşündü. Dudakları her kelimeyi bir öpücük gibi çerçeveliyordu. Kâhya ona bir fincan daha keflee getirmişti. Bunu yudumladı, güçlü tatların tadını çıkardı ve bunun yerine Rain'in dudaklarından gelen baş döndürücü öpücükleri yudumladığını hayal etti.

Bakışları adamın boğazından aşağıya, hançerle süslü, siyah deriyle kaplı göğsünün yalın gücüne kaydı. Derinin dokunulduğunda sıcak olacağını biliyordu. Büyü ve Yağmur kokusunu da içinde barındırıyordu. Adamın derisinin yanağında bıraktığı hissi, bıçaklarının çenesine ve şakağına yaptığı sert baskıyı, kalp atışlarının kulağında çıkardığı sesi hatırladı; alçak sesle ve gümbür gümbür, şehvetli bir vuruşla, zorlayıcı bir arzunun büyüğü örgüsünü söylüyordu. Adamın omurgasının sertleşmesini ve göğsünün derin bir nefesle genişlemesini takdir dolu bir merakla izledi.

Açlıkla Rain'in kollarına baktı, onların kendisini sarmaladığını hatırladı, onu değişen koruma katmanları, boyun eğmeyen güç ve sıcak, cinsel ihtiyaçla sardı. Bakışlarının altında, adamın pazuları deri tuniğinin dikişlerini zorlayarak gerilmişti. Elleri sıkıştı ve titredi. Kadın onlara baktı,

Parmaklarının bükülmemesini ve ona uzanmasını istiyordu ama uzanmadılar. Belli belirsiz bir pişmanlık ve giderek artan bir açlıkla bakışları adamın göğsünde gezindi, boğazında atan ağır nabızı okşadı, kare çenesine ve görkemli ağzına görünmez öpücük hayalleri fısıldadı. Sonunda gözleri onunkilerle buluştu ve kendini Büyük Güneş'in alev alev yanan sıcaklığına bakarken buldu.

Kolis, Jiarine'e Feraز büyüsunü o kadar sessiz bir sesle söylüyordu ki, yanında oturan lord bile ziyafet salonunu dolduran sohbetin gürültüsünden duyamıyordu. Odanın diğer ucundaki Baristanlı kız bir parıltıya bürünmüştü. Işık o kadar zayıftı ki, odada büyü kullanmayanlar tarafından fark edilemezdi ama Jiarine Montevero kuzeyde doğmuştu. Diğer pek çok faydalı yeteneğinin yanı sıra, Ruh'a da oldukça hakimdi. Her halükârda, Ellysetta Baristani'den yayılan soluk lavanta akışlarının belirgin imzasını tanımasına yetecek kadar. Jiarine'in vücudunun gerildiğini hissetti.

Ruh. Kız Ruh'u dokuyordu.

Ama ne gücü? Dokumalar çok ince ve kırılgan görünüyordu. Baş Büyücü'nün aradığı şey küçük bir komut değildi. Sadece bir ustanın gücü yeterliydi.

Jiarine'in *talis* büyüsunü daha fazla enerji odaklamasını sağladı ve bu zayıf örgünün ne kadar görmek için kızı daha fazla zorladı. Birkaç saat sonra, etrafındaki parıltı daha da parlaklaştı, dokumasının iplikleri yoğunlaştı, daha önce görünmez olan ve odayı bir köşeden diğerine kaplayan akıntılar boyunca kimse farkına varmadan ışık yayıldı.

Kolis ancak o zaman örgülerin Jiarine üzerinde zaten çalıştığını, bildiğinden daha uzun süredir çalıştığını fark etti. sandığı sıkışma hissi, kadın bedeninin ihtiyaçla ısınması ve ağrmasıydı.

Bir el Jiarine'in kalçasını sıktı. Kolis aşağı baktı ve tombul eli takip ederek Lord Bevel'in iri bedenine ulaştı. Adamın kel kafasında ter parıldıyordu ve kalın dudakları tükürükle parlıyordu. Öne doğru eğilmiş, Jiarine'in göğüslerinin çıplak, dolgun tepelerine doğru ağır, sıcak nefesler alıyordu.

Kolis'in bilinci tiksintiyle geri döndü. Elbette yapmazdı. Jiarine kendi değerini Bevel gibi iğrenç bir serseriyle *yatmayacak* kadar iyi biliyordu.

Ama Baristanlı kızın örgüsü hiç de küçük bir öneri değildi ve Jiarine

Kolis'in onu durdurma çabalarına rağmen emirlerine karşı koyamadı. Bevel'in şişman dili teninde kayarak elmas gibi sert bir meme ucunun etrafında kıvrılmak için aşağıya indiğinde, kendinden geçmiş bir şekilde boşaldı ve açlıkla adamın pantolonunu saran kalın uzandı.

Midesi bulanık Kolis, Jiarine'in bedeninden kaçtı ve onu kızışmasıyla baş başa bıraktı. Almak için geldiği şeyi almıştı. Ellysetta Baristani bir Ruh ustasıydı, Yüksek Büyücü'nün yüce standartlarını bile aşacak kadar güçlüydü.

Ellysetta gözlerini Yağmur'un yanan gözlerinden ayıramıyordu. Tairen'in çılgık çılgıca çılgınlığının uzaktan farkındaydı. Oda sessizliğe gömüldüğünün daha da uzaktan farkındaydı, bu sessizlik sadece çaresizce hava arayan yüzlerce ciğerin sık soluklarıyla bozuluyordu. Konuşmak istiyordu ama dili çok kalın, boğazı çok kuruydu. Zihni duyguların ve tutarsız düşüncelerin girdabındaydı, basit cümleler en çıplak özlerine kadar soyulmuştu.

İstiyorum. İhtiyacım var. Acı çekiyorum. Yanıyorum.

"Benimle yan. "

Sonra Rain'in kolları onu sardı, sandalyesinden kaldırıp göğsüne yasladı ve merdivenlerden hızla çıkıp saraydan çıkıp serin Celierian gecesine girerken hava sıcak tenine serin bir şekilde üfledi. Baş adamın koluna yaslandı, gözleri yıldızlarla süslü gökyüzünü seyre daldı. Gökyüzü baş döndürücü bir hızla geçip gitti. Yağmur koşuyordu, kız kollarındaydı. Sonra evinin gece karanlığına gömülmüş ön odasındaydılar. Rain'e uzanıyor, onu tutmaya çalışıyor, ona ihtiyaç duyuyor, bir şeyler istiyordu. İçinde korkunç bir vardı. "Yağmur, lütfen."

Yüzü gerilmişti, gözleri yanıyordu. "Yapamam, *shei'tani*. İhtiyacın olan şeyi sana verebileceğimi ve yeminimi tutabileceğimi düşünseydim, . Ama bu çok fazla. Benden bunu isteme. Onurumu çiğnemiş olurum. Beni affet." Ağzı asıldı, gözleri karardı. "Ve bunun için de beni affet." Elini kaldırdı. Kadın büyüünün adamın parmak uçlarında toplanmasını ve sonra dönerek onu çevrelemesini anlamadan izledi. Kollarının arasına baygın bir şekilde düştü.

Onu nazikçe Ravel'in verdi. "Onu koru," diye . "Onu güvende tut." Ravel'in cevabını beklemedi. Sadece dışarı çıktı ve gökyüzüne sıçradı. Tairen'in kükremesi şehrin dört bir yanındaki camları zangırdattı ve şiddetli bir alev huzmesi karanlığı aydınlattı. Buzlu eterde yükseldi ve gecenin içinde doğuya, şehirden uzağa doğru ok gibi fırladı.

Sian ve Torel, oduncu Brind Paldwyn'den öğrendikleriyle sersemlemiş ve sarsılmış bir halde ormanın güneyine doğru koştular. Konuşmadılar, birbirlerine bakmadılar. En azından bir çan boyunca sadece koştular.

"General Vel Jelani'yi aramalıyız," dedi Sian sonunda, uzun süren sessizliklerini bozarak. "Bilmek isteyecektir."

Torel öyle aniden durdu ki, Sian on metre fırladı. ", " dedi. "Onu şimdi çağıracağız. Ruh konusunda benden daha güçlüsün. Yap hadi. Ben nöbet tutacağım."

Sian gözlerini kapatıp gücünü çağırırken Torel'in sinirleri geriliyordu. Eğer şu anda taşıdıkları bilgi doğruysa, ölümcül olmanın da ötesindeydi.

Yirmi mil geride, Sian ve Torel'in aceleyle terk ettikleri kulübede, uzun, soluk parmaklar Brind Palwyn'in görmeyen gözlerinin üzerinden geçerek kapakları kapattı. Soluk bir el avuç içi yukarı bakacak şekilde döndü. Parmaklar bir topu kavrır gibi kıvrılmıştı. Parmakların arasından kırmızı ışıklarla parlayan gölgeli bir spiral yükseldi.

Kırmızı ışıklarla titreşen siyah gözler Azrahn'ın dönen spiralinin derinliklerine baktı. Alnının ortasından kaşına ve sağ kulağının hemen altına kadar uzanan izinin çıkıntılarında ışık ve gölge titreşiyordu. Bir an sonra Azrahn örgüsü çözüldü ve dokumacının gözleri normal delici soluk mavisine geri döndü, uzak kuzeydeki Mandolay dağlarının ötesindeki buzullardan daha soğuktu, uzun göz bebekleri ince yarıklara daraldı.

Çömelmiş siyah figür heybetli bir yüksekliğe çıktı ve uzun bir parmağını işaret ederek Ateş'i çağırdı. Brind Palwyn'in vücudu alevler içinde kaldı, doğal olmayan sıcaklıktaki alevler vücudunu birkaç dakika içinde küle çevirdi ama kulübenin geri kalanına asla yayılmadı.

Bir geyik kadar hızlı ve çevik, siyah botlu ayaklar gecenin kararttığı ormanda hızla ilerliyordu, ayak sesleri sanki hiç yere değmemiş gibi sessizdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Alevli tanrılar, Rain bu kurdan asla sağ çıkamayacaktı.

Celiera'nın Büyük Körfezi'nin hâlâ sıcak olan kumlarına sırtüstü uzanmış, Pereline Okyanusu'nun tuzlu, dalgalı sörfü üzerinden geçerken gökyüzüne bakıyordu. Vücudundaki her kas hâlâ zonklayan düğümler halinde gergindi ve geleceğinden şüphe duymaya başladığı serbest bırakılma için çaresizdi. Ya da gelse bile, onu delilikten kurtarmak için çok geç olacaktı.

Ellysetta'ya duyduğu ihtiyaç yoğun, canlı, itici bir şeydi, onu kontrolünün jilet gibi keskin kenarında ılgılık atmaya yakın tutan amansız bir işkenceydi.

Tanrılar pinalle'yi icat eden ruhsuz piçleri kahretsin. Şişelenmiş mavi hüsrânı bardağına doldurup duran hizmetkârın da canı cehenneme. Ve Rain, Dorian'ın bu gece Annoura'nın hayatının özünü, Ellysetta'ya pinalle içirmek gibi üç kez lanetlenmiş, aptalca bir fikre kapıldığı için çiftleştirmesini yedi cehenneme kadar umdu.

Çünkü Ellysetta Rain'in tutkusunu sadece şehvetli, ağır bakışları ve saklamadığı duygularıyla uyandırmakla kalmamıştı. Hayır, bunun çok ama çok ötesine geçmişti. Sınır tanımayan, pinalle'nin ve keffee'nin etkisindeki sersemliğiyle, cinsel açlığın ruhani ağrını öylesine ince ama öylesine yakıcı bir şekilde örmüştü ki, ziyafet salonunda nefes alan herkesi -hem ölümlüleri hem de Feyleri- daha kimse ne olduğunu anlamadan cinsel ihtiyacın dürtüsüyle uçuruma yuvarlamıştı. Yemeğe katılan arkadaşlarını en son gördüğünde, kudurmuş kurtlar gibi birbirlerine saldırıyorlardı; bazı çiftler mahremiyet bulmak için sendeleyerek uzaklaşırken, diğerleri sahip oldukları son rezervlerini tam da durdukları yerde döküyorlardı.

Bel ve Ellie'nin beşlisinin geri kalanı, Rain'e onları görevlerinden azat etmesi için yalvarmadan önce Baristanlıların evine zar zor ulaşabilmişlerdi. O da bıraktı elbette. İçinde bulundukları durumda hiçbir işe yaramazlardı. Beşi de Celiera'nın genelevler bölgesine doğru yürümeye başlamıştı ama sokağın sonuna vardıklarında koşmaya başlamışlardı.

Ellysettayı Ravel'in gözetimine bıraktıktan sonra kendini gökyüzüne atmış ve biraz soluklanmayı ya da en azından dokunun hafiflemesini umarak buraya, güney sahilinin gümüş kumsallarına uçmuştu. Hiçbir şey bulamamıştı.

Dokumasının etkisinin ne kadar süreceğini yalnızca tanrılar biliyordu, ama

başlangıcından üç çan sonra hala acı verici bir şekilde güçlü devam ediyordu. Kendisiyle Ellysetta arasında yüzlerce kilometre olmasına rağmen. Suyun üzerinde yatan Rain, öfkesini gökyüzüne haykırıyor ve yumruklarını etrafındaki ıslak kumlara vuruyordu.

Sian son iki çan içinde altıncı kez Belliard vel Jelani'yle bağlantı kurmaya ve keşfettiklerini anlatmaya çalışırken Torel huzursuzca volta atıyordu.

"Hâlâ ona ulaşamıyor musun?" Torel endişeyle sordu. Ellerini siyah saçlarında gezdirdi ve parmaklarına üfledi. Orman birkaç saat öncesine göre daha soğuk görünüyordu.

Sian başını salladı ve örgülerini çözdü. "Başka

birini dene."

"Çoktan ulaştım. Bel'e ya da Feyreisa'nın beşlisine, Dax'a, Leydi Marissya'ya ya da onun beşlisine ulaşamıyorum. Feyreisen'e bile ulaşmaya çalıştım. Hiçbiri bana cevap vermiyor. Hala Bel'in bugün bahsettiği saray yemeğinde olmalılar. Bu bilgiyi başka kimseye aktarmaya cesaret edemeyiz."

Brind Palwyn kızıl saçlı bir çocuk hakkında hiçbir şey bilmediğinde ısrar etse de, Sian aralarına Ruh'u sokmuş ve adamın anılarını geri getirmişti. Bu anılar tam da Sian ve Torel'in bulmaları için gönderildikleri bilgileri içeriyordu ama hiç de bekledikleri gibi değildi.

Brind on yaşında bir çocukken, anne ve babasının kaçak bir köleyi ve alev saçlı bir çocuğu arayan bir Elden Büyücüsü tarafından işkence edilerek öldürüldüğünü görmüştü. Elden Büyücüsü'nün, efendisi Yüce Büyücü Vadim Maur'un çalınan kızı olduğunu iddia ettiği bir çocuk.

Torel şimdi bile bunun doğru olmadığını, doğru olamayacağını haykırmak istiyordu.

Feyreisa'yı kendi gözleriyle görmüş, onun parlaklığına tanık olmuştu. Ama Brind'in anıları o kadar canlıydı ki, gerçek olduklarından şüphe edemiyordu.

Paldwynler köle ve çocuğa sadece bir gecelik barınak önermişlerdi ama daha sonra Brind, ailesinin haberi olmadan, köle peşindekileri uzaklaştırırken bebeği ormanda saklamayı kabul etmişti. Bu görev Brind'in ailesiyle birlikte ölmesini engellemişti. Sonradan öğrendiğine göre, köle kız kendi bedenini ateşe vermiş ve Büyücü tarafından işkence görmemek ve sorgulanmamak için kendini Norban'ın taş ocağının kayalıklarından aşağı atmıştı. Brind, köle kızın

Yanmış ve parçalanmış bedeninden geriye kalanları ailesinin yanına gömmüştü. Bebeğe gelince, Brind ormanda seyahat eden Celieralı bir çifti takip etmiş ve bebeği onu bulabilecekleri bir ağacın altına koymuştu. Çocuğu alacaklarından emin olana kadar saklanmış, sonra da hayatının geri kalanını olan her şeyi unutmaya çalışarak geçirmişti.

Yakın zamana kadar nispeten başarılı da olmuştu. Sian, Brind'in anılarını araştırırken, köylülerin nesilden nesile aktarılan değerli Fey hediyelerini büyük bir şenlik ateşinde yok edilmek üzere kasaba meydanına getirirken, beyaz saçlı bir rahibin hacimli bir kıyafet giydiği rahatsız edici bir görüntü daha keşfetti, Kukuletalı mavi pelerinli köylülerin yanında durmuş ve onlardan Tairen'in Gözü kristalinin parçalarını toplamıştı. Brind daha sonra şenlik ateşi hakkında sorular sormuştu ama köylülerin hiçbiri ateşe attıkları Fey hediyeleri ya da mavi pelerinli rahibe verdikleri Tairen'in Gözü parçaları hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Sanki o anılar silinip gitmişti. Ama şenlik ateşine katılmak yerine ormandan izleyen Brind hatırlıyordu ve o zamandan beri ailesinin ölümüyle ilgili kâbuslar görüyordu.

Sian, Brind'in zihninden büyücülere, ölüme ve Ellysetta' dair tüm anıları silmiş, sonra da zavallı adama hayatı boyunca istediği şeyi vermişti: trajediyle gölgelenmemiş mutlu bir çocukluk anıları, tatmin edici bir hayatın ardından uykularında bir şekilde ölen ebeveynlerin anıları. Bu yasal değildi. Fey-Celierian anlaşmasını ve birkaç Fey yasasını çiğniyordu ama Sian yine de yaptı ve Torel'in tek kelime etmesine izin vermedi.

Torel yapmazdı elbette. Büyücü Savaşları başladığında hâlâ gençti. Bıçakların Dansı'nın ilk seviyesini bile tamamlamamıştı. Ama o da tıpkı Sian ve Brind gibi ailesinin Eld tarafından katledildiğini görmüştü ve Torel'in birilerinin Ruh'u dokuyarak bu dehşete dair anılarını yok etmesini dilediği günler olmuştu.

" bakalım," dedi Torel, arkadaşının sırtını sıvazlayarak. "Biraz çabayla yarın ay batımına kadar Celieria Şehri'ne varabiliriz."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" Sian ayrıntı vermedi ama zorunda da değildi.

Torel buna inanmak istemedi ama Fey yalan söylemezdi, bu yüzden yüzüne alaycı bir ifade takınarak, "Bel'in kalbini yine ağlattı. Sence en küçük bir parçası bile Elden kötülüğü tarafından lekelenmiş olsaydı bunu yapabilir miydi?"

"Elbette. Haklısın." Sian başını salladı ve onun ayak parmaklarına baktı.

"Aptal *paçeta*" Torel arkadaşını boğazından yakaladı ve parmak eklemlerini dalgalı kahverengi saçlarının arasından Sian'ın kafatasına sürttü. "Hadi o zaman. Tüm şüpheler unutuldu. Kardeşlerimizin yanına dönelim."

Sel'dor şarapneli içlerini parçaladığında hâlâ gülümsüyorlardı.

Sian ve Torel sendeledi, düştü, sonra kırmızı Fey'cha çeliğini açarak ayağa fırladı ve otomatik olarak bir Fey savaşçısının hafifçe çömelmiş savaş duruşunu aldı. Ancak o zaman Azrahn'ın kokusunu algıladılar ve etraflarındaki kırmızı-siyah parıltıyı gördüler. Ancak o zaman kendilerini bekleyen gölgeli saldırgan sürüsünü gördüler.

Torel'in tahminine göre elli ya da daha fazla kişi vardı. Yenmek için çok fazlaydılar. O ve Sian'ın etrafı çoktan sarılmıştı, bu yüzden kaçacak yerleri yoktu. O halde bu ölümüne bir savaştı, onun ve Sian'ın.

"Nereden , Torel?" Elleri inanılmaz bir hızla hareket eden Sian, etrafını saran kalabalığa ölümcül bir isabetle kırmızı Fey'cha fırlattı.

"Biliyorsam yanmışımdır. Sırtımı koru." Dikenli bir *sel'dor* oku delip geçerken Torel lanet okudu, ardından dişlerini sıktı ve kendi kızıl Fey'cha'dördünü etrafını saran gölgelere doğru fırlattı. Tairen zehri görevini yerine getirdiğinde çabucak susturulan boğuk çığlıklar, vahşi bir zaferle sırtıtmasına neden oldu. Ölmeden önce yanına alabildiği kadarını alacaktı.

Henüz tek bir saldırganın yüzünü bile görmemiş olmasına rağmen, Torel onların Eld olduğundan emindi. Azrahn'ın hastalıklı tatlı kokusu başka bir şey olmaları için çok güçlüydü. O ve Sian'ın onları kilometrelerce öteden sezmiş olmaları gerekirdi -eğer sadece Fey tehlike içgüdüleriyle bile olsa- yine de hiçbir Eld'i neredeyse tepelerinde dururken bile fark etmemişti.

Etlerini delen *sel'dor*, Torel ve Sian'ın kendilerini savunmak için büyü çağırımlarını engelledi. Eld'in kara metali Fey etini asit gibi yakıyor ve en zayıf dokumayı bile acıya dönüştürüyordu. Celieria'daki Fey savaşçılarına bir uyarı haykırmak için Ruh'u dokuyamadılar.

Ama dövüşebiliyorlardı. Çıplak çelik, ölümcül beceri ve acımasız kararlılıkla Torel ve Sian, Fey savaşçıları gibi dövüştüler.

Sadece birkaç içinde, düzinelerce saldırgan etraflarında ölü olarak yatıyordu ve

Her an daha fazlası ölüyordu. Bu yeterli değildi. Torel ve Sian'ın ağır kanamaları vardı, her ikisi de

Yüzlerce küçük şarapnel yarası ve vücutlarından tüy gibi fırlayan sayısız ok.

Torel, saldırganların oklarından biri daha vücudunu delip geçerken beşik arkadaşının acı içinde inlediğini duydu. Sian ağır bir şekilde tek dizinin üzerine düştü.

"Tairen'in seslendiğini duyuyorum, Torel." Sian'ın nefesi hızla kanla dolan ciğerlerinden hırıltıyla çıkıyordu. Yine de elleri hâlâ Fey'cha hançerlerini bin yıl boyunca bir savaşçı olarak mükemmelleştirdiği şiddetli bir hassasiyetle ateşliyordu.

"Biliyorum kardeşim," diye yanıtladı Torel. Aralarındaki kısa mesafe boyunca zihin konuşması yapmak için gereken küçük Ruh ipliği bile, vücudundaki her küçük *sel'dor* şarapnel parçası Ruh dokusunu acıya dönüştürürken, acı çekmesine neden oldu.

Yakında her şey bitecekti. Sian düştüğünde, Torel'in sırtı saldırıya açık olacaktı.

Ve Belliard vel Jelani'ye ne bulduklarını haber verme şansları bile olmamıştı.

"Bu çok güzel, Torel. Çok güzel." Gönderdiği ses bir fısıltıdan ibaretti.

"Gökyüzünün bir parçasını bana ayır, Sian. Yakında seninle uçacağım." Torel, beşik arkadaşının son nefesinin tıkırtısını ve ardından cansız bedeninin yere düşerken çıkardığı ağır gümbürtüyü duydu. Torel'in gözünden bir damla yaş süzüldü. Bin yılı aşkın bir süredir birbirlerini tanıyorlardı. *Uç, Sian. Yükseklerle uç ve rüzgarda gül.*

Karanlık, gölgeli figürler yaklaştı, daire çizdi.

Torel iki *seyani* uzun kılıcını kınlarından çıkardı. "Gelin o zaman!" diye bağırdı. "Cesaretin varsa gel de tairenlerle dans et! *Miora felah ti'Feyreisa!* Feyreisa'ya neşe! Ve hepinize ölüm!"

Ve ay ışığında dönen, siyah deri, parlayan çelik, kırmızı kandan oluşan bir hareket bulanıklığına dönüştü ve artık hareket etmeyene kadar her şeye ölüm saçtı.

Vakit gelmişti. Şafağın sökmesine sadece birkaç çan ve Kız Ay neredeyse batmak üzereydi. Gökyüzü bu gece olabileceği kadar karanlıktı.

Vadim Maur büyü odasına girdi. Her iki elin üç parmağında yüzükler parıltıyordu: beş renkli kabaşon taşı ve bir parıldayan siyah *selkahr*, her biri tekrar eden altı renkli desenlerde daha küçük kabaşon taşlarından oluşan bir gökkuşağı ile çevriliydi. Mümkün olan en güçlü şekilde takılmış güç yüzükleri: Sol elinde Toprak, Su ve Ruh, sağ elinde ise Hava, Ateş ve Azrahn. Her iki bileğinde de koyu renkli, pırıl pırıl parlayan *selkahr* kristallerini tutan kalın altın bantlar vardı - Tairen'in Gözü, Azrahn tarafından engin, karanlık gücünü açığa çıkarmak için değiştirilmişti. Kolis'in Büyücü kılıcını taşıdı, taş masanın üzerine koydu ve arınma ayinine başladı.

İşini bitirdiğinde, Büyücü kılıcını sunu kâsesindeki berrak suya daldırdı ve koyu Eld metalinde saklı zengin kanı serbest bırakmak için büyüü mırıldandı. Bıçaktan çıkan kırmızı akıntılar suyu renklendirdi. Alt katlardaki mahkûmundan aldığı taze bir şişe kanı ekledi ve büyüü tamamlamak için Tairen'in Gözü kristalini suya daldırdı. Son büyüünden sonra su berraklaştığında, fincanını daldırıp içti.

Büyü, cinsel hazza yakın bir telaşla üzerine aktı ve gözlerinin yarı kapalı bir şekilde çarpınmasına neden oldu. Kadının güçlüydü. Büyüyü güçlendirmek için onun kanından birazcık aldığı anda, damarlarında gücün vaadini hissedebiliyordu.

Kendi büyüünü çağırdı, Azrahn'ın kamufle edilmiş ipini ördü ve onu borudan yukarıya, dünyaya doğru spiraller çizerek gönderdi.

"Kızım," diye fısıldadı karanlığın içinde. Onun korkuyla irkildiğini hissetti, kanı damarlarında reaksiyona girerken kendi kaslarının kısa süreli sancılarını hissetti. Evet, oradaydı ve hâlâ ondan saklanmaya çalışıyordu. Artık daha fazla saklanamayacaktı.

Hızla ürperen dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Rain, suyun donma noktasının sadece birkaç derece üzerinde olduğu Büyük Körfez'in ana kanalının en derinlerine kadar yüzdü. Bu bile neredeyse yedi tam çan boyunca onu harekete geçiren ihtiyacı . Vazgeçerek yüzeye geri döndü ve kıyıya doğru ilerledi.

Şehre yakındı, yirmi milden daha az bir mesafe kalmıştı ve umutsuzca

o mesafe. Tairen'in onu Ellysetta'ya doğru çekmesine izin vermişti bile. Kontrol, çaresiz bir umutla tutunduğu çıplak bir ipten ibaret, yırtık pırtık bir yanılsamaydı.

Eğer örgü yakında sona ermezse, tanrılar ona yardım edecekti. Artık direnecek gücü kalmamıştı.

Ellysetta rüyasında sıcağı gördü. Yağmur , gözleri lavanta güneşi gibi parlıyordu, kolları onu sımsıkı tutuyordu. Elleri ve Ruh dokumaları teninin üzerinde sonsuz, nefes kesici bir işkenceyle oynuyordu. Sevgili tanrılar, o çok istiyordu... çok kötü. Ne istediğini bilmiyordu ama ihtiyacı içinde yanıyordu, aç ve özlem dolu, tatmin olmak için çaresizce.

Büyük Körfez'e bakan açıklıktaydılar. Sırtının altında yumuşak, yastık gibi çimenler uzanıyordu. Rain'in vücudunun sıcaklığı ona baskı yapıyordu. Dudakları boğazında geziniyor, ateşten bir yol bırakıyordu. "Ku'shalah aiyah to nei."

"Aiyah," diye nefes aldı. Başı aşağı inerken parmakları saçlarının ipeksi kalınlığında gezindi. Serin hava göğüslerinin üzerinden geçti. Nefes nefese kaldı, sonra adamın ağzı etrafında kapanırken sırtını dikleştirdi. "Yağmur," diye bağırdı.

Onun tenine karşı usulca güldü. "Çok tatlısın," diye mırıldandı, "çok, çok tatlısın." Dişleri, kızın şaşkınlıkla nefesini kesmesine ve ortaya çıkan his karmaşasından ürpermesine yetecek bir güçle onu ısırdı. Eli kızın yanından aşağı kaydı, eteğinin kenarını buldu ve altına eğildi. Parmakları bacağından yukarıya, içinde yanan sıkı sızıya doğru ilerledi.

Telaşlanmış ve şok olmuş bir halde onun elini tuttu. Onun yanındayken ilk kez bir yanlılık hissi kapladı içini. "Yağmur mu?" Yine titredi ama bu kez zevkten değil soğuktan. Gece havası serinlemiş ve ısırmaya başlamıştı. Yağmur'un vücudu artık birkaç dakika öncesinin sıcaklığını vermiyordu.

Sanki onu duymamış gibi davrandı. Parmakları kızın kalçasının yumuşak derisine saplandı. "Kendini bana ver. Açıl ve beni içeri al, tatlım."

"Hayır," dedi onu iterek. Onu yakın tutan kollar şimdi pranga gibi görünüyordu, onu kucaklamak yerine hapsediyordu. "Hayır, bu yanlı. Babama söz verdin..."

Tekrar güldü ama sesi bu kez çirkindi, alaycıydı. "Sence

Bir ölümlüye edilen herhangi bir yemin, bir Fey'i istediğini almaktan alıkoyabilir mi?" Adam başını kaldırdı ve kadının damarlarında buz dolaşmaya başladı. Gözleri! Sevmeye alıştığı lavanta rengi parlayan gözler yerine, kötücül kırmızı ışıklarla titreşen siyah çukurlar vardı.

Çığlık ve onu itti.

Alaycı kahkahalar kulaklarında çınladı ve Yağmur siyah bir duman girdabında kayboldu. Peri sineklerinin pırıltılı ışıltısı söndü ve onu karanlığa gömdü.

"Parlak Tanrım beni koru," diye fısıldadı. Nerede olduğunu biliyordu, neler olduğunu biliyordu. Burası daha önce birçok kez bulunduğu bir yerdi. Burası tüm kâbuslarının doğduğu habis rahim, korkunç dehşetlerin ve tarifsiz kötülüklerin karanlık yuvasıydı.

Burası Gölge Adam'ın yaşadığı çukurdu. Ona musallat oluyordu. Onu avlıyordu.

Derin ve iyi saklan. Seni bulmasına asla izin verme. Eğer kendini ona gösterirsen, her şeyi kaybedersin. En eski anılarından beri ona rehberlik eden acil direktif şimdi ruhunun derinliklerinden haykırıyordu. *Saklan, çocuğum! Hemen saklan!*

Artık çok geçti.

Geçmişte pek çok kez kaçtığı gibi kaçmaya çalıştı ama bir şey onu sıkıca tutarak karanlık bağlantı noktasına hapsetti. Panik yükseldi, hızlı ve keskin. Kaçamadığı için kendini küçük ve görünmez kılmaya çalıştı ve bilincini, düşüncelerini, tüm varlığını sessizliğin onu gizleyebileceğini umarak içe yönlendirmeye çalıştı. Ama onun yaklaştığını hissedebiliyordu.

Soğuk onu sardı. Dehşet onu boğdu. Kalbinin her atışı, sanki biri göğsüne buzdan çiviler çakıyormuş gibi acı veren bir darbeye dönüştü.

Etrafında fısıltılar dolaşıyordu, ıslıklı ses eski, uğursuz ve üzücü bir şekilde tanıdıktı. "Kızım... Burada olduğunu biliyorum... Yakınlığının tadını alabiliyorum
... Kendini göster"

Bir şey ona sürtündü, keskin pençeleri olan ve tüylü bir şey. Elinin üzerinde koşan bir fare. Gölge Adam'ın duyacağını bildiği için bir çığlık attı. Bir şekilde, onun istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Eğer bir ses çıkarırsa -en ufak bir inilti bile olsa- sonunu hazırlayacaktı.

Fare yine ona sürtündü. Keskin pençeleri derisini çizdi. Uzun, ıplak kuyruğu elinin üzerinde kayıyor, sivri burnu onu drtp koklarken iğrenç bir sarkaç gibi ileri geri seğiriyordu. Haşaratlı yaratık üzerinde sürünürken gözlerini sımsıkı kapadı, sessiz bir korku ve tiksinti içinde çığlık attı. Kıpırdamaya cesaret edemedi, pis şeyi uzağa fırlatmaya cesaret edemedi.

Kalasına başka bir şey değdi. İlkine bir fare daha katılmıştı. Bir ncs bacağına tırmandı, sonra bir dördüncüsü ayağına dokundu. Çok geçmeden düzinelerce fare etrafını sarmış, eteklerinin üzerinde ve kollarında gezinmeye başlamış, kadın karşı koymadıkça daha da cesaretlenmişti.

"Korkunu hissediyorum. Küçük dostlarım seni buldu mu?" Cevap vermeyince sesi sertleşti, "Gel artık. Göster kendini. İstediğimi elde etmek için çok daha tatsız yöntemler kullanabilirim."

İlk fare çenesini kapatıp ısırırken keskin dişleri parmağına battı. Acı koluna yayıldı. Bir fare daha ısırdı, sonra bir tane daha. Oh, Tanrım! Sessiz ığlık ruhunu parçaladı. Canlı canlı yeniyordu!

Eti . Zifiri karanlıkta gözleri de, her küçük sıyrık ve ısırığđ, uzun keskin dişlerin delip geçmesini, kanlı parçalar halinde kemikten sıyrılan derinin verdiği acıyı hissedebiliyordu.

ılgınca bir acelecilikle, Parlak Lord'un adanmışlığını zihninde fısıldamaya, kelimeleri tekrar tekrar okumaya başladı. Kutsal Adelis, Işığın Efendisi, parlaklığını üzerimde parlat. şanlı Baba, Ruhumun Güneşi, karanlığa karşı durabilmem için bana güç ver. Adelis, Parlak Olan, Kalbimin Efendisi, beni kutsa ve her zaman Işıkta tut. Adanmışlık her zamanki huzurun sadece bir kısmını sunuyordu, ama o küçük parçayı bile umutsuz bir minnettarlıkla kavradı.

Tekrar ve tekrar, adanmıřlıęđ tekrarladı ve her tekrarda, etindeki acı biraz daha uzaklaştı. Hâlâ oradaydı, hâlâ acı veriyordu ama sesi kısılmıştı. Sanki onu zihninin küçük bir köşesine itmeyi ve orada kilitlemeyi başarmıştı.

Zaman akıp gitti. Anlar anlar gibi uzayıp gidiyordu. Sessizliğine yırtık pırtık bir kararlılıkla sarıldı. Adam ona ne yaparsa yapsın, kendini ele vermemeliydi.

"daha glymşsn." Gölge Adam'ın sesi zafer kazanmış gibiydi,

neredeyse ... gururlu. "Ama çabaların boşuna. Bana kendini göstereceksin." Sesi soğuk bir zorlama kırbacına dönüştü, zihnini hırpalıyor, savunmasını tıpkı haşaratın etini kemirdiği gibi acımasızca kemiriyordu. "Bana kendini göstermek istiyorsun. İçindeki karanlığın serbest bırakılmayı talep ettiğini hissedebiliyorsun."

Gözlerini kapadı ve sessiz bir çığlık atarak yutkundu, adamın sesini, savunmasını aşan sinsi sözcükleri engellemeye çalıştı. Onun , karanlık olmadığını, içindeki kötülüğü hissetmediğini haykırmak istedi. Ama yapamadı. Böyle bir iddia yalan olurdu. Derinlerde, çok derinlerde, uzun zaman önce bakmayı reddettiği bir yerde - o kadar korkunç bir yerde ki bundan hiç kimseye, babasına bile bahsetmemişti - canavarca bir şey yaşıyordu. Her zaman korktuğu şeytani bir şey, dişleriyle eti parçalamayı ve gökyüzünden kan yağmuru içmeyi hayal eden bir terör.

Şimdi içinde kıpırdanıyordu, huzursuz ve aç, öfkesi her an artıyordu. Cildi gerilmiş hissetti. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. O şeyin dışarı çıkmasına izin vermemeliydi. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Eğer onu serbest bırakırsa dünya karanlığa gömülürdü.

*"Fey'in seni koruyabileceğini düşünüyorsun. Ama onları senden kim koruyacak?
Onlara ne yapacağınızı size göstereyim mi?"*

Etrafındaki saf, kör karanlık aydınlanmaya başladı. Gölgeleler girdaplar halinde dönen gri sislere dönüştü. Kokular yükseldi, yoğun ve baskın: duman, yanmış et, kan, ölüm. Yavaş yavaş sisler dağılmaya başladı, önünde uzanan korkunç bir savaşın sonuçlarını görebilecek kadar.

Cesetlerle dolu bir alanda duruyordu. Paramparça kılıçlar ölü, çürüyen ellerde işe yaramaz halde yatıyordu. Bir zamanların gururlu ordusunun yırtık flamaları kırık miller üzerinde dalgalanıyordu. Kan toprağı ıslatmış ve karanlık havuzlarda toplanmıştı. Havayı dolduran ölüm kokusu, her nefeste öğürmesine neden olacak kadar yoğundu.

Etrafına saçılmış cesetlerin hepsinin Fey ya da Celierian olduğunu fark ettiğinde dehşeti daha da arttı. Kral Dorian, Kraliçe Annoura, Leydi Marissya, Lord Dax, Bel, Kieran, Kiel: tanıdığı yüzler ve tanımadığı daha binlercesi. Sinekler gökyüzünü karartacak kadar yoğun bir sürü halinde havayı dolduruyordu. Sıçanlar ve kargalar cesetlerin üzerinden iğrenç nehirler gibi akıyor, ölümlerle ziyafet çekiyorlardı.

"Sizin acı çekecek olanların yalnızca Feyler olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Yüksek sesli bir gıklama dikkatini çekti. Üst üste yığılmış üzerinde bir çift karga uzun ve pembe bir şey için kavga ediyor, onu gagalarının arasına alıp öfkeyle kanat çırpıyorlardı. Pençeli ayakları kansız uzuvlardan oluşan bir karmaşanın üzerinde ileri geri zıplıyordu.

Bir çocuğun elini gördüğünde Ellysetta'nın kalbi dehşetle sıkıştı. Parmakları hâlâ gençliğin verdiği dolgunlukla doluydu, cansız eli tanıdığı bir desenle boyanmış küçük bir taşı tutuyordu. Oh, tanrılar, lütfen, lütfen hayır. Bakışları yukarı tırmandı, ince çocuğun kolunu takip ederek vizon kahverengisi bukleler yumağına ulaştı. Lillis ceset üzerinde ölü yatıyordu, Lorelle de yanında. Anne ve baba yatıyordu, yüzleri dehşet ifadesiyle kazanmıştı, ölü kolları hala çocuklarına doğru koruyucu bir şekilde uzanıyordu.

Ellysetta sessiz bir keder ve inkârla ağladı. Her ne kadar bir yanı bunun Gölge Adam'ın kendisini ortaya çıkarmaya zorlamak için numaralardan biri olduğunu bilse de, anne ve babasının gözlerinin önünde ölmüş olduğunu, Lillis ve Lorelle'in küçük bedenlerinin leş kuşları tarafından parçalandığını ve birbirleriyle savaştığını görmek dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Bu iğrenç görüntüye karşı gözlerini kapatmaya çalıştı ama bu kaçışı bile engellendi. Sahne, göz kapaklarının doğru acımasızca oynadı ve kapatılmayı reddetti.

Kefen giymiş bir figür tepenin yamacında duruyordu. Figürün arkasında, siyah zırhlı askerler yeryüzünde bir leke gibi ufka doğru uzanıyordu. Gölge Adam'ın ordusu. Henüz gelmemiş olanın karanlık vaadi.

"Onları öldüreceksin, kızım. Hepsini öldüreceksin. Sen bunun için doğdun."

Bir şey ayak bileğine süründü. Aşağı baktı ve Rain'i ayaklarının dibinde yerde yatarken buldu, boğazı ve göğsü yarılmıştı, gözleri süt gibi ve ölüydü. Başının üzerine bir karga tünemişti. Kara kanatları çırpınarak yüzünü iğrenç bir kefen gibi örttü ve kuş eğilip ölü bir gözü gagalarken bileğine tekrar süründü.

Bu fazlaydı.

bir çığlık koptu, ses ıstırap ve çaresizlik çığlığı gibiydi.

"Ondan uzak durun! Ona dokunmayın!" Kendini Rain'in bedenine doğru fırlattı, kuşların ve haşaratın ona ziyafet çekmesine karşı histerik bir tiksintiyle yırtındı. Öfke içinde toplandı ve şiddetli, sıcak bir öfke patlamasına dönüştü. Sıçanlar ve kargalar alevler içinde kaldı. "Yalancı! Pis, şeytani yalancı! İnsanları incitmeden önce ölürüm

Bayıldım!"

Bir el boğazını sertçe sıktı. Az önce yamaçta duran Gölge Adam şimdi karşısında duruyordu, siyahlara bürünmüştü, yüzü pelerininin derin kukuletasıyla gizlenmişti. Buz damarlarındaki kanı dondurdu.

"Parlak Tanrım kurtar beni," diye fısıldadı, umuttan çok içgüdüseli ve artık çok geç olduğunu biliyordu. Kendini vermiş, ona kendini ifşa etmişti.

Daha da kötüsü, büyüünü ortaya çıkarmıştı.

Gölge Adam güldü, sesi muzafferdi. "Parlak Lord burada yaşamıyor kızım. Yaşasaydı bile seni kurtaramazdı." İşkencecisi kapüşonunu geri attı ve Ellysetta inkâr içinde haykırdı. Her zaman beklediği korkunç surat yerine, kendi yüzü ona bakıyordu, solgun ve harap olmuş, gözlerinin olması gereken yerde dipsiz ve kırmızı ışıklarla titreyen ikiz siyah çukurlar vardı.

"Seni görüyorum... Ellysetta." Ses kendi ağzından çıkmıştı ama tanıdık, kötü niyetli bir tıslamaydı. "Benden daha fazla saklanamazsın." Pelerinli Ellysetta dalgalı siyah bir bıçağı kaldırdı ve kalbine doğru gönderdi.

"Hayır!" Çığlık attı ve ellerini havaya kaldırdı. İçindeki vahşi şey öfkeyle uludu. Ellerinden, doymak bilmez yangın bulutları halinde ateş fışkırdı. Alevler onu sararken pelerinli Ellysetta acı içinde feryat etti.

Sıcak rüzgâr Yağmur'un yüzünü yalayıp geçti. Pella ağaçları çatırdayıp yanarken etrafından sıçrayan alevlere şaşkınlıkla baktı. Ayaklarının dibindeki kum, erimiş camın üzerinde yuvarlanan bir dalga gibi tütüyor ve paramparça oluyordu. Zihninin küçük bir kısmı, içinden geçen öfkeli sıcaklığın hatırasını kaydetti, ama şimdi geriye kalan tek şey korkuydu.

"Ellysetta" Oh, Tanrım. *"Ellysetta!"*

Cevap yok.

"Ravel! Fey! Ti'Feyreisa! Ti'Feyreisa!" Yağmur gökyüzüne fırladı ve anında tairin formunda katılaştı ışıltılı gri bir sis akıntısıyla ağaçların üzerinden yükseğe . Hava gücüyle çalışan rüzgâr kanatlarını doldurdu. Batıya, uzaktaki Celieria Şehri'nin ışıltısına doğru döndü. Bir hançerin üzerinde bir komut havladı

Spirit, Fey'i Ellysetta'nın evinin etrafındaki koruyucu örgüleri güçlendirmek ve gerçek eşini kontrol etmek için acele ettirdi. Ona bir şey saldırmıştı ama hiçbiri bunu hissetmemişti.

"O burada. Zarar görmemiş," diye karşılık verdi Ravel, "ama acele edin."

Yağmur gökyüzünde süzülüyor, kilometrelerce yolu bir avuç içinde kaplıyordu. Baristani evine ulaştı ve gökyüzünden ok gibi fırladı, alçalırken değişiyordu. Feyler ona erişim izni vermek için aceleyle örgülerini indirdiler, ancak çözmeye vakit bulamadıkları iplikler onun önünde parçalandı, Ellysetta'nın yatak odasının penceresinden akıp Fey formunu yeniden kazanarak onun yanına geldiğinde gücünün sarsıcı kuvvetinden geri kıvrıldılar.

Yatağının köşesine büzülmüş, gözleri kapalı, vücudu şiddetli titremelerle sarsılmış bir halde oturuyordu. Yumruklarını sıkmış, kollarını bir saldırıyı savuşturmak istercesine başının ve göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturmuştu. Ravel ve ailesi perişan ve çaresiz bir halde yanında duruyordu. Odası darmadağınktı, aynası paramparça olmuş ve dumanı tütüyordu, duvarlar sanki jilet gibi keskin pençeler öfkeyle tahtayı ve sıvayı kesmiş gibi parçalanmış ve ani bir alevle gibiydi.

"Ben böyleydi," dedi Ravel. "ona yaklaşmasına izin vermiyor."

"Ona ne yaptınız?" Lauriana . "Uykunun bu kadar eziyet getireceği ne yaptın?"

"Laurie, şşş." Sol karısını sakinleştirmeye çalıştı ama karısı onu .

"Hayır, Sol! Susmayacağım. Sessizliğimi çok uzun süre korudum zaten! Sana bunun bir hata olduğunu söylemiştim. Onu büyüden korumamız gerekiyordu ama bunun yerine onu büyüünün dişlerinin arasına geri fırlattık! Kabusları geri döndü, Sol. *Onların* yüzünden."

Rain ve Ravel'e doğru suçlayıcı bir parmak salladı. "Bunu daha fazla inkar ed! Ve bunun nereye varacağını biliyorsunuz!"

Yağmur onu görmezden gelerek Ellysetta'nın yanında yere diz çöktü ve elini omzuna koydu. Ellysetta haykırdı ve kendini uzaklaştırmaya çalıştı ama Yağmur onu yakaladı ve ona karşı mücadele ederken sıkıca tuttu. Kızın teni buz gibi soğuktu. *"Shei'tani. Ellysetta. Las, las, kem'san. Ke sha taris. Ke sha avel vo. Ben*

Buradayım. Ben senin yanındayım." Ona sımsıkı sarıldı, onu salladı, kulaklarına yatıştırıcı sözler fısıldarken, kalbi sessizlik içinde ona bu eziyeti reva gören canavara karşı acı bir intikam yemini etti.

İnce bedenini sarsan sarsıntılar yavaş yavaş azaldı. "Yağmur?" Gözleri açıldı ve onu görünce gözyaşlarına boğuldu. Kollarını adamın vücuduna dolayarak onu sıkıca kavradı ve yüzünü adamın boğazının çıplak tenine gömdü. "Ah, Rain. Yaşıyorsun. Tanrılara şükürler olsun." Hıçkırıklar onu sarstı.

Kadının kederi kalbini parçalasa da gözleri rahatlamayla kapandı. Güvendeydi ve zarar görmemişti. Bir bütündü ve ait olduğu yerde, onun kollarındaydı. "Buradayım, *Shei'tani*."

"Sarıl bana," diye fısıldadı. "Sarıl bana ve gitmeme izin verme. Üşüyorum, çok üşüyorum."

Kolları , onu çekti, sanki sadece bedeniyle onu peşindeki kötülükten koruyabilecekmiş gibi etrafını sardı.

"Ellie!" Lauriana ellerini uzatarak ileri atıldı ama o yaklaştıkça Ellysetta irkilerek uzaklaştı ve Rain'in kollarına daha da gömüldü. Çaresizlik duyularına hücum etti.

"Rain, ona gitmesini söyle. Hepsine gitmelerini söyle. Şu anda kimsenin bana dokunmasına dayanamam. Senden başka kimsenin."

"Bizi yalnız bırakın, hep," diye bağırdı Rain. *"Ravel, herkesi dışarı çıkar."*

Fey başıyla onayladı ve Baristanileri yatak odasının kapısından çıkarmaya çalıştı.

Lauriana tahliyeyle direndi. "Sakın bana dokunayım deme! Çocuğumu burada seninle bırakmayacağım, bundan sonra olmaz! Artık bunu yapmayacağım!"

Sol bir kolunu Rain ve Ellysetta'ya doğru uzattı. "Ellie'nin şu anda ikimizi de burada istemediğini göremiyor musunuz? Ona yaklaşabilen tek kişi o. Belli ki şu anda ihtiyacı olan o, biz değiliz. Tanrı aşkına Laurie, ona huzur getirecekse bırak getirsin."

"Ona huzur getiremez, Sol. Sadece eski acılarını geri getirdi, hem de eskisinden de beter bir şekilde. Bunu nasıl göremezsın?"

"Anne." Lauriana ve Sol döndüler. Ellysetta hâlâ Rain'in kollarındaydı,

ama başını kaldırmıştı. Yüzü solgun ve çizgiliydi, gözleri Lauriana'nın hiç görmediği kasvetliydi. "Lütfen git. Bana yardım edemezsin. Artık kimsenin bana yardım edebileceğinden emin değilim."

"Ellie..." Lauriana kollarını iki yana açmış, gözlerinde yaşlarla ilerlemeye başladı. "Öldürmek."

Ellysetta irkilerek uzaklaştı. "Dokunma bana. Sadece git. Gitmene ihtiyacım var."

Ağlayarak, kızının yakarışıyla hiçbir öfkeli sözün yapamayacağı şekilde yıkılan Lauriana oradan ayrıldı. Sol ve Fey onu takip ederek dışarı çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

"Ne oldu Ellysetta?" Rain nihayet yalnız kaldıklarında sordu. "Bir

rüyaydı," diye fısıldadı. "Çok, çok kötü bir rüya."

"Bana söyleyecek misin?"

Yavaş ve durgun bir sesle anlattı. Adamın onu kendisiyle çiftleşmeye ikna etmeye çalıştığı kısmı ve adamın korkunç gülüşünü anlatırken tökezledi ve kanlı ete dönüşmüş cesetleri, etrafından bir hastalık nehri gibi akan fareleri ve kargaları anlatırken sesi çatladı. ayaklarının dibinde, kargalar için bir leş olarak ölü bulduğunu anlatırken bir kez daha çaresizce gözyaşlarına boğuldu. "Ah, Rain, Tanrılar beni korusun, seni yok etmek için orduyu yöneten bendim. Orada kendimi gördüm, onlara liderlik ederken. Kendi yüzüme baktım ve ne yaptığımı biliyordum. Ve gözlerim-ah, tanrılar, gözlerim- Yedinci Cehennem'in ateş çukurlarına bakmak gibiydi. Bu... saf kötülüktü." Yeni bir ürperti nöbeti onu sarstı. Hiçbir şey o karanlık, yanan gözlerin hatırasını engelleyemezdi.

"Gördüğün şey bu muydu?" Ruh'u havada döndürerek, gözlerin olması gereken yerde ölü siyah kuyuların hakim olduğu soluk bir yüzün görüntüsünü ördü.

Ani bir korkuyla geri çekildi.

Rain'in ağzı sıkıştı. Kâbus gibi görüntü dağıldı. "Güçlü büyü her zaman kendini gösterir. Biri Azrahn'ı ördüğünde gözleri kararır ve bir ateşin sönmekte olan korları gibi kırmızı ışıklarla titrer. Ellysetta, rüyanın sana ait olduğundan ya da gerçekte uzaktan yakından ilgisi olduğundan şüpheliyim. Amacı pek çok şey olabilir: Aramıza şüphe tohumları ekme girişimi.

Yüzümü kullanarak bir çeşit tuzak kurma girişimi. Bel bana başka kâbuslar da gördüğünü söyledi. Onlar da böyle miydi?"

Gözlerini kapattı. Gerçeği saklamanın zamanı geçmişti. "Hayatım boyunca kâbuslar gördüm, bazıları diğerlerinden daha kötüydü. Küçükken bile, hiçbir çocuğun görmemesi gereken korkunç şeyler gördüm. Savaşlar, cinayetler, ölen insanlar. Gördüğüm rüyaları neden gördüğümü bilmiyorum ama her zaman beni biliyordum. Ve eğer beni bulursa, korkunç bir şey olacağını."

"O kim?"

"Gölge Adam. Ben uyurken karanlıkta orada oluyor. Yıllarca ortadan kayboldu ama siz Celieria'ya gelmeden yaklaşık bir hafta önce geri döndü. Beni arıyor, uykumda beni çağırıyor, kendimi göstermem için beni zorluyor." Kollarını kendine doladı, ellerini soğuk tenine sürttü. "Kendi büyümden her zaman korkmamın ve onu reddetmemin nedenlerinden biri de buydu Rain. Eğer kullanırsam beni bulacağından korktum. Ve şimdi, sanırım buldu." Boğazı düğümlendi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Saklanmaya çalıştım ama orada olduğumu biliyordu. Kendimi gösterene kadar bana eziyet etmeyi bırakmadı. Herkes ölmüştü: Bel, Kieran, tüm Feyler, annem, babam, ikizler. Ve sen. -Ayaklarımın dibinde kargalar vardı... vardı... Ah, Rain, daha fazla dayanamadım! Ona durması için bağırdım. Ona kendimi gösterdim ve şimdi beni nasıl bulacağını biliyor. Ve sanırım sevdiğim insanları öldürmek için beni kullanmayı planlıyor."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. Bir eliyle çenesini kavradı ve başını kaldırıp ona bakmasını istedi. "Kimsenin sana ya da sevdiğin insanlara zarar vermesine izin vermeyeceğim, Ellysetta. Ve eğer bu Gölge Adam denemeyi düşünürse, sana söz veriyorum buna pişman olacak." Gözlerindeki bakış ölümcüldü. Bu adam zamanlar dünyayı yakıp kavurmuştu ve ilk kez onun adına dünyayı tekrar yakıp kavurabileceğini fark etti. Onu takip eden şeytan ruhuna sahip çıkarsa, onu tekrar yakacaktı. "Benden korkmanı sağlıyorum," dedi adam. Gözlerindeki ateş söndü. Onu göğsüne doğru çekti ve sıkı sıkıya sarıldı. "Benden korkma."

"Korktuğum sen değilsin Rain." Ona şeytan çıkarma ayinini, rahiplerin ruhuna musallat olduğunu söylediği iblisleri anlatmak zorundaydı. Gölge Adam onu bulduğuna göre artık sır saklayamazdı. İçinde her ne kötülük yaşıyorsa, onu Rain ve Fey'e karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirdi. "Gölge Adam bile değil. Gerçekten değil." Korku onu susturamadan gerçeği ağzından kaçırdı. "Benim."

Adam geri çekildi ve kadının yüzüne baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Konuşmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Ona hakaret edecek miydi? Kendini onun kollarından çekti ve aralarına biraz mesafe koyma ihtiyacıyla duvara yaklaştı.

"Ellysetta... "

"Hayır. Beni dinle. Sana söylemeye korkuyordum ama bilmen gerek." Derin, ürpertici bir nefes aldı. Bunu yapabiliirdi. Yapabiliirdi. *Yapmak zorundaydı.* "Bana kötü olduğumu söyledi. Karanlığın beni ağırdağını hissettiğimi bildiğini söyledi. Ve haklıydı." İtiraf zor geldi, her bir kelime kendi iradesiyle zorla ağızından çıktı, ama ilk sır özgürlüğüne kavuştuğunda, gerisi aceleyle onu takip etti. "Çok küçüklüğümden beri... nöbetler geçiriyorum. Onları meydana getiren özel bir şey yok. Sadece . Dayanılmaz bir acı beni sarıyor ve tek yapabildiğim çığlık atarak yere yığılmak oluyor. Bazen günlerce sürebiliyor."

Uzun zamandır gömülü olan anılar, onları yaşadığı günkü kadar canlı ve dehşet verici bir şekilde zihninde dönüp duruyordu. Kendi vahşi çığlıklarının *yankıları* kulaklarında çınladı. Görüşü sanki kanla örtülmüş gibi kırmızıya döndü. gözlerine bastırdı ve inledi.

Rain'in eli onunkini sardı, güç ve rahatlık verdi. Onu sıkıca kavradı ve anıların en kötüsü geçip tekrar konuşabilir hale gelene kadar dayanmaya çalıştı.

"Ben küçükken nöbetler birkaç ayda bir, bazen daha sık gelirdi. Annemi ve babamı korkutuyorlardı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Doktorlar ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ruhuma şeytan girdiğini, ruhumda bir sorun olduğunu söylediler. Annem Işık Kilisesi'nden şeytan ıkarıcıları getirdi. Çok küçüktüm ... ama hatırlıyorum ..." Başını eğdi ve saçları öne düşerek yüzünü örttü. Mumları, ilahileri ve çığlık atıp küçük bedeni kasılırken şeytan kovucuların sert bakışlarını hatırlıyordu.

"İlk başta sadece dua ettiler ve beni sago çiçekleriyle ovdular. Ancak nöbetler daha da kötüleşmeye başladı ve şeytanları dışarı çekmek için daha agresif bir şey yapmaları gerektiğine karar verdiler. İğnelerle dolu küçük bir kutuları vardı..." Kırmızı saten bir yatakta yatan uzun, parlak iğneler. İblisin vücudundan kaçabilmesi için onu delemek iğneler, her birinin üzerinde şeytan kovucuların iblisi dışarı çekeceğini iddia ettikleri küçük, koyu renkli kristal bir boncuk vardı.

"İğneleri bana batırırlarsa iblisi tuzağa düşürebileceklerini düşündüler." Ellie anıları üzerine yıkılırken kollarını ovuşturdu. Çığlık atıyordu... iğne etine batarken çığlık atıyordu.

"Ellysetta ... " Rain onu kendine çekti, vücudu onun soğuk tenine karşı çok sıcaktı.

"Babam onları durdurmadan önce bir iğneyi omzuma, diğerini de bacağıma batırdılar."

Babam çok sertti, onu yakaladı ve bağırdı, "Delirdin mi? Ona daha fazla mı işkence ediyorsun? O sadece bir çocuk! Defol git evimden!" O anda onu nasıl da sevmişti. İğneleri vücudundan çıkarmış ve sanki kirli şeylermiş gibi fırlatıp atmıştı. Ona sarılmış, onu sallamış ve ağlamıştı. "Baban çok üzgün, kıymetli yavrum. Asla geri gelmeyecekler, tatlım. Baban seni bir daha incitmelerine asla izin vermeyecek."

Bir daha asla eve girmelerine izin vermedi, bir daha asla annemin şeytan çıkarıcılarından bahsetmesine izin vermedi, nöbetler Ellysetta'yı uluyarak yere fırlattığında bile. Bundan sonra nöbetler geldiğinde sadece babam ona yaklaşabildi ve vücudundaki her kas acı içinde kasılırken onu tutup salladı. Ona şarkı söylerdi, usulca, gözyaşları tenine dökülür, sevgisi onu sarardı. Ve kız ona sarılır, onun sarsılmaz sevgisine sığınır, işkence dolu nöbetler geçene kadar kendini ona bağlardı.

"Baban iyi bir adam," diye mırıldandı Yağmur.

"Evet. en iyisi." Ama biliyordu... her zaman biliyordu... babam onu ne kadar severse sevsin, içinde yaşayan şeyden de o kadar korkuyordu.

Ve onun bundan korkmakta haklı olduğunu biliyordu.

"Rain, şeytan çıkarıcıları durdurmasaydı ne bilmiyorum ama kötü olurdu. Çok kötü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları, o iğneleri bana batıran adamları öldürmek istedim. Daha çocuktum ama kâbuslarımda ölümü görmüştüm. O zaman yine gördüm, zihnimde, ama bu farklıydı. Bu bir kabus değildi. Olmasını *istediğim* şey buydu, onlara yapmak istediğim şey. O adamların parçalandığını gördüm,

Uzuvları bedenlerinden koparılırken çığlık atıyorlardı. Kendimi gülerken, onların kan yağmurunda dans ederken, bir çocuğun gökten yağan yağmuru içmesi gibi kanımı içerken gördüm." Ellerini yanaklarına bastırdı. "Ah, Rain, ben nasıl bir canavarım?"

Adamın dehşete düşmesini ya da tiksınmesini bekledi ama bu hiç gelmedi. Bunun yerine kolları onu sardı ve göğsüne doğru çekti. "Ellysetta... *Shei'tani*... Sana işkence için o şeytan kovucuların ölmesini dileyecek kadar kötü değilsin. Rüyanda görsen bile onları öldürebileceğine de inanma. Fey kadınları öldüremez, kendi hayatlarını korumak için bile. Doğal empatileri bunu engelliyor."

"Ama Rain-"

"Şşş. Beni dinle. Fiziksel görünüşün ölümlü gibi görünse de, kanının Fey olduğuna dair aklımda çok az şüphe var. Ailenin kim olduğunu ve sen doğmadan önce neden Solan Diyarlar'a dönmediklerini bilemem ama ruhun çok parlak ve büyük de başka bir şey olduğuna inanamayacağım kadar güçlü."

"O adamlar sana zarar verdiğinde, zaten çektiğin acının üzerine bir acı daha eklediklerinde, Fey mirasın sana karşı işlenen suçlara karşı öfkeyle harekete geçmiş olmalı. Tairen hepimizin içinde yaşar ve evcil bir yaratık değildir." Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Marissya'nın hiç başkasının ölümünü dilemediğini mi sanıyorsun? *Nei*, Fey kadınları o kadar ürkek değildir. Nazik, *aiyah* ve şefkatlidirler ama onlar bile yeterince zorlandıklarında tairen'in harekete geçtiğini hissederler."

Ellysetta'nın kalbinde umut titreşti. "Gerçekten öyle mu düşünüyorsun?" "Hiç

şüphem yok." Adamın gözlerindeki sarsılmaz kesinlik Ellysetta'yı düşünmeye

sevk etti,

Hayatında ilk kez, belki de içindeki karanlık ve tehlikeli şeyin o kadar da kötü değilmiş.

"Ama... bu doğru olsa bile, hayatım boyunca neden o korkunç nöbetleri ve kâbusları açıklamıyor."

"Bu ayrı bir mesele." Gözlerinde soğuk bir öfke titreşti ve parıldamasına neden oldu. "Eğer haklıysam, senin bu Gölge Adam'ın bir Büyücü ve hayatın boyunca seni avladı. Kesinlikle rüyalarınızda. Gece, Azrahn'ın en güçlü olduğu zamandır ve rüyalar Azrahn'ın içimizde yaşadığı bir alemdir."

Hepsi. Kabuslarınızın, nöbetlerinizin ve muhtemelen mezarınızın üzerinde yürüdüğünü hissettiğiniz o gezgin ruhların, o hayaletlerin hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğundan ve hepsinin bir şekilde Büyücüler tarafından yaratıldığından şüpheleniyorum." Onun saçlarını okşadı.

"Ama bunu bana neden yapsınlar ki?"

"Sen bir Tairen Ruhunun eşisin. Büyün, her ne kadar onu kilit altında tutsan da, ölçülemeyecek kadar güçlü. Çocukken bile senin hakkında bir şeyler biliyor olmalılar - ya da seni avlayacak kadar biliyor olmalılar. Yakında evleneceğiz ve seni Solan Topraklar'a geri götüreceğim. Cevapları orada arayacağız. Sana kimin eziyet ettiğini öğrendiğimde, bunu bir daha asla yapamayacaklarından emin olacağım."

Bu kez, soğuk, amansız ölüm ve intikam vaadi onu korkutmuyordu. Aksine kendini güvende hissetmesini sağladı. Ona ruhunun en kötü kâbusunu anlatmıştı ve o da ona hakaret etmemişti. Ona döndü, kollarına gömüldü, yüzünü onun boğazının sıcaklığına bastırdı. "Sarıl bana Rain. Beni güvende tut."

"Sana zarar gelmesine izin vermeden önce canımı veririm, *shei'tani*." Yanağını onun saçlarının yumuşak sarmallarına yasladı ve gözlerini kapatarak ruhuna çoktan işlemiş olan narin kokuyu içine çekti. İçindeki tairen canlandı, ama bu sefer açlıktan şiddetli bir korumacılıkla, eşini ve onun kırılan durumunu düşünerek.

Rain düşünceden çok içgüdüyle yumuşak, sözsüz, mırıltılı bir şarkı mırıldanmaya başladı; düşünce, büyü ve duyguların ipeksi, yankılanan dalgalar halinde bir araya geldiği bir şarkı.

Ellysetta onun kollarında hareketsiz kaldı. Ellysetta'nın nefesinin ciğerlerinde sıkıştığını, sonra da merakla dolu sığ, narin soluklarla serbest kaldığını hissetti. Ruhunun içinde küçük, görünmeyen bir kapı aralandı. Komünyon, parıldayan bir ışın gibi, onun üzerine düştü ve o parlayan sıcaklık şeridinde ilk, kırılan bağ oluştu. Şefkatli, titrek bir şey. Dakikalar önce sadece soğuk, karanlık bir yalnızlığın olduğu yerde sıcak bir ışık.

Kadim ruhu titredi, şiddetli kibri alçaldı. Gözyaşları -bin yıldır ilk kez- gözlerinde parıldadı. Gözlerini kırıştırdı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve onların sıcak ve ıslak, hızla soğuyan hissine hayret etti. Bir damla gözyaşı ağzının kenarına kadar geldi ve uzun zamandır unuttuğu tuzlu ıslaklığın tadı dilinin ucuna dokundu.

"Neydi o?" Şarkısı sessizliğe gömüldüğünde Ellysetta fısıldadı.

Kollarını onun etrafında sıktı ve yüzünü saçlarına gömdü, onu içine çekti, tenini ona sürttü, tıpkı eşiyle koku alışverişinde bulunan bir tairen gibi. "Tairen şarkısı."

Başını geriye doğru eğerek ona baktı, gözleri en az onunki kadar merakla doluydu. "Onu hissedebiliyordum. İçimde, kalbimde ve kafamda." Bir elini kaldırdı ve onun gözyaşlarının soğumuş izlerine dokundu.

"Şarkım sana şarkı söyledi, tıpkı bir tairenin eşine söylediği şarkı gibi." Sesi kendi kulaklarına alçak ve boğuk geliyordu, özlem ve uzun zamandır gömülü duygularla sertti. Umut, gerçekliğin sert rüzgârlarına karşı korumak için iki eliyle sarmak istediği kırılgan bir titreşimdi.

Ah, tanrılar, buna layık olmadığımı biliyorum, ama hayatımı buna adamaya kararlıyım.

Onu öpmek için başını eğdi, dudaklarını onunkilerle, nefesini onunkilerle, kalbinin atışını bile onunkilerle eşleştirdi. Dudakları yüzünde, boğazında, ellerinde hararetle çizgiler izledi, sonra ona kendi benliğinin tutkusunu ve özünü geri vermek için tekrar ağzını buldu. Sanki hayatın kendisi onun ağzının mucizesinde yaşıyormuş gibi, ölmek için onun dudaklarından sarhoş olmak istencesine öptü onu.

Elleri ona doğru çırpındı, sonra onu kavradı. Parmakları saçlarının arasından geçerek onu sıkıca tuttu. Kolları boynuna dolandı, asla istemeyeceğini bildiği ince, ipeksi zincirler. Kız da onu kendi öpücüğüne eşdeğer bir yoğunlukla, korkusuz ve vahşi bir şekilde öptü ve adamın ruhundaki canavar zafer ve arzuyla kükredi.

"*Shei'tani*. Ellysetta." Adını haykırdı ve hâlâ yapabiliyorken dudaklarını onunkilerden ayırdı. İçgüdüğü, güçlü ve itici bir şekilde, bedenini onunkinin üzerine uzatıp ona sahip olmakken bu hiç de kolay bir iş değildi. Vücudu protesto edencesine ürperdi, kasları zoraki bir kısıtlamayla titredi.

"Yağmur mu?" Ellysetta elini onun yüzüne koydu. Endişesi, ilk dokunuşundan itibaren onu yatıştıran doğuştan gelen, sakinleştirici güç gibi, kontrolünün pürüzlü kenarlarında gezindi. O kadar nazik, o kadar sonsuz verici ve yine de onun yeni yeni farkına varmaya başladığı şekillerde o kadar güçlüydü ki. Dışarıdan görünen tüm çekingenliğine rağmen, altında saf çelikten, gergin ve dayanıklı bir irade yatıyordu. Cesareti o kadar sessizdi ki, çoğu kişi bunu asla göremezdi. O bile göremedi. O

eğilirdi ama asla kırılmazdı. Başka seçeneği olmadıkça savaştı ama savaştığında da onu yenmek mümkün olmazdı.

Onu bir kez, şiddetle öptü, sonra pişmanlıkla geri çekilmeye başladı. *"İ gitmeli. Bu gece zaten çok şey yaşadın ve benim kontrolüm olması gerektiği gibi değil."*

Onun elini sıkıca kavradı. "Lütfen. Gitme. Bu gece benimle kal."

Başını iki yana salladı. *"Sieks'ta, shei'tani, ama yapamam."* Başını onunkine eğdi ve usulca itiraf etti, "Bu Fey, sadece Ruh'ta bile sevgilisiyle çiftleşmek için yanıp tutuşuyor ve bu ihtiyaç, eğer kalırsam dayanabileceğimden çok daha fazla."

Ellysetta başını arkaya yatırdı ve gözlerinin içine baktı. "Artık korkmak istemiyorum Rain," dedi. "Ona benim üzerimde bu kadar kontrol vermek istemiyorum. *Teska.*" Adamın elini göğsüne götürdü. "Kabusu ortadan kaldır. Onun yerine bana başka bir şey ver. Bana bir *shei'tan* ile eşi arasındaki mucizeleri göster. *Ku'shalah aiyah to nei.*"

"Ellysetta." Gurur ve bağlılık gözlerini parlattı. "Savaşçı yüreğin beni alçaltıyor, *shei'tani.*" Bunu yapmamaya dayanamadığı için başını eğdi ve dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu. *"Aiyah, shei'tani.* Binlerce kez, *aiyah.*" Yeşil Dünya etrafında dönerek kılıçlarını ve silah kemerlerini yakındaki masanın üzerine bıraktı.

İçinde daha fazla büyü toplandı ve kadın yaşayan enerjinin ve dizginlenmiş gücün zonklayan kalp atışını hissetti. Ruh, ellerinden şaşırtıcı bir ustalıkla karmaşık bir örgü halinde patladı. Parıldayan kütle ikisini de çevreledi, biçim, doku, tat ve kokularla canlıydı, o kadar gerçektir ki bunun bir örgü olduğunu bilse bile farkı anlayamazdı. Artık odasındaki dar yatakta yatmıyorlardı. Bunun yerine, parfümlü esintilerin uzun kumaş parçalarını şehvetli, hipnotik bir dansla dalgalandırdığı ipek bir çadırda, minderli divanların üzerinde uzanmışlardı. Hava ılık ve kuruydu, zinober yağsı ve büyü kokuyordu. Çadırın dışında, uzaktan tairin'in alçak, kedi kükremesi duyuluyordu.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı.

"Burası benim *kabuğum*, Solan Topraklar'daki Feyller'in yakınında, aile mülklerimde özel bir inziva yeri. Ruhumu seninkine kabul ettiğinde ve eşleşme törenimiz tamamlandığında, birlikteliğimizin ilk gecesi için seni buraya getireceğim,

Atalarımın topraklarında, Fey'Bahren'in gölgesinde seninle çiftleşmek ve benden önce gelenlerin ruhlarından birlikteliğimizi kutsamalarını istemek için." Yağmur onun üzerine eğildi, mor saten cüppesi hareket ettikçe teninde kayıyordu.

Öpücükleri boğazından aşağıya doğru takip etti, cüppesinin satenini ayırdı ve meme uçları sıkı, ağrıyan tomurcuklar haline gelene ve bacakları huzursuz bir davetle açılana kadar her bir göğsüne özel bir dikkat gösterdi. İtaatkâr bir şekilde, avucunun sıcak baskısı onu kavradı. Onunkinden çok daha geniş ve güçlü parmaklarının dansı, en hassas etini okşadı. Gözlerini açık tuttu, yüzüne sabitlendi, vücudunun tepki vermeye başladığını hissettiğinde duygu oyununu izledi. Kendi ihtiyaçlarına rağmen acele etmiyor, sabırlı ve titiz davranıyor, onun bedenini çılgına çevirirken gözlerinin içine gülümsüyordu.

Kalçaları adamın eline doğru eğildi. Örgü olsun ya da olmasın, verdiği tepki tamamen gerçektir. Sıcaklık damarlarında hızla ilerledi ve nefesi sığılaştı. Divanın kenarlarını kavramak için başının arkasına uzandı. Parmakları yastıklı kadifenin yumuşaklığını ve ahşabın pürüzsüz, cilalı sertliğini kavradı. Sıktı, his dalgaları onu yıkarken sıkıca tutundu.

"Sana böyle dokunacağım," diye fısıldadı. Ellerinin daha önce izlediği yolu takip ederek vücudundan aşağıya doğru öptü. Saçlarının uzun, ipeksi kıvrımları teninde iz bırakıyor, ağzının yakıcı izinde artan hassasiyetle zonklayan sinirleri kızdırmak için başka bir ince sürtünme ekliyordu. "Daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar vücudunu ateşe vereceğim. İçine girmem için bana yalvarana ve eş bağının ruhlarımızı birleştirdiği gibi bedenlerimizi birleştirene kadar."

"Şimdiden yalvarıyorum."

Boğazının derinliklerinde mırıldandı, sesi alçak ve heyecanlıydı. "Yeterli değil. Henüz değil."

Başını eğdi, elinin eziyet verici dansının yerini ağzının baştan çıkarıcı sıcaklığı aldı. Dili okşadı, sıcak ve ıslaktı, derin, uzun okşayışlar onu inletti, küçük, titrek vuruşlar onu titretti ve nefesini kesti.

"Yağmur... oh, tanrılar beni kurtarsın... Yağmur! Lütfen!"

"Henüz değil ... " Sadece Ruh aracılığıyla bile olsa, onu kollarında uçurmak başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecandı. O kadar açık, o kadar duyarlı, o kadar çekici bir karışımdı ki

masumiyet ve duygusallık. Tekrar ve tekrar onu paramparça ederek serbest bıraktı, kâbuslarından kalan her korkuyu sildi, her şüphe ve dehşetin yerine tutku ve görkemli hisler koydu, ta ki zihninde ondan ve onun üzerinde ördüğü hislerden başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar.

Ancak o zaman, ancak gözlerinde korkuya dair hiçbir ipucu kalmadığında, ruhu onu ilk çağırdığından beri sahip olduğu her erotik düşünceyi ve rüyayı çekti, onları örgünün her bir ipliğine dönüştürdü ve Ruh bedenini onun bekleyen sıcaklığının derinliklerine kaydırды. Düşüncelerini, gücünü, duygularını, ruhunu dokumaya döktü, dokunuşunu, tadını, kokusunu şekillendirdi, ta ki bedeninin onunkinin üzerinde, onunkinin içinde hareket ettiğini hissedinceye kadar, kaslarının sıkı, ıslak kenetlenmesinin etrafını sararak onu derinlere çektiğini hissedinceye kadar. Boynundaki tendonlar gerildi, kollarındaki kaslar sıkıştı ve titredi. Adamın bir kısmı kadının iri, sersemlemiş gözlerinin, sık ve soluk soluğa nefes alışlarının farkındaydı, diğer kısmı ise sadece zihninde ve onun zihninde birleşen Ruh'un çıplak, terden parıldayan bedenlerinin farkındaydı.

"Senin içinde böyle olmak istiyorum. Eğer yapabilseydim ruhunun içine girer ve orada yaşardım. *Ver reisa ku'chae. Kern surah, shei'tani.*"

"Yağmur," diye nefes nefese kaldı. *"Shei'tan!"*

Onu göğsüne çekti ve ağzını yağmaladı, örgüsündeki bedenler çılgık atarak, titreyerek serbest kalırken birbirlerine karşı kemerli. Onun kollarında titrediğini hissetti, kendi bedeninin kendisini sersemleten bir güçle parçalayan güçlü bir orgazma teslim olduğunu hissetti.

Örgü çözüldü. *Kabuğunun* görüntüleri sisler içinde kayboldu ve geriye sadece Rain ile eşi kaldı; hala giyinikti ve oduncunun evindeki küçük odasındaki yatakta doygun kediler gibi kemiksiz yatıyordu.

Çok sonra, gitmek için ayağa kalktığında, Ellysetta'nın eli bileğine dolandı. "Gitme," diye fısıldadı. "Benimle kal. En azından ben tekrar uyuyana kadar."

Gözlerindeki ısıltı şefkate dönüştü. Yeşil toprak taze bir sisin içinde dönüyor, bahar ve çiçek açan hayat kokuyordu. Deri tuniği, komodinin üzerindeki kılıçların ve silah kemerlerinin yanına düzgünce bırakılmıştı. Avuçlarının altında sıcak, solgun bir ten yatıyor, güçlü kollar onu sıkıca sarıyor ve tairen şarkısının acı veren güzelliği, aralarındaki bağın yeni kurulan ilk ipliğinde mırıldanarak heyecan verici bir yemin söylüyordu.

Yağmur onu büyük bir özenle öptü ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.
"İzin verirsen sonsuza kadar seninle kalacağım, *shei'tani*."

Anahtar Celierian Terimleri

Çan: saat

Zil: dakika

Dorn: *Tüylü*, yuvarlak, uyuşuk kemirgen. Güveçte yenir. "Soggy dorn" başkasının eğlencesini bozan biri için kullanılan bir deyimdir. Parti bozan.

Keflee: Uyarıcı veya afrodizyak olarak işlev görebilen sıcak bir içecek.

Lord Adelis: Işık Tanrısı. Celierianlar bir tanrılar ve tanrıçalar panteonuna (toplamda on üç) taparken, Işık Kilisesi diğerlerinin üzerinde Işığın Lordu Adelis'e tapar. Diğer on iki tanrı üzerinde hakimiyeti olan en yüce tanrı olarak kabul edilir.

Rultshart: İğrenç, pis kokulu, yaban domuzu benzeri bir hayvan.

Anahtar Elden Terimleri

Azrahn: Fey tarafından yozlaştırıcı etkisi nedeniyle yasaklanan ancak büyücüler tarafından kullanılan ve ustalaşılan ruh büyüsü.

Primage: usta büyücü *Sulimage*: kalfa büyücü

Umagi: efendisinin iradesine tabi olan, büyücülükle görevlendirilmiş bir birey

Anahtar Fey Terimleri

Beylah vo: teşekkür ederim (kelimenin tam anlamıyla, sizin sayenizde) *Cha Baruk*: Bıçakların Dansı

Cha'kor: Birebir çevirisi "beş bıçak"tır. "Beşli" için Fey kelimesi

Chatokkai: Birinci General. Tüm Fey ordularının lideri, Tairen Ruhu'nun ikinci komutanı. Belliard vel Jelani, Solan Topraklar'ın chatokkai'sidir.

Chervil: "Seni kendini beğenmiş frenk maydanozu" gibi piç benzer bir küfür.

Dahl'reisen: Kelimenin tam anlamıyla, "kayıp ruh". Dahl'reisen eşleşmemiş Fey savaşçılarıdır.

Fey tabularını için ya da Fey'i savunmak için aldıkları tüm canların ağırlığı kendi ruhlarının taşıyamayacağı kadar büyük olduğunda, onur ölümü olan sheisan'dahlein'i işlemek yerine Gölge Yol'da yürümeyi seçtikleri için Solan Topraklar'dan sürgün edilenler. Dahl'reisen, ruhlarını karanlığa sürükleyen öldürme eylemini gerçekleştirdiklerinde fiziksel bir yara izi alırlar.

E'tan: sevgili/koca/eş (kalpten, ruhun gerçek eşi değil) *E'tani:* sevgili/eş/eş

(kalpten, ruhun gerçek eşi değil) *E'tanitsa:* seçilmiş bir kalp bağı, gerçek bir

eş bağı değil *Felah Bark:*

Neşenin Dansı

Fey'cha: Fey fırlatma hançeri. Fey'cha'ların ya siyah sapları ya da kırmızı sapları vardır. Kırmızı Fey'cha ölümcül bir zehirdir. Fey savaşçıları göğüslerinde çapraz deri kayışlar içinde her türden düzinelerce Fey'cha taşır.

Feyreisa: Tairen Soul'un eşi; Kraliçe

Feyreisen: Tairen Ruhu; Kral

Ke vo'san: Seni seviyorum.

Kem'falla: Leydim *Kem'san:*

Aşkım/Kalbim *Krekk:* Fey

küfür

Ku'sshalah aiyah to nei: Bana evet ya da hayır deyin.

Las: barış, sus, sakın

Maresk, mareska, mareskia: arkadaş (eril, dişil, çoğul) *Mei felani.*

Bei santi. Nehtah, has desrali: İyi yaşa, derin sev.

Yarın öleceğiz.

Meicha: Kıvrımlı, pala benzeri bir kılıç. Her fey savaşçısı, biri kalçasında olmak üzere iki meicha taşır.

Miora felah ti'Feyreisa: Feyreisa *Pacheeta*'ya neşe: Aptal bir kuş; çok değil

Akıllıca.

Sel'dor: Kelimenin tam anlamıyla "kara acı." Sadece Eld'de bulunan ve Fey büyüsünü bozan nadir bir siyah metal.

Selkahr: Büyücüler tarafından kullanılan siyah kristaller. Azrahn tarafından bozulmuş Tairen'in Gözü kristalinden yapılmıştır.

Sheisan'dahlein: Fey ölümü onurlandırır. Feylerin iyiliği için törensel intihar. Truemate olmayan tüm Fey savaşçıları ya sheisan'dahlein yapar ya da dahl'reisen olur.

Shei'tan: sevgili/koca/gerçek eş

Shei'tani: sevgili/eş/gerçek eş

Shei'tanitsa: gerçek eş bağı, ruhların çiftleşmesi *Sieks'ta*: Utanıyorum. (Özür dilerim; affınıza sığınıyorum)

Tairen: Solan Topraklar'da yaşayan uçan kedi benzeri yaratıklar. Feyler Tairenfolk'tur, Tairenlerle olan yakın akrabalıkları nedeniyle büyülüdürler.

Tairen Ruhu: Tairen'e dönüşebilen nadir Feyler. Beş Fey büyüsünün hepsinde ustadırlar, güçlerinden dolayı korkulur ve saygı duyulurlar. En yaşlı Tairen Ruhu Feyreisen, yani Fey Kralı olur.

Teska: Lütfen

Ver reisa ku'chae. Kern surah, shei'tani: Ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgilim.

Okuyucularım İçin

Bu kitabı aldığınız için çok teşekkür ederim. Umarım Rain ve Ellie ile tanışmak benim onlar hakkında yazmaktan keyif aldığım kadar sizin de hoşunuza gitmiştir. Onların hikayesi Kasım 2007'de Leisure Books'tan çıkacak olan *Tairen Soul: Lady of Light and Shadows*'da devam ediyor ve umarım bu kitaba bir verirsiniz. Kaçırmak istemeyeceğiniz heyecan verici sürprizlerle dolu!

Lütfen www.clwilson.com web sitemi ziyaret etmeyi, özel kitap duyuru listeme kaydolmayı, çevrimiçi yarışmalarına katılmayı ve gizli hazineler ve büyülü sürprizler için siteyi araştırmayı unutmayın. Umarım öğrenmek için bir süre oyalanırsınız

Fey ve Solan Topraklar hakkında daha fazla bilginin yanı sıra diğer Fey hikayeleri ve C.

L. Wilson romanları yakında geliyor.

Sizden haber almak isterim. Lütfen bana bir Ruh örgüsü gönderin ya da büyülü olmayan yolu seçip cheryl@clwilson.com .adresine e-posta gönderin

[end]

v1.0

[dt'den slaingod tarafından tarandı ve yazım denetimi yapıldı]

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.